

DMITRI GLUHOVSKI

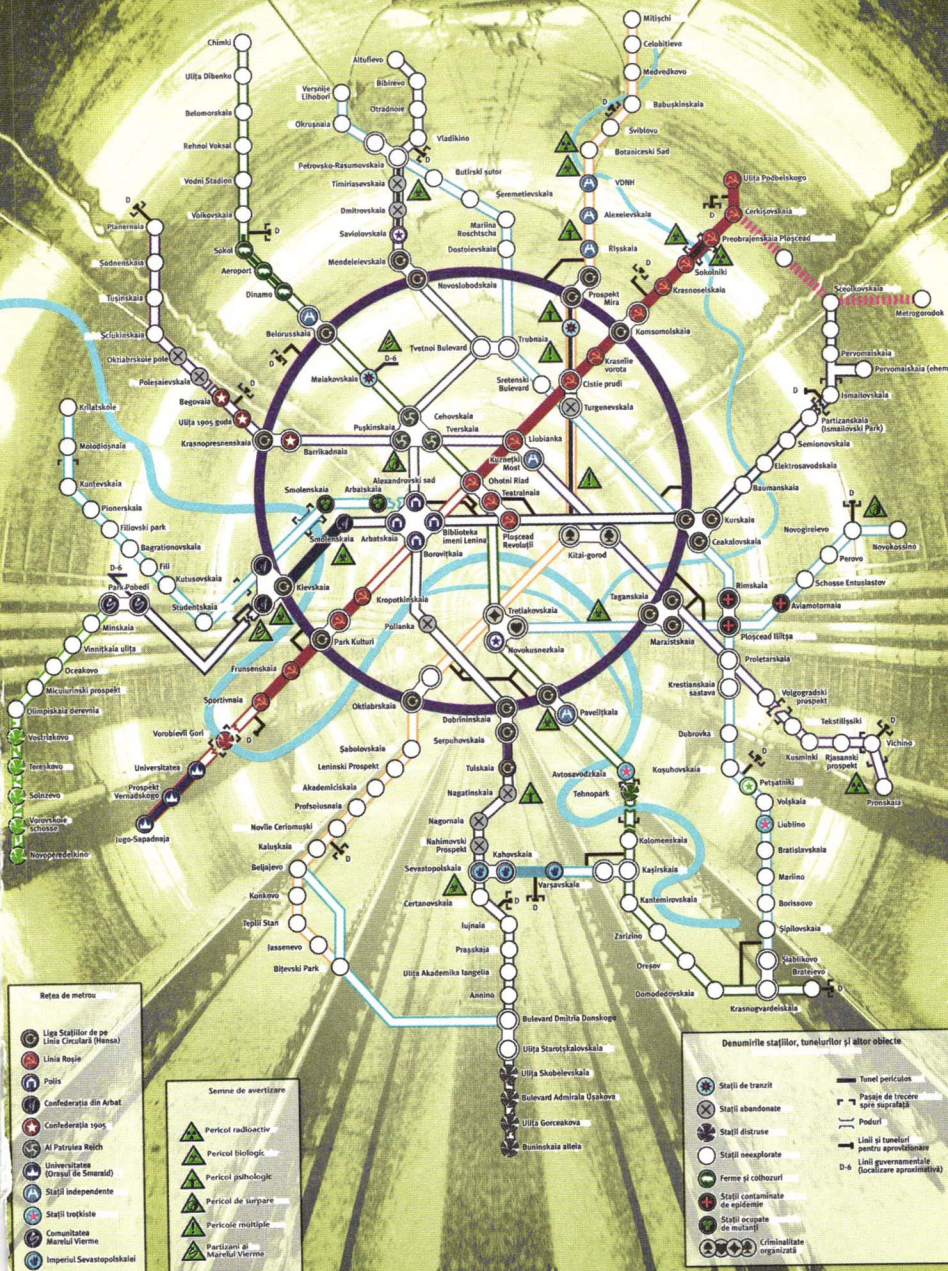
METRO

2034

CONTINUAREA BESTSELLERULUI *METRO 2033*

PALADIN
SCIENCE-FICTION

DMITRI
GLUHOVSKI

SCIENCE-FICTION

„Al doilea volum al trilogiei *Metro* este urmarea superbă și mult așteptată a bestsellerului cult *Metro 2033* care continuă povestea luptei pentru supraviețuire dusă în tunelurile metroului din Moscova după cel de-Al Treilea Război Mondial.”

FantasticFiction.com

„Universul *Metro* rămâne unul dintre cele mai bune scenarii apocaliptice.”

Nerd Like You

„Fie că faci pentru prima dată cunoștință cu această serie, fie că ești un fan al primului volum sau vrei să explorezi lumea *Metroului* în profunzime, *Metro 2034* este cartea ideală pentru tine! Îmbinând acțiunea, personajele dure și agere, tensiunea sufocantă și satira întunecată, seria *Metro* a devenit un bestseller mondial.”

Thecultofme.com

„Cititorii pasionați de literatura science-fiction rusească, precum *Picnic la marginea drumului* de Strugațki, vor aprecia *Metro 2034*.”

HorrorNovelReviews.com

„Viitorul post-apocaliptic propus de Gluhovski este extraordinar de realist, populat cu personaje credibile, cu un dialog excelent și cu o intrigă captivantă.”

TheBritishFantasySociety.org

„O călătorie violentă, dar la capătul tunelului se întrezărește o luminiță.”

Gollancz.uk

„Mult așteptata continuare a romanului-cult cu un succes internațional vândut în milioane de exemplare.”

Hachette.au

DMITRI GLUHOVSKI

Metro 2034

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

PALADIN

Colecție coordonată de: Mihai-Dan Pavelescu
Redactori: Diana Gheorghe, Mădălina Rașoga
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
Coperta: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GLUHOVSKI, DMITRI ALEKSEEVICH

Metro 2034 / Dmitri Alekseevici Gluhovski; trad. din lb. engleză și note
de Laura Ciobanu. – București: Editura Paladin, 2018

ISBN 978-606-8673-94-3

I. Ciobanu, Laura (trad.) (note)

821.161.1

Merpo 2034

© by Dmitry Glukhovsky

Agreement by Wiedling Literary Agency, Germany in cooperation
with Simona Kessler Agency, Romania

© Editura Paladin, 2018, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Capitolul 1

Apărarea Sevastopolskaiei

Nu reveniră marți, nici miercuri, nici măcar joi, când fusese stabilită data finală. Punctul de pază armată numărul unu era în alertă permanentă și, dacă oamenii de strajă ar fi auzit până și cel mai stins strigăt de ajutor sau ar fi zărit cel mai vag licăr de lumină pe pereții întunecați și umezi ai tunelului, o echipă de salvare ar fi fost trimisă imediat înspre Nahimovski Prospekt.

Cu fiecare oră ce trecea, tensiunea devenea tot mai apăsătoare. Trupele de luptă cele mai bine pregătite, excelent echipate și antrenate special pentru acest gen de misiune nu închiseseră un ochi toată noaptea. De aproape două zile, într-un sertar la postul de gardă se aduna praful pe pachetul de cărți folosit ca să mai treacă timpul între două alarme. Tachinările și glumele obișnuite făcuseră loc mai întâi unor discuții purtate cu voci joase și neliniștite, apoi unei tăceri apăsătoare, în timpul căreia fiecare spera să fie cel dintâi care aude ecoul pașilor caravanei ce se reîntorcea. Mult prea multe depindeau de asta.

Toți locuitorii Sevastopolskaiei erau în stare să folosească o armă, de la băiețelul de cinci ani până la cel mai bătrân dintre ei. Își transformaseră stația într-un bastion impenetrabil, plin de cuiburi de mitraliere, colaci de sârmă ghimpată și chiar dispozitive antitanc confecționate din

șine sudate laolaltă. Dar această stație-fortăreață care părea invulnerabilă putea să cadă în orice clipă.

Călcâiul lui Ahile era, în cazul ei, insuficiența muniției.

Confrunțați cu ceea ce locuitorii Sevastopolskaiei erau siliți să îndure zi de zi, cetățenii oricărei alte stații nici nu s-ar fi gândit să o apere, ci ar fi dat bir cu fugiții ca șobolanii dintr-un tunel inundat. Punând în balanță costurile, probabil nici puternica Hansă – alianța de stații de pe Linia Circulară – nu ar fi acceptat să mobilizeze forțele necesare ca să apere Sevastopolskaia. În ciuda importanței strategice incontestabile, prețul era mult prea mare.

Însă curentul electric era foarte scump, suficient de scump pentru ca sevastopoliții, constructorii uneia dintre cele mai mari centrale hidroelectrice din metrou, să comande muniție cu lada, s-o plătească din veniturile câștigate alimentând Hansa cu electricitate și tot să iasă pe profit. Pentru mulți dintre ei însă prețul nu se măsura numai în gloanțe, ci și în viețile lor mutilate și scurtate.

Apele subterane erau bucuria și blestemul Sevastopolskaiei, înconjurând-o din toate părțile cum înconjurau apele Styxului bărcuța fragilă a lui Charon. Învârteau aripile zecilor de mori de apă construite de inginerii autodidacți în tuneluri, în caverne și pe cursuri subterane – oriunde puteau ajunge echipele trimise în explorare – generând lumină și căldură pentru stație și pentru o treime din Cerc.

Aceleași ape însă erodau neîncetat structurile de rezistență, măcinau îmbinările din ciment și murmurau somnoroase îndărătul pereților sălii centrale, încercând să adoarmă vigilența locuitorilor printr-un fals sentiment de siguranță. Și totodată făceau imposibilă aruncarea în aer a tunelurilor laterale nefolosite, prin care hoarde de creaturi de coșmar înaintau spre Sevastopolskaia ca un miriapod nesfârșit târându-se alene într-o mașină de tocat.

Locuitorii stației, echipajul acestei nave fantomă ce călătorea prin regiunile cele mai joase ale lumii subterane, erau condamnați întru eternitate să găsească și să peticească noile găuri din coca vasului lor. Începuse să sufere de infiltrații cu mult timp în urmă, dar nu exista port sigur unde să se poată odihni în pace după truda sa.

Și în același timp trebuia să respingă una după alta tentativele monștrilor din stațiile Certanovskaia și Nahimovski, care încercau să urce la bord furișându-se prin canale de ventilație, prelingându-se prin conducte de evacuare străbătute de curenți rapizi de apă tulbure, tâșnind afară din tunelurile sudice.

Lumea întreagă părea să se fi unit împotriva sevastopoliților, îndârjindu-se să le șteargă locuința de pe harta metroului. Și totuși ei se agățau cu încăpățănare de stația lor, ca și cum doar ea mai rămăsese în întregul univers.

Dar oricât de talentați erau inginerii Sevastopolskaiei, oricât de experimentați și lipsiți de milă erau soldații antrenați aici, nu-și puteau apăra căminul fără muniție, fără becuri pentru proiectoare, fără antibiotice și bandaje. Da, stația producea curent electric și Hansa era dispusă să plătească bine pentru el, dar Linia Circulară mai avea și alți furnizori și dispunea de resurse proprii, în timp ce sevastopoliții nu puteau rezista mai mult de o lună fără un flux de provizii din exterior. Și perspectiva cea mai înspăimântătoare era să rămână fără muniție. Caravane bine păzite plecau săptămânal din Sevastopolskaia ca să cumpere tot ce era necesar, în baza creditului negociat cu negustorii Hansei, și apoi, fără să întârzie nici măcar o oră, porneau din nou spre casă. Și câtă vreme pământul continua să se învâртеască, râurile subterane să curgă și bolțile ridicate de constructorii metroului să reziste, era de așteptat ca ordinea lucrurilor să rămână netulburată.

Dar ultima caravană întârzia, întârzia dincolo de orice limită acceptabilă, suficient pentru ca oamenii să înceapă să înțeleagă că de data asta se întâmplase ceva cumplit și neprevăzut, un lucru de care nici soldații hârșiți și înarmați până-n dinți și nici relația construită de-a lungul anilor cu conducerea Hansei nu reușiseră să-i protejeze.

Și toate astea n-ar fi fost atât de rele dacă măcar comunicațiile ar fi funcționat. Însă ceva se întâmplase cu linia telefonică ce făcea legătura cu Cercul. Conexiunea se întrerupsese luni și echipa trimisă să caute defectiunea nu avusese niciun succes.

O lampă cu un abajur mare de culoare verde atârna deasupra mesei rotunde, luminând bucăți îngălbenite de hârtie pline cu grafice și diagrame desenate în creion. Micul bec era slab, de numai patruzeci de wați, nu pentru că trebuia făcută economie de curent, ci pentru că ocupantul biroului nu se dădea în vânt după lumina puternică. Din scrumiera plină până la refuz cu chiștoacele oribilelor țigări locale, răsucite manual, se ridica un fum acru și albăstrui care se aduna în nori vâscoși, târându-se leneș pe sub tavan.

Comandantul stației își masă fruntea, apoi își smuci mâna și, pentru a cincea oară în ultima jumătate de oră, se uită la ceas cu unicul său ochi. Își trosni încheieturile și se ridică în picioare cu o mișcare energică.

— Trebuie să luăm o decizie. Nu mai putem aștepta.

Bătrânul vânjos care stătea în fața lui îmbrăcat într-o jachetă militară de camuflaj și cu o beretă roasă, de culoarea cerului senin¹, dădu să spună ceva, dar îl apucă tusea. Alungă fumul fluturând brutal din mână, se încruntă energic și zise:

¹ Parte din uniforma Marinei ruse.

— Atunci, Vladimir Ivanovici, dă-mi voie să-ți mai spun o dată: nu ne putem lipsi de nimeni de pe latura sudică. Și-așa posturile de gardă de-abia fac față presiunii. Numai în ultima săptămână au avut trei răniți – dintre care unul în stare critică – și asta în ciuda întăririlor. N-o să-ți permit să slăbești latura sudică. Și dincolo de asta au nevoie de două echipe a câte trei cercetași care să patruleze prin conducte și prin tunelurile de legătură. Cât despre nord, cu excepția noilor recruți nu avem oameni de prisos. Îmi pare rău. Va trebui să-i găsești altundeva.

— Tu ești ofițerul responsabil cu apărarea perimetrului, se rățoi comandantul stației. Găsește-i tu, și eu o să-mi văd de treburile mele. Dar echipa trebuie să pornească într-o oră. Trebuie să privim dincolo de problemele imediate. Dacă s-a întâmplat ceva grav?

— Te pierzi prea repede cu firea, Vladimir Ivanovici. În arsenal avem două lăzi nedeschise cu muniție de calibrul 5.45 mm. Asta sigur ne ajunge o săptămână și jumătate. Și cu ce mai am și eu sub pernă, la mine acasă, sigur pot să mai adun de-o ladă. Bătrânul râse dezvelindu-și dinții galbeni și sănătoși. Problema nu-i muniția, ci oamenii.

— Îți spun eu care-i problema. Avem două săptămâni ca să ne punem la punct proviziile înainte să fim siliți să închidem ușile ermetice din tunelurile sudice, pentru că fără muniție nu le vom putea păstra. Ceea ce înseamnă că n-o să mai putem inspecta și repara cam două treimi din mori. După o săptămână astea o să înceapă să se defecteze. Nimeni n-o să fie fericit când nu vom mai putea alimenta Hansa cu curent electric. Dacă suntem norocoși, o să se adreseze pur și simplu altor furnizori. Dacă nu... Dar nu curentul e cea mai gravă problemă! Se fac cinci zile de când tunelurile sunt pustii: n-a mai apărut nimeni, nici măcar un singur om. Dacă s-a surpat undeva? Dacă am rămas izolați?

— O, haide! Cablurile de curent sunt funcționale. Cifrele alea mititele se tot derulează pe cadrane, curentul curge, Hansa îl consumă. Dacă ar fi avut loc o surpare, ți-ai fi dat seama pe loc. Chiar presupunând că ar fi vorba despre un sabotaj, ne-ar fi tăiat cablurile, nu telefonul. Cât despre tuneluri, cine să le străbată acum? Nici chiar în vremurile bune oamenii nu veneau până aici doar ca să ne dea bună ziua. Nahimovski Prospekt e o problemă, fără să mai punem pe cântar și restul. Nimeni nu poate veni înapoi de unul singur, iar comercianții din alte stații nu-și mai bagă nasul pe-aici. Și e evident că bandiții știu de noi. Am procedat corect lăsând de fiecare dată câte unul în viață. Ascultă la mine, n-ai de ce să te panichezi.

— Ți-e ușor să vorbești, mârâi Vladimir Ivanovici, ridicându-și peticul de pe orbita goală și ștergând sudoarea care-i îmbrobonise fruntea.

— Pot să-ți dau o echipă de trei oameni. Sincer îți zic, deocamdată n-am mai mulți, spuse bătrânul pe un ton mai liniștit. Și nu mai fuma atâta! Știi că nu pot să respir mizeria asta, ca să nu mai zic că te și otrăvești! De ce nu ceri să ne aducă niște ceai?

— Ei, de ăsta putem face rost oricând, zise comandantul frecându-și mâinile. Sunt Istomin, mârâi el în receptor. Ceai pentru mine și pentru colonel!

— Și cheamă-l pe ofițerul de serviciu, zise comandantul perimetrului scoțându-și bereta. O să-i dau ordin să găsească trei oameni.

Ceaiul lui Istomin era mereu același, un soi special, rafinat, produs la VDNH. Nu toată lumea își putea permite o asemenea marfă. Adusă tocmai din cealaltă parte a metroului și vămuită de trei ori la posturile de control de pe teritoriul Hansei, băutura preferată a comandantului era atât de scumpă, încât, să nu fi fost vechile sale contacte din

stația Dobrîninskaia, ar fi renunțat la slăbiciunea sa. Dar cândva luptase alături de cineva de acolo și de atunci, în fiecare lună negreșit, comandantul caravanei care revenea de la Hansa aducea un pachetel în culori vesele pe care Istomin îl ridica personal.

Cu un an în urmă însă, aprovizionarea cu ceai devenise nesigură. La Sevastopolskaia ajunseseră zvonuri neliniștitoare despre un pericol nou și teribil ce amenința VDNH și poate chiar întreaga Linie Portocalie: o nouă specie de mutați, nemaivăzută până atunci, coborâse de la suprafață. Se zvonca că puteau citi mințile oamenilor, erau aproape invizibili și, mai rău de-atât, imposibil de ucis. Unii spuneau că stația căzuse și că Hansa, temându-se de o invazie, aruncase în aer tunelul de sub stația Prospekt Mira. Ceaiul se scumpise brusc, apoi dispăruse complet și Istomin se alarmase de-a binelea. Dar câteva săptămâni mai târziu panica se domolise, iar caravanele ce reveneau la Sevastopolskaia cu muniție și becuri începuseră să aducă din nou marfa cea parfumată, și ce putea fi mai important decât asta?

Turnându-i ceai comandantului perimetrului într-o ceșcuță de porțelan cu marginea aurie ciobită, Istomin strânse din pleoape pentru o clipă, respirând aburii aromați. Apoi își turnă și el ceai, se așeză greoi pe scaun și își puse o tabletă de zaharină, amestecând băutura în clinchetele linguriței de argint.

Niciunul dintre ei nu vorbi și vreme de vreo treizeci de secunde acest clinchet melancolic fu singurul sunet ce se auzi în biroul întunecos, învăluit în fum de tutun. Dar brusc clinchetul fu acoperit de un alt sunet, în exact aceeași cadență, ce se revărsa din tunel: dangățul clopotului de alarmă.

— Alarma!

Comandantul perimetrului sări de pe scaun cu o agilitate incredibilă din partea unuia de vârsta lui și se repezi afară din încăpere. Undeva departe se auzi pocnetul unei puști, acoperit imediat de duduital mitralierelor: una, două, trei. Bocanci soldățești cu bot metalic tropăiră pe peron și undeva departe răsună vocea de bas a colonelului lătrând ordine.

Istomin întinse și el mâna către automatul bine lustruit agățat lângă dulap, însă apoi scoase un icnet apucându-se de pântec, flutură neajutorat din mână, se întoarse la masă și luă o gură de ceai. Ceașca abandonată a comandantului de perimetru se răcea pe masă, în fața lui, iar alături se afla bereta albastră pe care acesta, în graba sa, o uitase. Comandantul stației zâmbi amar la vederea beretei și începu să se contrazică pe un ton scăzut cu colonelul absent, reluând aceleași vechi subiecte și aducând argumente noi, la care nu se gândise cât timp se ciondăniseră față în față.

În Sevastopolskaia asemănarea dintre numele stației învecinate, Certanovskaia, și cuvântul rusesc *ciort*, care înseamnă diavol, era un permanent subiect de glume sinistre. Generatoarele acționate de apă erau situate în adâncul tunelurilor dintre cele două stații, dar nimeni nu visase să simplifice situația ocupând Certanovskaia cea pustie, așa cum anexaseră stația Kahovskaia, care era legată de Sevastopolskaia. Echipele de inginerie subterană care se furișau în preajma ei pentru a inspecta generatoarele cele mai îndepărtate nu îndrăzneau să se apropie la mai mult de o sută de metri de peron. Cu excepția celor mai înrăiți atei, aproape toți bărbații care plecau într-o asemenea expediție își făceau cruce pe furiș și unii chiar își luau rămas-bun de la familii.

Era ceva în neregulă cu stația asta și oricine se apropia până la jumătate de kilometru putea s-o simtă. Detașamentele

înarmate pe care sevastopoliții, în ignoranța lor, le trimisese la Certanovskaia pe vremea când încă mai sperau să se extindă se întorseseră uneori zdrobite și înjumătățite, dar cel mai adesea nu se întorseseră deloc. Soldați căliți în bătălii reveniseră de acolo atât de înspăimântați, încât sughițau și salivau și tremurau incontrolabil, chiar și când stăteau atât de aproape de focul de tabără, încât hainele începeau să le fumege. Se străduiau să-și amintească prin ce trecuseră, dar nu existau două povești care să semene între ele.

Explicația general acceptată era că undeva, dincolo de Certanovskaia, ramificațiile tunelului principal coborau, șerpuind printr-un labirint colosal de peșteri naturale despre care se spunea că ar fi înțesate de creaturi dezgustătoare. În stație locul acesta era cunoscut deocamdată drept „Porțile” – numai provizoriu, pentru că niciunul dintre locatarii încă în viață ai stației nu-l văzuse. Mai era firește bine cunoscuta întâmplare din primele zile, când încă mai explorau liniile de metrou și când, s-ar părea, Porțile fuseseră descoperite de o trupă de recunoaștere numeroasă ce reușise să străbată Certanovskaia. Aveau cu ei un dispozitiv de comunicare, un fel de telefon de campanie. Prin acest dispozitiv, ofițerul de transmisiuni anunțase că ajunseseră la intrarea unui culoar lat ce cobora într-o pantă aproape verticală. Înainte să mai adauge ceva vocea i se întrerupsese, dar vreme de alte câteva minute, până când firul fusese rupt, comandantii stației Sevastopolskaia stătuseră adunați în jurul emițătorului ascultând urletele de groază și agonie ale soldaților din echipa de recunoaștere, până când țipetele încetaseră brusc, unul câte unul. Nimeni nu încercase să deschidă focul, de parcă toți oamenii aceia pe moarte își dăduseră seama că armele obișnuite nu-i puteau apăra. Ultimul care amuțise fusese comandantul grupului, un

mercenar chinez fără scrupule din stația Kitai Gorod, care colecționa degetele mici ale inamicilor săi morți. Era evident că acesta se afla la mare distanță de receptorul scăpat de ofițerul de transmisiuni și era greu de deslușit ce spunea. Dar, străduindu-se să înțeleagă suspinele muribundului, comandantul stației recunoscuse o rugăciune, una simplă și naivă pe care părinții credincioși își pun copiii s-o învețe.

După acest incident abandonaseră toate încercările de a trece de Certanovskaia și plănuseră chiar să părăsească Sevastopolskaia și să se alăture Hansei. Dar blestema-ta de Certanovskaia părea să reprezinte limita extremă a împărăției omului în metrou. Creaturile care treceau dincoace de ea erau o adevărată pacoste pentru sevastopoliți, însă măcar puteau fi ucise, iar cu o apărare bine organizată atacurile lor puteau fi respinse destul de ușor și aproape fără vărsare de sânge omenesc... cu condiția să existe destulă muniție.

Monștrii care se apropiau pe furiș de posturile de pază erau uneori așa de mari, că nu puteau fi opriți decât cu gloanțe explozive și capcane electrice de mare voltaj. Cel mai adesea însă santinelele aveau de-a face cu fiare mai puțin înfricoșătoare, deși erau și ele extrem de periculoase. Acestea primiseră numele unui vampir dintr-o povestire de Gogol, un cuvânt ce suna aproape afectuos, ca numele unui animăluț de casă: *vii*.

— Uite încă unul! Acolo sus, pe cea de-a treia țeavă!

Proiectorul, smuls din buloanele lui din tavan, se legăna smucit la capătul unui singur fir, inundând spațiul din fața postului de pază cu o lumină albă și necruțătoare, luminând siluetele diforme ale mutanților care se furișau în umbră, apoi cufundându-le din nou într-o beznă de nepătruns și

orbindu-i în schimb pe soldați. Pretutindeni umbre neclare și tremurătoare tălăzuiau și fierbeau, retrăgându-se și înaintând, îngustându-se și răsucindu-se: oameni cu umbre diavolești, diavoli cu umbre umane.

Postul de pază ocupa o poziție avantajoasă, la intersecția mai multor tuneluri. Cu puțin înaintea Războiului Final, concernul Metro Stroitelstvo lansase un program de renovare care nu fusese încheiat. În acest punct nodal sevastopoliții instalaseră o adevărată fortăreață în miniatură: două posturi de mitralieră, o baricadă din saci cu nisip groasă de un metru și jumătate, dispozitive antitanc și bariere mobile pe șine, capcane electrice aproape de intrări și un sistem de semnalizare gândit cu atenție. Dar când mutanții avansau în masă, ca în această zi, părea că peste puțin timp apărarea avea să cedeze.

Un soldat care trăgea cu mitraliera își privea uluit mâinile scaldate în stacojiu, scoțând clăbuci de sânge pe nas și murmurând ceva cu voce monotonă: în aerul din jurul armei sale Peceneg blocate se ridicau valuri de căldură. Scoase un fornăit scurt și amuți, culcându-și încrezător obrazul pe umărul bărbatului de alături, un soldat masiv cu o cască închisă din titan. În clipa următoare înaintea lor răsună un strigăt care-ți îngheța sângele în vine și un *vii* atacă.

Soldatul cu cască se înalță peste parapet, împingându-l în lături pe bărbatul însângerat cu mitraliera care se rostogolise peste el, ridică țeava pistolului-mitralieră și trase o rafală lungă. Fiara dezgustătoare, vânoasă și cu pielea gri mat era deja în aer, întinzându-și membrele superioare noduroase și plonjând cu ajutorul membranelor de piele bine întinse. *Vii*-ii erau incredibil de rapizi și cine șovăia nu avea nicio șansă. Numai bărbații iuți de picior și cu mâini agile făceau de pază aici.

Șuierul plumbului îi reteză brutal țipătul, dar făptura moartă își continuă căderea, purtată de inerție, iar cadavrul ei de o sută de kilograme se izbi de baricadă cu un bufnet surd, făcând ca din sacii de nisip să se ridice un nor de praf.

— Cred că asta a fost.

Cu numai două minute în urmă torentul de creaturi dezgustătoare ce se revărsau prin țevile imense suspendate în tavan păruse fără sfârșit, dar acum secătuisese. Santinelele începură să iasă precaute dindărătul baricadei.

— Aduceți o targă! Un doctor! Duceți-l repede la stație!

Soldatul mătăhălos care ucisese cel din urmă *vii* montă o baionetă la capătul armei lui automate și porni fără grabă printre făpturile moarte sau rănite de pe câmpul de luptă, trăgându-le șuturi în fâlcile pline de colți și înfigându-le baioneta în ochi cu o mișcare iute și îndemânatică. În cele din urmă, când termină, se rezemă ostenit de sacii de nisip, ridică vizorul căștii și își duse la buze o sticlută plată.

Când sosiră întăririle trimise de stație, totul se terminase. Comandantul perimetrului apărură și el descheiat la tunică, respirând din greu și blestemându-și vechile dureri.

— Și de unde să iau eu acum trei oameni? Să-i tai din carnea mea?

— Ce spuneți acolo, Denis Mihailovici? Întrebă una dintre santinele privind nedumerită chipul comandantului.

— Istomin insistă să trimitem o echipă de trei cercetași la Serpuhovskaia. Își face griji în privința caravanei. Dar de unde să-i fac eu rost de trei oameni? Mai ales acum...

— Deci tot n-au venit vești despre caravană? Întrebă fără să se întoarcă bărbatul solid care își potolea setea.

— Nicio vorbă, confirmă bătrânul. Dar n-a trecut chiar atât de mult timp. Ce e mai periculos, dacă te gândești bine? Dacă lăsăm sudul descoperit, într-o săptămână n-o să mai aibă cine să întâmpine caravana aia!

Soldatul solid clătină din cap fără o vorbă. Și nu răspunse nici când comandantul, după ce mai bodogănisese câteva minute, întrebă gărzile dacă nu voia careva să se ofere voluntar pentru o expediție către Serpuhovskaia, altfel comandantul stației – lua-l-ar toți dracii – avea să-i ceară capul bătrânului, așa chel cum era.

Găsirea voluntarilor nu fu o problemă. Majoritatea paznicilor erau deja sătui să stea ținuiți la post și numai cu greu și-ar fi putut imagina o misiune mai dificilă decât apărarea tunelurilor sudice.

Dintre cei șase oameni care se oferiră să plece în expediție, colonelul îi alese pe aceia de care, după părerea sa, Sevastopolskaia avea cel mai puțin nevoie. Și se dovedi o decizie înțeleaptă, căci niciunul dintre cei trei bărbați trimiși spre Serpuhovskaia nu reveni în stație.

De trei zile, de când cercetașii porniseră în căutarea caravanei, colonelul își imagina că aude șoapte pe la spate și că surprinde priviri furișe îndreptate către el. Până și cele mai însuflețite conversații se întrerupeau când trecea pe alături. Și i se părea că în tăcerea încordată ce se lăsa ori de câte ori își făcea apariția aude o cerere nerostită de a se explica.

Își făcea pur și simplu meseria, menținând securitatea perimetrului defensiv al stației Sevastopolskaia. Era tactician, nu strateg. Când orice soldat conta, colonelul nu avea dreptul să irosească oameni trimițându-i în misiuni dubioase sau complet iraționale.

Cu trei zile în urmă fusese absolut convins de asta. Acum însă, simțind pe propria-i spinare arsura fiecărei priviri înspăimântate, dezaprobatore sau pline de îndoieli, certitudinile îi fuseseră zguduite. Călătorind fără bagaje, cercetașii n-ar fi trebuit să facă mai mult de douăzeci și patru de ore până la Hansa și înapoi, chiar luând în calcul

eventualele încăierări și timpii de așteptare la granițele micilor stații independente. Și asta însemna...

Cerând să nu-l deranjeze nimeni, colonelul se încuie în cămăruța sa și începu să bombăne de unul singur, trecând în revistă pentru a suta oară tot ce putea să li se fi întâmplat comercianților și cercetașilor.

La Sevastopolskaia nu se temeau de oameni, sigur, cu excepția armatei Hansei. Reputația proastă a stației, poveștile despre prețul plătit de locuitorii ei pentru a supraviețui, spuse mai întâi de câțiva martori oculari, apoi transmise din gură-n gură și exagerate iar și iar de cărăuși și de cei care le ascultau scornelile, se răspândiseră în întreg metroul și-și săvârșiseră lucrarea. Pricepând iute că o asemenea reputație era utilă, comandantii stației își dăduseră toată osteneala să o mențină. Agenții, călătorii, membrii caravelor și diplomații aveau binecuvântarea oficială de a spune cele mai gogonate minciuni despre stația Sevastopolskaia și în general despre tot ce exista dincolo de Serpuhovskaia.

Numai câțiva erau în stare să vadă prin această perdea de fum, pricepând adevărata importanță a stației și atracția ei. În ultimii ani nu existaseră decât unul sau două atacuri ale unor tâlhari ignoranți care încercaseră să treacă cu forța de posturile de pază și splendida mașină de război a Sevastopolskaiei le nimicise cu ușurință.

Chiar și așa, înainte să plece în recunoaștere cei trei cercetași primiseră instrucțiuni clare ca, în caz de pericol, să nu se confrunte cu dușmanul, ci să revină cât mai repede la bază. Sigur, mai era și stația Nagornaia, nu atât de malefică precum Certanovskaia, dar tot periculoasă și sinistră. Și stația Nahimovski Prospekt, cu ușile ermetice de la suprafață rămase întredeschise, ceea ce însemna că nu putea fi complet izolată de infiltrațiile de la suprafață.

Sevastopoliții nu voiau să arunce în aer ieșirile, căci stalkerii locali foloseau ieșirea din Nahimovski Prospekt. Nimeni nu se aventura să străbată de unul singur „Piața”, cum i se mai zicea, dar nu se mai întâmplase ca o echipă de trei oameni să nu poată respinge creaturile întâlnite acolo.

O surprare? O revărsare a apelor subterane? Sabotaj? Un război nedeclarat cu Hansa? Acum colonelul, și nu Istomin, fusese cel care trebuise să le dea explicații soțiilor cercetașilor dispăruți când femeile veniseră la el, privindu-l în ochi cu o tristețe ostenită, de câini abandonați, căutând o promisiune sau o alinare. Fusese silit să le explice totul soldaților garnizoanei, care niciodată nu puneau întrebări inutile, căci încă mai credeau în el. Fusese nevoit să-i liniștească pe oamenii ce se adunaseră alarmați seara, după muncă, lângă ceasul stației, care înregistrase ora exactă a plecării caravanei.

Istomin îi spusese că în ultimele zile oamenii îl tot întrebaseră de ce luminile stației păliseră și-i ceruseră ca iluminatul să revină la intensitatea lui inițială. De fapt nimeni nu se gândise să reducă voltajul, iar iluminatul ardea la putere maximă. Întunericul tot mai dens nu era în stație, ci în inimile oamenilor, și de acolo nici cel mai puternic bec cu mercur nu-l putea goni.

Comunicațiile telefonice cu Serpuhovskaia tot nu fuseseră reluate, iar în săptămâna de după plecarea caravanei colonelul, ca mulți alți sevastopoliți, pierduse o senzație foarte importantă, una care pentru locuitorii metroului era rară: cea a apropierii de alți oameni.

Câtă vreme comunicațiile funcționaseră, cât timp caravanele veniseră și plecaseră cu regularitate, iar călătoria către Hansa durase mai puțin de o zi, toți cei ce trăiau în Sevastopol fuseseră liberi să vină sau să plece, știind că

la numai cinci stații de căminul lor începeau cu adevărat metroul, civilizația... Rasa umană.

Probabil așa se simțeau exploratorii polari abandonati în Arctica după ce se condamnaseră de bunăvoie la luni îndelungate de luptă cu frigul și singurătatea, de dragul cercetării științifice sau pentru bani. Continentul se afla la mii de kilometri depărtare, dar cumva era aproape câtă vreme radioul mergea și, o dată la o lună, se auzea hurelul avionului deasupra capului și lăzi cu conserve de carne coborau din cer dedesubtul unor parașute.

Dar acum banchiza pe care stătea stația lor se rupse-se de continent și cu fiecare oră ce trecea era purtată tot mai departe și mai departe printr-o furtună de gheață, pe oceanul întunecat, în vidul necunoscutului.

Așteptarea devenea tot mai grea și ușoara îngrijorare a colonelului față de soarta cercetașilor trimiși la Serpuhovskaia se transformă treptat în certitudinea sumbră că nu avea să-i mai vadă niciodată. Pur și simplu nu-și permitea să ia alți trei soldați din cordonul de apărare și să-i trimită pe urmele celorlalți, ca să înfrunte aceleași pericole neștiute și cel mai probabil moartea. Dar ideea de a închide ușile ermetice, izolând tunelurile sudice, și de a asambla o forță defensivă mai numeroasă i se părea încă prematură. Numai de-ar fi luat altcineva o decizie acum... Orice decizie era sortită să se dovedească greșită.

Comandantul perimetrului oftă, deschise ușor ușa, privi în jur pe furiș și chemă o santinelă.

— Ce-ar fi să mă lași să fumez o țigară? Dar asta-i ultima, nu-mi mai da niciuna, chiar dacă te rog. Și să nu spui nimănui, da?

Nadia, o femeie îndesată și vorbăreață, cu o rochie scămășată și plină de găuri și un șorț murdar, sosi aducând

o cratiță cu tocană caldă de carne și legume, iar santinelele se mai înviorară. Aici cartofii, castraveții și roșiile erau privite ca niște delicatese; cu excepția Sevastopolskaiei nu mai găseai legume decât într-unul sau două dintre cele mai alese restaurante ale Cercului sau Polisului. Nu era vorba numai de echipamentul hidroponic complicat necesar pentru cultivarea semințelor salvate, ci și faptul că nu multe stații își puteau permite să-și consume kilowații doar ca să le ofere soldaților o dietă cât mai variată.

Chiar și pe masa cadrelor de comandă legumele nu ajungeau decât de sărbători și de regulă copiii erau singurii care beneficiau de asemenea răsfățuri. Istomin fusese silit să se certe zdravăn cu bucătarii ca să-i convingă să adauge cartofi fierți și câte o roșie la fiecare dintre porțiile de carne de porc cu variate termene de garanție ca să mențină moralul trupelor ridicat.

Trucul funcționează: în clipa în care Nadia, cu o stângăcie tipic feminină, lepădă de pe umăr pistolul automat ca să ridice capacul cratiței, chipurile ridate ale paznicilor începură să se relaxeze și încruntările pieriră. Nimeni nu voia să strice o masă ca aceasta cu discuții neplăcute și obositoare despre caravana care dispăruse și despre cercetașii care întârziiau.

— Nu știu de ce, dar azi toată ziua m-am gândit numai la stația Komsomolskaia, zise un bătrân cu părul cărunt și o jachetă matlasată cu emblema metroului moscovit pe mâneci, în timp ce terciuia cartofii în castronul lui de aluminiu. Dacă aș putea să ajung pân-acolo s-o mai văd o dată! Ce mozaicuri avea! După părerea mea e cea mai frumoasă stație din Moscova.

— Aoleu, Homer, las-o mai moale! Probabil acolo locuiai și de aia îți mai e dragă și acum, i-o întoarce un bărbat gras și nebărbierit, cu o căciulă cu clapete. Dar vitraliile de

la Novoslobodskaia? Și coloanele alea ușoare și diafane de la stația Maiakovskaia, cu frescele de pe tavan?

— Mie cel mai mult îmi place Ploșcead Revoluției, mărturisi cu timiditate un lunetist, un bărbat tăcut și serios, de vârstă înaintată. Știu că e o prostie, dar marinarii și aviatorii ăia cu fețe severe și grănicerii cu câinii lor... am iubit stația aia de când eram copil.

— Nu-i nicio prostie. În bronzul ăla sunt sculptați câțiva bărbați foarte chipeși, îl aprobă Nadia în timp ce aduna ce mai rămăsese pe fundul cratiței. Hai, brigadierule, mai vioi că rămâi fără cină!

Soldatul înalt și lat în umeri care se ținuse mai la o parte se apropie fără grabă de focul de tabără, își luă porția și reveni la locul lui, cât mai aproape de tunel, cât mai departe cu putință de ceilalți.

— Țsta trece vreodată prin stație? întrebă grăsanul în șoaptă indicând din cap spinarea lată pe jumătate ascunsă în întuneric.

— Nu s-a dezlipit din locul ăla de mai bine de o săptămână, răspunse lunetistul la fel de încet. Își petrece noaptea în sacul de dormit. Nu știu cum îl țin nervii. Am impresia că de fapt chiar îi place. Acum trei zile, când *vii-ii* erau să-l dea gata pe Rinat, a făcut o tură după luptă și le-a dat la toți lovitura de grație cu mâna lui. I-a trebuit un sfert de oră. Când s-a întors avea cizmele pline de sânge... și era mândru de el.

— Țsta-i mașină, nu om, zise un slăbănog cu mitralieră.

— Mie mi-e și frică să dorm lângă el. Ai văzut în ce hal are fața? Nu-mi vine să-l privesc în ochi.

— Eu nu mă simt liniștit decât în preajma lui, zise bătrânul numit Homer ridicând din umeri. Ce-aveți cu el? E un om de treabă, numai c-a fost sluțit. Și ce-i cu asta? Numai stațiile trebuie să fie frumoase. Și apropo de asta, Novoslobodskaia

ta e ȕipătoare ŕi de prost gust. Nu poȕi să te uiȕi la vitraliile alea decăt dacă eȕi beat. Vitralii de căcat!

— Ŗi mozaicurile cu cooperatori care acoperă jumătate din tavan nu sunt de prost gust?

— Ai văzut tu de-astea în staȕia Komsomolskaia?

— Păi toată arta sovietică e despre cooperative sau despre aviatori eroi! zise grasul începând să se înfurie.

— Serioja, să nu te iei de aviatori! îl preveni lunetistul.

— Staȕia Komsomolskaia e un gunoi ŕi Novoslobodskaia e un căcat! rosti o voce joasă ŕi monotonă.

Grăsanul fu atât de surprins, încât își înghiȕi cuvintele ce-i stăteau deja pe limbă, aruncându-i o privire brigadierului. Ceilalȕi amuȕiră pe loc ŕi ei, aȕteptând să vadă ce avea să urmeze, căci brigadierul nu lua parte aproape niciodată la discuȕiile lor, ba chiar ŕi la întrebările directe răspundea scurt sau nu binevoia să răspundă deloc.

Stătea în continuare cu spatele la ei, cu ochii aȕintiȕi asupra gurii căscate a tunelului.

— Tavanele Komsomolskaiei sunt prea sus ŕi coloanele prea subȕiri, tot peronul poate fi măturat cu focuri de armă trase de pe ŕine, pentru că e deschis, iar blocarea pasajelor pietonale e complicată. Ŗi la Novoslobodskaia pereȕii sunt plini de crăpături oricăt ar cārpi-o ei cu ipsos pe deasupra. O grenadă ar fi de ajuns ca să dărâme staȕia. Ŗi nu mai sunt vitralii de mult. S-au spart toate. Sunt lucruri fragile.

Nimeni nu îndrăzni să spună nimic. Brigadierul tăcu câteva clipe apoi izbucni:

— Mă duc în staȕie. Ŗi-l iau pe Homer cu mine. Garda se schimbă într-o oră. Până atunci Arthur e responsabil.

Lunetistul sări în picioare încuviinȕând, deȕi brigadierul nu-l putea vedea. Bătrânul se ridică ŕi el ŕi începu să-ȕi adune într-un rucsac lucrurile împrăȕiate, fără ca măcar să-ȕi termine cartofii. Soldatul se apropie de focul

de tabără echipat ca pentru o expediție, cu casca de care era nedespărțit și cu un rucsac voluminos pe umeri.

— Noroc!

Urmărind cele două siluete ce se îndepărtau – cea zdravă a brigadierului și cea mărunțică a lui Homer – lunetistul își frecă mâinile de parcă-i era frig și se înfioră.

— Se face cam răcoare. Mai pune niște cărbuni pe foc, da?

Brigadierul nu scoase o vorbă tot drumul cu excepția momentului când îl întrebă pe Homer dacă era adevărat că fusese asistent de mecanic la metrou și, înainte de asta, revizor de linie. Bătrânul îi aruncă o căutătură suspicioasă, dar nu încercă să nege, deși întotdeauna le spusese celor din Sevastopolskaia că se ridicase până la rangul de mecanic, preferând să nu insiste pe faptul că fusese revizor de linie, aspect care, după părerea sa, nu merita pomenit.

Brigadierul intră în biroul comandantului stației fără să bată la ușă, salutând scurt santinelele care se dădură la o parte. La vederea lui, Istomin și colonelul – amândoi obosiți, ciufuliți și buimaci – se ridicară de la birou surprinși. Homer se opri timid în prag, mutându-se de pe un picior pe altul.

Brigadierul își scoase casca și o așeză peste hârtiile lui Istomin, apoi își trecu o mână peste ceafa rasă. Lumina lămpii îi dezvălui chipul teribil de mutilat: obrazul stâng era o masă imensă de țesut cicatrizat, ca o arsură, ochiul fusese redus la o crăpătură îngustă și o cicatrice groasă, violacee îi cobora dinspre ureche către colțul gurii. Homer se crezuse obișnuit cu fața lui, dar privind-o acum simți aceeași repulsie ca prima dată.

— Plec pe Linia Circulară, zise brigadierul fără să se mai ostenească să salute.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Homer auzise că brigadierul avea o relație specială cu conducerea stației pentru că se dovedea de neînlocuit în luptă. Dar abia acum

înțelese că, spre deosebire de ceilalți sevastopoliți, acest bărbat nu recunoștea autoritatea celor doi comandanți.

În această clipă brigadierul nu părea să aștepte aprobarea celor doi bărbați mai vârstnici și obosiți, ci să le dea un ordin pe care se aștepta ca ei să-l ducă la îndeplinire, lucru care îl făcu pe Homer să se întrebe din nou cine era tipul ăsta.

Comandantul perimetrului schimbă o privire cu superiorul său și se încruntă, gata să se împotrivească, dar în cele din urmă se mulțumi să dea din mână neajutorat.

— Tu decizi, Hunter. E inutil să încerce omul să te convingă.

Capitolul 2

Reîntoarcerea

Bătrânul care zăbovea în ușa ciuli urechile: până acum nu mai auzise numele ăsta rostit în Sevastopolskaia. Nici nu era un nume, ci o poreclă, la fel ca a lui. Nici pe el nu-l chema Homer, sigur că nu, era doar un Nikolai Ivanovici oarecare și se alesese cu numele faimosului povestitor grec numai din pricina iubirii sale nețărmurite pentru poveștile și zvonurile de orice soi.

— Noul vostru brigadier, le spusese colonelul soldaților de gardă care îl studiau cu o curiozitate posacă pe nou-venitul lat în umeri, înveșmântat în kevlar și purtând o cască solidă. Fără să dea dovadă fie și de minima politețe, acesta le întorsese nepăsător spatele: tunelul și fortificațiile păreau să-l intereseze infinit mai mult decât oamenii a căror comandă o primise. Dăduse mâna cu noii săi subordonați când veniseră să i se prezinte, dar el nu-și spusese numele, mulțumindu-se să încline din cap în tăcere, memorând fiecare nouă poreclă și suflându-le în obraz fum acru și albăstrui de țigară, pentru a marca limita până la care se puteau apropia. În umbra vizorului ridicat ochiul lui îngustat ca o gură de tragere scânteia sinistru, mort, încadrat de cicatrice. Niciuna dintre santinele nu insistase să-i afle numele, nici atunci, nici mai târziu, așa că de două luni încoace îi spuneau pur și simplu „brigadierul”. Presupuseseră că

stația angajase unul dintre acei mercenari costisitori care puteau trăi foarte bine fără trecut și fără nume.

Hunter. Homer răsuci pe limbă numele acela straniu, nerusesc. Mai bun pentru un câine ciobănesc din Asia Centrală decât pentru un om. Zâmbi pentru sine: ei, deci încă își mai amintea că existaseră asemenea câini. De ce îi venise tocmai gândul ăsta? Era o rasă de câini de luptă, cu coada scurtă și urechile tăiate cât mai aproape de cap. Nimic de prisos.

Iar numele, după ce și-l repetă în gând de câteva ori, începu să-i sune familiar. Unde putea să-l fi auzit? Purtat de curentul nesfârșit de povești, bârfe și minciuni, îi atrăsese cumva atenția, apoi se retrăsese în străfundul minții sale. Și acum era acoperit cu un strat gros de mâl: nume, fapte, zvonuri, cifre, toate informațiile inutile despre viețile altora pe care Homer le asculta cu atâta aviditate și încerca sârguincios să le memoreze.

Hunter... vreun pușcăriaș pe capul căruia Hansa puse-se o recompensă? Bătrânul aruncă ideea ca pe o piatră în iazul adânc al uitării sale și ascultă. Nu, nimic. Un stalker? N-avea aerul. O căpetenie războinică? Mai degrabă. Și una legendară din câte se părea...

Homer aruncă o privire fugară către chipul brigadierului, atât de impasibil, încât părea paralizat. Numele ăsta de câine i se potrivea nespus de bine.

— Am nevoie de o echipă de trei oameni. O să-l iau pe Homer, el cunoaște tunelurile de pe-aici, continuă brigadierul fără să se întoarcă măcar către bătrân sau să-i ceară acordul. Îmi puteți da un alt om care credeți că s-ar potrivi. Un alergător, un curier. Plec azi.

Istomin aprobă smucit din cap, apoi păru să-și vină în fire și ridică o privire întrebătoare către colonel. Colonelul se încruntă și bodogăni bosumflat că nici el n-avea

nicio obiecție, deși de zile în șir se războia cu disperare cu comandantul stației pentru fiecare soldat disponibil. Se părea că nimeni nu avea de gând să-i ceară părerea lui Homer, dar el nici nu se gândi să se opună: în ciuda vârstei sale, bătrânul nu refuza niciodată misiunile de acest fel. Avea motivele lui.

Brigadierul își luă casca masivă de pe birou și porni către ieșire. Oprindu-se o clipă în prag îi zise brusc lui Homer:

— Ia-ți rămas-bun de la familie. Fă-ți bagajele ca pentru o călătorie lungă. Nu lua gloanțe, că-ți dau eu...

Și dispăru pe ușă.

Bătrânul porni după el sperând să primească măcar o explicație sumară cu privire la ceea ce îl aștepta în această expediție. Dar când ieși pe peron, zece pași largi îl duseseră deja pe Hunter departe de el și Homer nici nu încercă să-l ajungă, ci se mulțumi să clatine din cap privindu-l cum se îndepărtează.

Contrar obiceiului său, brigadierul nu-și acoperise capul. Poate că uitase, cufundat în gânduri, sau poate simțea nevoia de aer. Trecu pe lângă un grup de tinere porcărițe care așteptau să li se termine pauza de masă și în spatele lui se ridică o șoaptă dezgustată: „Vai de mine, fetelor, ce scârbos!”

— De unde naiba l-ai dezgropat și pe-ăsta? întrebă Istomin lăsându-se să recadă fără vlagă pe scaun, cu un aer ușurat, și întinzându-și mâna dolofană către un teanc de foițe de țigară.

Oamenii spuneau că tutunul care atât le plăcea locuitorilor stației era cules de stalkerii dintr-un anumit loc de la suprafață, tocmai de pe lângă Bițevski Park. Odată, având chef de glume, colonelul apropiase un dozimetru de un pachet de „tutun” și aparatul începuse să țiuie amenințător.

Bătrânul renunțase imediat la fumat și treptat tusea care-l chinuia noaptea, sperându-l cu amenințarea cancerului de plămâni, începuse să-l mai lase. Însă Istomin refuzase să creadă povestea frunzelor radioactive, reamintindu-i lui Denis Mihailovici – și pe bună dreptate – că în metrou aproape totul era mai mult sau mai puțin radioactiv.

— Suntem cunoștințe vechi, răspunse colonelul fără chef, apoi, după o ezitare, adăugă: Nu era așa. I s-a întâmplat ceva.

— Sigur, dacă e să judeci după fața lui e clar că i s-a întâmplat ceva, pufni comandantul și privi imediat către ușă ca și cum Hunter ar fi putut să zăbovească acolo și să-l audă din întâmplare.

Comandantul perimetrului nu avea dreptul să se plângă de revenirea neașteptată a brigadierului din cețurile reci ale trecutului. Din momentul în care își făcuse apariția în stație, acesta devenise practic coloana vertebrală a apărării. Dar lui Denis Mihailovici nu-i venea nici acum să creadă că omul se întorsese.

Vestea morții stranii și cumplite a lui Hunter făcuse ocolul metroului cu un an în urmă, ca un ecou gonind prin tuneluri. Și când Hunter se ivise în pragul cămăruței colonelului, cu două luni în urmă, acesta își făcuse la repezeală o cruce înainte să deschidă ușa. Ușurința suspectă cu care reînviatul fentase posturile de pază – ca și cum trecuse de-a dreptul prin soldați – îl determinase pe colonel să creadă că miracolul nu era unul de bun augur.

Prin vizorul aburit al ușii văzuse un profil ce părea cunoscut: un gât ca de taur, un craniu ras, lucios, un nas ușor turtit. Dar din cine știe ce motiv vizitatorul său nocturn încremenise în semiprofil, cu capul în piept, și nu făcuse niciun efort să spargă tăcerea apăsătoare. Aruncând o privire plină de regrete sticlei mari cu bere de casă ce stătea

deschisă pe masă, colonelul oftase adânc și trăsesese zăvorul. Codul onoarei îi cerea să-i ajute pe-ai lui fără să facă deosebire între morți și vii.

Când ușa se deschisese, Hunter își ridicase ochii din podea și motivul pentru care-și ascunsese cealaltă jumătate a feței devenise clar. Se temuse că altminteri celălalt nu l-ar fi recunoscut. Chiar și un veteran călit ca bătrânul colonel, pentru care comanda garnizoanei Sevastopolskaiei era ca o pensionare onorifică prin comparație cu anii zbuciumați de dinainte, tresărise ca ars la vederea acelei fețe, apoi izbucnise într-un râs vinovat. Nu se putuse abține.

Vizitatorul său nu găsisese un zâmbet cu care să-i răspundă. Cu timpul cicatricile cumplite care-i mutilau fața se vindecaseră cât de cât, dar chiar și așa nimic nu-i amintea colonelului de Hunter cel de odinioară. Refuzase cu brutalitate să explice supraviețuirea sa miraculoasă sau motivele pentru care lipsise atât și ignorase celelalte întrebări ale colonelului ca și cum nu le auzise. Și, partea cea mai rea, Hunter îi amintise lui Denis Mihailovici că avea o datorie mai veche de plătit, punându-l să jure că nu va povesti nimănui despre apariția sa. Colonelul se văzuse silit să-i dea pace lui Hunter și să-și înăbușe reacția de bun-simț care fusese aceea de a-și informa imediat superiorii.

Bătrânul făcuse totuși niște investigații discrete. Vizitatorul său nu era implicat în afaceri dubioase și nu-l mai căuta nimeni după ce i se citise prohodul de atâta vreme. Da, cadavrul nu-i fusese găsit, dar dacă Hunter ar fi supraviețuit, cineva în mod cert ar fi aflat, i se spusese colonelului. Sigur că da, se arătase el de acord.

Pe de altă parte, așa cum se întâmplă adesea cu cei dispăruți fără urmă, Hunter sau mai degrabă imaginea sa, simultan încețoșată și înfrumusețată, dăduse naștere la cel puțin zece legende care păreau pe jumătate adevărate. Se

părea că acest rol îi convenea, căci nu se grăbise deloc să le deschidă ochii camarazilor care-l îngropaseră prematur.

Cu mintea la datoriile lui neplătite și trăgând concluziile corecte, Denis Mihailovici își ținuse gura și chiar începuse să-i cânte în strună. Evita să-i spună lui Hunter pe nume în prezența neinițiaților și când îi dezvăluise secretul lui Istomin se ferise să intre în amănunte. Lui Istomin însă îi era totuna: brigadierul își merita pe deplin rația, petrecându-și tot timpul, zi și noapte, în linia întâi a tunelurilor sudice. Arareori era văzut în stație, unde se ivera cam o dată pe săptămână ca să facă baie. Și chiar dacă nu se băgase în gura asta de iad decât ca să se ascundă de niște dușmani necunoscuți, ideea nu-l supăra pe Istomin, care nu fusese niciodată mofturos când era vorba să recurgă la serviciile unor mercenari cu un trecut întunecat. Cel puțin nu atâta timp cât omul lupta... iar în sectorul ăsta nu erau probleme.

Soldații din gardă bombăniseră între ei împotriva noului comandant, dar încetaseră după prima luptă. Odată ce văzuseră euforia rece, inumană, meticuloasă, cu care acesta anihila tot ce trebuia anihilat, înțeleseseră cu toții cât prețuia. Nimeni nu mai încercase să se împrietenească cu brigadierul cel nesociabil, dar toți i se supuneau fără crâcnire, așa că acesta nu trebuise să ridice niciodată vocea lui monotonă, spartă. Avea o voce hipnotică, și-l făcea până și pe comandantul stației să înceapă să încuviințeze îndatoritor ori de câte ori i se adresa Hunter, dintr-un automatism inexplicabil, fără să aștepte măcar ca acesta să termine.

Pentru prima oară de câteva zile încoace în biroul lui Istomin atmosfera deveni parcă mai respirabilă, ca și cum o furtună tăcută îi vizitase împrăștiind tensiunea din aer și aducând o binecuvântată ușurare. Nu mai aveau de ce să se certe. Soldat mai bun decât Hunter nu exista. Dacă și

el pierea în tuneluri, sevastopoliților le mai rămânea doar un lucru de făcut.

— Să dau ordine să se pregătească operațiunea? întrebă colonelul abordând cel dintâi subiectul, fiindcă știa că oricum comandantul stației avea să-l pună în discuție.

— Trei zile ar trebui să-ți fie de ajuns, zise Istomin aprinzând bricheta și mijind ochii. Nu-i putem aștepta mai mult. De câți oameni crezi c-o să avem nevoie?

— Avem deja o brigadă de asalt care ne așteaptă ordinele. Cu restul pot să mă descurc, mai sunt în jur de douăzeci sau cam așa. Dacă poimăine nu primim nicio veste de la ei – și colonelul smuci din cap în direcția ușii – declară mobilizare generală. O să ne croim drum cu forța.

Istomin ridică din sprâncene, dar în loc să obiecteze trase zdravăn din țigara care scoase un trosnet stins. Denis Mihailovici adună câteva hârtii acoperite de mâzgălituri care zăceau împrăștiate pe birou, se aplecă deasupra lor ca un miop și începu să deseneze scheme misterioase, scriind nume de familie și porecle în interiorul unor cerculețe.

Să-și croiască drum cu forța? Comandantul stației privi prin fumul plutitor de țigară și pe deasupra cefei colonelului către schema uriașă a metroului, atârnată pe peretele din spatele acestuia. Îngălbenită și unsuroasă, plină de semne în cerneală – săgeți indicând marșuri forțate, inele pentru ambuscade, semne de exclamare pentru zonele interzise – harta era o cronică a ultimilor zece ani. Zece ani în care nu existase nicio singură zi de pace.

Dincolo de Sevastopolskaia semnele se opreau imediat după stația Iujnaia. Istomin nu-și amintea să se fi întors vreodată cineva de acolo. Curată până la capăt, linia cobora ca o rădăcină lungă, bifurcată. Linia Serpuhovskaia se dovedise o nucleu prea tare pentru sevastopoliți. Chiar dacă întreaga populație umană, știrbă și bolnavă din pricina

radiațiilor, și-ar fi unit puterile într-un ultim efort disperat, tot nu ar fi fost de ajuns acolo jos.

Și acum ceața albă și învolburată a incertitudinii acoperise ciotul de linie ce se întindea cu încăpățănare către nord, către Hansa și restul rasei umane. Măine niciunul dintre oamenii cărora colonelul le ordonase să se pregătească de băta-lie n-avea să-l refuze. La Sevastopolskaia războiul pentru extincția sau supraviețuirea omenirii, început cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, nu încetase nicio clipă. Când trăiești în vecinătatea morții atâta amar de vreme teama de moarte face loc indiferenței, fatalismului, superstițiilor, amuletelor protectoare și instinctelor animalice. Dar cine știa ce-i aștepta înainte, între Nahimovski Prospekt și Serpuhovskaia? Cine știa dacă era măcar posibil să străpungi bariera misterioasă și dacă dincolo de ea se mai afla ceva?

Își aminti ultima vizită la Serpuhovskaia: tarabele vânzătorilor, paturile improvizate ale vagabonzilor și paravanele prăpădite dincolo de care locatarii ceva mai înstăriți dormeau și făceau dragoste. Nu-și produceau singuri mâncarea, nu existau sere pentru cultivarea plantelor, nici țarcuri pentru animale. Iuți de picior și cu degete agile, serpuhoviții trăiau din contrabandă, revânzând mărfurile de prisos luate pe nimica toată de la caravanele aflate în întârziere sau oferindu-le cetățenilor de pe Linia Circulară genul de servicii pentru care, la ei acasă, acei cetățeni ar fi fost trimiși în fața tribunalului. Nu era o stație, ci o excrescență parazită pe trunchiul puternic al Hansei.

Alianța de stații comerciale bogate de pe Linia Circulară. Pe drept numită Hansa în amintirea modelului ei teuton, era un bastion al civilizației într-un metrou ce se afunda tot mai mult în mlaștina sărăciei și a barbariei. Hansa avea o armată regulată, avea lumină electrică până și în cele mai sărace halte și garanta o coajă de pâine oricui purta pe

pașaport mult râvnită ștampilă a cetățeniei sale. Pe piața neagră pașapoarte ca ăsta costau o avere, dar dacă grănicerii hanseatici descopereau unul contrafăcut, prețul era capul posesorului.

Desigur, avuția și puterea Hansei se datorau localizării sale. Linia Circulară înconjura păienjenișul rezultat din încrucișarea liniilor radiale și stațiile ei de tranzit permiteau accesul la toate, legându-le între ele. Căraușii care transportau ceai dinspre VDNH și drezinele care aduceau muniție de la fabricile de armament din stația Baumanskaia preferau să-și descarce mărfurile la cel dintâi post al Hansei și să se întoarcă acasă. Mai bine să vândă mai ieftin decât să facă ocolul metroului în căutarea profitului, într-o călătorie ce putea să se încheie subit.

Hansa anexase câteva stații de pe liniile radiale, dar pe cele mai multe le lăsase în pace și, cu bunăvoința ei, acestea se transformaseră în zone gri unde oamenii desfășurau genul de afaceri în care conducătorii aroganți ai Hansei preferau să nu se amestece.

Inevitabil, stațiile de transfer radiale erau pline de spioni ai Hansei și căzuseră complet în stăpânirea negustorilor locali, deși formal rămâneau independente. Așa era și cazul stației Serpuhovskaia. Un metrou încremenise pentru totdeauna într-unul dintre tuneluri, nereușind să ajungă la următoarea stație, Tulskaia. Transformată în locuință de o sectă de protestanți, garnitura de metrou era indicată pe harta lui Istomin cu o cruce latină; devenise o așezare izolată, pierdută într-un pustiu întunecat. Să nu fi fost misionarii care fojgăiau prin stațiile învecinate, mânați de o foame insațiabilă de suflete păcătoase, Istomin nu s-ar fi plâns de sectanți. Dar oricum acești păstori ai Domnului nu se aventurau până în Sevastopolskaia și nu-i stânjeneau pe călătorii aflați în trecere, decât poate întârziindu-i întrucâtva cu

mesajele lor pătimașe despre salvarea sufletului. Și în afară de asta celălalt tunel către Tulskaia era liber, iar caravana dispărută pe acela îl folosise.

Istomin își plimbă din nou privirea de-a lungul liniei. Tulskaia? O așezare care cădea încet-încet în paragină, supraviețuind de pe urma fărâmiturilor scăpate de caravanele Sevastopolskaiei și de neguțătorii abili din Serpuhovskaia. Oamenii trăiau din ce puteau: unii reparau tot felul de flecuștețe mecanice, alții se duceau la granița Hansei în căutare de lucru, stând pe vine zile în șir și așteptând venirea vreunui maestru care să-i trateze cu aroganța unui vătaf de sclavi. „Și ei trăiesc în sărăcie, dar nu au privirea aia lunecoasă și pusă pe rele din ochii serpuhoviților”, își zise Istomin. „Și acolo e mai multă ordine. Probabil pericolul îi unește.”

Următoarea stație, Nagatinskaia, era însemnată pe hartă cu o linie scurtă: pustie. Era numai pe jumătate adevărat: nimeni nu făcea prea mulți purici pe-acolo, dar uneori stația era populată de o mulțime pestriță de lepădături care duceau o existență subumană, crepusculară. Cupluri fugite de ochii indiscreți își încolăceau membrele în beznă. Uneori lumina unui foc anemic de tabără se înălța printre coloane și în jurul ei roiau umbrele bandiților și asasinilor tunelurilor. Dar numai cei neștiutori sau absolut disperați rămâneau aici peste noapte, căci nu toți musafirii stației erau umani. Dacă scrutai cu atenție penumbra tremurândă și înțesată de șoapte ce umplea Nagatinskaia zăreai uneori siluete descinse parcă dintr-un coșmar. Și din când în când vagabonzii fără cămin se împrăștiau, fie și pentru scurt timp, când aerul stătut era străbătut de urletul înspăimântător al vreunui nefericit care era târât într-un bârlog pentru a fi devorat în liniște.

Vagabonzii nu îndrăzneau să se aventureze dincolo de Nagatinskaia și de acolo și până la cele dintâi cordoane de apărare ale Sevastopolskaiei se întindea țara nimănui. Asta în teorie. Firește că zona aceea avea stăpânii ei, care-i păzeau fruntariile și cu care până și echipele de recunoaștere din Sevastopolskaia preferau să nu se pună.

Însă acum în tuneluri apăruse ceva nou. Ceva nemai-întâlnit îi înghițea pe toți cei care încercau să urmeze rute explorate temeinic cu multă vreme în urmă. Și cine știe dacă stația lui Istomin, chiar mobilizând fiecare locuitor capabil să poarte o armă, ar fi putut aduna o forță suficient de puternică încât să-l înfrângă. Istomin se ridică cu greu din scaunul său și însemnă cu creionul chimic linia dintre punctul cu numele Serpuhovskaia și cel numit Nahimovski Prospekt. Alături desenă un semn gros de întrebare. Intenționase să-l pună lângă Prospekt, dar sfârși chiar lângă Sevastopolskaia.

La prima privire Sevastopolskaia părea pustie. Pe peron nu se vedeau formele familiare ale corturilor armatei în care trăiau locuitorii celorlalte stații. Lumina câtorva becuri chioare dezvăluia numai contururile vagi ale cuiburilor mitralierelor, ca niște mușuroaie clădite din saci de nisip, dar pozițiile erau părăsite și pe coloanele zvelte și rectangulare se așternuse un strat gros de praf. Totul era aranjat în așa fel încât, dacă un străin ar fi nimerit aici, să fie convins că stația fusese părăsită de mult.

Însă dacă oaspetelui nepoftit i-ar fi venit ideea să mai rămână prin preajmă fie și câteva minute, risca să rămână pentru totdeauna. Echipele de mitraliori și lunetiști la datorie douăzeci și patru de ore pe zi în stația adiacentă, Kahovskaia, își puteau ocupa pozițiile pe amplasamente în câteva secunde, în timp ce lumina chioară era înecată

de strălucirea nemiloasă a neoanelor din tavan, un pericol pentru nervii retinali ai oamenilor și monștrilor obișnuiți cu bezna din tuneluri.

Peronul era cea din urmă și cea mai inteligentă linie de apărare a sevastopoliților. Casele lor se aflau în pânțele acestui decor scenic, în zona tehnică de sub stație. Sub lespezile de granit ale podelei, ascuns de ochii curioși ai străinilor, se afla un alt etaj, la fel de lat ca stația însăși, dar împărțit în numeroase compartimente. Camere uscate și bine luminate, mașini care zumzăiau discret purificând aerul și apa, sere hidroponice... Când se retrăseseră aici, coborând și mai adânc în pământ, locuitorii stației fuseseră învăluiți de o senzație de confort și siguranță.

Homer știa că bătălia decisivă îl aștepta nu în tunelurile nordice, ci acasă. Străbătu coridorul îngust trecând pe lângă ușile întredeschise ale altor apartamente, târându-și picioarele tot mai lent pe măsură ce se apropia. Trebuia să-și revizuiască încă o dată tactica și să-și repete replicile, fiindcă nu mai avea timp.

„Ce să fac? Ordinul-i ordin. Știi care-i situația. Nici nu s-au ostenit să mă întrebe. Nu te mai purta ca un copil! E ridicol! Sigur că n-am cerut eu să mă duc! Nu se poate. Ce tot spui? Sigur că nu pot. Cum să refuz? Asta ar însemna dezertare“, murmură el ca pentru sine, alternând între un ton ferm și scandalizat și unul drăgăstos și lingusitor.

Ajuns la ușa camerei sale începu să murmure din nou replicile. Nu, lacrimile erau de neevitat, dar nu avea să cedeze. Bătrânul își vârî capul între umeri, pregătindu-se de luptă, și apăsă pe clanță.

Nouă metri pătrați, un lux la care așteptase să-i vină rândul vreme de cinci ani, mutându-se dintr-un dormitor comun într-altul. Doi metri pătrați erau ocupați de un pat supraetajat și unul de o masă acoperită cu o față de

masă elegantă. Alți trei metri erau ocupați de o grămadă imensă de ziare care ajungea până-n tavan. Dacă ar fi fost un burlac singuratic, într-o bună zi muntele acesta s-ar fi năruit îngropându-l dedesubt. Dar cu cincisprezece ani în urmă cunoscuse o femeie care nu numai că era pregătită să tolereze grămada aceasta prăfuită în locuința ei micuță, ci era chiar dispusă s-o păstreze în ordine ca să nu-și vadă cuibușorul distrus de erupția unui Pompei de hârtie.

Era dispusă să înghită multe. Nesfârșitele tăieturi din ziare cu titluri alarmante precum „Cursa înarmărilor se întetește“, „Americani testează noul scut antirachetă“, „Scutul nostru nuclear devine mai puternic“, „Provocările continuă“ sau „Răbdarea noastră s-a terminat“, care acopereau pereții micii încăperi de sus până jos, ca un tapet. Noaptea lui nedormite, pe care și le petrecea aplecat deasupra unor caiete de matematică, cu un pix bine ronțait în mână și cu lumina electrică aprinsă, căci cu o grămadă de ziare ca aceea din locuința lor lumânările erau excluse. Porecla lui ridicolă, pe care el o purta cu mândrie, dar pe care alții o foloseau numai însoțită de un zâmbet condescendent.

Tolera foarte multe, dar nu orice. Nu impulsul lui copilăresc de a se arunca de fiecare dată în miezul furtunii, ca să vadă cum stăteau cu adevărat lucrurile acolo, și asta la vârsta lui, de aproape șaiszeci de ani! Și nici ușurința cu care accepta orice însărcinare pe care i-o dădeau superiorii, uitând că abia scăpase cu viață după una dintre expedițiile mai recente, cu greu reușind să se târască acasă.

Nici gândul că-l putea pierde, rămânând din nou singur. După ce-l conducea pe Homer la plecare – îi venea rândul să facă de gardă o dată pe săptămână – ea nu rămânea niciodată acasă. Ca să scape de gândurile negre se ducea în vizită la vecini sau mergea la muncă deși nu era schimbul

ei. Indiferența bărbaților în fața morții i se părea prostească, egoistă, criminală chiar.

Numai din întâmplare o găsi acasă: se rezezise să se schimbe după serviciu și încremeni locul ei așa cum era, cu mâinile pe jumătate înfundate în mânecile puloverului tricotat de lână. Părul ei închis la culoare, vizibil încăruntat deși nu împlinise încă cincizeci de ani, era încâlcit, iar în ochii ei căprui sticlea frica.

— Kolia, ce s-a întâmplat? Nu trebuia să te întorci mai târziu?

Dintr-odată lui Homer îi pieri tot chef să-i spună ce se decisese. Șovăi: poate dacă se mulțumea deocamdată să o liniștească, îi putea da vestea mai târziu, la cină.

— Și să nu te gândești să minți, îl preveni ea surprinzându-i privirea rătăcitoare.

— Știi, Lena, chestia e că, începutul ei.

— Cineva a...?

Pusese imediat cea mai importantă întrebare, despre cel mai cumplit lucru ce se putea petrece, nevrând însă să pronunțe cuvântul „murit“, de parcă se temea că astfel gândurile ei cele mai sumbre se puteau concretiza.

— Nu, nu, zise Homer clătinând din cap. Numai că m-au luat de la post. Mă trimit la Serpuhovskaia, adăugă el imediat pe un ton pragmatic.

— Dar nu e...? zise Elena și glasul i se frânse. Nu-i aia... S-au întors oamenii? Nu acolo...?

— Haide, haide, astea-s prostii. Nu-i nimic acolo, zise el repezit.

Elena îi întoarse spatele și se apropie de masă, unde mută de colo colo solnița și netezi fața de masă.

— Am avut un vis, zise ea tușind ca să-și alunge răgușeala din glas.

— Tu mereu ai câte unul.

— Un coșmar, continuă ea cu încăpățănare și deodată izbucni în suspine jalnice.

— Ei, haide, haide. Ce vrei să fac? Ordinu-i ordin, murmură el mângâindu-i mâna.

Și se împotmoli, dându-și seama că discursul pe care-l repetase de atâtea ori nu făcea două parale.

— Lasă-l pe ticălosul ăla chior să se ducă el! țipă femeia printre lacrimi, smucindu-și mâna. Să se ducă diavolul ăla cu berețica lui! Nu știe decât să dea ordine! Ce-i pasă lui? Toată viața a dormit cu mitraliera alături pe post de femeie. Ce știe el?

Odată ce ai făcut o femeie să plângă nu poți decât să te înjosești dând înapoi și încercând s-o consolezi. Homer se simțea rușinat și-i părea cu adevărat rău de Elena, dar ar fi fost prea ușor să cedeze, să-i promită că va refuza misiunea, s-o liniștească și să-i usuce lacrimile numai ca să regreta mai târziu că pierduse ultima sa șansă, această șansă pe care o primise și care putea fi cea din urmă într-o viață deja neobișnuit de lungă după standardele prezentului.

Așa că tăcu.

Se făcuse deja vremea să plece, să-i adune pe ofițeri laolaltă și să-i pună la curent, dar colonelul rămase în continuare în biroul lui Istomin, ignorând fumul de țigară care de obicei îl irita și în același timp îl ispitea cumplit.

În timp ce comandantul stației își plimba degetul peste harta mult încercată a metroului, șoptind îngândurat ca pentru sine, Denis Mihailovici continua să se întrebe care erau motivele lui Hunter. În spatele misterioasei sale apariții la Sevastopolskaia, a dorinței de a se stabili aici și a faptului că brigadierul apărea aproape de fiecare dată în stație cu fața apărută de cască nu se putea ascunde decât un singur lucru. Probabil că Istomin avea dreptate și Hunter

chiar fugea de cineva. Ca să câștige puncte suplimentare își transformase postul sudic de pază în baza sa de operațiuni. Făcând treaba întregii brigăzi, devenea treptat de neînlocuit. În acest moment, nici Istomin, nici colonelul nu l-ar fi predat, indiferent cine le-ar fi cerut-o și orice recompensă ar fi oferit.

Alesese ascunzătoarea perfectă. În Sevastopolskaia nu veneau străini și, spre deosebire de cărăușii gureși din alte stații, neguțătorii locali nu erau gură-spartă și nu bârfeau niciodată când pătrundeau în metroul extins. În mica lor Spartă, agățându-se de peticul ei de pământ de la capătul lumii, un caracter demn de încredere și ferocitatea în luptă erau cele mai prețuite însușiri. Și oamenii de aici știau să țină un secret.

Dar de ce abandona acum Hunter totul, oferindu-se voluntar pentru această expediție și pornind spre Hansa, unde risca să fie recunoscut? Nici măcar Istomin nu ar fi avut inima să-i ceară una ca asta. Colonelul nu credea că brigadierul era alarmat din cauza cercetașilor dispăruți. Și nu lupta pentru Sevastopolskaia de dragul stației, ci pentru propriile lui motive, numai de el știute.

Poate era într-o misiune? Asta ar fi explicat multe: sosirea lui subită, aerul misterios, încăpățânarea de a-și petrece nopțile în sacul de dormit, în tuneluri, decizia de a porni fără zăbavă către Serpuhovskaia. Dar de ce îi ceruse colonelului să nu mai spună nimănui? Cine putea să-l fi trimis în afară de ei?

Cine altcineva?

Colonelul se sili să-și ignore dorința de a trage un fum din țigara lui Istomin. Nu, era imposibil. Hunter, unul dintre stâlpii *Ordinului*? Omul căruia zeci, poate chiar sute dintre ei îi datorau viața, printre ei numărându-se și Denis Mihailovici în persoană?

„Omul *acela* n-ar fi capabil...” se contrazise în gând, cu prudență. „Dar acest Hunter care s-a întors mai e oare omul *acela*?” Și dacă acționa la ordinele cuiva... era posibil să fi primit vreun semnal? Însemna asta că dispariția caravanelor cu armament și a celor trei iscoade nu era o coincidență, ci făcea parte dintr-o operațiune atent plănuită? Dar atunci ce rol juca brigadierul?

Colonelul clătină vehement din cap, de parcă încerca să se scuture de îndoielile ce se încheștaseră de el ca lipitorile și creșteau cu repeziciune. Cum putea gândi așa ceva despre un om care-i salvase viața? Mai ales că până acum Hunter servise stația impecabil și nu-i dăduse niciun motiv de îndoială. Și, refuzând să-i pună eticheta de spion sau sabotor până și în mintea lui, Denis Mihailovici luă o decizie.

— Hai să bem un ceai și pe urmă mă duc să le vorbesc oamenilor, zise el cu veselie exagerată, trosnindu-și degetele.

Istomin se smulse de lângă hartă zâmbindu-i ostenit. Tocmai întindea mâna către telefonul demodat cu disc ca să-și cheme ordonanța, când aparatul începu să sune. Surprinși, cei doi schimbă o privire. Trecuse o săptămână de când nu mai auziseră sunetul ăsta: dacă ordonanța voia să dea raportul, ciocănea de obicei la ușă și nimeni altcineva din stație nu putea suna direct la comandant.

— Aici Istomin, rosti acesta în receptor, cu prudență.

— Vladimir Ivanovici, am legătura cu stația Tulskaia, bâigui telefonistul. Numai că abia se aude. Cred că sunt oamenii noștri, dar conexiunea...

— Fă-mi legătura imediat, mugi comandantul izbind cu pumnul în birou și făcând telefonul să scoată un clinchet jalnic.

Telefonistul amuți șocat și Istomin auzi în receptor pârâituri și foșnete și o voce îndepărtată, imposibil de recunoscut din pricina distorsiunilor.

Elena se întoarse către perete ascunzându-și lacrimile. Ce mai putea face ca să-l rețină? De ce se grăbea el să profite de cel dintâi prilej de a părăsi stația, folosind vechea scuză despre ordinele comandantului și pedeapsa pentru dezertare? Ce anume nu-i oferise ea, ce altceva ar fi trebuit să facă în ăștia cincisprezece ani ca să-l domolească? Dar uite-l stând dinaintea ei și tânjind să revină din nou în tuneluri, de parcă spera să găsească acolo altceva decât beznă, pustiu și moarte. Ce anume căuta?

Homer îi auzea reproșurile în minte la fel de clar ca și cum femeia le rostise cu voce tare. Se simțea egoist și josnic, dar acum era prea târziu să dea înapoi. Fu cât pe ce să-i ceară scuze, să spună cuvinte calde și tandre, dar și le înăbuși înțelegând că fiecare cuvânt n-ar fi făcut decât să toarne și mai mult gaz pe foc.

Până și Moscova plângea deasupra capului Elenei: pe perete, înrămată cu dragoste, se afla o fotografie color decupată dintr-un calendar vechi pe hârtie lucioasă, înfățișând strada Tverskaia prin vălul transparent al unei ploii de vară. Cu mult timp în urmă, pe vremea hoinărelilor sale prin metrou, Homer nu avusese nimic cu excepția hainelor de pe el și a acestei poze. Alții ascundeau prin buzunare fotografii mototolite, smulse din reviste pentru bărbați, înfățișând frumuseți goale, dar pentru Homer ele nu puteau înlocui nici măcar câteva minute rușinoase petrecute cu o femeie adevărată, în carne și oase. Fotografia aceea îi amintea de ceva extraordinar de important și nespus de frumos... și dus pentru totdeauna.

Șoptindu-i cu stângăcie „îmi pare rău“, se furișă pe coridor, închise ușa după el și se așeză pe vine complet stors de puteri. Ușa vecinilor era deschisă și doi copii firavi și pământii, băiat și fată, se jucau în cadrul ei. Îl zăriră pe bătrân și

încremeniră: ursulețul pipernicit umplut cu zdrențe pe care tocmai se certau căzu uitat pe podea.

— Unchiule Kolea! Spune-ne o poveste! Ai promis că ne spui una când te întorci! exclamă ei repezindu-se la Homer.

— Pe care o vreți? întrebă el incapabil să-i refuze.

— Cea cu mutanții fără cap! chiui încântat băiețelul.

— Nu! Nu vreau o poveste cu mutanți, exclamă fetița bosumflându-se. Sunt înspăimântători, mă fac să-mi fie frică!

— Păi tu ce poveste vrei, Taniușa? oftă bătrânul.

— Atunci una cu fasciști! Și cu partizanii! se băgă băiețelul.

— Nu. Eu o vreau pe cea despre Orașul de Smarald, zise Tania zâmbind știrb.

— Dar pe aia v-am spus-o ieri. Poate pe cea cu Hansa care se lupta cu Roșiii?

— Orașul de Smarald! Orașul de Smarald! scandară cei doi în cor.

— Bine, acceptă bătrânul. Undeva departe pe linia Sokolniceskaia, dincolo de șapte stații pustii, dincolo de trei poduri năruite, la mii și mii de traverse de aici se află un oraș subteran fermecat. Orașul e vrăjit, așa că oamenii obișnuiți nu pot pătrunde în el. Acolo trăiesc magicienii și numai ei pot să iasă pe porțile orașului și să intre înapoi. Și la suprafață se înalță un castel uriaș cu multe turnuri unde locuiau cândva magicienii ăștia. Castelul se cheamă...

— Versitatea! exclamă băiețelul privindu-și triumfător sora.

— Universitatea, confirmă Homer. Când a sosit Războiul cel Mare și a început să plouă cu rachete nucleare, magicienii s-au retras în orașul lor și au aruncat o vrajă asupra intrării pentru ca oamenii răi care începuseră războiul să nu poată pătrunde. Și trăiesc feri...

Se poticni și amuți.

Elena stătea rezemată în cadrul ușii ascultându-l. Homer nu o observase ieșind pe coridor.

— O să-ți pregătesc rucsacul, zise ea cu glas răgușit.

Bătrânul se apropie de Elena și o luă de mână. Ea îl îmbrățișă stângaci, stânjenită de prezența copiilor din vecini, și-l întrebă:

— O să te întorci? O să fii bine?

Și Homer, uluit pentru a mia oară în viața lui de încrederea de nebirit a femeilor când venea vorba de promisiuni, indiferent dacă acestea puteau sau nu să fie respectate, zise:

— Totul va fi bine.

— Sunteți bătrâni, dar vă pupați ca ăia tineri, comentă fata strâmbându-se scârbită.

— Și tata a zis că nu-i adevărat, că nu există niciun Oraș de Smarald, zise băiețelul cu un ton posac, ca să pună capac la toate.

— Poate că nu există, zise Homer ridicând din umeri. E doar o poveste. Dar ce ne-am face fără povești?

Era extrem de greu să înțeleagă ceva. Vocea care se chinuia să străbată dincolo de pâraiture și foșnete îi părea vag familiară lui Istomin, aducând cu a unuia dintre cei trei cercetași trimiși la Serpuhovskaia.

— La stația Tulskaia... Nu putem... Tulskaia... rosti vocea chinuindu-se să comunice ceva important.

— Înțeleg că sunteți în Tulskaia, strigă Istomin în receptor. Ce s-a întâmplat? De ce nu vă întoarceți?

— Stația Tulskaia! Aici... Nu.... E foarte important... să nu....

Dar paraziții acoperiră finalul frazei.

— Să nu ce? Repetă! Să nu ce?

— Să n-o luați cu asalt! Orice-ar fi să n-o luați cu asalt, se auzi brusc în receptor, clar și distinct.

— De ce? Ce dracu se petrece acolo? Ce se-ntâmplă? răcni comandantul pierzându-și răbdarea.

Dar nu mai auzi vocea. Aceasta fu acoperită de o explozie de sunete și receptorul amuți. Dar Istomin refuză să accepte și să-l pună în furcă.

— Ce se-ntâmplă?

Capitolul 3

Viața de Apoi

Homer își zise că nu va uita niciodată cum îl priviseră santinelele din cel mai nordic post de pază când își luase rămas-bun. Îl priviseră așa cum se uită oamenii la cadavrul unui bărbat căzut eroic în luptă, în clipa în care garda de onoare trage salva de adio: o căutătură încărcată de o tristețe melancolică. Luându-și rămas-bun pentru totdeauna.

Priviri ca asta nu-s făcute pentru cei vii. Homer avu senzația că se cocoța pe o scară fragilă către carlinga unui avion micuț care putea decola, dar nu și ateriza, căci inginerii japonezi malefici îl transformaseră într-o mașinărie diabolică. Stindardul imperial flutura în vântul sărat, mecanicii alergau prin aeroport, motoarele se trezeau la viață huruind și un general burtos își ducea degetele la cozorocul chi-piului, cu ochii umflați sticlind de o invidie de samurai...

— Ce-ai de ești așa vesel? întrebă Ahmed trezindu-l din visare.

Spre deosebire de Homer, el nu simțea nevoia să fie printre primii care află ce s-a petrecut în stația Serpuhovskaia. Își lăsase soția pe peron, într-o tăcere mohorâtă, ținându-l strâns de mână pe cel dintâi copil al lor și cuprinzându-l cu brațul drept pe cel de-al doilea născut, o bocceluță miorlăitoare adăpostită la pieptul ei.

— E ca și cum te ridici în picioare cât ești de lung și te repezi la atac înfruntând mitralierele. E aceeași senzație de exaltare și nepăsare. În față ne așteaptă o ploaie de gloanțe mortale, încercă să explice Homer.

— Ce ai tu e un altfel de atac, murmură Ahmed privind peste umăr către micul punct luminos al gurii tunelului. Special pentru psihopați ca tine. Niciun om normal nu s-ar oferi voluntar să se repeadă împotriva unei mitraliere. Cine are nevoie de eroisme de-astea protestezi?

— Știi cum e, zise bătrânul după câteva clipe de tăcere. Când simți că ți-a sunat ceasul, îți spui: oare am realizat ceva pe lumea asta? Oare își vor aminti de mine?

— Nu știu de tine, dar eu am copii. Sigur o să-și aducă aminte de mine... Măcar cel mai mare, adăugă cu seriozitate Ahmed după ce căzu pe gânduri un moment.

Homer se simți jignit și fu cât pe ce să-i spună vreo două, dar ultimele cuvinte ale lui Ahmed îi tăiaseră elanul războinic. Era adevărat: unui bătrân fără copii ca el îi venea ușor să-și riște blana roasă de molii, dar acest tânăr avea o viață lungă înaintea, prea lungă ca să-l preocupe nemurirea.

Trecură pe sub ultima lampă, un borcan de sticlă adăpostind un bec electric mic montat într-un cadru din bare metalice subțiri. Era plin de muște și gândaci zburători pârliti. Masa lor chitinoasă se agita încet. Unele insecte erau încă vii și încercau să se târască afară, asemeni condamnaților care au căzut în groapa comună laolaltă cu toți cei împușcați, dar care n-au primit lovitura de grație.

Fără să vrea, Homer se opri o clipă în lumina pe care această lampă-mormânt reușise s-o stoarcă: slabă și gălbuie, pâlpâind de parcă stătea să se stingă de la o clipă la alta. Apoi își umplu plămânii cu aer și se cufundă pe urmele celorlalți doi în întunericul dens ca o cerneală care pornea

de la granițele Sevastopolskaiei și continua până aproape de Tulskaia, asta, desigur, dacă stația cu acest nume mai exista.

Femeia aceasta mohorâtă ce părea să fi prins rădăcini pe dalele de granit împreună cu cei doi copii ai ei nu era singură. Peronul nu era complet pustiu. Un bărbat gras cu un singur ochi și cu umeri de luptător profesionist stătea nemișcat ceva mai departe, privindu-i pe soldații care plecau. Iar la un pas în spatele lui, discutând încet cu o ordonanță, se afla un bătrân slab, dar vânjos, îmbrăcat într-o tunică de soldat de rând.

— Acum nu ne mai rămâne decât să așteptăm, zise Istomin absent mutându-și dintr-un colț în altul al gurii un chiștoc stins.

— N-ai decât să aștepți tu, eu o să-mi văd de meseria mea, replică încăpățânat colonelul.

— Ascultă la mine, era Andrei. Șeful echipei pe care am trimis-o, zise Istomin.

Ascultă din nou vocea din receptor, care continua să-i răsună insistent în minte.

— Și ce? Poate l-au torturat ca să spună asta. Specialiștii cunosc tot felul de tertipuri, zise bătrânul ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu mi-a lăsat impresia asta, zise comandantul clătinând îngândurat din cap. Ar fi trebuit să auzi în ce fel vorbea. Nu, acolo se petrece altceva, ceva inexplicabil. Ceva ce nu putem rezolva cu o șarjă îndrăznească de cavalerie...

— Îți dau eu o explicație cât ai clipi, zise colonelul. Tulskaia a căzut în mâinile unor bandiți. Au pregătit o ambuscadă și i-au omorât pe-ai noștri sau au luat câțiva ostatici. Nu au tăiat curentul pentru că le trebuie și lor și nici nu vor să se pună rău cu Hansa. Dar au tăiat legătura

telefonică. Ce ciudățenie e asta, un telefon care ba merge, ba nu merge?

— Dar tu nu știi cum îi suna vocea, se încăpățână Istomin.

— Cum suna? explodă colonelul făcând ordonanța să bată în retragere. Hai să-ți vâr eu niște ace sub unghii să vezi tu cum o să-ți sune vocea! Și cu o pereche de clești de tăiat poți să schimbi un bas într-un falsetto pentru tot restul vieții bărbatului ăluia!

Pentru el totul deja era clar, alegerea lui fusese făcută. Odată îndoielile alungate, se simțea ca și cum se urcase din nou pe armăsarul său și mâna lui de cavalerist tânjea după mânerul sabiei, indiferent cât s-ar fi smiorcăit Istomin.

Comandantul nu se grăbi să răspundă, dându-i colonelului șansa să se calmeze.

— O să așteptăm, zise el pe un ton prietenos, dar ferm.

— Două zile, zise bătrânul încrucișându-și brațele.

— Două zile, încuviință Istomin.

Colonelul făcu stânga-mprejur și porni către cazarmă: nu avea de gând să irosească acest timp prețios. Comandanții trupelor de asalt îl așteptau la cartierul general de aproape o oră, aliniați de o parte și de alta a mesei lungi, pe căpriori. Singurele scaune goale erau cele din capetele mesei, unul pentru el și unul pentru Istomin. Dar de data asta trebuiau să înceapă fără comandant.

Comandantul stației nu observă plecarea lui Denis Mihailovici.

— Nu-i nostim cum s-au schimbat rolurile? zise el, poate vorbind singur, poate adresându-i-se colonelului.

Se răsuci pe călcâie fără să mai aștepte răspuns, întâlnește privirea jenată a ordonanței și îi dădu liber cu o fluturare a mâinii.

„Nu-l mai recunosc pe colonelul care nu voia să-mi dea nici măcar un om de-ai lui”, își zise comandantul în gând.

„Potaia războinică a mirosit ceva. Dar oare nasul lui nu-l duce aiurea?”

Instinctul lui Istomin îi spunea cu totul altceva: stai în tranșee. Așteaptă. Apelul acela straniu nu făcuse decât să-i intensifice presimțirea nefastă: la Tulskaia infanteria lor avea să se trezească față-n față cu un dușman misterios și invincibil.

Vladimir Ivanovici se scotoci prin buzunare, găsi o brichetă și o aprinse. Și, în timp ce fumul zdrențuit se ridica deasupra capului său, rămase încremenit cu ochii ațintiți asupra cavității întunecate a tunelului, privindu-l cu fascinația cu care un iepure ar contempla fălcile unui boa constrictor. Când termină țigara, clătină din nou din cap și porni către biroul său. Ordonanța ieși din umbră și-l urmă la o distanță respectuoasă.

Răsună un declic și tavanul boltit al tunelului fu luminat până la o distanță de cincizeci de metri. Lanterna lui Hunter era atât de mare și de puternică, încât aducea mai degrabă cu un proiector. Homer răsuflă ușurat în sinea sa. În ultimele câteva minute îl chinuise ideea stupidă că brigadierul nu avea să aprindă lumina fiindcă ochii lui se puteau descurca și fără ea.

De îndată ce pătrunsese în zona întunecată a tunelului, brigadierul începuse să semene și mai puțin cu un om obișnuit sau cu un om așa, în general. Mișcările lui căpătaseră o grație impetuoasă, fluidă, de animal. Era ca și cum aprinsese lanterna numai de dragul tovarășilor săi, bazându-se, de fapt, pe cu totul alte simțuri. Adesea își scotea casca și întorcea o ureche către tunel, ascultând cu atenție, iar felul în care se oprea din când în când ca să respire aerul cu miros de rugină nu făcea decât să adâncească bănuielile lui Homer.

Hunter aluneca în tăcere înainte, la câțiva pași în fața celorlalți, fără să le mai arunce vreo privire, de parcă uita-se cu totul de existența lor. Ahmed era uluit. Nu făcuse prea des de gardă la avanpostul sudic și nu era obișnuit cu ciudățeniile brigadierului. Îi dădu un cot lui Homer, de parcă l-ar fi întrebat: ce-i cu asta? Bătrânul ridică din umeri. Cum să explici așa ceva în doar două cuvinte?

Și la urma urmelor de ce avea nevoie Hunter de ei? Îl distribuise pe Homer în rolul ghidului băștinaș, dar părea mult mai acasă în aceste tuneluri decât bătrânul. Sigur, dacă l-ar fi întrebat, Homer i-ar fi putut spune o mulțime de lucruri despre împrejurimi, de la minciuni gogonate până la povești adevărate... care erau de multe ori mai fantastice și mai înspăimântătoare decât cele mai incredibile scorneli ale santinelor plictisite adunate în jurul unui foc de tabără singuratic. Avea în minte propria lui hartă a metroului, care nu semăna deloc cu cea a lui Istomin. Harta comandantului stației avea goluri pe care Homer le-ar fi putut umple cu propriile lui însemnări și explicații. Conduce verticale, încăperi de serviciu deschise sau închise și puse la păstrare, păienjenșuri de tuneluri interconectate între liniile principale. Pe harta sa, din tunelul dintre Certanovskaia și Iujnaia, la numai două stații de Sevastopolskaia, pornea o altă linie, pierzându-se în masa imensă a Depoului Varșavskoe, întrețiată de zeci de vinișoare fine ce reprezentau fundături și canale de scurgere. Pentru Homer, al cărui respect față de metrou era vecin cu venerația, depoul erau un loc straniu și mistic, asemenea unui cimitir de elefanți. Bătrânul era în stare să vorbească despre el ore în șir, numai să găsească ascultători dispuși să-l și creadă.

După părerea lui Homer linia dintre Sevastopolskaia și Nahimovski Prospekt era înșelătoare. Bunul-simț și regulile de protecție le cereau să stea laolaltă, înaintând încet și

cu prudență și examinând cu atenție pereții și podeaua din fața lor. Chiar și pe această porțiune de tunel, unde toate trapele și crăpăturile fuseseră zidite și sigilate de echipe de ingineri din Sevastopolskaia, tot nu-și puteau permite să nu-și acopere spatele. Întunericul spintecat de raza lanternei se închidea imediat în urma lor, ecoul pașilor se frângea ca și cum se reflectase din grinzile de siguranță ale nenumăratelor secțiuni de tunel și undeva departe vântul urla, captiv în conductele de aerisire. Picături mari și vâscoase se adunau în crăpăturile din tavan și cădeau. Poate nu era decât apă, dar Homer încerca să le evite. Nu dintr-un motiv anume, ci așa, ca să fie sigur.

În vremuri de demult, când monstrul obez care fusese orașul de deasupra încă își mai trăia viața lui febrilă, iar locuitorii lui agitați încă se mai gândeau la metrou ca la un sistem de transport lipsit de suflet, în acele zile tânărul Homer, căruia toată lumea îi spunea Kolea, obișnuia să colinde prin tuneluri înarmat cu o lanternă și o trusă de scule.

Muritorilor de rând le era refuzat accesul în aceste locuri, ei având voie să pătrundă numai în cele o sută cincizeci de săli de marmură lustruită până lucea și în vagoanele aglomerate, acoperite cu reclame în culori vesele. Milioanele de oameni care petreceau zilnic două-trei ore zguduiți și legănați de trenurile acelea nu știau că li se permitea să vadă abia o zecime din acest regat subteran incredibil de vast care se întindea până departe sub suprafață. Și ca nu cumva să înceapă să-și pună întrebări despre adevăratele sale dimensiuni și despre locurile către care duceau toate acele mici ușițe și obloane sau încotro se îndreptau toate acele mici ramificații neluminate și pasajele de legătură aflate mereu în renovare, călătorilor le era

distrasă atenția cu ajutorul imaginilor strălucitoare care furau ochiul, a sloganurilor de o idioțenie provocatoare și a reclamelor cu voci lemnoase care-i împiedicau să se relaxeze până și pe scările rulante. Sau cel puțin asta era impresia lui Kolea după ce începuse să pătrundă secretele acestui stat în stat. Schema frivolă a metroului, în toate culorile curcubeului, lipită pe pereții vagoanelor avea scopul de a-i convinge pe curioși că priveau un sistem destinat în exclusivitate civililor. În realitate însă, liniile ei în culori vesele se împleteau cu ramificațiile invizibile ale tunelurilor secrete de care atârnavă ca niște ciorchine de struguri buncăre ale armatei și ale guvernului, iar unele porțiuni de tunel ajungeau până în labirintul catacombelor săpate sub oraș de păgânii de odinioară.

În zorii tinereții lui Kolea, când țara lui era prea săracă pentru a se măsura cu puterea și ambițiile altora, Judecata de Apoi păruse ceva foarte îndepărtat, iar în buncărele și adăposturile construite în eventualitatea sosirii ei se adunase praful. Dar odată cu banii revenise și vechea aroganță și, odată cu ea, și dușmanii. Ușile grele din fier cu învelișul lor de rugină se deschiseseră din nou scrâșnind, depozitele de hrană și medicamente fuseseră refăcute, iar filtrele de apă și aer fuseseră reparate.

Totul se petrecuse în ultima clipă.

Pentru Kolea, un tânăr sărac abia sosit în oraș, primirea unei slujbe la metrou adusesese cu alăturarea la o lojă masonică. Îl transforma dintr-un șomer respins de toți într-un membru al unei organizații puternice, care plătea cu generozitate serviciile modeste pe care el era capabil să i le ofere și promitea să-l inițieze în misterele de nepătruns ale universului. Anunțul de angajare menționa un salariu care lui Kolea i se păruse ispititor și condițiile pentru ocuparea postului de revizor de șine erau o nimica toată.

Trecuse un timp înainte să înceapă să înțeleagă, din explicațiile oferite cu jumătate de gură de noii săi colegi, de ce metroul era obligat să-și momească angajații cu salarii mari și sporuri de risc profesional. Problema nu era programul încărcat sau renunțarea voluntară la lumina zilei. Nu, era vorba despre pericole de o cu totul altă natură.

Homer era sceptic din fire și nu credea în veșnicile zvonuri despre fantome și strigoi. Dar într-o zi un prieten al său nu se mai întorsese dintr-o fundătură scurtă pe care o verifica și, din motive neexplicate, ceilalți nici nu se osteniseră să-l caute. Șeful de echipă ridicase neajutorat din umeri. Iar dispariția prietenului său fusese urmată de dispariția tuturor actelor ce ar fi putut dovedi că lucrase vreodată la metrou. Kolea era singurul încă suficient de tânăr și de naiv ca să refuze să accepte această dispariție, așa că în cele din urmă un coleg mai vârstnic îi șoptise la ureche, în timp ce privea prudent în jur, că amicul său fusese „luat”. Cine, așadar, dacă nu Homer ar fi trebuit să știe că în subteranele Moscovei se petreceau lucruri teribile cu mult timp înainte ca viața megalopolisului să înceteze, mistuită de suflul arzător al Armagedonului?

Pierzându-și prietenul și fiind inițiat în această cunoaștere interzisă, Kolea ar fi putut să dea bir cu fugiții speriat, renunțând la slujbă și găsindu-și alta. În schimb căsătoria sa de conveniență cu metroul se transformase într-o pasionată poveste de dragoste. După ce se sătură să colinde tunelurile pe jos, se supuse riturilor de inițiere ca ajutor de mecanic, consolidându-și astfel poziția în ierarhia complexă a metroului moscovit.

Și pe măsură ce ajunse să cunoască tot mai bine această minune neomologată a lumii, acest labirint bântuit de nostalgia antichității, acest oraș fără stăpân, de proporții ciclopice care era reflecția în pământul cafeniu a modelului

său de la suprafață, îl iubi din ce în ce mai profund și mai dezinteresat. Acest Tartar construit de om era demn în mod indiscutabil de poezia adevăratului Homer sau măcar de pana sprintară a lui Swift, care l-ar fi văzut ca pe o glumă mai bună decât Laputa. Dar bărbatul care devenise admiratorul său secret și cântărețul său netaalentat nu era altul decât Kolea, Nikolai Ivanovici Nikolaev cel oarecare.

Era absurd.

Toți cei care citiseră povestea rusească *Floarea de piatră* simțeau că ar putea s-o iubească pe stăpâna Muntelui de Aramă, dar să iubești Muntele însuși? Și totuși veni o zi când dragostei lui i se răspunse cu o pasiune plină de gelozie, care-l lăsă fără familie, însă îi salvă viața.

Hunter se opri brusc din mers și Homer, cocoșat sub plapuma de fulgi a amintirilor, nu avu timp să reacționeze, astfel că intră din plin în brigadier. Fără un sunet, brigadierul îl împinse în lături și încremeni din nou, coborându-și capul și întorcând către tunel urechea sa mutilată. Ca un liliac ce cartografiază terenul în ciuda orbirii sale, surprindea reverberații sonore pe care numai el le putea auzi.

Dar Homer surprinse și el ceva. Mirosul imposibil de confundat al stației Nahimovski Prospekt. Chiar nu le luase mult să ajungă acolo. Spera numai că nu aveau să plătească pentru că li se permisesse accesul cu atâta ușurință. De parcă auzise gândurile lui Homer, Ahmed își coborî de pe umăr pistolul automat și trase piedica.

— Ce-i aia de colo? bubui deodată Hunter răsucindu-se către bătrân.

Homer chicoti pentru sine; cine știe peste ce creaturi infernale puteau da? Porțile larg deschise ale stației Nahimovski erau ca un furtun ce absorbea de la suprafață fiare ce sfidau imaginația. Dar stația avea și locatarii ei permanenți.

— Mici... Fără păr, zise brigadierul într-o încercare de a le descrie, iar lui Homer îi fu de ajuns. Ei erau.

— Mâncătorii de cadavre, zise el cu voce joasă.

Din Sevastopolskaia până-n Tulskaia și poate și în alte regiuni ale metroului această insultă rusească veche și uzată dobândise acum un sens nou. Unul propriu.

— Prădători? întrebă Hunter.

— Necrofagi, răspunse ezitant bătrânul.

Făpturile respingătoare ce aduceau a păianjeni și totodată a primate nu riscau niciodată să atace direct oamenii, hrănindu-se cu cadavrele târâte de la suprafață până în stația pe care și-o împrăștiariseră. O asemenea turmă numeroasă își avea acum sălașul în Prospekt și tunelurile din apropiere erau pline de mirosul dulceag și grețos al descompunerii. Pe peron, intensitatea sa le dădea oamenilor amețeli și mulți dintre ei îl găseau insuportabil, punându-și măștile de gaze încă de la periferia stației.

Homer, care-și amintea mult prea bine acest aspect distinctiv al lui Nahimovski Prospekt, își scoase repede din rucsac masca antipraf și și-o puse. Ahmed, care împachetase în grabă, îi aruncă o privire invidioasă și-și acoperi fața cu mâneca. Duhoarea scârboasă dinspre stație îi învălui treptat, îndemnându-i să meargă mai repede.

Numai Hunter nu părea să simtă niciun miros.

— E ceva otrăvitor? Spori? îl întrebă el pe Homer.

— Mirosul, bombăni Homer prin mască, strâmbând din nas.

Brigadierul îl examinează pe bătrân cu o privire cercetătoare de parcă-l bănuise că îl lua peste picior, apoi ridică din umerii lui lați.

— Ca de obicei, zise el și se întoarse la loc.

Strângând mai bine arma automată cu țeavă scurtă, le făcu semn să-l urmeze și înaintă cu pași ușori. După încă

cincizeci de pași, duhorii oribile i se adăugă un murmur indistinct. Homer își șterse sudoarea care începea să i se prelingă pe tâmpile și încercă să-și potolească bătăile frenetice ale inimii. Erau foarte aproape.

În cele din urmă raza cercetătoare a lanternei dădu peste ceva. Scoase din beznă farurile sparte ce priveau cu ochi orbi spre nicăieri, parbrizul prăfuit și acoperit de un păienjeniș de crăpături și panourile albastru-deschis ce refuzau cu încăpățănare să ruginească. Acolo, în fața lor, era cel dintâi vagon al unui metrou înțepenit în gâtlejul tunelului ca un dop gigantic.

Trenul murise cu ani în urmă și pentru el nu mai exista nicio speranță, dar ori de câte ori îl vedea, Homer se simțea ca un băiețel, dorindu-și să se urce în cabina devastată a conductorului, să mângâie butoanele și comutatoarele de pe tabloul de bord, să închidă ochii și să-și imagineze că gonește din nou cu toată viteza prin tuneluri, trăgând după sine un șir de vagoane luminate, pline de oameni care citeau, moțăiau, căscau gura la reclame sau se străduiau să discute între ei în ciuda vuietului motorului.

„Dacă se dă semnalul de alarmă ATOM, conduceți până la cea mai apropiată stație, opriți și deschideți ușile. Sprijiniți apărarea civilă și armata în eforturile de evacuare a răniților și etanșați stațiile Metropolitanului...”

Instrucțiunile privind comportamentul mecanicilor de tren în cazul Zilei Judecății de Apoi erau simple și precise. Și oriunde se dovedise posibil ele fuseseră respectate. Majoritatea trenurilor care se opriseră pentru totdeauna pe peronul unei stații fuseseră jefuite de piese de schimb de către locuitorii metroului care, în loc să-și petreacă în acest refugiu câteva săptămâni, cum li se promisese, se pomeniseră închiși aici pentru totdeauna. În câteva locuri garniturile de metrou fuseseră păstrate intacte și transformate

în locuințe, dar lui Homer asta i se părea o blasfemie, căci el considerase dintotdeauna că trenurile aveau o viață proprie. Era ca și cum ți-ai fi împăiat animalul preferat. În locurile neprielnice vieții omenești, ca Nahimovski Prospekt, trenurile rămăseseră unde erau, la mila timpului și a vandalilor, dar încă intacte.

Homer descoperi că nu era în stare să-și ia ochii de la vagon. O alarmă fantomă i se văicărea în auz, înecând foșnetele și şuierăturile tot mai sonore ce veneau dinspre stație, iar o sirenă groasă și guturală emitea semnalul care nu mai fusese auzit până în ziua aceea: un sunet lung și două scurte: ATOM!

Scrâșnetul frânelor și un anunț transmis în toate vagoanele de o voce șocată: „Doamnelor și domnilor, din cauza unor probleme tehnice acest tren nu merge mai departe.” Era prea devreme pentru ca mecanicul care mormăia la microfon sau Homer, asistentul lui, să înțeleagă lipsa de speranță a acelor cuvinte poticnite. Scrâșnetul ușilor ermetice închizându-se și despărțind pentru totdeauna lumea celor vii de lumea celor morți... Conform instrucțiunilor porțile trebuiau închise la maxim șase minute de la declanșarea alarmei, indiferent câți oameni rămâneau pe dinafară. Dacă ar fi încercat cineva să împiedice închiderea porților, ordinul era să fie împușcat.

Dar un sergent de poliție mărunț care-și păzea stația de vagabonzi și bețivi avea să poată împușca un bărbat în stomac numai fiindcă acesta încerca să oprească monstrul imens de metal pentru ca soția sa ce-și rupsesse tocul să apuce să alerge înăuntru? Femeia autoritară cu chipiu ce păzea turnicheții și își petrecuse întreaga ei carieră la metrou perfecționându-și două talente – să nu lase oamenii să intre și să sufle în fluier – putea oare să-i refuze accesul unui bătrân disperat, cu răsuflarea tăiată, care arbora un

șir patetic de decorații? Instrucțiunile le ofereau numai șase minute ca să se transforme din oameni în mașini. Sau în monștri.

Țipetele femeilor, protestele indignate ale bărbaților, plânsetele disperate ale copiilor. Pocnetul sacadat al pistoalelor și huruitul rafalelor de mitralieră. Voci înregistrate făcând apel la calm, răsunând metalice și imposibile din toate difuzoarele. Trebuia să fi fost înregistrate, căci niciun om, știind ce se petrecea, nu și-ar fi putut păstra sângele rece, spunând cu atâta nepăsare: „Nu vă panicați...”

Lacrimi, rugăciuni...

Alte împușcături.

Și la exact șase minute după alarmă, cu un minut înainte de Armaghedon, huruitul funebru al ușilor ermetice închizându-se. Ecoul zăvoarelor trase. Liniște.

O liniște de mormânt.

Fură siliți să meargă de-a lungul peretelui, pe lângă garnitură. Conducătorul frânase prea târziu, distras poate de ceea ce se petrecea în acel moment pe peron. Urcară o scară metalică și o clipă mai târziu stăteau într-o sală incredibil de vastă. Nici urmă de coloane, doar jumătatea de cilindru a unei bolti semicirculare, cu nișe ovoidale adăpostind becurile. O boltă uriașă, arcuindu-se peste peron și peste ambele șine cu tot cu metrourele oprite pe ele. O construcție incredibil de elegantă, simplă, minunat de spațioasă și de aerisită. Numai să nu-ți cobori ochii către podeaua pe care calci. Să nu-ți dai voie să vezi ce a devenit acum această stație. Acest cimitir grotesc, unde odihna nu-i posibilă, această piață de carne macabră cu grămezile ei înalte de schelete roase, trupuri putrezite, bucăți de tors sfâșiat. Mânate de lăcomie, creaturile abjecte târăsc aici tot ce pot să înhațe de pe cuprinsul împărăției lor vaste, mai mult decât pot consuma pe loc, rezerve pentru viitor.

Rezervele putrezesc și se descompun, dar brutele continuă să le adune neostenite.

Sfidând legile naturii, grămezile de carne moartă se mișcau de parcă respirau și din toate părțile răsună un zgrețănăt scârbos. Raza lanternei surprinse una dintre făpturi: membre lungi și noduroase, piele fleșcăită, cenușie și fără păr, atârând în falduri, o spinare strâmbă, ochi opaci clipind alene, urechi imense înșuflețite de o viață proprie.

Una dintre făpturi scoase un țipăt răgușit și se îndreptă agale către ușile deschise ale unui vagon, umblând pe toate cele patru mâini-picioare. Alți mâncători de cadavre începură să coboare de pe grămezile lor cu aceleași mișcări leneșe, șuierând indignați, adulmecând, dezgolindu-și colții și mârâind către călători.

Stând drepte îi ajungeau lui Homer abia până la piept, și el era mărunț de statură. Știa foarte bine că fiarele erau lașe și că existau puține șanse să atace un bărbat puternic și sănătos. Însă groaza irațională pe care o simți la vederea creaturilor își avea rădăcinile în coșmarurile în care zăcea singur, la capătul puterilor, părăsit într-o stație pustie, în timp ce bestiile se furișau tot mai aproape. Precum rechinii care pot simți o picătură de sânge de la kilometri distanță, făpturile simțeau apropierea morții și se zoreau să fie de față la sosirea ei.

Anxietate senilă, își zise Homer cu dispreț, ca unul care citise un raft întreg de manuale de psihologie aplicată. Dar asta nu-i era de mare ajutor acum.

Mâncătorii de cadavre nu se temeau de oameni, căci să-ți folosești muniția împotriva acestor necrofagi respingători, dar în aparență inofensivi era în ochii celor din Sevas-topolskaia o risipă criminală. Caravanele care traversau stația încercau să nu-i bage în seamă, deși uneori comportamentul mâncătorilor de cadavre era provocator.

Aici se înmulțiseră peste măsură și în timp ce cei trei bărbați înaintau strivind la fiecare pas oscioarele cuiva cu un trosnet scârbos, tot mai multe fiare se desprindeau fără chef de ospețele lor și se îndreptau spre ascunzători. Își făcuseră cuiburile în garniturile de metrou, ceea ce pentru Homer era un motiv în plus să le urască.

Ușile ermetice din Nahimovski Prospekt erau deschise. Se credea că, dacă străbăteau stația repede, doza mică de radiații pe care o încasai nu era periculoasă pentru sănătate. Era însă interzis să staționezi aici. Acesta era motivul pentru care ambele garnituri de metrou se păstrasera atât de bine: ferestrele erau intacte, prin ușile deschise se vedeau scaunele murdare, iar vopseaua albastru-deschis de pe flancurile metalice nu începuse să se cojească.

În mijlocul peronului se afla un adevărat tumul funerar construit din scheletele deformate ale unor făpturi imposibil de identificat. Ajungând în dreptul lui, Hunter se opri brusc. Ahmed și Homer schimbă o privire alarmată, încercând să înțeleagă de unde putea veni pericolul. Dar motivul opririi se dovedi a fi altul. La poalele grămezii doi mâncători de cadavre mititei smulgeau carnea de pe scheletul unui câine, plescăind și mârâind cu încântare. Nu se ascunseseră la timp, fie fiindcă, prea absorbiți de masa lor, nu remarcaseră semnalele celorlalți membri ai tribului, fie pentru că pur și simplu lăcomia fusese mai mare.

Mijiră ochii în lumina lanternei brigadierului și continuă să mestece, începând să se retragă încet înspre cel mai apropiat vagon, când deodată, unul după altul, se arcuiră pe spate și căzură pe podea ca niște saci goi.

Homer îl privi uluit pe Hunter care vâra înapoi în tocul de la subraț un pistol masiv din dotarea armatei cu un amortizor cilindric, lung. Chipul îi era la fel de inexpressiv și de impenetrabil ca de obicei.

— Presupun că le era foarte foame, murmură Ahmed examinând cu un interes îngrețosat băltoacele întunecate ce se lăteau de sub capetele ființelor moarte.

— Și mie, răspunse enigmatic brigadierul făcându-l pe Homer să se înfioare.

Hunter se urni din loc fără să le arunce vreo privire și bătrânului Homer i se păru că aude din nou mârâitul acela surd, lacom. Ce eforturi îi trebuiau de fiecare dată ca să reziste ispitei de a vâri niște gloanțe în paraziții ăștia! Trebuia să se autoconvingă, să se calmeze și, în final, să-și demonstreze că era un ins matur care-și putea ține coșmarurile în frâu în loc să le lase să-l înnebunească. Se pare însă că lui Hunter nici prin gând nu-i trecea să se opună propriilor dorințe.

Dar care erau aceste dorințe?

Moartea tăcută a celor doi mâncători de cadavre păru să-i galvanizeze pe ceilalți: simțind mirosul de cadavru proaspăt, până și cei mai bravi sau mai leneși părăsiră peronul, gâfâind și scâncind ușor. Se înghesuie în cele două garnituri și amuțiră, înșirați la ferestre și înghesuiți în ușile vagoanelor. Nu manifestau ură sau dorință de răzbunare. Odată ce patrula avea să părăsească stația urmau să-și devoreze pe loc semenii morți. „Agresiunea e o caracteristică a vânătorilor”, își zise Homer. „Cei care se hrănesc cu cadavre nu au nevoie de ea, așa cum nu au nevoie să ucidă. Tot ce-i viu moare mai devreme sau mai târziu, așa că totul va deveni hrana lor. Nu trebuie decât să aștepte.”

Raza lanternei dezvălui fețele scârboase lipite de geamurile de sticlă verzuie și prăfuită, trupurile diforme, mâinile cu gheare pipăind agitate interiorul acestui acvariu drăcesc. Într-o tăcere absolută, sute de perechi de ochi stinși urmăreau stăruitor mișcările patrulei, capete se întorceau cu o sincronizare precisă, nefirească, supraveghind

oamenii care se îndepărtau. Micile ciudăţenii sigilate în eprubete cu formol la muzeul Kunstkamera¹ şi-ar fi privit vizitatorii în acelaşi fel, dacă, din prudenţă, pleoapele nu le-ar fi fost cusute.

Deşi se apropia ceasul în care avea să dea socoteală pentru ticăloşia sa, Homer tot nu reuşea să creadă nici în Dumnezeu, nici în Diavol. Dar credea că, dacă Purgatoriul ar fi existat, ar fi arătat exact aşa. Sisif era condamnat să se lupte cu gravitaţia, Tantal era silit să sufere de o sete de nepotolit. Însă în staţia morţii sale, spre amuzamentul zeilor răzbunători, pe Homer aveau să-l aştepte o tunică de mecanic şi acest îngrozitor tren fantomă cu pasagerii săi monstruoşi ca garguiele. Şi părăsind peronul trenul avea să se îndrepte către una dintre legendele vechi ale metroului, printr-un tunel ce se răsucea ca o bandă Möbius, asemeni unui balaur ce-şi devorează propria coadă.

Hunter îşi pierduse interesul faţă de staţie şi de locatarii ei şi echipa străbătu rapid ce mai rămăsese din peron: Ahmed şi Homer abia reuşeau să țină pasul cu mersul impetuos al brigadierului.

Bătrânului îi venea să se întoarcă, să tragă, să strige, să împrăştie aceşti monştri insolenţi şi să-şi alunge gândurile dureroase. În schimb îşi văzu de drum cu bărbia în piept, concentrându-se să nu calce pe rămăşiţele omeneşti putrezite. Ahmed mergea şi el cu capul în jos, absorbit de propriile gânduri. Şi, zoriţi să părăsească staţia Nahimovski Prospekt, niciunul nu se gândi să mai privească în jur.

Raza lanternei lui Hunter se mişca rapid dintr-o parte într-alta, ca şi cum urmărea un gimnast invizibil sub cupola

¹ Primul muzeu din Rusia, înfiinţat de Petru cel Mare. Conţine o colecţie de fetuşi diformi conservaţi în formol.

acestui circ dușmănos, însă nici măcar brigadierul nu mai era atent ce anume scotea aceasta la iveală.

Niște oase proaspete și un craniu pe jumătate ros — în mod evident omenesc — scânteiară o clipă în bătaia lanternei, dispărând imediat în beznă, neobservate. O cască militară din oțel și o vestă antiglonț zăceau alături inutile ca o carapace goală.

Pe vopsea verde a căștii era un singur cuvânt, scris cu alb: Sevastopolskaia.

Capitolul 4

Încâlceli

— Tată, tată! Sunt eu, Sașa!

Desfăcu grijulie fâșia de pânză groasă ce trecea pe sub bărbia teribil de umflată și scoase casca tatălui ei. Strecurându-și degetele în părul lui learcă de sudoare desprinse fâșia de cauciuc, îi scoase masca de gaze și o aruncă deoparte ca și cum ar fi lepădat un scalp cenușiu, micșorat. Din pieptul bărbatului ieși un gâfâit chinuit, degetele lui zgâriară podeaua de granit și ochii apoși o priviră fără să clipească, dar de răspuns nu-i răspunse. Sașa îi puse rucsacul sub cap și se repezi spre ușă. Proptindu-și umărul slăbănog de panoul enorm de metal, trase aer adânc în piept și scrâșni din dinți. Lespedea masivă cedă cu greutate, urnindu-se cu un scrâșnet surd. Sașa trase zăvorul și se lăsă să alunece la podea. Un minut, numai un minut, cât să-și tragă răsuflarea, și avea să revină alături de el.

Fiecare nouă expediție secătuia tot mai mult puterile tatălui ei și recoltele jalnice cu care revenea nu erau o compensație. Fiecare asemenea ieșire îi scurta puțină viață ce-i mai rămăsese nu cu o zi, ci cu săptămâni sau chiar luni. Era un preț exorbitant, care trebuia însă plătit: dacă nu aveau ce vinde, nu aveau de ales decât să-și mănânce șobolanul dresat – unicul din această capcană a morții aflată în pustiu – și apoi să se împuște.

Saşa voia să ia locul tatălui ei. În numeroase rânduri îi ceruse masca de gaze ca să se poată duce la suprafaţă, dar el se încăpăţânase. Probabil ştia că filtrele măştii erau astupate de atâta timp încât acum era la fel de inutilă ca un talisman, însă n-o recunoştea faţă de ea. O minţea că ştie să cureţe filtrele, o minţea că se simţea bine după o „plimbare” de o oră, o minţea spunând că vrea să fie singur când de fapt voia ca ea să nu-l vadă vomitând sânge.

Saşa nu putea schimba nimic. *Ei* îi alungaseră aici pe ea şi pe tatăl său, şi dacă nu-i omorâseră asta se datora nu atât milei, cât mai degrabă unei curiozităţi dispreţuitoare. Nu se aşteptaseră ca ei doi să supravieţuiască mai mult de o săptămână, dar voinţa şi curajul tatălui ei îi făcuseră să reziste ani în şir. Erau urâţi şi dispreţuiţi, însă erau hrăniţi regulat, deşi, desigur, nu pe degeaba.

În pauzele dintre expediţii, în acele rare momente când stăteau amândoi învăluţi în fumul micului lor foc de tabără, tatăl ei îi povestea cum fuseseră lucrurile înainte. El îşi dăduse seama cu ani în urmă că nu avea rost să se mai mintă: era un om fără viitor. Dar trecutul nu i-l putea lua nimeni. „Cândva ochii mei aveau aceeaşi culoare ca ai tăi”, îi spunea el. „Culoarea cerului.” Şi Saşa credea că-şi amintea şi ea acele zile, zilele de dinainte ca tumoarea aceea uriaşă să se umfle pe gâtul lui, înainte ca ochii lui să pălească şi să-şi piardă culoarea, când erau la fel de strălucitori ca ochii ei acum.

Când tatăl ei spunea „culoarea cerului” se referea, desigur, la cerul azuriu ce stăruia în amintirea lui, nu la cel stacojiu ce i se învolbura deasupra capului noaptea, când ieşea acolo sus.

El nu mai văzuse lumina zilei de mai bine de douăzeci de ani. Saşa n-o văzuse niciodată. Doar în visele ei, dar cum să fie sigură că şi-o imaginase corect? Oare lumea pe care

orbii din naștere o văd în visele lor e la fel ca a noastră? Și oare văd ei, fie și în vis?

Când copiii strâng din pleoape își imaginează că întreaga lume a căzut pradă întunericului. Cred că toți cei din jur sunt la fel de orbi ca ei în acea clipă. „În tuneluri ești la fel de neajutorat și de naiv ca un copil“, își zise Homer. „N-are decât să aprindă și să stingă lanterna aia mult și bine, imaginându-și că-i stăpânul luminii și al întunericului, dar până și cel mai gros întuneric poate fi plin de ochi care văd.“

Gândul ăsta nu-i dădea pace lui Homer după incidentul cu mâncătorii de cadavre. Trebuia să nu se mai gândească la asta, să-și distragă cumva atenția. „E ciudat că Hunter nu a știut la ce să se aștepte în Nahimovski Prospekt“, își zise el. Cu două luni în urmă, când brigadierul apăruse pentru prima oară în Sevastopolskaia, niciuna dintre santinele nu reușise să explice cum fusese posibil ca un bărbat masiv ca el să se strecoare neobservat pe lângă toate posturile de pază din tunelurile nordice. Din fericire, comandantul perimetrului nu le ceruse nicio explicație.

Dar dacă nu trecuse prin Nahimovski Prospekt, cum ajunsese Hunter la Sevastopolskaia? Celelalte rute către metrou fuseseră blocate cu mult timp în urmă. Singura excepție era linia Kahovskaia, abandonată, în tunelurile căreia nu mai fusese văzută de ani de zile vreo ființă vie, și asta pe bună dreptate. Certanovskaia? Era ridicol să crezi că până și un războinic desăvârșit și nemilos ca el ar fi putut străbate stația aia blestemată și era imposibil să ajungi acolo fără să treci mai întâi prin Sevastopolskaia.

Dacă nordul și sudul erau excluse, Homer nu putea presupune decât că musafirul lor misterios ajunsese în stație venind de la suprafață. Firește, toate căile cunoscute dinspre

și către suprafață erau sigilate și păzite, dar... Putea el să fi deschis o conductă de ventilație blocată? Sevastopoliții credeau că în ruinele de beton pârjolit ale blocurilor-turn nu existau ființe suficient de inteligente ca să le deconecteze sistemul de alarmă. Tabla de șah alcătuită de zonele rezidențiale de deasupra fusese distrusă de focurile nucleare căzute asupra orașului și era pustie de multă vreme. Ultimii jucători umani o abandonaseră cu decenii în urmă și piesele de șah oribile și malformate care rătăceau acum pe suprafața ei jucau un joc nou, după propriile lor reguli. Omul nu putea spera la o revanșă care să-l readucă la suprafață.

Scurte incursiuni în căutarea oricărui lucru de valoare ce nu putrezise după mai bine de douăzeci de ani – tentative rapide și umilitoare de jaf comise asupra propriilor locuințe – numai de atât erau în stare oamenii acum. Închiși în armurile lor antiradiații, stalkerii urcau la suprafață ca să scormonească pentru a suta oară prin scheletele blocurilor joase din apropiere, datând din epoca Hrușciiov, însă evitau o confruntare decisivă cu noii proprietari. Singurul lucru pe care-l puteau face era să tragă rafale de foc automat și să aștepte în apartamente pline de fecale de șobolan până trecea primejdia, apoi să facă un sprint către intrarea în subteran.

Hărțile vechi ale capitalei își pierduseră orice asemănare cu realitatea cu ani în urmă. Unde odinioară fuseseră bulevarde largi sufocate de ambuteiaje lungi de câțiva kilometri acum se puteau căsca abisuri sau se întindeau păduri dese, de netrecut. Unele zone rezidențiale fuseseră înghițite în întregime de mlaștini sau deveniseră regiuni arse și aride. Cei mai nesăbuiți dintre stalkerii se aventurau la suprafață pe o rază de maxim un kilometru de vizuinile lor. Alții nu erau atât de ambițioși.

Stațiile care urmau după Nahimovski Prospekt – Nagornaia, Nagatinskaia și Tulskaia – nu aveau ieșiri proprii și oricum locatarii a două dintre ele erau prea fricoși ca să urce la suprafață. Homer nu pricepea de unde ar fi putut veni un om viu în tot pustiul acela. Dar tot i-ar fi plăcut să poată crede că Hunter coborâse în stația lor de la suprafață. Pentru că altminteri nu mai rămânea decât o singură rută posibilă pe unde brigadierul ar fi putut ajunge la ei. Și această posibilitate se furișa în mintea bătrânului ateu fără voia lui, în timp ce încerca să-și controleze răsuflarea gâfâită și să țină pasul cu silueta întunecată care se năpustea înaintea cu atâta furie, încât părea să nu atingă solul cu picioarele.

De dedesubt?

— Am o presimțire rea, murmură cu voce joasă Ahmed, vorbind suficient de tare pentru ca Homer să-i înțeleagă cuvintele, dar prea încet pentru a fi auzit de brigadierul care o cam luase înaintea. Ne-am ales greșit momentul. Crede-mă că am trecut pe-aici în suficiente caravane: azi e o zi proastă în Nagornaia.

Trecuse multă vreme de când bandele de tâlhari mărunți, care se odihneau între două jafuri în halte întunecate, cât mai departe de Linia Circulară, îndrăzniseră să se apropie de caravanele dinspre Sevastopolskaia. Când auzeau tropăitul regulat al bocancilor cu bot metalic ce anunțau apropierea infanteriei grele nu se gândeau decât cum să se dea cât mai repede din drum.

Nu, nu din cauza lor erau caravanele atât de bine păzite, și nici din cauza prădătorilor cu patru mâini din Nahimovski Prospekt. Disciplina de fier și curajul neșovăielnic, combinate cu abilitatea de a strânge rândurile în doar câteva secunde, transformându-se într-un zid de oțel și spulberând orice amenințare printr-o grindină nimicitoare de gloanțe ar fi făcut din caravanele Sevastopolskaiei stăpânele tunelurilor,

începând de la propriile posturi de gardă și până la Serpuhovskaia... dacă n-ar fi fost Nagornaia.

Nahimovski Prospekt și ororile lui rămăseseră în urmă acum, dar nici Homer, nici Ahmed nu se simțiră ușurați, măcar pentru o clipă. Stația Nagornaia, simplă și banală, însemnase sfârșitul drumului pentru mulți călători care nu o luaseră destul de în serios. Sărmanii locuitori ai următoarei stații, Nagatinskaia, se înghesuiau cât mai departe cu puțință de fâlcile lacome ale tunelului care ducea spre sud, spre Nagornaia. Ca și cum asta le-ar fi folosit la ceva... Ca și cum ceea ce se târa din tunelul sudic ca să-și ia prada nu s-ar fi putut aventura puțin mai departe căutând ceva pe gustul său.

Când străbăteau Nagornaia trebuia să te lași întotdeauna în voia norocului, atât de capricios și nestatornic era acel loc. Uneori le permitea călătorilor să treacă, mulțumindu-se să-i înspăimânte cu petele însângerate de pe pereți și de pe coloanele zvelte de oțel, ca și cum cineva încercase să scape cățărându-se pe ele. Însă primirea pe care o făcea următorului grup, peste numai câteva minute, putea să-i determine pe supraviețuitori să privească pierderea a numai jumătate dintre tovarășii lor ca pe o victorie. Nu se sătura niciodată. Nu avea favoriți. Nu putea fi înțeleasă prin observație sau studiu. Pentru locuitorii tuturor stațiilor din apropierea ei, Nagornaia era încarnarea soartei capricioase. Și reprezenta cea mai grea încercare pentru oamenii care porneau dinspre Sevastopolskaia spre Cerc sau înapoi.

— Nagornaia nu putea să fi făcut totul numai ea...

Ca majoritatea sevastopoliților, Ahmed era superstițios și mereu vorbea despre stație ca despre o ființă însuflețită.

Homer nu avea nevoie să-l întrebe despre ce vorbea. Se întrebase el însuși cum de putuse Nagornaia să fi înghițit

caravanele care dispăruseră și cercetașii trimiși în căutarea lor.

— Multe lucruri s-au întâmplat, dar să dispară atâția oameni deodată nu s-a mai văzut, admise el. S-ar fi înecat cu ei.

— Nu spune asta! exclamă Ahmed țățâind dezaprobat și dând alarmat din mâini... sau poate abia oprindu-și palma pe care bătrânul părea să o ceară. Cu tine n-o să se înece, fii sigur de asta!

Homer nu răspunse, înfrânându-și resentimentele. Nu credea că Nagornaia le putea auzi spusele și că le putea purta pică. Sau nu de la o asemenea distanță. Superstiții, numai superstiții! Oricât te-ai fi străduit să te închini dinaintea tuturor idolilor lumii subterane erai condamnat să dai greș, n-aveai cum să nu jignești pe cineva. Homer nu-și mai făcea de mult griji din cauza asta, însă Ahmed era de altă părere. Scoase din buzunarul uniformei niște mătănii – confecționate din gloanțe de pistol pilite – și începu să răsucescă șiragul de plumbi printre degetele murdare, în timp ce buzele i se mișcau, cerând, în propria lui limbă, iertare pentru jignirile aduse de Homer Nagornaiei. Dar stația nu păru să-l înțeleagă sau poate că era deja prea târziu pentru scuze.

Detectând ceva cu mirosul lui nefiresc de ascuțit, Hunter făcu un semn cu mâna înmănușată, oprind înaintarea trupei. Se lăsă lent la pământ.

— E ceață înainte, zise el scurt. Ce-i asta?

Homer și Ahmed schimbă o privire. Înțelegeau amândoi ce însemna: vânătoarea începuse și acum aveau nevoie de tot norocul lor ca să ajungă vii la hotarul de nord al Nagornaiei.

— Cum să-ți explic? zise Ahmed fără chef. Respiră.

— Cine anume? îl întrebă brigadierul calm, în timp ce-și dădea jos rucsacul de pe umeri cu intenția vădită de a alege calibrul potrivit din arsenalul său.

— Stația Nagornaia, zise Ahmed coborându-și glasul până la o șoaptă.

— Mai vedem noi, zise Hunter cu un zâmbet disprețuitor și strâmb.

Dar nu, lui Homer doar i se păruse că vede chipul mutilat al brigadierului însuflețindu-se. Acesta rămăsese imobil ca de obicei, zâmbetul fusese numai o închipuire.

După ce mai înaintară vreo sută de metri, o văzură și ceilalți doi: o ceață albă și densă se târî pe sol înspre ei, mai întâi lingându-le bocancii, pe urmă învolburându-li-se în jurul genunchilor și apoi inundând tunelul până la nivelul mijlocului. Era ca și cum pătrunseseră treptat într-o mare rece, dușmănoasă și fantomatică, scufundându-se tot mai mult cu fiecare pas făcut pe fundul ei înclinat, înșelător, până când apele ei tulburi îi învăluiră cu totul.

Nu vedeau nimic. Raza lanternei se încleia în această ceață stranie ca o muscă într-o pânză de păianjen. Lumina își croia drum până la o depărtare de câțiva pași, apoi își pierdea vigoarea, se moleșea și rămânea suspendată în aer, slabă, supusă, captivă. Sunetele erau greu de deslușit, de parcă și-ar fi făcut drum printr-o saltea de puf, și chiar să se miște devenea din ce în ce mai greu, ca și cum chiar s-ar fi deplasat pe fundul nisipos al unei mări, și nu pe un șir de traverse.

Le era tot mai greu să respire, dar nu din cauza umezeții, ci a mirosului neobișnuit, acrișor, ce apăruse în aer. Nu le venea să-l lase să le pătrundă în plămâni. De parcă se luptase să inspire răsuflarea unei ființe extraterestre uriașe, care extrăsese deja tot oxigenul din aer, îmbibându-l în schimb cu emisiile ei puturoase.

Homer își puse din nou masca antipraf, așa, ca să fie sigur. Hunter îi aruncă o căutătură iute apoi își vârî mâna în desaga de pânză ce-i atârna sub braț, desfăcu o chingă și puse o mască nouă de cauciuc peste cea pe care o purta de obicei. Ahmed rămase singurul fără mască de gaze: fie o uitase, fie decisese să nu-și bată capul cu ea.

Brigadierul încremeni din nou, cu urechea zdrențuită întoarsă către Nagornaia, dar în ceața aceea albă și deasă nu reuși să descifreze crâmpiele de sunet ce veneau dinspre stație și să le assembleze într-un tablou complet. Ceva imens păru să se prăbușească zgomotos și cineva scoase un chiot prelung, într-o notă prea joasă pentru un gâtlej omenesc sau aparținând vreunui animal cunoscut. Urmă un scrâșnet isteric de metal, ca și cum o mână înnodase una dintre țevile groase ce se întindeau de-a lungul pereților.

Hunter scutură din cap de parcă voia să se scuture de praf și pistolul automat din mâna lui fu înlocuit de un Kalașnikov cu două încărcătoare și cu lansator de grenade sub țeavă.

— În sfârșit, murmură el ca pentru sine.

Ajunseră în stație fără să-și dea seama. Nagornaia era scaldată într-o ceață groasă ca laptele de porc: privind-o prin lentilele aburite ale măștii, Homer se simți ca un scafandru care pătrunsese într-un vas de linie scufundat.

Asemănarea era întărită de panourile gravate ce împodobeau pereții: pescăruși imprimați grosolan în metal de o ștanță sovietică. Semănau cu urmele organismelor fosilizate ce ieșeau la iveală din straturile fracturate de stâncă. „Fosilizarea, asta-i soarta omului și a creației lui”, își zise Homer. „Dar cine le va dezgropa?”

Miasma ce îmbiba aerul era însuflețită: curgea și tremura. Uneori din ea se desprindeau petice de întuneric dens: mai întâi lui Homer i se păru că vede un vagon distorsionat

sau o gheretă de pază ruginită, apoi era capul solzos al unui monstru mitologic. Se temea să-și imagineze cine putea să fi ocupat cabinele echipajului sau să se fi instalat la clasa întâi în deceniile ce trecuseră de la naufragiu. Auzise tot soiul de povești despre cele ce se petreceau în Nagornaia, dar nu se confruntase niciodată cu...

— Uite-o. Acolo, în dreapta! strigă Ahmed trăgându-l de mânecă.

Răsună pocnetul înăbușit al unui glonț tras printr-un amortizor improvizat.

Homer se răsuci cu o viteză pe care reumatismul său ar fi trebuit s-o facă imposibilă, dar lanterna lui chioară nu luminează decât o bucată de coloană acoperită cu nervuri metalice.

— În spatele nostru! Acolo, în spate!

Ahmed trase o rafală scurtă, însă gloanțele sale nu făcuseră decât să sfărâme resturile lespezilor de marmură ce acoperiseră cândva pereții stației. Orice trăsături ar fi deslușit Ahmed în tremurul mirajului, posesorul lor se topise nevătămat în ceață.

„A respirat prea mult din aerul ăsta“, își zise Homer.

Și apoi, cu coada ochiului, zări ceva... Gigantic, cocoșat pentru că tavanul aflat la patru metri și jumătate era prea jos pentru el, ceva incredibil de agil raportat la dimensiunile sale se ivi din ceață la limita vizibilității, cufundându-se înapoi înainte ca bătrânul să-și poată aținti automatul asupra lui.

Homer privi neajutorat în jur, căutându-l pe brigadier. Acesta nu se vedea nicăieri.

— Bine, bine, nu-ți face griji, o liniști tatăl ei odihnindu-se între cuvinte. Să știi că... în clipa asta undeva în metrou sunt oameni mai speriați decât noi.

Încercă să-i zâmbească, dar rezultatul fu înspăimântător, ca un craniu căruia i se dizlocase mandibula. Sașa îi răspunse cu un zâmbet, însă o picătură sărată se prelinse pe pometele ei ascuțit, mânjit de funingine. Măcar tatăl ei își revenise și cele câteva ore care i se păruseră atât de lungi îi oferiseră timp să se gândească încă o dată la toate, în mod temeinic.

— Un eșec de data asta, îmi pare rău, zise el. M-am hotărât să mă duc totuși să verific garajele, dar s-a dovedit că erau prea departe. Am găsit unul neatins. O fortăreață din oțel inoxidabil, acoperit de ulei. N-am reușit să sparg ușa, așa că am pus o grenadă, ultima. Speram să găesc înăuntru o mașină, piese de schimb. Și când ușa a sărit în aer înăuntru nu era nimic. Nimic-nimic. De ce l-or fi încuiat ticăloșii? Și zgomotul ăla... M-am rugat să nu-l fi auzit nimeni. După aia am ieșit din garaj și m-am pomenit înconjurat de câini. Am crezut că asta a fost... am zis că mi-a sunat ceasul...

Tatăl ei își coborî pleoapele și amuți. Alarmată, Sașa îl luă de mână, dar el clătină blând din cap, fără să deschidă ochii, ca și cum voia să spună: nu te teme, totul e în regulă. Era prea slăbit ca să fie în stare să vorbească, dar voia să-i povestească ce se petrecuse, simțea nevoia să-i explice de ce se întorsese cu mâna goală și de ce îi aștepta o săptămână grea până se puneă el pe picioare. Însă somnul îl copleși înainte să-i spună toate astea.

Sașa verifică bandajul din jurul gambei lui sfâșiate – era îmbibat de sânge negru – și schimbă compresa care se încinsese deja. Se ridică, se duse la căsuța șobolanului și întredeschise ușița. Micul animal scoase capul prudent, apoi și-l retrase, dar pe urmă făcu ceea ce sperase Sașa: se furișă pe peron ca să se dezmoștească. Intuiția șobolanului funcționa fără greș: în tuneluri era liniște. Ușurată, fata reveni lângă patul pliant.

— O să te faci bine și o să mergi din nou, șopti ea la urechea tatălui ei. Și o să găsești un garaj cu o mașină întreagă în el, una intactă. Și o să ieșim amândoi la suprafață, o să ne urcăm în ea și o să conducem cât mai departe de aici. Zece-cincisprezece stații mai încolo. Unde nu ne știe nimeni, unde vom fi străini. Unde nu ne va urî nimeni. Dacă există vreun asemenea loc...

Îi spunea basmul pe care îl auzise de atâtea ori de la el, repetându-l cuvânt cu cuvânt. Și acum, recitând vechea mantra a tatălui ei, credința sa deveni de o sută de ori mai puternică. Avea să-l facă bine, să-i redea sănătatea. Și chiar exista un loc pe lumea asta unde nimeni nu se sinchisea de ei. Un loc unde să poată fi fericiți.

— Uite-o acolo! Acolo! Se uită la mine!

Ahmed chițai de parcă arătarea îl prinsese deja și-l târa spre bârlogul ei, apoi țipă așa cum nu-și permisesese să țipe până atunci. Arma lui automată mugi din nou, apoi se poticni și se înecă. Calmul său obișnuit părea să-l fi părăsit de tot și tremura violent în timp ce încerca să vâre un încărcător plin în lăcaș.

— M-a ales pe mine... Pe mine.

Undeva în apropiere o altă armă automată lătră scurt, amuți o secundă, apoi se porni din nou să turuie în rafale sacadate de câte trei împușcături. Deci Hunter era încă în viață, așa că mai aveau o speranță. Țăcănitul armei se îndepărtă, apoi se apropie, dar era imposibil să-ți dai seama dacă gloanțele își atinseseră ținta. În zadar își ciuli Homer urechile în așteptarea mugetului furios al monstrului rănit. Stația era învăluită într-o tăcere apăsătoare. Misterioșii ei locatari păreau fie imateriali, fie invulnerabili.

Acum brigadierul își ducea lupta stranie la celălalt capăt al peronului, unde dărele înflăcărare ale trasoarelor

apăreau și se stingeau în mod repetat. Captivat de lupta sa cu nălucile, își abandonase echipa în voia soartei. Homer respiră adânc și privi prudent în sus, cedând dorinței care îl chinuia deja de câteva momente nesfârșite. Se simțea privit, o simțea cu pielea, cu scalpul, cu firișoarele fine de pe ceafă – o privire rece, grea ca plumbul, strivitoare – și nu se mai putea împotrivi presimțirii.

Chiar lângă tavan, mult deasupra capetelor lor, un alt cap ieșea din ceață. Un cap atât de uriaș, încât la început Homer nu-și dădu seama la ce se uita. Trupul imens al creaturii rămânea ascuns în bezna densă a stației, făcându-i fața monstruoasă să pară că plutește în aer deasupra omuleților ce-și agitau armele lor inutile. În mod bizar, nu se grăbea să atace, permițându-le să-și tragă sufletul.

Paralizat de oroare, bătrânul se lăsă în genunchi împăcat cu soarta și pușca automată îi căzu din mână, lovindu-se de șine cu un zăngănit jalnic. Ahmed urlă și scânci oribil. Făptura înaintă fără efort și trupul ei întunecat, uriaș ca o stâncă, întunecă spațiul dinaintea lor. Homer închise ochii, pregătindu-se, luându-și rămas-bun. Nu-i mai rămăsese decât un singur gând, un singur regret, un gând amar care-i sfâșie mintea: „N-am terminat!”

Și în aceeași clipă lansatorul de grenade scuipe foc și unda de presiune îi izbi timpanele, asurzindu-l și lăsând în urmă un soi de șuierat vag ce nu se mai oprea. În jurul lui începu să plouă cu bucăți de carne arsă. Ahmed, venindu-și primul în fire, îl apucă pe bătrân de ceafă și îl săltă în picioare, târându-l după el. Alergară împiedicându-se de traverse și ridicându-se din nou fără să simtă durerea. Se agățau unul de altul pentru că prin ceața lăptoasă era imposibil să vezi la o lungime de braț. Goneau de parcă nu-i fugărea doar moartea, ci ceva mult mai teribil, sfârșitul complet și totala nimicire a sufletelor și trupurilor lor.

Demoni îi urmăreau, invizibili și aproape în tăcere, dar suflându-le în ceafă, escortându-i fără să-i atace, jucându-se cu ei, dându-le iluzia că puteau scăpa.

Apoi marmura ciobită făcu loc tencuielii tunelurilor. Străbătuseră Nagornaia! Și paznicii stației rămâneau în urmă, ca și cum ajunseseră la capătul lanțurilor de care erau legați. Era totuși încă prea devreme ca să se oprească. Ahmed mergea înainte, ghidându-se după țevile de pe pereți și îmboldindu-l pe bătrân, care se poticnea și tot încerca să se așeze.

— Ce s-a-ntâmplat cu brigadierul? cârâi Homer smulgându-și din mers masca antipraf care-l sufoca.

— Ne oprim și-l așteptăm acolo unde se termină ceața. Asta trebuie să se întâmple curând, foarte curând. Mai avem numai vreo două sute de metri... Să ieșim din ceață. Cel mai important e să ieșim din ceață, continua să întoneze Ahmed. O să număr pașii...

Dar după două sute de pași, ba chiar și după trei sute, pâcla care-i înconjura era la fel de deasă. „Dacă s-a întins până la Nagatinskaia?” își zise Homer. „Dacă a înghițit deja Tulskaia și Nahimovski Prospekt?”

— Nu se poate... Trebuie... Nu mai e mult... bâigui Ahmed pentru a suta oară, apoi încremeni brusc locului.

Homer se izbi de el și căzură amândoi.

— S-a terminat peretele... zise Ahmed pipăind năucit traversele, șinele și betonul aspru și umed al podelei, ca și cum se temea că solul putea să-i fugă de sub picioare dintr-o clipă într-alta, așa cum o făcuse peretele de care se sprijinise.

— Uite-l aici, ce te-a apucat? zise Homer pipăind în jur după una dintre structurile de rezistență ale tunelului și folosind-o ca să se ridice prudent în picioare.

— Scuze, zise Ahmed și se opri încercând să-și adune gândurile. Știi, acolo, în stație... n-am crezut c-o să mai plec.

Se uita într-un fel la mine... La mine, știi? Se hotărâse să mă ia pe mine. Am crezut c-o să rămân acolo pentru totdeauna și n-o să mă îngroape nimeni.

Făcu un efort ca să rostească ultimele cuvinte, cu care se luptase mult timp. Era rușinat că țipase ca o femeie. Voia să-și ceară scuze și știa că nu existau scuze. Homer clătină din cap.

— Mai termină! Eu m-am pișat în nădragi și nici că-mi pasă. Haide, probabil că aproape am ajuns.

Urmărirea încetase, așa că-și puteau trage sufletul. Oricum nu mai erau în stare să alerge și porniră la pas, orbește, ținându-se de pereți. Înaintând pas cu pas către salvare. Ce era mai rău rămăsese în urmă și, deși pâcla nu se retrăgea, mai devreme sau mai târziu curenții tunelului aveau să muște din ea ca niște prădători, sfâșiind-o și târându-i zdrențele în conductele de aerisire. Mai devreme sau mai târziu aveau să ajungă într-un loc populat cu oameni unde puteau să-l aștepte pe comandantul lor rămas în urmă.

Se petrecu mai repede decât speraseră, poate pentru că pâcla distorsiona nu numai spațiul, ci și timpul. Se ivi o scară de fier care urca de-a lungul zidului până la un peron, rotunjimea tunelului se transformă în linii drepte și între șine apărură un spațiu gol, un refugiu sigur pentru pasagerii care cădeau între șine.

— Ia uită-te, șopti Homer. Arată ca o stație. E o stație.

— Hei, e cineva aici? strigă Ahmed cât de tare putu. Hei, băieți! E cineva aici? continuă el să strige năpădit de un râs triumfător, prostesc.

Razele gălbui, epuizate, ale lanternelor lor scoaseră la iveală din penumbra cețoasă lespezi de marmură roase de acțiunea timpului și a oamenilor. Nu supraviețuise niciunul dintre mozaicurile în culori vesele ce fuseseră mândria

stației Nagatinskaia. Și ce se întâmplase cu coloanele de piatră? Putea asta să fie...?

Nimeni nu-i răspunsese lui Ahmed, însă, fără să dispere, acesta continuă să strige cu voioșie: era evident că oamenii se speriaseră de ceață și fugiseră, dar nu-l păcăleau ei pe el! Între timp Homer continuă să cerceteze neliniștit pereții, plimbându-și peste ei raza tot mai palidă a lanternei, cuprins de o bănuială care-i îngheța sângele în vine.

Și atunci găsi în cele din urmă ce căuta: litere de fier scrijelite în marmura crăpată: NAGORNAIA.

Tatăl ei credea că oamenii nu revin niciodată într-un loc din pură întâmplare. Se întorc pentru a schimba ceva, pentru a îndrepta ceva. Uneori, credea el, Dumnezeu însuși ne ia de ceafă și ne aduce în locul unde am scăpat de ochiul lui atotveghețor, ca să-și întărească sentința sau să ne dea o a doua șansă. De aceea el nu avea să se poată întoarce din exil în stația lor de baștină, îi explicase el o dată. Nu mai avea putere să se răzbune, să lupte, să demonstreze ceva. Încetase de mult să mai aștepte căința sau remușcărilor cuiva. Ca urmare a poveștii care-l costase fosta lui viață, care era cât pe ce să-l lase de tot fără viață, toată lumea căpătase ce meritase, spunea el. Ei fuseseră condamnați la exil etern. Tatăl Sașei nu voia să îndrepte nimic, iar Dumnezeu nu trecea prin stația asta.

Planul de salvare – să găsească o mașină care nu ruginise în peste douăzeci de ani, s-o repare, să-i facă plinul și să sfarme astfel cercul îngust în care-i închisese soarta – planul acesta devenise de multă vreme doar o poveste de adormit copiii.

Sașa mai avea o cale de a reveni în metrou. Când ajungea la pod în ziua fixată, ca să dea la schimb mecanisme reparate stângaci, bijuterii oxidate și cărți mucegaite

pentru mâncare și câteva cartușe, uneori i se ofereau mult mai multe.

Ațintind proiectorul drezinei asupra siluetei ei slăbănoage și băiețoase, cărăușii își făceau cu ochiul și plescăiau din buze, chemând-o prin semne și strigându-i tot felul de promisiuni. Fetișcana părea sălbatică: puneă capul în piept și-i privea furioasă pe sub sprâncene, încordată ca un arc, ascunzând la spate un cuțit cu lama lungă. Salopeta largă, bărbătească, nu putea ascunde liniile îndrăznețe și clare ale trupului ei. Petele de noroi și ulei de motor de pe obraji îi făceau ochii albaștri să pară și mai strălucitori, așa de strălucitori, că unii bărbați se vedeau siliți să se uite în altă parte. Părul alb, tăiat la nimereală cu cuțitul pe care-l strângea mereu în mâna dreaptă, abia îi acoperea urechile, iar buzele mereu mușcate nu zâmbeau niciodată.

Înțelegând repede că darurile lor meschine erau o momeală jalnică pentru un lup sălbatic, bărbații din drezină încercaseră să o mituiască promițându-i libertate, dar ea nu le răspundea niciodată. Hotărâseră că fata era probabil grea de cap. Era mai ușor așa. Sașa știa prea bine că, indiferent ce ar fi acceptat să facă, nu putea cumpăra două locuri pe drezină. Oamenii aveau prea multe socoteli neîncheiate cu tatăl ei și nu toate puteau fi plătite.

Fără fețe și cu vocile răsunându-le înfundat de sub măștile negre de gaz din dotarea armatei, erau pentru ea pur și simplu dușmani. Nu vedea nimic uman în ei, niciun singur lucru care ar fi putut-o face să viseze, nici măcar noaptea, în somn.

Așa că așeza pur și simplu telefoanele, fiarele de călcat și samovarele pe traverse, se retrăgea la zece pași și-i aștepta să ia marfa, să arunce bucățile de carne uscată de porc pe șină și să-i azvârle o mână de cartușe, împrăștiindu-le

intenționat, de ciudă, ca s-o privească târându-se în patru labe ca să le adune.

Apoi drezina se îndepărta încet către o altă lume și Sașa se răsucea pe călcâie și revenea acasă, unde o așteptau o grămadă de articole de menaj stricate, o șurubelniță, un aparat de sudură și o bicicletă veche convertită în generator. Încăleca pe ea, închidea ochii și călătorea departe, reușind aproape să uite că de fapt nu se clintea din loc. Și își trăgea puterea din faptul că ea era cea care respingea iertarea oferită.

Ce dracu? Cum ajunseseră din nou aici? Homer își scormoni febril creierii încercând să găsească o explicație. Văzând ce lumina Homer cu lanterna, Ahmed amuți brusc.

— Stația nu vrea să-mi dea drumul, zise el într-o șoaptă răgușită.

Ceața din jurul lor devenise atât de groasă, încât abia se mai vedeau unul pe altul. Cât timp bărbații fuseseră plecați, Nagornaia moțâise, dar acum se trezea. Aerul greu fluctua subtil ca o reacție la cuvintele lor și în străfundurile sale se vedeau mișcând siluete neclare. Și nici urmă de Hunter... Era imposibil ca un om în carne și oase să poată câștiga bătălia cu fantomele. Imediat ce se săturase să se joace cu ei, stația îi învăluisese în răsuflarea ei acră și îi înghițise de vii.

— Pleacă! găfâi disperat Ahmed. Pe mine mă vrea. Tu nu știi, n-ai fost mai deloc pe-aici.

— Nu mai bate câmpii, se răsti bătrânul, așa de tare, că se luă pe sine prin surprindere. Ne-am rătăcit în ceață și-atâta tot. Hai să ne-ntoarcem!

— Nu putem pleca. Dacă ești cu mine poți să fugi cât vrei, că tot aici o să ajungi. Poți să scapi de unul singur. Te rog, pleacă!

— Hai, gata! zise Homer apucându-l pe Ahmed de mână și trăgându-l după el către tunel. Într-o oră o să-mi mulțumești c-am făcut-o!

— Să-i zici lui Gulea a mea..., dădu să zică Ahmed.

O forță monstruoasă, incredibilă îi smulse mâna dintr-a lui Homer, smucindu-l în sus, în ceață, spre pieire. Nu apucă să țipe, dispăru pur și simplu ca și cum se descompusese instantaneu în atomi, ca și cum nici nu existase. Bătrânul fu cel care urlă și țipă în locul lui, răsucindu-se pe loc ca ieșit din minți, irosind unul după altul prețioasele cartușe. Apoi o lovitură nimicitoare ce nu putea veni decât din partea vreunuia dintre demonii locului îl nimeri în ceafă și universul făcu implozie.

Capitolul 5

Memorie

Saşa alergă la fereastră şi dădu obloanele în lături, lăsând să pătrundă aerul proaspăt şi lumina timidă. Pervazul de lemn al ferestrei se proiecta deasupra unei râpe fără fund, plină de ceaţa delicată a dimineţii. Dar aceasta avea să se împrăştie odată cu cele dintâi raze de soare şi atunci de la fereastră ar fi putut vedea dincolo de defileu, până la pînteni muntoşi din depărtare, înveşmântaţi în pini şi despărţiţi de pajişti verzi, până la căsuţele ca nişte cutii de chibrituri şi clopotniţele ca nişte cartuşe răspândite în vale.

Dimineaţa devreme era momentul ei preferat. Presimţea apropierea zorilor şi de fiecare dată se trezea înaintea soarelui, coborînd din pat cu jumătate de oră înainte să se crape de ziuă ca să se plimbe pe munte. Din spatele căsuţei lor călduroase şi comode, aşa de curată, că strălucea, pornea o potecă pietroasă mărginită de flori, şerpuind în susul pantei. De sub paşii ei zburau pietricele şi în cele câteva minute de care avea nevoie ca să ajungă în vârf Saşa cădea adesea de câteva ori julindu-şi genunchii.

Îngândurată, Saşa şterse de pe pervaz cu mîneca răsuflarea umedă a nopţii. Avusese vise întunecate, bântuite de lucruri cumplite ce ameninţau să nimicească viaţa ei fără de griji, dar ultimele rămăşiţe ale acelor viziuni alarmante se împrăştiaseră la cea dintâi atingere a vîntului răcoros pe pielea ei. Şi nici nu voia să-şi amintească ce anume din

visele ei o tulburase atât de rău. Trebuia să ajungă iute în vârf ca să salute soarele, apoi să revină în grabă acasă pe cărarea șerpuită ca să prepare micul dejun și să-și trezească tatăl, făcându-i bagajul pentru călătorie. Apoi, cât timp el era la vânătoare, Sașa avea toată ziua la dispoziție și putea să vâneze libelule stângace și gândaci zburători printre florile poienii, la fel de galbene ca panourile din vagoanele de metrou.

Străbătu pe vârfuri podeaua care scârțâia, întredeschise ușa și răsă încet.

Trecuseră ani de când tatăl Sașei nu mai văzuse un zâmbet fericit pe fața ei și ura ideea de a o trezi. Piciorul i se umflase și-i amortise. Sângerarea nu încetase. Se spunea că mușcăturile câinilor vagabonzi nu se vindeau niciodată.

S-o strige? Dar lipsise de acasă mai bine de douăzeci și patru de ore; înainte să cerceteze garajele, decisese să investigheze unul dintre blocurile-turn ca niște mușuroaie de termite din beton, aflat la două intersecții de stație, unde urcase până la etajul șaisprezece și își pierduse cunoștința. Și în tot acest timp Sașa nu închisese ochii. Fiica lui nu dormea niciodată până când el nu se întorcea de la „plimbare“. „Las-o să se odihnească“, își zise el. „Toate-s minciuni. N-o să se întâmple nimic.“ I-ar fi plăcut să știe ce visa ea în acea clipă. El nu putea evada niciodată complet, nici măcar în vise. Doar arareori subconștientul său îl elibera pentru două ore, permițându-i o incursiune în tinerețea lui lipsită de griji. De obicei era silit să bântuie prin locuințe moarte, cu interioarele golite și un vis frumos era acela în care descoperea un apartament neatins, plin de aparate de uz casnic și cărți care, în mod miraculos, supraviețuiseră intacte. Adormind, se ruga întotdeauna să fie transportat înapoi, în trecut. Cel mai tare tânjea să se mai pomenească o dată în perioada în care o cunoscuse pe mama Sașei: când

nu avea decât douăzeci de ani și deja comanda garnizoana unei stații pe care toți locuitorii ei încă o mai considerau un refugiu temporar, și nu cazarma unor ocnași condamnați pe viață la muncă silnică.

În schimb se pomeni azvârlit în trecutul mai recent, în toiul întâmplărilor de acum cinci ani. Ziua care-i pecetluisese soarta și, mai groaznic chiar, pe cea a fiicei sale. Mintea lui rațională acceptase înfrângerea și exilul, dar nu trebuia decât să ațipească pentru ca inima lui să plângă după răzbunare.

Se pomeni din nou în fața unui șir de soldați cu Kalașnikoavele pregătite: într-o asemenea situație pistolul Makarov la care-i dădea dreptul gradul său era inutil, poate cu excepția cazului în care voia să se împuște. În toată stația nu mai rămăsese nimeni care să-i fie loial în afara celor douăzeci și ceva de pușcași din spatele său.

Mulțimea se învoldura și clocotea, devenind tot mai mare, clătinând încoace și încolo bariera cu zecile ei de mâini. Apoi, ca la semnul unui dirijor invizibil, larma haotică se transformă într-un cor sincronizat. Deocamdată nu-i cereau decât demisia, dar peste încă un minut aveau să-i vrea capul.

Nu era o demonstrație spontană. Era lucrarea provocatorilor infiltrați din exterior. În această etapă era inutil să încerce să-i identifice și să-i lichideze pe rând. Ca să oprească rebeliunea și să-și păstreze puterea nu-i rămânea decât un lucru de făcut: să le ordone oamenilor săi să deschidă focul asupra mulțimii. Încă nu era prea târziu.

Își strânse degetele pe mânerul unui pistol invizibil, în timp ce ochii i se agitară sub pleoapele umflate și buzele i se mișcau, rostind ordine neauzite. Băltoaca întunecată în care zăcea se întindea tot mai mult de la un minut la altul, ca și cum își extrăgea energia din viața care îl părăsea.

— Unde s-au dus?

Smuls din apa neagră a uitării, Homer prinse să se zbată ca un pește în cârlig, gâfâind convulsiv și privindu-l pe brigadier cu ochii holbați de groază. Siluetele masive, ciclopice, ale gardienilor crepusculari ai Nagornaiei erau încă acolo, îngrămădindu-se în fața ochilor săi, întinzându-și spre el degetele lungi, articulate, care i-ar fi putut smulge cu ușurință picioarele sau strivi coastele. Îl înconjurau ori de câte ori închidea ochii, iar când îi redeschidea dispăreau încet, fără grabă. Homer vru să sară în picioare, dar mâna care-i strângea umărul cu blândețe redeveni din nou gheara de oțel care-l smulsese din coșmar. Domolindu-și treptat respirația, se concentrează asupra feței brăzdate de cicatrice, a ochilor întunecați cu scânteierea lor de mecanism uns... Hunter? Și încă viu? Bătrânul privi precaut spre stânga, apoi spre dreapta, temându-se să nu se trezească în stația blestemată.

Nu, erau în mijlocul unui tunel gol, cu aer clar. Ceața care învăluisese periferiile Nagornaiei abia se simțea aici. Probabil Hunter îl cărase mai bine de un kilometru, calculă el cu repeziciune. Simțindu-se mai calm, se lăsă moale la loc, dar repetă întrebarea ca să fie sigur:

— Unde s-au dus?

— Nu-i nimeni. Ești în siguranță.

— Făpturile alea... M-au atacat? Ele m-au doborât?

Bătrânul se strâmbă pipăindu-și cucuiul dureros de la ceafă.

— Eu te-am lovit. N-am avut încotro, trebuia să-ți pun capăt istericalelor. Puteai să mă fi împușcat trăgând așa ca bezmeticul.

Abia acum Hunter îl eliberă din strânsoarea sa ca o menghină, își îndreptă spinarea țeapănă și își trecu o mână

peste centironul lat, de ofițer. Pe partea opusă tocului cu revolverul Stecikin se afla o casetă de piele care nu era clar la ce servea. Brigadierul apăsă pe un buton și scoase o sticlută plată, arămie. O agită, o deschise și trase un gât zdravăn, fără să-i ofere și lui Homer. Apoi strânse o clipă din pleoape, aparent savurând băutura. Pe bătrân îl trecură fiori reci când observă că ochiul stâng al brigadierului nu se închidea cum trebuie.

— Dar unde-i Ahmed? Ce s-a-ntâmplat cu Ahmed? întrebă Homer amintindu-și brusc și începând din nou să tremure.

— E mort, zise nepăsător brigadierul.

— Mort, repetă resemnat bătrânul.

Când monstrul smulsese mâna tovarășului său dintr-a sa, Homer înțelesese că nicio ființă nu putea scăpa din ghearele acelea. Avusese noroc că alegerea Nagornaiei nu căzuse asupra lui. Privi din nou în jur, nevenindu-i să creadă că Ahmed dispăruse pe vecie. Își examinează propria palmă. Era sfâșiată și sângera. Nu fusese în stare să-l rețină. Deodată simți că nu mai are aer.

— Dar Ahmed știa că e condamnat, zise el încet. De ce l-au luat pe el, și nu pe mine?

— Era plin de viață, răspunse brigadierul. Ei se hrănesc cu vieți omenești.

— Nu-i cinstit, zise bătrânul clătinând din cap. Are copii, are atâtea pentru care să trăiască! Adică avea... Eu nu-s decât un fir de praf purtat de vânt.

— Păi ce, tu te-ai mulțumi cu mușchi uscat? întrebă Hunter punând capăt discuției și săltându-l pe Homer în picioare cu o mișcare fluidă. Asta e, hai să mergem. Altfel s-ar putea să ajungem prea târziu.

Tropăind stângaci în urma lui Hunter, care pornise într-o alergare ușoară, bătrânul își muncea creierii încercând să

priceapă cum de se întorseseră în Nagornaia. Stația îi ametișea cu aburii ei narcotici, ca unele orhidee carnivore, momindu-i înapoi către ea. Nu făcuseră cale întoarsă, Homer ar fi putut jura. Era cât pe ce să creadă în distorsiunile spațiale despre care-i plăcuse să le povestească tovarășilor mai creduli în timpul gărzilor, când își dădu seama că explicația era mult mai simplă. Se opri și se plesni peste frunte: tunelul de rezervă! La câteva sute de metri de Nagornaia, între tunelul drept și cel stâng se ramifica în unghi ascuțit o singură șină, folosită pentru a schimba direcția garniturilor. Pipăind de-a lungul zidului nimeriseră mai întâi pe linia paralelă și atunci când peretele dispăruse se întorseseră din greșeală înspre stație. „Nu-i nimic mistic în asta!” își zise Homer nu tocmai convins. Dar mai era un aspect pe care voia să-l lămurească.

— Hei, așteaptă! îi strigă el lui Hunter.

Hunter continuă să mășăluiască tot înainte de parcă era surd, și bătrânul trebui să se lupte cu răsuflarea lui scurtă ca să-l prindă din urmă. Ajungând lângă brigadier, Homer încercă să-l privească în ochi și izbucni:

— De ce ne-ai abandonat?

— *Eu v-am abandonat pe Voi?*

Bătrânului i se păru că distinge o notă batjocoritoare în vocea aceea metalică și lipsită de pasiune și își mușcă limba. Adevărat, el și Ahmed fuseseră cei care fugiseră din stație, lăsându-l pe brigadier să înfrunte singur demonii.

Amintindu-și de îndârjirea, dar și de ineficiența cu care luptase Hunter la Nagornaia, Homer nu putea scăpa de impresia că locuitorii stației refuzaseră pur și simplu lupta pe care brigadierul încercase să le-o impună. Se temuseră? Sau recunoscuseră în el un spirit înrudit? Bătrânul își adună curajul. Nu mai avea decât o întrebare de pus, cea mai simplă dintre toate.

— Spune-mi, Hunter, acolo, în Nagornaia... de ce nu s-au atins de tine?

Câteva minute se scurseră într-o tăcere dureroasă, apăsătoare – Homer nu îndrăzni să insiste – până ce brigadierul îi dădu în cele din urmă un răspuns. Scurt, morocănos, aproape inaudibil.

— Le-aș fi căzut greu la stomac.

— Frumusețea va salva lumea, glumea uneori tatăl ei.

Iar Sașa roșea și ascundea în buzunarul de la piept al salopetei pachetul gol de plastic în care se aflase cândva ceai. Pătratul micuț de plastic care, în mod incredibil, păstra încă aroma ceaiului verde era comoara ei cea mai de preț. Îi amintea totodată că universul nu se limita la stația lor ca un trup decapitat cu cele patru cioturi ale tunelurilor, săpată la douăzeci de metri sub cimitirul ce fusese cândva orașul Moscova. Era un portal magic care o putea transporta pe Sașa la zeci de ani și mii de kilometri distanță. Și mai era ceva, ceva nespus de important. În atmosfera umedă de jos, orice hârtie pălea și se dezintegra la fel de repede ca un tuberculos. Mucegaiul și putrefacția nu devorau numai cărțile și revistele, exterminau trecutul însuși. Fără imagini sau înregistrări ale evenimentelor memoria umană era ca un olog fără cârje, poticnindu-se confuză și pierdută.

Dar pachetul mic era făcut din plastic, impermeabil la mucegai și timp. Tatăl Sașei îi spusese odată că aveau să treacă mii de ani până să înceapă să se descompună. Asta, se gândise ea, însemna că urmașii ei puteau să și-l lase moștenire unul altuia. Era un adevărat tablou, deși unul în miniatură. Chenarul auriu, la fel de strălucitor ca atunci când pachetul ieșise de pe banda de producție, încadra un peisaj care o lăsa cu respirația tăiată. Fațade stâncoase abrupte, scufundate în cețuri romantice, pini cu coroane largi agățându-se de pante aproape verticale, cascade învolburate prăbușindu-se din înălțimi în abisuri, o strălucire roșiatică pe cer și soarele

pregătindu-se să răsară. Sașa nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

Putea să piardă noțiunea timpului stând cu pachetul în palmă și admirându-l. De fiecare dată privirea îi era atrasă de cețurile matinale ce învăluiau munții îndepărtați. Deși devora cărțile găsite de tatăl ei înainte să le vândă pe cartușe, cuvintele citite nu erau de ajuns ca să descrie ce simțea privind piscurile acelea înalte de câțiva centimetri și respirând aroma pinilor pictați. Imposibilitatea acestei lumi de vis, care era o parte din farmecul ei... Tânjirea dulce și eterna anticipare a felului în care ar fi fost lumina soarelui văzută pentru prima oară... Nesfârșita reexaminare: ce se ascundea oare sub pata aia idioată de culoare cu numele mărcii de ceai? Un copac mai neobișnuit? Un cuib de vultur? O căsuță în pantă unde ar fi putut locui cu tatăl ei?

Tatăl ei îi dăruise pachetul când Sașa nici nu împlinise cinci ani. Și fusese plin, ceea ce era un lucru rar! Vrusese să-și surprindă fiica oferindu-i un ceai autentic. Ea îl băuse cu stoicism, ca pe un medicament, dar pachetul de plastic îi produsese o uimire sinceră. Tata fusese nevoit să-i explice ce anume însemna fotografia aceea naivă: un peisaj tipic dintr-o provincie muntoasă a Chinei, numai bun să fie imprimat pe ambalajele de ceai. Dar zece ani mai târziu Sașa încă își mai studia cadoul cu aceeași încântare ca în ziua când îl primise.

Tatăl ei însă credea că pachetul era, pentru Sașa, un substitut jalnic al lumii întregi. Și când fiica lui se cufunda într-o visare fericită, contemplând fantezia aceea pictată de un artist ratat, lui i se părea că-i reproșa viața ei sărmană și lipsită de cămin. Încerca să-și reprime impulsul, dar nu reușea să se abțină prea mult: abia ascunzându-și iritarea o întreba pe Sașa pentru a suta oară ce vedea într-o bucată de ambalaj care adăpostise un gram de praf de ceai.

Și ea ascundea micuța capodoperă în buzunarul salopetei, răspunzând jenată:

— Cred că-i frumoasă, tati.

Să nu fi fost Hunter, care nu s-a oprit deloc până la Nagatinskaia, lui Homer i-ar fi trebuit de trei ori mai mult timp ca să străbată această distanță. N-ar fi riscat niciodată să se avânte prin tuneluri atât de sigur pe sine.

Plătiseră un preț teribil la trecerea prin Nagornaia, dar doi din trei supraviețuiseră. Și ar fi supraviețuit tustrei dacă nu s-ar fi rătăcit în ceață. Taxa nu era mai mare ca de obicei. La Nahimovski Prospekt nu li se întâmplase nimic din ce nu se mai întâmplase înainte.

Deci problema era în tunelurile ce duceau către Tulskaia? Erau tăcute acum, însă era o tăcere rău-prevestitoare, încordată. E adevărat, Hunter putea simți pericolul de la sute de metri și putea spune la ce să te aștepți din partea unor stații pe unde nu mai fusese, dar dacă intuiția avea să-l trădeze în aceste tuneluri, așa cum îi trădase pe mulți alți soldați experimentați înaintea lui?

Poate la Nagatinskaia, care se apropia cu fiecare pas, exista răspunsul la această enigmă? Străduindu-se să-și țină în frâu gândurile care goneau stârnite parcă de mersul lui rapid, Homer încercă să-și imagineze ce-i aștepta în stația pe care cândva o iubise atât de tare. Bătrânul, cu pasiunea lui nesățioasă de a colecționa legende, își putea imagina cu ușurință o Nagatinskaia găzduind legendara Ambasadă a lui Satan sau invadată de șobolani migrând în căutare de hrană prin propriile lor tuneluri, inaccesibile oamenilor.

Da, dacă bătrânul ar fi fost singur în aceste tuneluri, ar fi înaintat mult mai încet, dar nimic nu l-ar fi făcut să se întoarcă. În anii petrecuți la Sevastopolskaia Homer se dezobișnuise să se mai teamă de moarte. Plecase în această expediție fiind

conștient că putea fi ultima sa aventură și era pregătit să-și pună în joc, de dragul ei, tot timpul care-i mai rămăsese de trăit.

Dar la numai jumătate de oră de la întâlnirea cu monștrii din Nagornaia își uitase deja groaza. Și dincolo de asta simțea cum undeva, în străfundul sufletului său, ceva se trezea timid la viață. Ceva se năștea sau se deștepta, lucrul pe care îl așteptase, pentru care se rugase. Lucrul pe care îl căutase în cele mai periculoase expediții și pe care acasă nu-l putuse afla.

Așa că acum avea un motiv serios să-și amâne un timp moartea. Nu-și putea permite să moară înainte să-și termine treaba. Războiul Final fusese mai cumplit și mai violent decât toate cele ce-l precedaseră și de aceea se și terminase în numai câteva zile. Trei generații trecuseră de la cel de-Al Doilea Război Mondial și cei din urmă veterani ai săi își dormeau somnul etern, lăsându-i pe cei vii fără amintiri care să-i facă să se teamă de război. După ce fusese atâta vreme o formă de nebunie colectivă care dezbrăcase milioane de oameni de orice urmă de umanitate, acesta devenise din nou un instrument standard al politicii. Miza urcase prea repede și pur și simplu nu mai fusese timp să se ia deciziile corecte. În febra momentului, tabuul folosirii armelor nucleare fusese înlăturat cu o fluturare de mână. Pușca atârnată pe perete în actul întâi trăsese până la urmă în penultimul act¹. Și nu mai conta cine apăsase primul pe nenorocitul ăla de buton.

Aproape toate orașele importante din lume fuseseră reduse la cenușă și ruine. Cele câteva protejate de scuturi antirachetă își dăduseră și ele duhul, deși la prima vedere

¹ Aluzie la celebrul sfat al dramaturgului rus Anton Cehov: *Dacă în primul act pe perete atâră o pușcă, în ultimul act trebuie să se tragă cu ea.*

păreau aproape neatinse: radiații, toxine militare și arme biologice le curățaseră de populație. Peste numai câțiva ani legăturile radio fragile stabilite între grupurile răzlețe de supraviețuitori se întrerupseseră de asemenea, iar de atunci pentru locuitorii metroului lumea se termina la avanposturile de pe liniile locuite.

Pământul, studiat în mod atât de amănunțit, încât păruse mic, devenise din nou oceanul nesfârșit de haos și obscuritate din vremurile străvechi. Una câte una, micuțele insule de civilizație se scufundaseră în adâncurile lui tulburi; lipsit de petrol și de energie electrică, omul recăzuse rapid în starea de sălbăticie. Începea o eră a stagnării.

Vreme de secole savanții reconstituiseră cu drag țesătura istoriei din fragmente de papirus și pergament, coduri de legi și manuscrise vechi. Odată cu inventarea tiparului și apariția ziarelor, tipografiile continuaseră să țeară tapiseria pe baza evenimentelor prezentate de presă. Cronicile ultimelor două secole nu aveau goluri: fiecare gest și afirmație a liderilor ce controlau destinele lumii fuseseră consemnate conștiincios. Apoi deodată, într-o singură clipă, toate tipografiile lumii fuseseră distruse sau abandonate pentru totdeauna.

Războaiele istoriei încetaseră să mai țeară. Prea puțini oameni se mai interesau de trecut într-o lume fără viitor. Țesătura vastă se oprise brusc, lăsând intact un singur fir subțire.

În primii câțiva ani după dezastru, Homer, care pe atunci încă mai era Nikolai Ivanovici, colindase prin stațiile aglomerate, sperând cu disperare că-și va găsi familia într-una dintre ele. Când își pierduse speranța continuase să cutreiere orfan și rătăcit prin bezna metroului, neaflându-și rostul în această viață de apoi. Existența nu mai avea sens, iar ghemul de lână care i-ar fi putut arăta, asemeni firului Ariadnei,

drumul corect prin acest labirint de tuneluri îi căzuse din mână.

Tânjind după vremurile trecute începuse să colecționeze reviste care îi permiteau să-și amintească puțin, să viseze puțin. Întrebându-se dacă apocalipsa ar fi putut fi evitată, devenise fascinat de articolele și analizele din ziare. Începuse să scrie și el când și când, imitând stilul jurnalistic și descriind întâmplări din stațiile pe unde trecuse.

Și așa se face că Nikolai Ivanovici își găsise un nou fir călăuzitor care să-l înlocuiască pe cel pierdut: decisese să devină un cronicar, autorul unei istorii moderne, de la Sfârșitul Lumii până la propriul său sfârșit. Obiceiul lui de a colecționa tot ce nimerea căpătă un rost. Trebuia să facă efortul de a repara tapiseria grav vătămată a timpului și să continue să o țeară de mână. Alți oameni priveau pasiunea lui Nikolai Ivanovici ca pe o excentricitate inofensivă. Era dispus să-și cedeze rația pe o zi în schimbul unor ziare vechi și în fiecare stație pe unde îl purta destinul își crea micul lui colțișor, transformându-l într-o adevărată arhivă. Se alătura gărzii pentru că în jurul focurilor de tabără, la trei sute de metri de stație, bărbați cu fețe aspre începeau să spună tot soiul de istorii și Nikolai Ivanovici putea să afle de la ei ce se petrecea în celălalt capăt al metroului. Aduna și compara zeci de zvonuri ca să ceară adevărul din ele și apoi trecea faptele, ordonat, în caietele lui școlare. Munca îi ținea mintea ocupată, dar Nikolai Ivanovici era chinuit în permanență de sentimentul că o făcea degeaba. După moartea lui, fără cineva care să le îngrijească, avea să se aleagă praful de aceste știri succinte colectate cu dragoste și grijă în ierbarele caietelor sale de exerciții. Dacă într-o zi nu avea să se mai întoarcă de la postul de gardă, ziarele și cronicile lui aveau să fie folosite la aprinsul focului și nu aveau să-i supraviețuiască prea mult.

Fum și funingine, asta-i tot ce avea să rămână din aceste pagini pe care timpul le întunecase. Atomii lor aveau să alcătuiască noi combinații, luând forme diferite. Materia e aproape indestructibilă. Dar ceea ce voia el să păstreze pentru posteritate, substanța eluzivă și efemeră ce trăia în paginile ziarelor, avea să dispară pentru totdeauna. Așa era omul: conținutul manualelor școlare îi supraviețuia în amintire până în ziua examenelor, nu mai mult. Și uitând tot ce învățase pe de rost se simțea sincer ușurat. „Amin-tirea omului e ca nisipul deșerturilor“, își zicea Nikolai Ivanovici. „Numerele, datele și numele personalităților politice de rangul doi nu supraviețuiesc mai mult decât vorbele scrise cu bățul în nisipul dunelor. Totul e măturat și acoperit fără urmă.“

Singurele lucruri care dăinuiau în mod miraculos erau cele care înflăcărau imaginația, făceau inima să bată mai tare, captivau mințile și stârneau sentimentele oamenilor. Povestea captivantă a unui erou și a iubirii sale putea supraviețui poveștii unei întregi civilizații, infectând creierul uman ca un virus transmis din tată în fiu timp de sute de generații.

Această revelație îl făcuse pe bătrân să se transforme de bunăvoie din savant autoproclamat în alchimist, din Nikolai Ivanovici în Homer. Și acum își devota nopțile nu alcătuirii unei cronici, ci căutării formulei nemuririi. O poveste care să dăinuie cât Odiseea, un erou a cărui longevitate să rivalizeze cu a lui Ghilgameș. Homer încerca să țeasă în tapiseria poveștii cunoștințele pe care le acumula-se. Și într-o lume în care hârtia fusese consumată ca să se obțină căldură, unde trecutul era sacrificat bucuros pentru o singură clipă a prezentului, legenda unui asemenea erou putea molipsi oamenii și-i putea salva de pericolul unei amnezii colective.

Dar nu reușea să găsească formula magică. Eroul refuza să vină pe lume. Rescrierea articolelor din ziare nu-l putuse învăța cum să creeze mituri. Cum să insuflă viață golemilor, preschimbând o plăsmuire a minții într-o realitate captivantă. Biroul lui se transformase într-o clinică de avorturi, plin de foi smulse și mototolite conținând începuturi ratate ale viitoarei sale saga și personaje neconvingătoare, lipsite de viață. Singurele roade ale veghilor lui nocturne erau cearcănele întunecate de sub ochi și buzele mușcate.

Însă Homer refuzase să-și abandoneze noul destin. Încerca să nu se gândească că poate nu era născut pentru asta și că a crea universuri necesita un talent care lui îi fusese refuzat.

Îi lipsea inspirația, atâta tot, sau cel puțin asta își spunea. Și de unde să-și ia inspirația într-o stație aglomerată, prins în rutina băutului ceaiului și a muncilor agricole? Până și gărzile sau patrulele erau activități de rutină și din cauza vârstei îl acceptau din ce în ce mai rar. Avea nevoie de un impuls, de o aventură, de trăiri intense. Poate că atunci presiunea avea să curețe canalele blocate din mintea lui și avea să fie capabil să creeze?

Până și în cele mai dificile timpuri oamenii nu abandonaseră complet Nagatinskaia. Nu era făcută să fie locuită: aici nu creștea nimic și ieșirile către suprafață erau blocate. Dar mulți o găseau utilă dacă doreau să se facă nevăzuți un timp, așteptând să iasă din dizgrație sau căutând un loc singuratic în compania celor iubiți. Acum însă era pustie.

Hunter urcă iute și fără zgomot o scară care ar fi trebuit să scârțâie cu încăpățănare și se opri pe peron. Homer îl urmă gâfâind și pufăind și aruncând priviri prudente în jur. Stația era întunecată și praful plutea prin aer scânteind argintiu în razele lanternelor. Ici-colo pe podea erau împrăștiate grămezi de zdrențe și cartoane pe care vizitatorii din Nagatinskaia își petreceau de obicei nopțile.

Bătrânul se rezemă de o coloană și se lăasă să alunece încet în josul ei. Fusesse o vreme când Nagatinskaia, cu panourile ei frumos colorate, alcătuite din diferite tipuri de marmură, fusesse una dintre stațiile lui preferate. Acum însă, întunecată și pustie, nu mai semăna cu fostul ei sine, așa cum o fotografie de ceramică de pe un mormânt nu seamănă cu persoana care a fost fotografiată pentru pașaport cu o sută de ani în urmă, fără să știe că nu privea numai în obiectiv, ci și în eternitate.

— Nici picior de om, murmură dezamăgit Homer.

— Uite unul, îl contrazise brigadierul arătându-l cu degetul.

— Voiam să zic... începu Homer, dar Hunter îi făcu semn să tacă.

În capătul opus al peronului, unde se terminau coloanele și unde lanterna brigadierului abia ajungea, ceva se târa încet pe peron.

Homer se aruncă într-o parte. Își sprijini palmele de peron și se ridică stângaci. Lanterna lui Hunter se stinse și brigadierul păru să se fi topit în beznă. Transpirând de frică, bătrânul găsi pe bâjbâite piedica și își lipi de umăr patul tremurând al puștii automate. Auzi în depărtare pocnetele vagi a două împușcături. Căpătând curaj, își scoase capul de după coloană și se avântă înainte.

Hunter stătea în centrul peronului, iar la picioarele lui se zvârcolea jalnic o siluetă informă și împutănată. Părea să fi fost făcută din carton și cârpă și abia dacă aducea a ființă umană, dar era una, fără vârstă și asexuată și atât de murdară, încât din întreaga față nu-i puteai desluși decât ochii. Scâncea inarticulat, încercând să se târască departe de brigadierul care se înălța deasupra ei. Părea să fi fost împușcată în ambele picioare.

— Unde-s oamenii? De ce nu-i nimeni aici? întrebă Hunter punându-și bocancul pe cârpele zdrențuite și împutite ce se târau în urma vagabondului.

— Au plecat cu toții... Pe mine m-au lăsat. Sunt singur aici, şuieră acesta zgâriind cu degetele granitul alunecos fără însă să se miște din loc.

— Unde s-au dus?

— La Tulskaia...

— Ce se întâmplă aici? interveni Homer apropiindu-se de ei.

— De unde să știu? zise făptura împutită cu un zâmbet strâmb. Toți care s-au dus acolo au dispărut pur și simplu. Întrebă-i pe ei. Dar eu n-am putere să mă târăsc prin tuneluri. O să mor aici.

— De ce au plecat? insistă brigadierul.

— Le-a fost frică, șefule. Stația e pustie, s-au decis s-o șteargă. Nu s-a mai întors niciunul.

— Chiar niciunul? întrebă Hunter ridicând țeava armei.

— Niciunul... Numai unul, se corectă vagabondul văzând țeava ridicată a armei.

Se chircise ca o furnică pusă sub o lupă în care bate soarele.

— Se îndrepta către Nagornaia. Dormeam. Poate mi s-a năzărit.

— Când?

— N-am ceas, zise vagabondul clătinând din cap. Poate ieri, poate acum o săptămână.

Șirul de întrebări secase, dar țeava pistolului era în continuare ațintită între ochii vagabondului. Hunter amuțise ca și cum se terminaseră bateriile. Și respira greu, de parcă discuția cu vagabondul îl storsese de puteri.

— Pot să... dădu să zică vagabondul.

— Ia de-aici! mârâi brigadierul și, înainte ca Homer să-și dea seama ce face, apăsă de două ori pe trăgaci.

Sângele negru izvorât prin găurile din frunte inundă ochii încremeniți ai nefericitului. Doborât de impactul gloanțelor, se dezintegrează din nou într-o grămăjoară de zdrențe și cartoane. Fără să-și ridice ochii, Hunter vârî patru cartușe noi în încărcătorul Stecikinului său și sări pe șine.

— O să aflăm singuri răspunsurile, în curând, îi strigă el lui Homer.

Ignorându-și dezgustul, bătrânul se aplecă deasupra cadavrului, luă o fâșie de cârpă și acoperi cu ea capul zdrobit al vagabondului.

— De ce l-ai omorât? întrebă el cu voce slabă.

— Întreabă-te pe tine asta, răspunse Hunter cu o voce goală.

Acum, chiar dacă-și încorda voința ca pe un arc, nu reușea decât să clipească. Era ciudat că se mai trezise. În ora cât zăcuse inconștient, amorțeala îi cuprinsese tot trupul ca un înveliș de gheață. Limba îi era lipită de cerul gurii și pe piept părea să aibă o greutate. Nici măcar nu era în stare să-și ia rămas-bun de la fiica lui și asta era singurul lucru pentru care meritase să se trezească în loc să revadă acea bătălie până la capăt.

Sașa nu mai zâmbea. Acum visa ceva înspăimântător, ghemuită pe patul ei improvizat și strângându-se în brațe, cu chipul încruntat. Încă de când era micuță tatăl ei o deștepta ori de câte ori o vedea chinuită de coșmaruri, dar acum avea nevoie de toată puterea lui numai pentru a clipi lent.

Și pe urmă până și asta deveni prea obositor.

Să reziste până avea să se trezească Sașa, ar fi însemnat să continue să lupte. Nu încetase să lupte vreme de mai

bine de douăzeci de ani, în fiecare zi, în fiecare minut, și era obosit de moarte. Obosit să lupte, obosit să se ascundă, obosit să vâneze. Să se certe, să afirme, să spere, să mintă.

În conștiința sa care se stingea nu mai rămăseseră decât două dorințe. Voia s-o mai privească pe Sașa pentru ultima oară în ochi și voia să-și afle pacea. Dar nu putea face nici una, nici alta. Imagini din trecut începură să-i străfulgere din nou pe dinaintea ochilor, alternând cu realitatea. Trebuia să ia decizia finală. Să frângă sau să fie frânt. Să pedepsească sau să se căiască... Soldații strânseseră rândurile. Fiecare dintre ei îi era loial lui personal. Fiecare era dispus să moară în această clipă, sfâșiat în bucăți de mulțime, sau să tragă asupra unor oameni neînarmați. Era comandantul ultimei stații necucerite, președintele unei confederații care nu mai exista. Pentru ei autoritatea lui era de necontestat, el era infailibil și orice ordin pe care-l dădea avea să fie îndeplinit pe loc, fără ezitare. Iar el avea să-și asume răspunderea pentru tot, așa cum făcuse întotdeauna.

Dacă dădea înapoi acum, stația avea să cadă pradă anarhiei, fiind apoi înghițită de Imperiul Roșu care se extindea cu atâta repeziciune, revărsându-se peste granițele inițiale, subjugând noi și noi teritorii. Dacă le ordona oamenilor săi să deschidă focul asupra demonstranților, avea să-și păstreze puterea... pentru o vreme. Sau poate pentru totdeauna dacă nu se dădea în lături de la torturi și execuții în masă.

Își ridică arma automată și o clipă mai târziu șirul de bărbați din spatele său îi imită mișcarea. Prin cătarea armei văzu mulțimea furioasă, nu sute de oameni adunați laolaltă, ci o masă umană fără chip. Dinți rânjiți, ochi cășcați, pumni încleștați.

Trase piedica armei și cei din spatele lui făcură la fel.

Sosise momentul să ia taurul de coarne. Ridicând țeava armei în sus, apăsă pe trăgaci și din tavan căzu o ploaie de var. Gloata amuți o clipă. El le făcu soldaților semn să-și coboare armele și înaintă. Era alegerea lui finală.

Și în sfârșit amintirea îl eliberă.

Sașa încă dormea. Bărbatul trase pentru ultima oară aer în piept și încercă s-o mai privească o dată, dar nu fu în stare nici măcar să-și ridice pleoapele. Și atunci, în locul întunericului etern, văzu dinaintea lui un cer incredibil de albastru, limpede și luminos ca ochii fiicei sale.

— Stai!

Homer fu atât de surprins, încât nu lipsi mult să ridice mâinile, stăpânindu-se abia în ultima clipă. Numai el fuse-se șocat de țișatul nazal al megafonului. Brigadierul nu fu surprins deloc. Ghemuit ca o cobră gata de atac, își trase cu mișcări furișe pistolul automat din spate.

Hunter tot nu răspunsese la întrebarea bătrânului și, de fapt, nu-i mai vorbise deloc. Lui Homer drumul de un kilometru jumătate de la Nagatinskaia până la Tulskaia i se păruse nesfârșit ca drumul Golgotei. Știa că acest tunel îl conducea spre o moarte aproape sigură și-i era greu să meargă mai repede, oricât s-ar fi silit. Măcar acum avea timp să se pregătească, și-și ocupase mintea cu amintiri. Se gândise la Elena, dojenindu-se pentru egoismul său și cerându-i iertare. Își amintise cu o tristețe luminoasă ziua aceea magică de pe strada Tverskaia sub ploaia ușoară de vară. Regretase că nu făcuse niște aranjamente în privința ziarelor sale înainte să plece. Se pregătise să moară, să fie sfâșiat de monștri, devorat de șobolani uriași, otrăvit de gaze toxice... Ce alte explicații existau pentru faptul că

Tulskaia devenise o gaură neagră care absorbea totul și nu restituia nimic?

Și acum, apropiindu-se de Tulskaia și auzind o voce normală, omenească, nu știu ce să creadă. Oare fusese ocupată pur și simplu? Dar cine putea să spulbere câteva detașamente înarmate din Sevastopolskaia și să extermine toți vagabonzii care soseau în stație, fără să cruțe măcar femeile și bătrânii?

— Treizeci de pași înainte! rosti vocea aceea distantă.

Suna incredibil de familiar, atât de familiar, încât, dacă ar fi avut timp, Homer l-ar fi putut identifica pe posesorul ei. Putea fi unul dintre sevastopoliți?

Cu Kalașnikovul în brațe, Hunter începu să numere supus pașii: pentru treizeci de pași de-ai brigadierului, bătrânul făcu cincizeci. Deslușea vag în fața lui o baricadă ce părea să fi fost asamblată la repezeală din toate obiectele la îndemână. Și, cine știe de ce, apărătorii ei nu aveau proiectoare.

— Stingeți lanternele! comandă cineva dindărătul bariadei. Unul dintre voi să facă încă douăzeci de pași.

Hunter apăsă pe întrerupătorul lanternei și înaintă. Rămas din nou singur, Homer nu îndrăzni să nu dea ascultare vocii. În întunericul ce se lăsase brusc, se ghemui pe o traversă, cât mai departe posibil, găsi peretele pe pipăite și se făcu una cu el.

Când ajunseră la distanța convenită, pașii brigadierului amuțiră. Homer auzi glasuri: cineva îl interoga pe Hunter cu o voce nedeslușită, iar acesta răspundea scurt și răstit. Atmosfera se încingea: vocile încordate, dar stăpânite făcuseră loc insultelor și amenințărilor. Hunter părea să le ceară ceva paznicilor nevăzuți, iar ei refuzau să i se supună.

Acum țipau unii la alții aproape din răspuțeri și Homer se aștepta ca, dintr-o clipă într-alta, să poată desluși cuvintele. Dar nu auzi limpede decât un singur cuvânt, cel din urmă:

— Judecată!

Și cearta fu întreruptă de țăcănitul sacadat al armei automate, urmată de hurelul unei mitraliere Peceneg din dotarea armatei, care scuipă o rafală în direcția lui Homer. Bătrânul se aruncă la podea, acționând piedica armei, fără să știe dacă și în cine ar fi trebuit să tragă. Dar totul se termină înainte să apuce să occhească.

În pauzele scurte dintre rafalele de armă din adâncurile tunelului răsună un scrâșnet prelung pe care Homer n-ar fi putut niciodată să-l ia drept altceva. Sunetul unei uși ermetice închizându-se. Confirmându-i bănuiala, o lespede de oțel de câteva tone coborî brusc în șanțul din fața lui, retezând țipetele și zgomotul împușcăturilor.

Închizând unicul drum către restul metroului.

Ucigând cea din urmă speranță a Sevastopolskaiei.

Capitolul 6

De cealaltă parte

O clipă mai târziu Homer era gata să creadă că-și imaginase totul: contururile amorfe ale baricadei de la capătul tunelului și vocea aceea ce păruse atât de familiară, distorsionată de vechiul megafon. Sunetele pieriseră odată cu lumina și acum se simțea ca un condamnat la moarte cu sacul pe cap, pregătit de execuție. În întunericul impenetrabil și în liniștea bruscă părea să fi dispărut lumea însăși. Homer își pipăi fața încercând să se convingă că nu se dizolvase în bezna cosmică.

Apoi își veni în fire, bâjbâi în jur după lanternă și îndreptă raza ei tremurătoare către bătălia invizibilă ce avusese loc cu numai câteva minute mai înainte. Tunelul se sfârșea brusc la treizeci de metri de locul unde așteptase să se termine cearta, retezat de un imens oblon de oțel care îl umplea de sus până jos și de la stânga la dreapta, ca lama căzută a unei ghilotine.

Auzul nu-l înșelase: cineva chiar activase ușa ermetică. Deși Homer știuse despre ea, nu crezuse că mai era în uz. Iată însă că mai era.

Cu ochii slăbiți de atâta hârțogăraie, nu zări imediat silueta umană lipită de peretele metalic. Dădu îndărăt, ținând arma automată înaintea lui și zicându-și că trebuia să fie vreunul dintre oamenii „de pe cealaltă parte”, rămas pe dinafară, dar pe urmă o recunoscu: era Hunter.

Brigadierul nu se mișca. Cu transpirația șiroindu-i pe trup, bătrânul șchiopătă spre el, așteptându-se să vadă dâre de sânge pe metalul ruginit. Dar nu era niciuna. Deși în el se trăsesse din plin cu mitraliera în mijlocul unui tunel gol, Hunter nu era rănit. Își lipise de metal urechea mutilată, ascultând sunete pe care numai el le putea auzi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă precaut Homer în timp ce se apropia.

Brigadierul nici nu-l băgă în seamă. Șoptea ceva, dar își șoptea sieși, repetând cuvinte rostite de cineva care era dincolo, în spatele ușii blocate. Trecură câteva minute înainte să se desprindă de peretele de metal și să se răsucescă spre Homer.

— Ne întoarcem.

— Ce s-a întâmplat? întrebă din nou Homer.

— Aici sunt bandiți. Ne trebuie întăriri.

— Bandiți? exclamă uluit bătrânul. Dar mi s-a părut că aud...

— Tulskaia a căzut în mâinile dușmanului. Trebuie s-o reocupăm. Ne trebuie aruncătoare de flăcări.

— Aruncătoare de flăcări? De ce? întrebă Homer năucit de-a binelea.

— Ca să fim siguri. Ne întoarcem.

Hunter se răsuci pe călcâie și porni de unde venise.

Înainte să-l urmeze, bătrânul inspectă cu atenție ușa ermetică, ba chiar își apăsă urechea de metalul rece sperând că va auzi vreun crâmpei de conversație. Tăcere...

Homer își dădu seama că nu-l crede pe brigadier. Oricine o fi fost dușmanul care ocupase stația, comportamentul lui Hunter era inexplicabil. De ce să recurgă cineva la ușile ermetice ca să se apere de doi inși? Ce fel de bandiți erau aceia care se angajau în negocieri cu oameni înarmați la

postul de pază al frontierei, în loc să-i ciuruiască cu gloanțe de cum îi văzuseră apropiindu-se?

Și, la urma urmei, ce însemna cuvântul acela sinistru rostit de paznicii misterioși: „Judecată“?

Nimic nu-i mai de preț ca viața unui om, spunea tatăl Sașei. Și pentru el acestea nu erau cuvinte goale, truisme fără sens. Dar existase o vreme când nu gândise așa. În fond nu degeaba devenise cel mai tânăr comandant militar de pe întreaga linie.

La douăzeci de ani nu ieși moartea și omorul foarte în serios, iar viața însăși ți se pare un joc pe care poți să-l începi de la zero orice ți s-ar întâmpla. Nu e o coincidență că armatele lumii au fost întotdeauna alcătuite din tineri care mai ieri erau școlari. Și toți acești tineri ce se jucau de-a războiul erau comandați de cineva care putea privi miile de oameni ce luptau și erau uciși ca pe niște săgeți albastre și roșii pe o hartă, cineva care putea lua decizia de a sacrifica o companie sau un regiment fără să se gândească la picioarele sfârtecate, la intestinalele revărsate sau la craniile sfărâmate.

Fusesse o vreme când și tatăl ei nutrise dispreț față de dușmani, ba chiar și față de propria-i soartă, când îi uimise pe toți prin disponibilitatea de a accepta misiuni care-l puteau costa viața. Dar nu era imprudent și acțiunile lui erau întotdeauna precis calculate. Inteligent și perseverent, era în același timp indiferent față de viață, nu i se părea reală, nu se gândea la consecințe și conștiința nu-l împovăra. Nu, nu trăgea în femei și copii, dar executa personal dezertorii și era mereu primul care lua cu asalt cuiburile mitraliorilor. Mai era și aproape insensibil la durere. Practic i se rupea de toate. Asta până o cunoscuse pe mama Sașei.

Ea îl prinsese în cârlig pe bărbatul atât de obișnuit cu victoria mulțumită indiferenței ei. Unica lui slăbiciune,

vanitatea, care-l făcuse să se repeadă asupra mitralierelor, îl determină să lanseze un nou asalt disperat, care deveni pe neașteptate un asediu de durată.

Până atunci nu mai fusese silit să facă eforturi speciale ca să fie iubit: femeile i se aruncau de bunăvoie la picioare. Corupt de ușurința cu care îi cedau, se sătura de cea mai nouă iubită înainte să apuce să se îndrăgostească de ea, pierzându-și interesul față de cucerirea sa după cea dintâi noapte. Asiduitatea și faima lui le orbeau pe fete și puține încercaseră să aplice eterna strategie de a face un bărbat să aștepte până îl cunoșteau mai bine.

Dar ei i se părea plicticos. Nu o impresionau decorațiile și titlurile lui, triumfurile lui în luptă și în dragoste. Nu-i întorcea privirile, iar la glumele lui clătina din cap. Și el începu să abordeze cucerirea acestei tinere ca pe o provocare, una mai serioasă decât anexarea stațiilor vecine.

Ea ar fi trebuit să fie încă o creștătură pe răbojul lui, dar în curând își dădu seama că șansa de a deveni intimi se îndepărta, pierzându-și totodată din importanță. Atitudinea fetei transforma o oră petrecută în compania ei într-o realizare, iar ea nu mergea atât de departe decât ca să-l mai chinuie puțin. Punea sub semnul întrebării realizările lui și-i lua peste picior principiile. Îl dojenea spunându-i că e lipsit de inimă. Îi zdruncina încrederea în puterea și țelurile sale.

El i le suportă pe toate. Ba mai mult, îi făcură plăcere. Ea îl silea să reflecteze asupra lucrurilor, să ezite când lua decizii. Experimentă sentimente noi: neajutorare, fiindcă nu știa cum să se apropie de fata asta, regret pentru fiecare minut pe care nu-l petrecea cu ea și chiar frică, frica de a nu o pierde fără ca măcar s-o fi câștigat. Iubire. Și ea îl răsplăti cu un semn. Cu un inel de argint.

În cele din urmă, când el nu mai știa ce s-ar face fără ea, fata îi cedă.

Un an mai târziu se născu Sașa, ceea ce însemna că acum erau două vieți pe care nu le mai putea trata cu nepăsare, iar el însuși nu mai avea dreptul să se lase ucis. Când ai numai douăzeci și cinci de ani și comanzi cea mai puternică armată din regiunea observabilă a lumii, e greu să nu simți că ordinele tale pot face lumea însăși să-și înceteze mersul. Nu e nevoie de o putere supranaturală ca să iei viețile oamenilor, dar nimeni nu a fost dăruit cu puterea de a le reda viața celor morți.

Înțelese acest adevăr crud când soția îi muri de tuberculoză fără ca el să poată s-o salveze. După asta ceva se frânse înăuntrul lui. Pe atunci Sașa nu avea decât patru ani, dar și-o amintea foarte bine pe mama ei. Și își amintea golul cumplit, negru ca bezna tunelurilor, pe care aceasta îl lăsase în urmă. Un abis – apropierea morții – se deschisese în lumea ei micuță și de atunci ea privise adesea în el. Marginile abisului se închiseseră cu greu. Trecuseră doi sau trei ani până când Sașa încetase să-și mai strige mama în somn.

Tatăl ei o mai chema uneori, chiar și acum.

Poate că Homer abordase problema greșit. Dacă eroul poemului său refuza să se lase scos la iveală, poate trebuia să înceapă cu viitoarea lui iubită? Să-l ispitească afară din bârlog cu frumusețea și prospețimea ei?

Dacă Homer ar fi început prin a descrie discret farmecele ei, poate că eroul ar fi ieșit din existență ca s-o întâlnească. Pentru ca dragostea lor să fie perfectă, el ar fi trebuit să fie jumătatea ei ideală, ceea ce însemna că trebuia să apară în povestire complet și clar definit. Liniile și contururile lor, gândurile însele trebuiau să se îmbine la fel de precis ca fragmentele vitraliului acum sfărâmat din Novoslobodskaia. În fond fuseseră cândva un întreg, deci destinul lor era să se reîntâlnească. Homer nu vedea ce-i

greșit dacă-și însușea această linie eficientă de acțiune din clasicii de mult duși. Dar, deși soluția părea simplă, problemele persistau: să transformi cerneala și hârtia într-o față în carne și oase se putea dovedi o sarcină peste puterile lui Homer. Și probabil că nici despre sentimente nu mai putea scrie convingător.

Actuala lui relație cu Elena era plină de tandrețea specifică bătrâneții, dar se întâlniseră prea târziu ca să abandoneze complet iubirii, uitându-și trecutul. La vârsta lor oamenii se străduiesc să-și aline singurătatea, nu să-și potolească pasiunile.

Unica iubire adevărată a lui Nikolai Ivanovici era îngropată la suprafață. În deceniile ce trecuseră de atunci toate trăsăturile ei, cu o excepție, se șterseseră și n-ar fi putut să o mai descrie. Și în tot cazul relația lor nu avusese nimic eroic.

În ziua în care dezastrul nuclear lovise Moscova, lui Nikolai i se oferise șansa de a deveni mecanic, înlocuindu-l pe bătrânul Serov care ieșise la pensie. Salariul avea să i se dubleze și chiar îi dăduseră câteva zile libere înainte să-și preia noul post. Își sunase soția, care spusese că o să facă prăjitură cu mere și care apoi plecase să cumpere șampanie, luând și copiii cu ea.

Dar el trebuia să-și termine tura.

Nikolai Ivanovici urcase în cabina locomotivei ca viitorul ei stăpân, ca un bărbat proaspăt căsătorit aflat la începutul unui tunel ce ducea către un viitor strălucit și miraculos. În următoarea jumătate de oră îmbătrânise cu douăzeci de ani, ajungând în stația finală cu inima frântă, un om care nu mai avea nimic și pe nimeni. Poate de aceea, ori de câte ori descoperea un tren care supraviețuise prin cine știe ce miracol, era copleșit de dorința de a-și ocupa locul cuvenit pe scaunul conductorului, de a mângâia tabloul de comandă cu o mână de stăpân și de a privi prin parbriz

dantelăria țevelor tunelului. De a-și imagina că trenul putea fi pus în mișcare.

Că se putea întoarce în timp.

Nu încăpea îndoială că brigadierul chiar putea crea în jurul lui un câmp protector ce abătea orice pericol, indiferent de natura sa. Mai mult de-atât, părea s-o știe și el. Călătoria de întoarcere la Nagornaia le luă mai puțin de o oră. Linia nu le opuse nicio rezistență.

Homer simțise întotdeauna că cercetașii și cărăușii dinspre Sevastopolskaia și toți oamenii obișnuiți care-și găseau curajul să se avânte în tuneluri erau niște corpi străini în trupul metroului, microbi care-i pătrunseseră în sistemul circulator. În clipa în care pășeau dincolo de granițele stației aerul din jurul lor se irita și se inflama, realitatea se fractura și brusc toate creaturile imposibile pe care metroul le mobiliza împotriva oamenilor apăreau ca de nicăieri.

Dar Hunter nu era un corp străin în întinderea întunecată a tunelului, așa că nu declanșa resentimentele Leviatanului când călătorea prin vasele lui sanguine. Uneori își stingea lanterna, devenind una cu întunericul ce umplea tunelul, și părea să se lase purtat de curenți invizibili care-l făceau să înainteze de două ori mai iute. Străduindu-se din răspuțeri să țină pasul cu brigadierul, Homer striga după el și atunci Hunter își venea în fire, se oprea și îl aștepta.

La întoarcere li se permise chiar să treacă prin Nagornaia fără probleme. Vaporii tulburi se împrăștiaseră și stația dormea. Acum îi vedeau fiecare centimetru și era imposibil să-ți imaginezi unde s-ar fi putut ascunde uriașii aceia spectrali. Era numai o stație abandonată ca multe altele: cruste de sare pe tavanul jilav, o saltea moale și pufoasă de praf ce acoperea tot peronul, obscenități mângălite cu cărbune pe pereții afumați. Apoi însă îți atrăgeau atenția

celelalte detalii: zgârieturi stranii rămase pe podea în urma unui dans frenetic și disperat, pete roșii-cafenii pe coloane, lumini de plafon ce păreau zgâriate și tocite ca și cum cineva se frecase apăsător de ele. Nagornaia străfulgeră pe lângă ei și își continuă goana. Homer simțea că atâta timp cât ținea pasul cu brigadierul era adăpostit și el în interiorul unui glob magic care-l făcea invulnerabil. Se minuna de sine: de unde găsisese energie pentru acest marș lung forțat?

Dar răsuflarea tăiată nu-i mai permitea să facă și conversație. Și oricum Hunter nu mai binevoia să-i răspundă la întrebări. Pentru a suta oară în acea zi lungă, Homer se întreabă de ce avusese nevoie de el brigadierul cel taciturn și nemilos, dacă își petrecea tot timpul străduindu-se să uite de prezența sa.

Duhoarea stației Nahimovski Prospekt îi înconjură pe furiș. Era o stație pe care Homer ar fi străbătut-o cât mai repede cu putință, însă brigadierul încetini. În ciuda măștii de gaze, bătrânul mai că fu copleșit de duhoare, dar Hunter o adulmecă de parcă putea distinge anumite note specifice în buchetul de mirosuri apăsătoare, sufocante.

De data asta mâncătorii de cadavre se împrăștiară respectuoși la vederea lor, abandonând oasele pe jumătate roase și lepădând fâșiile de carne din gură. Hunter înaintă până în centrul peronului și se apropie de o movilă joasă, scufundându-se până la jumătatea coapselor în carne putredă. Studie îndelung și fără grabă stația, apoi, în continuare nesatisfăcut, renunță la bănuielile sale și își continuă drumul fără să fi găsit ceea ce căuta.

Dar Homer găsi.

Alunecând și căzând în patru labe, sperie un tânăr mâncător de cadavre care sfâșia o vestă antiglonț. Zărind casca specifică armatei Sevastopolskaiei care se rostogolise într-o

parte, Homer se pomeni orbit de condensul care-i acoperise lentilele măştii de gaz pe dinăuntru.

Stăpânindu-și impulsul de a voma, se târî către mormanele de oase și scotoci prin ele sperând că va găsi plăcuțele de identitate ale soldatului. În schimb zări un carnețel mânjit din belșug cu sânge închegat. Acesta se deschise imediat la ultima pagină, unde scria: *Nu luați stația cu asalt, fie ce-o fi.*

Tatăl ei o dezvățase să plângă încă de când era copilă, dar Sașa nu putea avea altă reacție în fața acestei lovituri a sortii. Ca însuflețite de o voință proprie, lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji și din piept îi ieși un geamăt strident, disperat. Își dăduse seama pe loc ce se întâmplase, însă avu nevoie de câteva ore ca să se împace cu ideea.

Oare o strigase? Încercase să-i spună ceva important înainte de a muri? Nu reușea să-și amintească exact când se cufundase într-un somn adânc și nu era complet convinsă că acum era trează. În fond putea exista o lume în care tatăl ei nu murise, nu? În care ea nu-l omorâse cu slăbiciunea și egoismul ei.

Sașa ținu mâna tatălui său – deja rece, dar încă moale – într-ale ei, de parcă încerca s-o încălzească, de parcă încerca să-l convingă, pe el și pe ea însăși, că vor găsi o mașină, vor urca la suprafață, vor sui în ea și vor pleca. Și el va râde ca în ziua în care adusese acasă aparatul ăla de radio cu CD-uri cu muzică.

Mai întâi, tatăl ei stătu rezemat de coloană, cu bărbia în piept. Ai fi putut crede că moțăia. Apoi însă trupul său începu să alunece lent în băltoaca de sânge coagulat, ca și cum obosise să pretindă că-i viu și nu mai voia s-o inducă pe Sașa în eroare.

Ridurile care-i brăzdau în permanență fața aproape dispăruseră.

Ea îi lăsă mâna, îl ajută să se întindă mai confortabil și-l acoperi complet cu o pătură zdrențuită. Nu-i putea oferi o altfel de îngropăciune. I-ar fi plăcut să-l ducă la suprafață și să-l lase întins acolo, cu ochii la cerul care, într-o zi, avea să fie din nou curat și luminos. Dar, cu mult înainte ca asta să se întâmple, trupul lui ar fi devenit hrană pentru fiarele mereu flămânde ce hălăduiau deasupra.

Aici, în stația lor, n-avea să-l atingă nimeni. Dinspre ucigașele tuneluri sudice nu venea niciun pericol, acolo nu puteau supraviețui decât gândacii înaripați. Și către nord tunelul era întrerupt de un pod ruginit și pe jumătate prăbușit, cu o singură linie intactă.

De cealaltă parte a podului erau oameni, dar niciunul n-ar fi visat să-l traverseze numai așa, de curiozitate. Toți știau ce se afla de cealaltă parte: o stație ca un avanpost la marginea sălbăticiei pârjolite și cei doi exilați ce trăiau în ea.

Tatăl ei nu ar fi lăsat-o să stea aici singură și oricum n-avea rost. Dar Sașa știa că, indiferent cât de departe avea să fugă sau cât de desperate i-ar fi fost eforturile de a părăsi camera de tortură la care fusese condamnată, nu avea să fie niciodată complet liberă.

— Tată, iartă-mă, te rog, suspină ea știind că nu ar fi putut merita niciodată iertarea lui.

Sașa îi scoase inelul de argint de pe deget și-l vârî în buzunarul salopetei ei. Luă cușca în care șobolanul stătea tăcut și porni către nord, lăsând în urma ei o dâră de pași însângerați pe granit. Când coborî pe șine ca să pătrundă în tunel, în stația pustie, care era acum o corabie funerară, se ivi un semn neobișnuit. O limbă lungă de foc ieși din gura tunelului opus, întinzându-se către trupul părintelui ei, dar nu reuși să-l ajungă și se retrase înapoi în adâncurile

întunecate, admitând fără chef că tatăl Sașei avea dreptul să fie lăsat în pace.

— Se întorc! Se întorc!

Istomin îndepărtă receptorul de ureche și-l privi bănuitor de parcă era o ființă vie care spunea o poveste de admirat copii.

— Cine se întoarce?

Denis Mihailovici sări de pe scaun vărsându-și ceaiul care îi lăsa o pată stânjenitoare pe pantaloni. Înjură ceaiul și își repetă întrebarea.

— Cine se întoarce? repetă mașinal Istomin în receptor.

— Brigadierul și Homer, cârâi receptorul. Ahmed a fost ucis.

Vladimir Ivanovici își tamponă chelia cu batista și își șterse tâmpla pe sub banda de cauciuc ce-i ținea peste ochi peticul de pirat. Să anunțe rudele de moartea soldaților era una dintre responsabilitățile sale. Fără să aștepte ca operatorul să schimbe linia își scoase capul pe ușă și-i strigă plutonierului:

— Adu-i pe amândoi la mine! Și zi-le ordonanțelor să pună masa!

Traversă biroul, îndreptă fotografiile de pe pereți, șopti ceva când ajunse în dreptul hărții și se răsuci către Denis Mihailovici care stătea cu brațele încrucișate și zâmbea cu gura până la urechi.

— Volodea, ești ca o fată înainte să se ducă la întâlnire, chicoti colonelul.

— Văd că și tu ești entuziasmat, i-o tăie comandantul indicând pantalonii uzi ai colonelului.

— De ce să-mi fac griji? Am totul pregătit. Două unități de asalt, care pot fi mobilizate în douăzeci și patru de ore.

Denis Mihailovici mângâie cu afecțiune bereta albastră de pe birou, apoi o luă și și-o puse pe cap ca să-și dea un aer mai oficial.

La recepție se auzi zgomot de pași grăbiți, zăngănit de cuțite și furculițe și o ordonanță se ivi în ușa întredeschisă ținând o sticlă îmbrobonată cu alcool. Istomin o alungă fluturând din mână – mai târziu! mai târziu! Apoi auzi bubuitul unei voci cunoscute, ușa zbură în lături și o siluetă masivă îi umplu cadrul. În spatele brigadierului se afla bătrânul povestitor pe care, nu se știe de ce, acesta îl târâse după el.

— Bine ați revenit! zise Istomin așezându-se pe scaun, apoi ridicându-se și așezându-se din nou.

— Ce se-ntâmplă acolo? izbucni colonelul.

Brigadierul își mută de la unul la altul privirea întunecată și grea, apoi îi răspunse comandantului stației:

— Tulskaia a fost ocupată de nomazi. I-au omorât pe toți.

— Și pe ai noștri? întrebă Denis Mihailovici ridicând din sprâncenele lui stufoase.

— Din câte știu eu, da. Am ajuns numai până la intrarea în stație, a avut loc o încăierare și au etanșat-o.

— Au închis ușa ermetică? zise Istomin ridicându-se pe jumătate și încleștându-și degetele pe marginea biroului. Și-acum ce facem?

— Îi luăm cu asalt, răspunseră simultan brigadierul și colonelul.

— Nu putem să-i luăm cu asalt! răsună brusc din oficiu vocea lui Homer.

Nu putea decât să aștepte momentul convenit. Dacă nu greșise ziua, nu mai era mult și drezina avea să se ivească din întunericul umed al nopții. Fiecare minut în plus petrecut aici, pe marginea prăpastiei, unde tunelul se ivea

din pământ ca o venă dintr-o încheietură tăiată, o costa un an din viață. Dar nu putea decât să aștepte. La celălalt capăt al podului interminabil ar fi dat peste o ușă ermetică încuiată care nu se descuria decât pe dinăuntru, o dată pe săptămână, în ziua târgului.

Azi Sașa nu avea nimic de vândut și trebuia să cumpere mai mult ca oricând. Dar nu-i păsa ce anume i-ar fi putut cere bărbații de pe drezină ca s-o lase să revină în lumea celor vii. Indiferența tatălui ei în fața morții i se transmisese și ei.

Cândva Sașa visase că într-o bună zi va merge împreună cu tatăl ei într-o altă stație, un loc unde să fie înconjurată de oameni, să-și facă prieteni, să cunoască pe cineva special... Cândva își întrebasese tatăl cum fusese tinerețea lui, nu numai fiindcă dorea să-și reviziteze propria copilărie lipsită de nori, ci pentru că în secret se imagina în locul mamei sale, punând un tânăr frumos cu trăsături mereu schimbătoare în locul tatălui și imaginându-și pe bâjbâite cum era dragostea. Se temea că nu va reuși să-și găsească nimic în comun cu ceilalți oameni, dacă într-adevăr ar fi revenit în metrou. Despre ce să discute cu ei?

Dar nu mai era decât o chestiune de ore sau poate minute până la sosirea transportului, și ei nici că-i păsa de ceilalți – fie ei bărbați sau femei – și chiar și gândul revenirii printre oameni i se părea o trădare la adresa tatei. N-ar fi șovăit nicio clipă să-și petreacă tot restul vieții în stația lor dacă asta l-ar fi salvat.

Ciotul de lumânare adăpostit într-un borcan pâlpâi gata să-și dea duhul și ea transferă flacăra pe un alt fitil. Într-una dintre expedițiile lui la suprafață, tata găsise o ladă întreagă de lumânări de ceară și Sașa avea tot timpul câteva în buzunarele salopetei ei. I-ar fi plăcut să creadă că trupurile lor

erau ca lumânările și că o mică părticică din tatăl ei îi fusese transferată după ce lumina lui se stinsese.

Oare oamenii de pe drezină aveau să vadă semnalul ei în ceață? Până acum ghicise de fiecare dată momentul, așa că nu trebuise să stea afară mai mult decât trebuia. Tata îi interzisese și gușa lui umflată era un avertisment suficient. Pe marginea povârnișului, Sașa se simțea de obicei neliniștită ca un șoarece prins în cursă, privind nervoasă în jur și îndrăznind arareori să se apropie de marginea podului și să contemple râul negru ce curgea pe dedesubt.

Dar avea prea mult timp. Strângându-se în sine înfiorată de vântul umed și rece al toamnei, Sașa înaintă câțiva pași și zări printre copacii scheletici vârfurile ruinate ale blocurilor-turn. Ceva imens făcu să plescăie apa vâscoasă și uleioasă a râului și în depărtare monștri fără chipuri gemură cu voci aproape omenești.

Apoi văicărelii lor i se adăugă un scârțâit plângăreț, slab.

Sașa sări în picioare, ridicând lampa cât mai sus, și de dincolo de pod i se răspunse cu o rază jucăușă de lumină. O drezină veche și rablagită înainta către ea, abia croindu-și drum prin pâcla albă și deasă, spintecând noaptea cu raza prăpădită a farului frontal și alegându-și cărarea. Fata se trase îndărăt. Nu era drezina obișnuită. Înainta cu smucituri chinuite și fiecare răsucire a roților ei îl costa mari eforturi pe bărbatul care acționa manetele.

În cele din urmă opri brusc la zece pași de Sașa, și un ins înalt și gras, înfășurat într-o foaie de cort, sări jos pe dalele de piatră. Reflexii luminoase dansau drăcește în lentilele măștii lui de gaz, ascunzându-i ochii. Într-o mână bărbatul strângea un Kalașnikov demodat cu pat de lemn, din dotarea armatei.

— Vreau să plec de aici, îl anunță Sașa împingându-și bărbia înainte.

— Să pleci, o maimuțări sperietoarea cu foaie de cort, trăgându-și cuvintele din surprindere sau în bătaie de joc. Și ce-ai de vânzare?

— Nu mi-a mai rămas nimic, zise ea privind fix în orbitele acelea incandescente montate în fier.

— Toți au ceva ce poate fi luat, mai ales femeile, mârâi bărbatul, apoi adăugă: Și pe taică-tu îl lași aici?

— Nu mi-a mai rămas nimic, repetă Sașa coborându-și privirea.

— Deci pân' la urmă a dat ortul popii! zise masca pe un ton ușurat, dar și dezamăgit. Și bine-a făcut. Altfel ar fi tare supărat acum.

Țeava armei automate se strecură pe sub una dintre bretelele Sașei, trăgând-o lent în jos.

— Să nu-ndrăznești! strigă ea răgușit, smucindu-se îndărăt. Borcanul cu lumânarea căzu, se sparse lovindu-se de șine și bezna înghiți imediat flacăra.

Sperietoarea o privea indiferentă cu lentilele ei negre, moarte.

— Nimeni nu se-ntoarce de-aici? Nu pricepi? Trupul tău nu face nici cât costul călătoriei mele într-o singură direcție. Hai să zicem că-l accept ca plată pentru datoriile tatălui tău.

Pușca automată se răsuci în mâinile lui, cu patul înainte, și o lovi în tâmplă stingându-i lumina conștiinței.

După Nahimovski Prospekt, Hunter îl ținuse pe Homer aproape și bătrânul nu avusese șansa să examineze carnețelul. Dintr-odată brigadierul devenise atent și respectuos: nu numai că încerca să nu o ia prea mult înaintea însoțitorului său, ci chiar își potrivea pasul după el, deși asta îl silea să meargă mai încet. De două ori se opri ca și cum voia să vadă dacă nu-i urmărea cineva. Dar, întorcând îndărăt

raza lanternei sale, o plimba de fiecare dată peste chipul lui Homer, făcându-l pe bătrân să se simtă ca într-o cameră de interogatoriu. Înjura și clipea, încercând să-și recapete echilibrul, iar în tot acest timp simțea privirea ageră a brigadierului plimbându-se pe trupul lui, sondându-l, căutând ceea ce găsisese la Prospekt. Ce prostie! Hunter nu avea cum să-l fi văzut, în clipa aceea se afla prea departe. Probabil că simțise pur și simplu schimbarea dispoziției lui Homer și-l bănuia că pune ceva la cale. Dar ori de câte ori li se întâlneau privirile, pe bătrân îl treceau transpirațiile. Puținul pe care apucase să-l citească în carnetel era suficient ca să-l facă să se îndoiască de brigadier.

Era un jurnal.

Unele pagini erau lipite laolaltă cu sânge uscat și Homer nu le atinsese: se temea să nu le rupă cu degetele lui țepene, încordate. Însemnările de pe primele pagini erau incoerente. Autorul nu părea să-și controleze mâna care scria și gândurile îi goneau așa de iute, că nu putea ține pasul cu ele.

Am traversat Nagornaia fără pierderi, scria jurnalul și imediat sărea la altceva: În Tulskaia e haos. Nu avem cum să ne continuăm drumul prin metrou, Hansa îl blochează. Nu ne putem întoarce acasă.

Homer mai frunzărise puțin, privindu-l cu coada ochiului pe brigadierul care coborâse de pe movila de cadavre și se apropia de el. Bătrânul își dăduse seama că jurnalul nu trebuia să cadă în mâinile lui Hunter. Dar chiar înainte să îndese carnetul în rucsacul său, apucase să citească: *Am preluat controlul asupra stației și am numit un comandant... Și imediat după asta: Cine va fi următorul care va muri?*

Și încă ceva: încadrată într-un dreptunghi deasupra întrebării era o dată. Judecând după paginile încrețite ale carnetului, ai fi crezut că întâmplările relatate în jurnal

avuseseră loc cu cel puțin un deceniu în urmă, dar cifrele arătau că de la scrierea lor trecuseră doar câteva zile.

Cu o agilitate de mult uitată, creierul ruginit al bătrânului asamblă laolaltă piesele răzlețe de mozaic: călătorul misterios pe care îl văzuse vagabondul din Nagatinskaia, vocea familiară a paznicului ușii ermetice, cuvintele *Nu ne putem întoarce acasă*. Înaintea ochilor lui începu să se contureze un tablou. Poate că paginile lipite între ele ar fi putut explica toate celelalte întâmplări stranii?

Era însă absolut limpede că Tulskaia nu fusese capturată de bandiți. Acolo se petrecea ceva mult mai misterios și mai complicat. Și Hunter petrecuse un sfert de oră interogând paznicii de la intrarea stației, așa că știa asta la fel de bine ca Homer.

Și tocmai de aceea Homer nu trebuia să-i arate carnetul.

Și de aceea îndrăzni Homer să i se opună în mod deschis în biroul lui Istomin.

— Nu putem face asta, zise el.

Hunter întoarse capul în direcția lui Homer cu lentoarea cu care o navă de război își orientează tunul principal asupra țintei. Istomin își trase scaunul în spate, apoi se hotărî să iasă de după birou. Colonelul schiță o grimasă ostentivă.

— Nu putem să aruncăm în aer ușa ermetică, peste tot acolo subteranul e plin de apă și linia s-ar inunda imediat. Stația Tulskaia se ține laolaltă pe bază de scuipat și rugăciune, mereu se roagă să nu se trezească cu vreo infiltrație. Și tunelul paralel, știți și voi... Au trecut zece ani... continuă Homer.

— Și ce vrei, să ciocănim și să-i așteptăm pe ei să deschidă? întrebă Denis Mihailovici.

— Ei, mai e și ruta ocolitoare, îi aminti Istomin.

Uluit de sugestie, colonelul începu să tușească violent și își acuză superiorul că vrea să-i ucidă cei mai buni oameni. Și atunci brigadierul dădu lovitura de grație.

— Trebuie să facem curățenie în Tulskaia. Situația cere să-i exterminăm pe toți cei de acolo. Niciunul dintre oamenii voștri nu mai e în viață. Au fost executați cu toții. Dacă nu vreți să mai suferiți pierderi, nu aveți de luat decât o decizie. Știu despre ce vorbesc. Am informații.

Ultimele cuvinte i se adresau în mod evident lui Homer. Îl făcură să se simtă ca un cățeluș obraznic scuturat de ceafă ca să învețe să se poarte.

— Păi de vreme ce tunelul e blocat pe partea noastră nu avem decât o singură cale să pătrundem în Tulskaia, zise Istomin trăgându-se de poalele tunicii. De cealaltă parte, prin Hansa. Dar nu putem să ducem oameni înarmați pe acolo, deci nici nu se discută.

— Găsesc eu oameni, zise Hunter nepăsător și colonelul tresări.

— Numai ca să ajungi în Hansa trebuie să traversezi două porțiuni de tunel de pe linia Kahovskaia, cel puțin până la stația Kașirskaia.

— Și ce-i cu asta? întrebă brigadierul încrucișându-și brațele pe piept.

— În regiunea Kașirskaiei radiația din sol dă aparatele peste cap, îi explică colonelul. Un fragment de focos nuclear a căzut prin preajmă. N-a explodat, dar e destul de rău și așa. Unul din doi oameni care încasează o doză de radiații moare în mai puțin de o lună. Până și acum.

Se lăsă o tăcere de rău augur. Homer profită de răgaz ca să inițieze o retragere furișată – una tactică, firește – din biroul lui Istomin. În cele din urmă Vladimir Ivanovici, temându-se pare-se că brigadierul cel incontrollabil avea să demoleze de capul lui ușa ermetică a Tulskaiei, mărturisii:

— Avem costume de protecție. Dar numai două. Poți să iei cel mai bun soldat pe care-l știi. Pe oricine. O să așteptăm...

Îi aruncă o privire lui Denis Mihailovici.

— Ce altceva să facem?

— Hai să ne vedem cu flăcăii, oftă colonelul. O să discutăm cu ei și o să-ți alegi un partener.

— Nu-i nevoie, zise Hunter clătinând din cap. Pe Homer îl vreau.

Capitolul 7

Călătoria

Pe când drezina străbătea o porțiune lungă de tunel cu marcaje trasate cu vopsea galbenă pe pereți și podea, conductorul nu se mai putu preface că nu aude dozimetrul scoțând clinchete tot mai alarmante. Puse mâna pe frână, mormăind pe un ton de scuză:

— Tovarășe colonel, nu putem merge mai departe fără echipament de protecție.

— Hai să mai înaintăm o sută de metri, îi propuse cu blândețe Denis Mihailovici întorcându-se către el. Ca spor de risc o să fii scutit să faci de gardă timp de o săptămână.

— Dar, tovarășe colonel, asta e limita maximă, protestă plângăreț conductorul, fără să îndrăznească să reducă viteza.

— Oprește! ordonă Hunter. De aici încolo mergem pe jos. Are dreptate, nivelul radiațiilor e prea mare.

Frânele scrâșniră, lanterna atârnată de cadru se legănă și drezina opri. Brigadierul și bătrânul, care stăteau așezați cu picioarele legănându-se peste margine, coborâră pe șine. Costumele protectoare greoaie arătau ca unele de scafandru la mare adâncime. Erau incredibil de scumpe și de rare: probabil că nu găseai mai mult de o duzină în tot metroul. Cele două pe care le avea Sevastopolskaia nu fuseseră folosite aproape deloc, așteptând să vină momentul lor. Aceste adevărate armuri puteau absorbi cele mai crunte radiații,

dar transformau mersul într-o treabă dificilă, cel puțin în cazul lui Homer.

Denis Mihailovici coborî din drezină și-i însoți timp de câteva minute, discutând cu Hunter în fraze scurte, deliberat încifrate pentru ca Homer să nu le poată înțelege și interpreta.

— De unde o să-i iei? întrebă morocănos colonelul.

— O să mi-i dea. N-o să aibă de ales, răspunse Hunter cu privirea ațintită înainte.

— Nu te mai așteaptă de multă vreme. Pentru ei ești mort. Ești mort, înțelegi?

Hunter se opri o clipă și răspunse cu voce joasă, ca și cum vorbea singur, și nu cu comandantul perimetrului:

— De-ar fi atât de simplu...

— Și dezertarea din Ordin... asta înseamnă o soartă mai rea decât moartea.

Fără să răspundă, brigadierul își ridică mâna, salutându-l pe colonel și totodată trasând în aer o ancoră imaginară. Denis Mihailovici înțelese aluzia și rămase în urmă pe doc, în timp ce brigadierul și bătrânul se desprinseră încet de țarm, ca și cum se luptau cu un curent potrivnic, și porniră în călătoria lor pe marea de întuneric.

Colonelul își coborî mâna de la tâmplă și îi făcu semn conductorului să pornească motorul. Se simțea dezolat, rămas fără nimeni căruia să-i dea ultimatumuri și fără inamici împotriva cărora să lupte. În calitate de comandant militar al unei insule pierdute într-una dintre aceste mări întunecate, tot ce-i rămânea era să spere că micuța expediție nu avea să se piardă și că într-o zi se va întoarce acasă din direcția opusă, demonstrând în felul ei, la scară redusă, că pământul chiar era rotund.

Ultimul post de gardă, aflat în tunelul de după Kahovskaia, era aproape părăsit. De când ținea minte bătrânul, nimeni nu atacase Sevastopolskaia dinspre est.

Acum dâra aceea galbenă nu mai părea un semn împărțind nesfârșitul intestin de beton în secțiuni arbitrar, ci un lift cosmic legând între ele două planete aflate la sute de ani-lumină una de alta. Dincolo de ea, suprafața nelocuibilă a Pământului era înlocuită imperceptibil de un peisaj lunar mort și aparenta asemănarea dintre ele era o înșelătorie.

Concentrându-se să pună un picior înaintea celui alt cu cizmele lui incredibil de grele și ascultându-și propria respirație chinuită, trecută printr-un sistem complex de tuburi și filtre, Homer își imaginează că era astronaut și aterizase pe satelitul cine știe cărei stele îndepărtate. Fantezia aceasta puerilă îl ajuta să îndure mai ușor greutatea costumului – pe care și-o putea explica prin forța gravitațională sporită – și gândul că, vreme de kilometri și kilometri, ei doi aveau să fie singurele ființe vii.

Toți savanții și scriitorii ăia de SF-uri n-o nimeriseră deloc cu predicțiile lor despre viitor, își zise bătrânul. Până în anul 2034 rasa umană trebuia să fi devenit deja de mult stăpâna a jumătate din galaxie sau măcar a sistemului solar. Lui Homer așa i se promisese în copilărie. Dar scriitorii de SF și oamenii de știință porniseră cu toții de la premisa că omenirea era conștientă și rațională... ca și cum nu ar fi fost compusă din câteva miliarde de inși leneși, frivoli și ușor de distras, ci ar fi fost un soi de stup dotat cu conștiință colectivă și cu o voință unitară. Ca și cum, apucându-se să cucerească spațiul, chiar și-ar fi luat treaba în serios în loc să o abandoneze la jumătatea drumului, când jocul devenise plicticos, întorcându-și atenția către electronică și de aici către biotehnologie, fără rezultate impresionante în niciun domeniu. Cu excepția, poate, a fizicii nucleare.

Și iată-l acum, un astronaut fără navă, o formă de viață neviabilă în lipsa costumului de protecție greoi, un extraterestru

pe propria lui planetă, explorând și cucerind tunelurile de la Kahovskaia la Kașirskaia. El și ceilalți supraviețuitori puteau să dea uitării liniștiți orice țel mai ambițios.

Era straniu: aici, dincolo de marcajul galben, trupul lui gema din pricina greutateii cu cincizeci la sută mai mari, dar sufletul îi plutea imponderabil. Cu o zi în urmă, luându-și rămas-bun de la Elena înaintea expediției către Tulskaia, încă mai credea că va reveni. Dar când Hunter îl desemnase tot pe el, alegându-l ca partener pentru a doua oară la rând, bătrânul își dăduse seama că nu avea scăpare. Rugăciunile sale de a fi pus la încercare și a dobândi iluminarea primiseră în sfârșit răspuns și să încerce să dea îndărăt acum ar fi fost o prostie și o lașitate. Nu putea să trateze munca vieții sale ca pe o slujbă cu jumătate de normă. Era inutil să faci pe timidul cu destinul, promițând că te vei devota lucrării lui din toată inima, dar puțin mai târziu, data viitoare poate... Era posibil să nu mai existe o dată viitoare și dacă nu se punea pe treabă acum ce viață avea să ducă după aceea? Să-și încheie zilele ca anonimul Nikolai Ivanovici, un ȋicnit local, un povestitor bătrân și știrb cu un zâmbet bizar? Dar ca să facă trecerea de la o caricatură penibilă a lui Homer la adevăratul Homer, de la un visător obsesiv la un făuritor de mituri, ca să se înalțe din cenușă renăscut, trebuia mai întâi să-și ardă pe rug vechiul sine. Își dădu seama că, dacă nu renunța la îndoieli, dacă avea să continue să tânjească după un cămin și o femeie, dacă avea să se tot uite îndărăt, în mod sigur avea să rateze ceva de o importanță capitală ce-l aștepta undeva, înainte. Trebuia să taie în carne vie.

N-avea să-i fie ușor să revină teafăr din această expediție sau să revină pur și simplu. Și deși îi părea cumplit de rău de Elena, căreia mai întâi nu-i venise să creadă că Homer apăruse în stație viu și nevătămat după numai o zi și care

începuse să plângă când, nereușind să-l determine să se răzgândească, îl văzuse din nou plecând spre necunoscut, de data asta nu-i făcuse nicio promisiune. Îmbrățișând-o strâns, privise ceasul peste umărul ei. Trebuia să plece. Homer știa că nu era simplu să amputezi zece ani de viață dintr-o singură lovitură și că pierderea avea să-i provoace dureri fantomă. Se așteptase să simtă mereu nevoia de a privi în jur, dar odată ce păși peste marcajul acela gros și galben avu senzația că a murit și că sufletul său se înălța liber, lepădându-și ambele cochilii greoaie și stângace. Evadase.

Pe Hunter costumul de protecție nu părea să-l stânjenească deloc. Croiala largă îi amplifică silueta musculoasă, de lup, transformându-l într-un colos amorf fără să-i diminueze însă agilitatea. Ținea pasul cu tovarășul lui care gâfâia, dar asta numai fiindcă după Nahimovski Prospekt stătea cu ochii pe el.

După cele văzute la Nagatinskaia, Nagornaia și Tulskaia lui Homer nu-i fusese ușor să ia decizia de a continua să colinde prin tuneluri în compania lui Hunter. Dar găsi-se argumente cu care să se convingă: metamorfoza mult așteptată ce preceda renașterea sa începuse în timp ce era cu brigadierul. Și nu conta de ce anume îl târa Hunter din nou după el, dacă voia să-l pună pe calea cea bună sau să-l folosească pe post de provizii. Acum pentru Homer conta cel mai mult să nu scape transformarea sa din gheare, să o folosească atât cât putea, să inventeze povești și să le scrie.

Și mai era ceva. Când Hunter îi ceruse să-l însoțească, Homer avusese senzația că brigadierul are nevoie de el în același fel. Nu ca să-l călăuzească prin tuneluri și să-l prevină asupra pericolelor. Poate că în timp ce alimenta energiile bătrânului, brigadierul îi și lua ceva, fără să-i ceară voie. Dar de ce anume putea el să aibă trebuință?

Aparenta lipsă de emoții a lui Hunter nu-l mai păcălea pe bătrân. Sub chipul împietrit clocotea lavă, țâșnind din când în când prin craterile acelor ochi fumegânzi ce nu se închideau niciodată. Fierbea. Și el se afla în căutarea a ceva.

Hunter părea să se potrivească în rolul de erou al viitoare sale cărți. La început Homer șovăise, apoi, după cele dintâi încercări, îl acceptase. Dar caracterul brigadierului avea multe trăsături cum ar fi pasiunea de a ucide, cuvintele pe care le lăsa nerostite, zgârcenia gesturilor sale, care îl făceau pe bătrân să fie în gardă. Hunter era ca acei ucigași care batjocoresc și provoacă polițiștii, dorindu-și să fie prinși. Homer nu știa dacă Hunter vedea în el un preot, un biograf sau un donator de organe, dar simțea că această stranie dependență era una reciprocă, mai puternică decât frica. Și încerca senzația că Hunter tot amâna o discuție foarte importantă. Uneori brigadierul se întorcea către el ca și cum voia să-l întrebe ceva, totuși nu spunea nimic. Era însă posibil ca bătrânul să se lase amăgit de propriile-i dorințe și de fapt Hunter să-l conducă tot mai adânc în tuneluri, până într-un loc unde să-i poată frânge gâtul acestui martor nedorit. Tot mai des brigadierul își întorcea privirea cercetătoare către rucsacul bătrânului, pe fundul căruia zăcea jurnalul cel fatal. Nu-l putea vedea, dar părea să fi ghicit că un anumit obiect ascuns în rucsac atrăgea gândurile lui Homer ca un magnet, așa că luase urma acestor gânduri, apropiindu-se treptat de carnet. Bătrânul încercă să nu se mai gândească la jurnal, dar în zadar.

Aproape că nu avusese timp să-și facă bagajele pentru călătorie și nu reușise să rămână singur cu jurnalul decât câteva minute, insuficient ca să umezească și să dezlipească paginile încleiate de sânge închegat. Însă bătrânul frunzări-se rapid celelalte pagini mâzgălite haotic cu observații laconice, consemnate pe fugă. Cronologia suferea întreruperi,

ca și cum cel care scrisese ar fi trebuit să se lupte să prindă cuvintele, așternându-le pur și simplu pe pagină oriunde apucase. Ca să le priceapă sensul, bătrânul trebuia să le aranjeze în ordinea corectă.

Liniile de comunicație s-au întrerupt. Telefonu-i mort. Poate e sabotaj. Unul dintre exilați, ca răzbunare? Înainte să sosim noi.

Situația e disperată. Nu putem aștepta ajutor de nicăieri. Dacă îl cerem din Sevastopolskaia, o să-i condamnăm pe ai noștri. Trebuie să îndurăm... Dar pentru cât timp?

Nu mă lasă să plec... Și-au pierdut mințile. Dacă nu eu, atunci cine? O să fug!

Și mai era ceva. Imediat după ultima notiță, care implorea cititorul să renunțe la ideea de a ataca Tulskaia, era o semnătură neclară pecetluită cu o amprență însângera-tă, ca un sigiliu de ceară roșiatică. Era un nume pe care Homer îl mai auzise, pe care-l rostise și el adesea. Jurnalul îi aparținea ofițerului de transmisiuni din echipa trimisă la Tulskaia cu o săptămână în urmă.

Trecură pe lângă gura unui tunel ce ducea către un depou care, să nu fi fost concentrația atât de mare de radiații din zonă, ar fi fost fără îndoială jefuit. Din nu se știe ce motive, această ramificație fusese blocată cu bare de oțel sudate laolaltă de cineva neîndemânatic și aflat într-o grabă evidentă. De bare era atașată cu sârmă o placă de metal pe care se zăreau un craniu rânjit și resturile unui avertisment scris cu vopsea roșie, dar aceasta fie se ștersese cu timpul, fie fusese curățată. Privirea lui Homer fu atrasă dincolo de intrarea barată, în adâncurile acestui puț întune-cat, și de-abia reuși să se smulgă de-acolo. Probabil, își zise el, linia asta nu fusese atât de nepopulată, pe cât crezuseră cei din Sevastopolskaia.

Traversară stația Varșavskaia, un tărâm teribil, straniu, al ruginei și mucegaiului, aducând cu un înecat abia scos

din apă. Pe pereții cu dale pătrate se prelingea o apă tulbure. Prin buzele întredeschise ale ușilor ermetice sufla un vânt rece venit dinspre suprafață, ca și cum un uriaș aflat pe dinafară îi făcea stației respirație artificială. Dozimetrele pâlpâiră isteric spunându-le că trebuia să plece imediat de acolo.

Când se apropiară de Kașirskaia, unul dintre aparate se strică, iar cifrele celuilalt se înghesuiră spre marginea ecranului. Homer simți un gust amar pe limbă.

— Unde-i epicentrul?

Îi fu incredibil de greu să deslușească vocea brigadierului, ca și cum și-ar fi vârat capul într-o cadă cu apă. Se opri – ca să profite din plin de această pauză scurtă – și făcu semn cu mâna înmănușată spre sud-est.

— Dincolo de Kantemirovskaia. Credem că fie acoperișul intrării, fie un puț de aerisire a fost perforat. Nimeni nu știe sigur.

— Deci Kantemirovskaia e părăsită?

— Dintotdeauna. După Kolomenskaia toată linia e pustie.

— Dar mi s-a spus... zise Hunter, apoi se întrerupse, îi făcu semn lui Homer să nu facă niciun zgomot și se acordă pe lungimea lui de undă subtilă, invizibilă. Știe cineva ce se petrece în Kașirskaia? Întrebă el în cele din urmă.

— Cum ar putea?

Bătrânul nu era sigur că reușise să imprime o tonalitate ironică bubuitului înfundat care ieșise prin filtrele sale respiratorii și care suna ca un trombon gripat.

— Îți zic eu. Radiațiile acolo sunt așa de puternice, că ne-ar prăji pe amândoi înainte să ajungem în stație. N-ar servi la nimic. Nu putem merge pe acolo. Ne întoarcem.

— Ne întoarcem? La Sevastopolskaia?

— Da. O să ies la suprafață și o să încerc să merg pe deasupra, răspunse Hunter preocupat, deja cu gândul la ruta pe care avea să o urmeze.

— Te duci singur? întrebă Homer prudent.

— Nu pot să te salvez de fiecare dată. O să am suficientă bătaie de cap ca să-mi apăr propria piele. Și n-o să reușim amândoi. Nici eu singur n-am nicio garanție.

— Nu-nțelegi. Trebuie să merg cu tine! Trebuie să...

Homer căută cu disperare un motiv, unul logic.

— Trebuie să ai o moarte care să semnifice ceva? încheie brigadierul în locul lui pe un ton indiferent, deși Homer știa foarte bine că erau de fapt numai filtrele măștii de gaz, împiedicând accesul contaminanților, lăsând să pătrundă un aer steril și fără gust și lăsând să iasă numai sunete mecanice, neînsuflețite.

Bătrânul își strânse pleoapele un moment, încercând să-și amintească tot ce știa despre capătul inferior, contaminat, al liniei Zamoskvorețkaia, despre drumul de la Sevastopolskaia la Serpuhovskaia. Orice numai să nu se întoarcă, să evite revenirea la viața lui sterilă, la această sarcină falsă cu un mare roman, o legendă care să sfideze timpul.

— Urmează-mă! găfâi el brusc și se urni din loc, avântându-se cu o agilitate care-l surprinse până și pe el către est, către Kașirskaia, în gura iadului însuși.

Visă că trecea o pilă peste una dintre verigile lanțului de fier care o lega de un zid. Pila scrâșnea și aluneca și, chiar și atunci când i se părea că pătrunsese măcar jumătate de milimetru, imediat ce se oprea din lucru, creștătura aproape invizibilă din metal se închidea sub ochii ei. Dar Sașa nu disperă: își luă din nou unealta și începu să pilească oțelul îndărătnic, răzuindu-și pielea, însă menținând un

ritm strict, regulat. Era important să nu piardă ritmul, să nu se oprească din lucru nici măcar o clipă. În strânsoarea cătușelor, gleznele i se umflaseră și amortiseră. Sașa înțelese că, și dacă ar fi reușit să triumfe asupra metalului, tot n-ar fi putut fugi, fiindcă picioarele ar fi refuzat să-i dea ascultare.

Fata se trezi și deschise ochii cu greutate. Lanțurile nu fuseseră doar un vis: încheieturile îi erau prinse în cătușe. Zăcea trântită pe podeaua murdară a unei drezine miniere vechi, care scotea un scârțâit ucigător de monoton și înainta abia târându-se. În gură avea o cârpă murdară, iar la tâmplă o rană care o durea și sângera.

„Nu m-a omorât. De ce?” își zise ea în gând.

Din locul de unde zăcea nu putea să vadă decât o bucată mică de tavan: îmbinările nituite ale structurilor de rezistență ale metroului perindându-se pe deasupra ei într-un petic nesigur de lumină. Drezina înainta printr-un tunel. Pe când încerca să-și elibereze mâinile încătușate, prinse sub trup, structura de rezistență fu înlocuită de o vopsea albă ce se cojea. Sașa se alarmă: ce stație era asta?

Era un loc rău: nu numai tăcut, ci dezolant, nu numai părăsit, ci lipsit de viață și cufundat într-un întuneric deplin. Crezuse că stațiile aflate de cealaltă parte a podului erau toate populate de oameni și că aerul vibra de lară și strigătele lor. Probabil se înșelase.

Tavanul de deasupra Sașei încetă să se mai miște. Mârâind și înjurând, răpitorul ei coborî pe peron și se îndepărtă scrâșnind din cizmele cu pingele metalice, ca și cum cerceta împrejurimile. Apoi, scoțându-și masca de gaze, exclamă cu un glas gros, prietenos.

— Deci iată-ne aici! După atâția ani!

Expulzând tot aerul din plămâni într-un oftat care părea să nu se mai termine, bărbatul lovi cu putere un obiect

masiv, neînsuflețit... nu, îi trăsese un șut cu cizma: părea să fie un sac, dar ce era în el?

Când Sașa înțelese răspunsul mușcă zdreanța împruțită ce-i astupa gura și începu să urle, arcuindu-și trupul ca lovită de o criză. Știa unde o adusese grăsanul cu manta din foaie de cort și cu cine vorbea în felul ăsta.

Era ridicol până și să spere că ar fi putut scăpa de Hunter. Rapid ca un leu, brigadierul îl ajunse din câteva salturi, îl înșfăcă de umăr și-l zgâlțâi dureros.

— Ce te-a apucat?

— Nu mai avem de mers decât puțin, găfâi Homer. Mi-am adus aminte! E un pasaj de acces care ne scoate pe linia Zamoskvorețkaia, chiar în fața stației Kașirskaia. Putem să ieșim din el în tunel, așa că nu trebuie să trecem prin stație. Putem s-o ocolim și o să ieșim direct în Kolomenskaia. N-ar trebui să fie departe. Te rog!

Văzând o șansă, încercă din nou să se elibereze, dar se împiedică de pantalonii săi largi și căzu cu un bufnet pe șine. Se ridică imediat și încercă să se repeadă înainte, însă Hunter îl ținu locului cu ușurință, ca pe un șoarece legat cu sfoară, și-l întoarse cu fața spre el. Se aplecă până când lentilele măștii sale de gaz ajunseră la același nivel cu ale bătrânului, îl studie intens pe Homer vreme de câteva secunde și apoi îi dădu drumul.

— Bine.

Și acum brigadierul era cel care-l târa după sine fără oprire. Sângele vuia în urechile lui Homer acoperind clinchetele frenetice ale dozimetrelor, picioarele înțepenite și amortite abia îi dădeau ascultare, iar plămânii se sforțau atât de tare, încât amenințau să-i plesnească și fiecare respirație devenise dureroasă.

Fură cât pe ce să rateze pata neagră ca o cerneală care era gura îngustă a pasajului. Strecurându-se prin ea, mai alergică câteva minute ce părură foarte lungi, până ce Hunter dădu buzna într-un nou tunel. Brigadierul aruncă o privire grăbită în jur, se retrase înapoi în pasaj și se răsti la bătrân.

— Unde m-ai adus? Ai mai fost vreodată pe-aici?

La treizeci de metri mai încolo, în partea stângă a pasajului, exact în direcția pe unde trebuiau s-o apuce, tunelul era blocat din tavan până-n podea de o perdea groasă dintr-o materie nedefinită ce aducea a pânză de păianjen.

Nevrând să-și irosească suflarea pe vorbe, Homer se mulțumi să clatine din cap. Era adevărat, nu avusese niciun motiv să vină până aici mai înainte. Și nu era momentul potrivit să-i spună lui Hunter poveștile pe care le auzise despre acest loc.

Punându-și automatul la loc pe umăr, brigadierul scoase din rucsac o armă cu lama lungă și rectangulară, aducând cu o macetă improvizată, și lovi cu ea țesătura albă și lipicioasă. Carcasele uscate ale gândacilor zburători prinși în plasă tremurară și foșniră ca niște clopoței răgușiți. Marginile tăieturii zdrențuite pe care o făcuse se apropiară imediat, ca și cum aceasta se vindecase. Trăgând în lături țesătura semitransparentă și vârându-și lanterna prin ea, brigadierul lumineă culoarul. Avea să le ia ore ca să-l curețe: pânzele acelea lipicioase umpleau întreg pasajul, până unde bătea raza lanternei.

Hunter verifică monitorul dozimetrului, scoase un mârâit gutural și începu să reteze cu furie firele întinse între pereții tunelului. Acestea cedau lent, cerându-le mai mult timp decât își puteau ei permite. În zece minute reușiră să înainteze abia treizeci de metri și dădură peste pânze mult mai strâns țesute, blocând pasajul ca un tampon de vată.

În cele din urmă, ajungând în dreptul unei guri de ventilație acoperite de pânze dedesubtul căreia zăcea pe traverse un schelet hidos cu două capete, brigadierul aruncă maceta la pământ. Erau prinși în plasă ca gândacii și chiar dacă ființa care o ținuse pierise cu ani în urmă și nu avea să-i atace, urmau să moară oricum în curând, din pricina radiațiilor.

În cele câteva clipe în care Hunter încercă să ia o hotărâre, bătrânul își mai aminti ceva ce auzise despre tunelul acesta. Lăsându-se într-un genunchi, scoase câteva cartușe din încărcătorul de rezervă, desfăcu gloanțele cu ajutorul unui briceag și își răsturnă praful de pușcă în palmă. Hunter nu avu nevoie de nicio altă explicație: câteva minute mai târziu, după ce reveniră la baza pasajului, vărsară o grămăjoară de grăunțe cenușii într-o bucată de vată și apropiară o brichetă de ea.

Praful de pușcă sfârâi și începu să fumege și deodată se petrecu ceva incredibil: flacăra se răspândi în toate direcțiile deodată, escaladând pereții până la tavanul îndepărtat, invadând tot tunelul. Se repezi înăuntru, un inel de foc incandescent mugind și devorând pânzele și lăsând în urmă ici și colo zdrențe carbonizate atârânănd din tavan. Cercul de flăcări se îndepărtă în direcția Kolomenskaiei, micșorându-se cu repeziciune și absorbind aerul ca un piston gigantic. Apoi tunelul coti și flăcările dispărură după colț, târând în urma lor o trenă de străfulgerări stacojii.

Și de foarte departe, străbătând prin vuietul monoton al focului, răsună un strigăt care nu era uman, ceva între un urlet de disperare și un șuielat strident. Deși, fascinat de spectacol, Homer putea la fel de bine să și-l fi imaginat.

Hunter vârî din nou maceta în rucsac și scoase două pachete noi, nedesfăcute, conținând măști de gaze.

— Le păstram pentru la întoarcere, zise el schimbându-și propriul filtru și întinzându-i bătrânului cel de-al doilea

pachet. După incendiul ăsta, poluarea radioactivă de pe-aici trebuie să fie ca după bombardament.

Bătrânul încuviință. Când se învolburaseră în sus, flăcările stârniseră particulele radioactive ce se depuseseră de ani și ani pe pânzele de păianjen, insinuându-se în structura lor. Golul întunecat al tunelului era acum plin de molecule ucigașe, plutind prin aer ca mii de mine subacvatice mici, blocând canalul navigabil pe care voiau să-l urmeze cei doi călători. Nu le puteau ocoli.

Erau siliți să treacă printre ele.

— Ce-ar zice taică-tu dacă te-ar vedea? o luă peste picior grăsanul.

Sașa se afla vizavi de trupul prăbușit al tatălui ei, care zăcea cu fața în jos într-o baltă de sânge. Bretelele salopetei fuseseră coborâte de pe umerii fetei, dând la iveală o flanelă decolorată, cu imaginea unui animăluț nostim. Cel care o răpise își ascundea fața, vârandu-i în ochi raza puternică a lanternei ori de câte ori încerca să-l privească. Îi scosese cârpa din gură, dar Sașa nu avea de gând să-i ceară nimic.

— Din păcate nu semeni cu mama ta. Și eu care sperasem...

Picioarele elefantine, încălțate în cizme mânjite de sânge porniră din nou să dea ocol coloanei de care era rezemată Sașa. Acum vocea lui răsuna din spatele ei.

— Tăticul tău o fi crezut probabil că totul a fost dat uitării. Dar unele crime nu se prescriu... Calomnia. Trădarea.

Făptura lui obeză răsări din beznă de cealaltă parte a ei. Se opri și privi trupul tatălui ei, apoi îl înghionti disprețuitor cu cizma. Își dresе gâtul și îi trase un scuipat generos.

— Păcat că și-a dat duhul fără ajutorul meu, zise el plimbându-și raza lanternei pe grămada de nimicuri ce umpleau stația aceea sumbră, și oprind-o asupra bicicletei

fără roți. Ce cămin drăguț aveți! Cred că dacă n-ai fi fost tu, babacu tău ar fi preferat să se spânzure.

Sașa încercă să se îndepărteze târâș cât timp raza lanternei era orientată în altă parte, dar o secundă mai târziu lumina o scoase din nou din beznă.

— Și-l înțeleg, zise răpitorul ei, ajungând lângă ea dintr-un salt. Ești o fetiță drăgălașă. Mare păcat că nu-i semeni maică-tii. Cred că și el trebuie să fi fost dezamăgit. Ei, nu contează, adăugă el doborând-o la podea dintr-o lovitură de bocanc. Măcar nu mi-am irosit timpul străbătând tot metrourul ca să ajung aici.

Sașa se cutremură și clătină din cap.

— Vezi ce imprevizibilă-i viața, Pete? zise el vorbind din nou cu tatăl Sașei. Era o vreme când îți trimiteai rivalii în dragoste la curtea marțială. Apropo, mersi că pe mine n-ai pus să mă execute, ci doar m-ai exilat pe viață. Dar viața-i lungă și situația se mai schimbă. Și nu întotdeauna în avantajul tău. M-am întors, chiar dacă mi-a luat cu zece ani mai mult decât am plănuir.

— Oamenii nu revin niciodată într-un loc din pură întâmplare, șopti Sașa repetând cuvintele tatălui ei.

— Adevărate cuvinte, rânji batjocoritor grăsanul. Hei, cine-i acolo?

La capătul îndepărtat al peronului ceva mătăhălos și greoi foșni și căzu, apoi răsună un fel de șuierat și pașii iuți ai unui animal mare. Când se lăsă din nou liniștea era una falsă, fragilă și zdrențuită. Asemeni răpitorului ei, Sașa simți ceva ieșind din tunel și înaintând spre ei.

Grăsanul smuci piedica armei, se puse într-un genunchi lângă fată, îi propti patul pe umăr și plimbă o rază tremurătoare de lumină peste coloanele aflate în apropiere. Să auzi tunelurile din sud trezindu-se la viață după ce fuseseră pustii vreme de zeci de ani era la fel de înfiorător ca și

cum ai fi văzut statuile de marmură din stațiile centrale ale metroului mișcându-se și clipind.

O umbră neclară traversă raza de lumină tocmai când aceasta se deplasa, dar nu era umană, avea o formă nefirească și era mult prea agilă. Când însă lumina reveni în locul unde se aflase creatura misterioasă, nu se mai zărea nici urmă de ea. Un minut mai târziu raza, gonind de ici-colo panicată, o surprinse din nou... la numai douăzeci de pași de ei.

— Un urs? șopti neîncrezător grăsanul apăsând pe trăgaci.

Gloanțe șterseră coloanele și zăngăniră lovind pereții, dar fiara părea să se fi dematerializat și nicio împușcătură nu-și nimeri ținta. Deodată grăsanul încetă să mai tragă ca nebunul, scăpă arma și își duse mâinile la stomac. Lanterna i se rostogoli într-o parte și conul ei de lumină se târî pe podea luminând din spate silueta lui masivă, ghemuită.

Din întuneric ieși fără grabă un bărbat, înaintând cu pași incredibil de ușori, aproape neauziți în ciuda cizmelor greoaie. Într-un costum protector prea mare până și pentru el, putea fi luat drept un urs. Nu purta mască de gaze: chipul brăzdat de cicatrici și craniul ras păreau un deșert pârjolit. Jumătate din chip, cu trăsături aspre, necizelate, masculine, era chiar chipeș, dar părea cumva mort și, privindu-l, Sașa nu-și putu stăpâni un fior. Cealaltă jumătate era pur și simplu respingătoare, o rețea complicată de cicatrici care o transforma în masca unui monstru din basme, perfectă în diformitatea și hidoșenia sa. Chiar și așa, cu excepția ochilor, înfățișarea lui era mai degrabă respingătoare decât înfricoșătoare. O privire cercetătoare, sfredelitoare, pe jumătate dementă, îi însuflețea fața inexpressivă. O însuflețea fără însă s-o aducă la viață.

Grasul încercă să se ridice, dar se prăbuși imediat la loc urlând de durere, împușcat în ambii genunchi. Pușcașul

îngenunche lângă el, îi lipi de frunte amortizorul de la capătul țevii lungi a pistolului și apăsă pe trăgaci. Urletul amuți imediat, însă timp de câteva secunde ecoul lui călători pe sub bolta stației ca un suflet pierdut, rămas fără trup.

Împușcătura proiectase în sus bărbia grăsanului și acum răpitorul Sașei zăcea cu fața către ea. Numai că în loc de chip avea un crater stacojiu și umed. Sașa se trase îndărăt scâncind îngrozită. Încet, îngândurat, pistolarul cel teribil aținti arma asupra ei.

Apoi însă privi în jur și se răzgândi. Pistolul dispăru în tocul său și el dădu un pas îndărăt, de parcă ar fi vrut să se dezică de ceea ce făcuse. Scoase capacul unei sticlute plate și luă o înghițitură.

Un nou personaj se ivi pe mica scenă luminată de lanterna mortului, a cărei rază pălea. Era un bătrân care găfâia ținându-se de coaste. Purta același soi de costum ca ucigașul și acesta îi dădea un aer absurd. Ajungându-și din urmă tovarășul, bătrânul se prăbuși epuizat pe podea, fără să observe că totul în jurul lui era scăldat în sânge. Abia mai târziu, când își reveni și deschise ochii, văzu cele două trupuri mutilate și fata amuțită și îngrozită ghemuită între ele.

Inima lui Homer abia își domolise bătăile, dar acum o luă din nou la trap. Nu reușea să exprime sentimentul în cuvinte, însă era sigur: o găsisese. După toate nopțile în care se străduise zadarnic să-și plămădească viitoarea eroină, încercând să-și imagineze gura și încheieturile ei, hainele și parfumul, mișcările și gândurile, întâlnise deodată o făptură în carne și oase care corespundea tuturor cerințelor. Sigur, până acum și-o imaginase cu totul altfel... Mai elegantă, cu forme mai pline și în mod cert mai matură. Ea se dovedise a fi slăbănoagă, cu un trup mult prea colțuros și privind-o în ochi bătrânul întâlni două așchii de gheață în locul căldurii

languroase. Era altfel, dar Homer știa că greșeala era a lui, că el era cel care nu reușise să și-o imagineze cum trebuie. Expresia ei de animal încolțit, chipul schimonosit de frică și mâinile încătușate îl intrigau. Poate că era un maestru al repovestirii, totuși nu fusese dăruit cu talentul de a scrie tragedii ca aceea prin care trebuie să fi trecut această fată. Neajutorarea ei, lipsa ei de speranță, salvarea ei miraculoasă și felul în care destinul ei se împletise cu povestea lor însemnau că el era pe calea cea bună.

Și deși ea nu scosese încă o vorbă, el era deja dispus s-o creadă. Căci la urma urmelor, dincolo de orice altceva, această adolescentă cu părul alb, ciufulit și tuns la nimereală, cu urechiușele ascuțite, obrajii mânjiți de funingine și claviculele expuse – surprinzător de albe și de vulnerabile – cu buza de jos bosumflată copilărește, avea o frumusețe aparte.

Curiozitatea bătrânului se contopea cu mila și cu o tandrețe surprinzătoare. Se apropie și se lăsă pe vine lângă ea. Ea se ghemui și își strânse pleoapele. „O sălbatică mică”, își zise el. Neștiind ce să-i spună, o bătu pe umăr.

— E cazul să mergem, îi întrerupse Hunter gândurile.

— Păi și cum facem cu...? întrebă Homer indicând-o din cap pe fată.

— Lasă asta. Nu-i treaba noastră.

— Nu putem s-o lăsăm singură aici!

— E mai simplu s-o împușcăm! se răsti brigadierul.

— Nu vreau să merg cu voi, zise brusc fata, adunându-și tot curajul. Scoateți-mi cătușele și atât. Cheia ar trebui să fie la el.

Indică marioneta cu chipul sfărâmat.

Din trei mișcări rapide, Hunter controlează cadavrul și scoase dintr-un buzunar interior un set de chei de oțel. I le aruncă fetei și se întoarse spre bătrân.

— Gata?

Încercând să amâne despărțirea, Homer i se adresă fetei:

— Ce ți-a făcut animalul ăla?

— Nimic, zise ea chinându-se cu încuietorea. N-a avut timp. Și nu-i animal. E un om ca toți oamenii. Crud, prost și ranchiunos. La fel ca toți ceilalți.

— Nu-s toți așa, o contrazise bătrânul, dar fără convingere.

— Ba toți, zise fata cu încăpățănare, crispându-se în timp ce se ridica pe picioarele ei amortite. Dar nu-i nimic. Nu-i ușor să rămâi om.

Chiar că-i trecuse repede frica! Nu-și mai cobora privirea, ci îi înfrunta pe cei doi bărbați cu o căutătură sumbră și provocatoare. Se apropie de celălalt cadavru, îl întoarse grijulie cu fața în sus, îi încrucișă mâinile pe piept și-l sărută pe frunte. Se întoarse către Hunter cu ochii mijiți și colțurile gurii îi tremurară.

— Îți mulțumesc!

Fără să-și adune lucrurile sau să ia măcar o armă, coborî pe șine și porni șchiopătând către gura tunelului. Încrunțat, cu bărbia în piept, brigadierul o privi îndepărtându-se. Mâinile îi pipăiră indecise centura, șovăind între cuțit și sticlură. În cele din urmă luă o hotărâre, își îndreptă umerii și o strigă:

— Așteaptă!

Capitolul 8

Măști

Cușca zăcea în continuare acolo unde căzuse când grăsanul i-o smulsese din mână. Ușița era întredeschisă și șobolanul fugise. „Mai bine că s-a dus”, își zise fata. Șobolanul merita și el să fie liber.

Nemaiavând ce face, Sașa își pusese masca de gaze a răpitorului ei. I se părea că încă mai simte izul respirației lui împruțite, dar se bucura că grăsanul își scosese masca înainte să fie împușcat.

Aproape de mijlocul podului, radiația spori din nou.

Sașa se bălăbănea în costumul enorm din pânză de cort, ca o larvă de gândac în coconul ei. Era de mirare că acesta nu cădea de pe ea. Însă masca de gaze i se lipea bine de obraz, deși fusese peste fața lătareată și cu fălci lăsate a bărbatului. Sașa încercă să expire cu toată forța ca să elimine prin tuburi și filtre aerul destinat mortului. Dar privind în jur prin lentilele circulare, aburite, avu sentimentul straniu că se furișase în trupul altcuiva, nu doar în costumul lui de protecție. Cu numai o oră în urmă, demonul fără suflet ce venise după ea fusese aici, înăuntru. Era ca și cum, pentru a putea traversa podul, ea fusese silită să devină el și să vadă lumea prin ochii lui. Prin ochii oamenilor care o exilasera pe ea și pe tatăl ei la Kolomenskaia, ținându-i în viață în toți acești ani numai fiindcă lăcomia se dovedise mai tare decât ura. Sașa se întrebă dacă, pentru a se pierde printre

asemenea oameni, avea să fie și ea silită să poarte o mască neagră de cauciuc și să pretindă că era cineva fără chip și fără sentimente. Dacă asta ar fi ajutat-o să se schimbe și pe dinăuntru și să-și șteargă amintirile... Să creadă sincer că nu suferise răni de nevindecat, că încă mai putea s-o ia de la zero.

Sașa și-ar fi dorit să creadă că acești doi bărbați nu dăduseră peste ea din întâmplare, că fuseseră trimiși special, dar știa că nu era adevărat. Îi era greu să decidă dacă o luaseră cu ei ca să se amuze, de milă sau fiindcă voiau să-și dovedească unul altuia ceva. Cele câteva cuvinte pe care bătrânul i le aruncase așa cum arunci un os unui câine păreau să indice că o simpatiza. Însă toate gesturile lui trădau o supunere precaută față de tovarășul său, era tăcut și ai fi zis că se temea să nu fie acuzat de omenie.

Iar celălalt, după ce fusese de acord ca fata să meargă cu ei până la cea dintâi stație locuită, nu-i mai aruncase nicio privire. Sașa rămăsese intenționat mai în urmă, lăsându-l s-o ia puțin înainte ca să-l poată studia din spate. El îi simțise privirea stăruind asupra lui și se încordase imediat, smucind din cap, dar nu se uitase peste umăr, poate fiindcă nu se sinchisea de curiozitatea unei puștoaice, poate nevrând să arate că-i acorda vreo atenție.

Trupul vânjos și agilitatea de fiară a bărbatului ras în cap, care-l făcuseră pe grăsan să-l ia drept urs, demonstrau fără urmă de îndoială că era soldat și o fire solitară. Însă nu era vorba numai de înălțimea lui sau de lățimea umerilor. Radia o energie care ar fi fost la fel de palpabilă și dacă bărbatul ar fi fost scund și slăbănog. Un asemenea ins putea face pe aproape oricine să se supună voinței sale și i-ar fi eliminat fără nicio tresărire pe aceia care i s-ar fi opus. Și, cu mult înainte ca fata să-și învingă teama de acest bărbat, înainte să înceapă măcar să-l înțeleagă pe el sau pe

ea însăși, vocea nefamiliară a femeii care se deștepta în Sașa îi spunea că și ea i se va supune.

Drezina înainta cu o viteză incredibilă. Homer abia simțea rezistența manetei, căci brigadierul făcea singur toată munca. De dragul aparențelor, bătrânul stătea și el în fața lui Hunter ridicându-și și coborându-și brațele, dar treaba asta nu-l costa niciun efort.

Podul lătăreț al metroului era ca un miriapod traversând râul tulbure și învolburat. Carnea de beton se jupuia de pe scheletul lui de oțel și una dintre cele două spinări cedase și se prăbușise. Era o construcție standard, impersonală, provizorie, lipsită până și de cea mai vagă urmă de eleganță, la fel ca blocurile-turn ridicate în jurul ei, la fel ca toate suburbiile banale și stereotipe ale Moscovei. Dar privind fermecat în jur în timp ce-l traversa, Homer își aminti de podurile magice, mobile, din Sankt Petersburg și de dantelăria de metal brunat a podului Crimeea din Moscova.

În cei douăzeci de ani de când locuia în metrou, bătrânul nu ieșise decât de trei ori la suprafață și de fiecare dată încercase să observe cât mai multe pe durata scurtelor sale permisi. Încerca să-și redeștepte amintirile, să ațintească asupra orașului lentilele ochilor lui încetoșați de vârstă și să acționeze obturatorul ruginit al memoriei sale vizuale. Încerca să depoziteze amintiri pentru viitor. Era posibil să nu mai iasă niciodată la suprafață în Kolomenskaia, Rechnoi Vokzal sau Teplii Stan, în toate acele locuri miraculos de frumoase pe care el și mulți alți moscoviți le priviseră cândva cu un dispreț nejustificat.

An după an Moscova lui îmbătrânea, se dărâma, se eroda. Homer își dori să poată mângâia podul în ruine al metroului așa cum fata găsită în Kolomenskaia îl mângâiasse pe bărbatul care sângerase de moarte. Și nu numai

podul, ci și fabricile ca niște piscuri cenușii. Voia să le privească la nesfârșit, cu adorație, să le atingă, să simtă că era cu adevărat acolo, că nu visa. Și mai voia să-și ia adio de la ele pentru orice eventualitate.

Vizibilitatea era teribil de redusă. Lumina argintie a lunii nu reușea să-și croiască drum prin filtrul dens de nori și bătrânul mai mult ghicea decât observa. Dar era bine și-așa, căci el de mult se obișnuise să substituie realitatea cu fantezia.

Complet absorbit de aceste cugetări, Homer nu se mai gândea la nimic altceva. Uitase legendele pe care urma să le creeze și jurnalul misterios care-i bântuise imaginația fără încetare, ore în șir. Se purta ca un copil în vacanță, privind încântat siluetele cețoase ale blocurilor-turn, întorcându-și capul încolo și încoace și vorbindu-și cu voce tare.

Ceilalți nu se bucurau de traversarea podului. Brigadierul, care se așezase astfel încât să privească înainte, încremenea uneori cu capul întors în direcția sunetelor ce se ridicau de dedesubt. Cu această excepție, atenția sa era ațintită către punctul îndepărtat, încă invizibil pentru tovarășii săi, în care șinele se îngropau din nou în pământ. Fata stătea în spatele lui Hunter strângându-și masca de căpătat cu ambele mâini, din motive numai de ea știute.

Se vedea cu ochiul liber că nu se simțea în largul ei la suprafață. Cât timp merseseră prin tunel păruse înaltă, dar când ieșiseră afară parcă se strânsese în ea ca și cum s-ar fi retras într-o cochilie invizibilă și nici măcar costumul din pânză de cort luat de la cadavru nu o făcea să pară mai mare, deși era grotesc de larg. Nepăsătoare la priveliștea frumoasă de pe pod, își ținea ochii ațintiți mai tot timpul asupra podelei de sub picioarele ei.

Străbătură ruinele stației Tehnopark, construită în grabă și cu neglijență chiar înainte de război – se năruise nu

din pricina bombelor, ci pur și simplu din cauza trecerii timpului – și se apropiară în cele din urmă de tunel. Prin contrast cu bezna palidă a nopții intrarea lui era de un negru absolut. Homer simți cum costumul i se transformă în armură și el însuși deveni un cavaler medieval, călărind neînfricat către o peșteră din basme unde sălășluia un balaur. Zgomotul nocturn al orașului rămase în urma lor în pragul vizuinei fiarei, unde Hunter le porunci să abandoneze drezina. Acum nu se mai auzeau decât foșnetul timid al pașilor celor trei călători și cuvintele lor răzlețe, întretăiate de un ecou care se tot împiedica de structura de rezistență a tunelului. Dar în acest tunel calitatea sunetului avea ceva straniu. Până și Homer putea simți limpede că se aflau într-un spațiu încapsulat, ca și cum umblau prin gâtul unei sticle.

— Înainte drumul e închis, zise Hunter confirmându-i temerile.

Raza lanternei lui Hunter găsi cea dintâi fundul sticlei: ușa ermetică, închisă, se înălța dinaintea lor ca un zid. Șinele sclipeau vag întrerupându-se la ușă și din lagărele ei se prelingeau picături de lubrifiant cafeniu. În fața ușii zăceau lepădate scânduri vechi, crengi uscate și bucăți de lemn carbonizat, ca și cum cineva încercase de curând să facă un foc. Ușa era folosită, era evident, dar se pare numai de cei din interior: pe această parte nu existau sonerii sau alte dispozitive prin care cineva să-și semnaleze prezența.

Brigadierul o privi pe fată.

— Așa-i tot timpul?

— Câteodată cei dinăuntru ies. Vin la noi, de cealaltă parte. Ca să facă negoț. Credeam că... azi...

Părea să-și caute scuze. Știuse ea oare că nu se putea intra, dar nu le spusese?

Hunter izbi în ușa cu mânerul macetei lui, ca și cum ar fi bătut un gong uriaș de metal. Însă oțelul era prea gros și în locul unui dangăt sonor răsună numai un zăngănit stins. Chiar dacă de partea cealaltă ar fi fost vreo ființă vie, sunetul nu ar fi răzbătut până la ea.

Nu se petrecu niciun miracol. Nimeni nu răspunse.

În ciuda bunului-simț, Sașa sperase că acești bărbați vor putea deschide ușa. Se temuse să le spună că intrarea în Marele Metrou era încuiată. Dacă se hotărau să apuce pe un alt drum și pe ea o lăsau unde o găsiseră?

Dar nimeni din Marele Metrou nu-i aștepta și să spargi o ușa ermetică era peste puterile unui om. Bărbatul ras în cap cercetă panoul de oțel masiv încercând să găsească un punct slab sau o încuietoare secretă, însă Sașa știa că pe partea asta nu existau încuietori. Ușa nu se deschidea decât dinăuntru.

— Stați aici, eu mă duc în recunoaștere. O să verific ușa din celălalt tunel și o să caut conducte de ventilație, le ordonă răstit bărbatul.

După o scurtă pauză adăugă:

— Mă întorc.

Și se făcu nevăzut.

Bătrânul adună crengile și scândurile împrăștiate și făcu un mic foc de tabără. Se așeză pe traverse, își vârî mâinile în rucsac și începu să scotocească. Sașa se ghemui tăcută lângă el, observându-l. Bătrânul oferea un spectacol straniu, poate pentru ea, poate pentru sine. Scoase din rucsac un carnetel murdar și hărtănit, îi aruncă Sașei o privire prudentă, se trase cât mai departe de ea și se aplecă deasupra hârtiilor. Apoi sări în sus cu o sprinteneală suspectă pentru unul de vârsta lui, ca să verifice dacă bărbatul ras în cap chiar plecase: schiță zece pași stângaci și furișăți către

ieșirea tunelului, nu descoperi pe nimeni și decise că aceste precauții erau de ajuns. Rezemându-se din nou de ușă, se adăposti de Sașa în dosul unui sac și se cufundă în lectură.

Citi agitat, murmurând ininteligibil pentru sine, apoi își lepădă mănușile, scoase o sticlă cu apă și începu să stropească foile carnetului. Mai citi, apoi, deodată, începu să-și frece cu frenezie palmele de pantaloni, se plesni peste frunte, își pipăi masca de gaze și își reluă lectura. Molipsită de agitația lui, Sașa își abandonează gândurile și se trase mai aproape. Bătrânul era prea captivat ca să observe mișcările ei precaute.

În lumina focului, ochii lui verde palid scânteiau febril până și prin lentilele măștii de gaze. Din când în când se smulgea din citit cu un efort evident ca să ia o gură de aer. În timpul acestor scurte întreruperi arunca priviri prudente către peticul îndepărtat de cer de la gura tunelului, dar acesta era netulburat. Bărbatul ras în cap se făcuse nevăzut. Apoi carnetul îl absorbea din nou.

Acum ea înțelese de ce stropise el paginile cu apă: încerca să le desprindă pe cele lipite între ele. Acestea rezistau și la un moment dat bătrânul rupse una din greșeală și scoase un țipăt de parcă se tăia. Își blestemă stângăcia și abia atunci observă privirea ei curioasă. Jenat, își aranjă din nou masca de gaze, dar nu-i spuse nimic până nu termină de citit. Atunci se repezi la foc și azvârli carnetul în el, iar Sașa știu că nu avea rost să-i pună întrebări în acest moment: ar fi mințit-o sau n-ar fi spus nimic. Și în clipa asta erau alte lucruri care o îngrijorau mai tare. Probabil trecuse o oră de când plecase bărbatul ras în cap. Dacă îi abandonase ca pe niște poveri inutile? Sașa se trase mai aproape de bătrân.

— Și celălalt tunel e închis, zise ea. Și toate conductele de ventilație din preajmă au fost sigilate. Numai pe aici se poate intra.

Bătrânul o privi absent, chinuindu-se să se concentreze asupra spuselor ei.

— O să găsească el o intrare. Are intuiție, zise el și un minut mai târziu întrebă, ca și cum nu voia să pară nepoliticos: Cum te cheamă?

— Alexandra, răspunse ea cu seriozitate. Dar pe dumneavoastră?

— Nikolai, începu el, întinzându-i mâna, dar și-o retrase înaintea să i-o apuce Sașa, de parcă se răzgândise. Homer. Mă cheamă Homer.

— Homer. E o poreclă stranie, zise Sașa.

— E un nume, spuse el ferm.

Era oare cazul să-i explice că, atâta timp cât erau cu ea, ușa avea să rămână închisă? Deși ar fi putut fi larg deschisă dacă cei doi ar fi venit singuri. Era lucrarea stației Kolomenskaia, care refuza să-i dea drumul Sașei, pedepsind-o pentru ceea ce-i făcuse tatălui ei. Fugise și-și întinsese lanțul la maxim, dar nu-l putea rupe. Stația o readusesse înapoi o dată și avea s-o facă din nou.

Oricât se strădui să-și alunge din minte aceste gânduri și imagini, ele nu se îndepărtau decât puțin, ca niște țânțari lacomi de sânge, revenind de fiecare dată să-i dea târcoale, furișându-i-se în ochi și urechi. Bătrânul o întrebă ceva, însă ea nu-i răspunse: ochii i se încețoșară de lacrimi, iar în minte îi răsună vocea tatălui ei, repetând: „Nimic nu-i mai de preț ca viața unui om.” Iată că venise momentul când înțelegea în sfârșit ce vruse el să spună.

Pentru Homer nu mai era un mister ce se petrecuse la Tulskaia. Explicația era mai simplă și totodată mai cumplită decât își imaginase, dar o poveste încă și mai cumplită abia începea, acum că descifrase jurnalul. Carnețelul era

cercul negru¹ al lui Homer. Era un bilet numai dus și odată ce-l ținuse în mână nu mai putea scăpa de el, chiar dacă-l arse.

În plus bănuielile sale privind-l pe Hunter îi fuseseră acum confirmate fără putință de tăgadă, deși Homer nu avea nici cea mai vagă idee cum să procedeze mai departe. Tot ce citise în jurnal contrazicea complet spusele brigadierului. Hunter mințea și o făcea cu bună știință. Bătrânul trebuia să deslușească motivul din spatele acestor minciuni și să descopere dacă ele serveau vreunui scop. Răspunsul avea să decidă dacă va continua să-l urmeze pe Hunter și dacă aventura lui avea să fie una eroică sau o baie de sânge oribilă și fără sens, care nu avea să lase martori.

Primele însemnări din carnețel purtau data zilei când caravana traversase Nagornaia fără pierderi și pătrunsese în Tulskaia neîntâmpinând rezistență...

Tunelurile sunt tăcute și pustii până aproape de Tulskaia. Înaintăm rapid – semn bun. Comandantul crede că mâine cel târziu o să ne întoarcem, nota ofițerul de transmisiuni. Intrarea în Tulskaia nu e păzită. Am trimis un cercetaș. A dispărut, scria el neliniștit câteva ore mai târziu. Comandantul a decis să înaintăm cu toții asupra stației. Ne pregătim de asalt. Și puțin mai târziu: Nu înțelegem ce e în neregulă... Am discutat cu localnicii. Lucrurile merg prost. E o boală. Și imediat după asta explica: Unii locuitori ai stației au o boală... Una necunoscută... Se părea că membrii caravanei încercaseră să le ofere asistență bolnavilor: Medicul nu poate găsi un leac. Spune că e ceva asemănător cu turbarea... Au dureri cumplite și mințile le sunt tulburate... Atacă alți oameni. Și imediat după aceea: Slăbiți de boală, nu pot face mare rău. Nu asta-i nenorocirea... În acest loc neșansa

¹ În romanul *Comoara din insulă* de R.L. Stevenson piratul judecat și găsit vinovat de ai săi primea un petic de hârtie în formă de cerc, înnegrit pe o parte și cu un mesaj scris pe cealaltă parte.

făcuse ca paginile să se lipească și Homer fusese silit să le ude cu apă din sticlă: *Fotofobie, greață. Gingii sângerânde. Tuse. Apoi se umflă... Se transformă în...* Cuvântul fusese tăiat conștiincios. *Nu se știe cum se transmite? Prin aer? Prin contact fizic?* Această însemnare fusese făcută a doua zi. Detașamentul rămăsese acolo peste noapte.

„De ce n-au anunțat asta?” se întrebasese bătrânul, înțelegând imediat că citise deja răspunsul pe undeva. Frunzări paginile: *Liniile de comunicație s-au întrerupt. Telefonu-i mort. Poate e sabotaj. Unul dintre exilați, ca răzbunare? Au descoperit boala înainte să sosim noi și în prima etapă i-au gonit pe bolnavi în tuneluri. Să fi tăiat unul dintre ei cablul?*

În acest punct Homer își ridicase capul și privise în gol. Să zicem că într-adevăr cablul fusese tăiat. Dar de ce nu reveniseră ei la Sevastopolskaia?

Mai rău e că bolii îi trebuie o săptămână ca să se manifeste. Și dacă incubăția-i mai lungă? Din momentul acela și până la moarte nu mai sunt decât o săptămână, maxim două. Nimic nu ajută. Nu există leac. Rata mortalității e de sută la sută. O zi mai târziu ofițerul făcea o nouă însemnare, familiară deja lui Homer: În Tulskaia e haos. Nu avem cum să ne continuăm drumul prin metrou, Hansa îl blochează. Nu ne putem întoarce acasă. Continua pe următoarea pagină: Cei sănătoși îi împușcă pe bolnavi, mai ales pe cei agresivi. Au construit un țarc pentru cei infectați... Aceștia se opun și imploră să li se dea drumul... După asta urma o frază scurtă, cumplită: Se mănâncă între ei.

Ofițerul de transmisiuni era și el îngrozit, dar disciplina de oțel a detașamentului împiedicase frica să degenereze în panică. Până și în toiul unei epidemii de febră letală o brigadă a Sevastopolskaiei rămânea o brigadă a Sevastopolskaiei. *Am preluat controlul, am izolat stația și am numit un comandant, citi Homer. Toți ai noștri sunt sănătoși, dar a trecut prea puțin timp.*

Trupa de cercetași trimisă din Sevastopolskaia ajunsese în siguranță la Tulskaia și, firește, rămăsese și ea blocată acolo. *Am decis să rămânem aici până când trece perioada de incubație, ca să nu punem în pericol... Sau poate pentru totdeauna*, continua ofițerul. *Situația e disperată. Nu putem aștepta ajutor de nicăieri. Dacă îl cerem de la Sevastopolskaia o să-i condamnăm pe ai noștri. Trebuie să îndurăm... Dar pentru cât timp?*

Deci paznicii misterioși de lângă ușa ermetică a Tulskaiei fuseseră membri ai brigăzii din Sevastopolskaia. Nu era de mirare că vocile lor i se păruseră cunoscute lui Homer: cei care stăteau de veghe erau oameni alături de care apăraseră linia Certanovskaia de *vii* cu numai câteva zile în urmă! Decizând de bunăvoie să nu se întoarcă, aceștia sperau să-și apere căminul de epidemie.

Cel mai adesea de la om la om, dar e clar că e și în aer. Unii par să fie imuni. A început acum două săptămâni și mulți nu s-au îmbolnăvit... Dar numărul morților e tot mai mare. Parcă am locui într-o morgă, scria ofițerul. *Cine-i următorul care va muri?* se întrebase el brusc într-un acces de isterie, dar se stăpânise continuând: *Trebuie să facem ceva. Să-i prevenim. M-am oferit să mă duc eu. Nu până în Sevastopolskaia. Să găsesc locul unde cablul e rupt. Și să le vorbesc de acolo. Trebuie să dau un telefon.*

Trecuseră apoi câteva zile pline de conflicte invizibile cu comandantul convoiului, certuri șoptite cu ceilalți soldați și o disperare crescândă. Ofițerul de transmisiuni își adunase puterile și înregistrase în jurnalul său tot ce încercase să le explice celorlalți.

Ei nu înțeleg cum o să vadă lucrurile cei din Sevastopolskaia. Am instaurat blocada cu o săptămână în urmă. O să trimită alți trei oameni și nici ei nu se vor putea întoarce. Atunci o să trimiță trupe de asalt. O să declare mobilizare generală. Oricine va veni în Tulskaia va intra în zona de risc. Unii vor fi infectați și vor fugi acasă. Și acesta va fi sfârșitul. Trebuie să previn asaltul. Ei nu înțeleg... Urmase o nouă încercare de a-l convinge pe

comandant, la fel de nereușită ca precedentele. *Nu mă lasă să plec... Și-au pierdut mințile. Dacă nu eu, atunci cine? O să fug!*

M-am prefăcut că m-am liniștit, că sunt dispus să aștept, scrisese el o zi mai târziu. M-am dus să fac de pază la ușa ermetică. Le-am strigat că o să caut ruptura cablului și am fugit. Au tras după mine. Am un glonț în spinare.

Homer dădu pagina.

Nu pentru mine. Pentru Natașa. Pentru micul Serioja. Nu mă gândeam să mă salvez pe mine. Ei trebuie să trăiască. Pentru ca Serioja să... În acest punct creionul îi tremurase în mâna slăbită. Poate adăugase asta mai târziu, pentru că nu mai avea loc sau pentru că nu-i mai păsa unde scrie. Apoi cronologia întreruptă era reluată: Slavă Domnului că m-au lăsat să trec prin Nagornaia. Nu mai am putere. Merg în neștire. Apoi leșin. Cât timp am zăcut? Nu știu. Am sânge în plămâni? E de la glonț sau e boala? Nu pot..." Aici literele se continuau cu o linie șerpuită ca encefalograma unui om pe moarte. Apoi însă își revenea și termina fraza: Nu reușesc să găsesc ruptura.

Nahimovski. Am ajuns! Știu unde e telefonul. O să-i previn... Să n-o facă! Să-mi salvez... Dor de soție... Își improșca gândurile pe hârtie din ce în ce mai incoerent, laolaltă cu pete stacojii. Am apelat. M-au auzit oare? O să mor în curând. Ce ciudat. O să adorm. Nu mai am gloanțe. Vreau să adorm înainte ca aceste... Stau în jurul meu și așteaptă. Încă-s viu, plecați!

Finalul jurnalului părea pregătit dinainte, scris cu o mână sigură, cu litere de tipar: apelul de a nu lua Tulskaia cu asalt și numele celui care își dăduse viața ca să împiedice asta. Dar Homer își dădea seama că ultimul lucru pe care-l scrisese ofițerul de transmisiuni înainte ca semnalul să i se piardă pentru totdeauna fusese: *Încă-s viu, plecați!*

O tăcere apăsătoare îi învălui pe cei doi oameni ghemuiți lângă foc. Homer nu mai încerca să-i ridice moralul fetei.

Stătea mut, răscolind cu un băț cenușa în care carnețelul îmbibat cu apă murea o moarte de eretic și încercând să-și domolească furtuna din suflet.

Soarta își bătea joc de el! Cât tânjise să rezolve misterul Tulskaiei! Ce mândru fusese găsind jurnalul, ce măgulit se simțise ajungând atât de aproape, de unul singur, de momentul când va descâlci firele acestei istorii. Și acum? Acum că ținuse în mâini răspunsul la întrebările sale se blestema pentru această curiozitate.

Da, respirase prin filtru când găsisese jurnalul în stația Nahimovski Prospekt și acum avea un costum complet de protecție. Dar nimeni nu știa precis cum se transmitea boala!

Ce prost fusese spunându-și că nu mai avea prea mult de trăit. Da, asta îl impulsionează, ajutându-l să se lepede de lene și să-și învingă frica. Dar moartea era capricioasă și nu-i plăcea ca oamenii să-i dicteze. Iar acum jurnalul îi stabilise un termen limită clar: câteva săptămâni din ziua infecției și până la moarte. Poate chiar o lună! Dar în aceste treizeci de zile amărâte avea atâtea altele de făcut.

Ce să facă? Să le mărturisească tovarășilor săi că era bolnav și să se ducă să moară la Kolomenskaia, dacă nu de boală, atunci din cauza foamei și a radiațiilor? Dar dacă era deja purtătorul acelei boli cumplite, atunci și Hunter și fata, cu care împărțise același aer, erau probabil infectați. Mai ales brigadierul: când discutase cu santinelele care formaseră cordonul de pază al Tulskaiei se apropiase mult de ei.

Sau să spere că boala îl ocolise, să țină capul la cutie și să aștepte? Nu să se lungească și să moară, ci să-și continue călătoria alături de Hunter, pentru ca tornada întâmplărilor care-l luase pe sus să nu-l lepede și el să se poată inspira mai departe din ele.

În fond, dacă Nikolai Ivanovici, cetățean decrepit, inutil și mediocru al Sevastopolskaiei, fost ajutor de mecanic,

această omidă strivită la podea de forța gravitațională, murea fiindcă citise blestematul acela de jurnal, atunci Homer, cronicar și făuritor de mituri, efemerida cu viață scurtă și aripi strălucitoare, abia se ivise pe lume. Poate că i se oferise o tragedie demnă de pana marilor autori și acum depindea de el dacă o putea pune pe hârtie în cele treizeci de zile care i se acordaseră.

Avea dreptul să ignore această șansă?

Avea dreptul să devină un pustnic, să uite de legenda sa, să abandoneze de bunăvoie adevărata nemurire și să-și lipsească și contemporanii de ea? Ce ar fi fost mai criminal și mai stupid, să poarte torța înflăcărată a molimei prin jumătate din metrou sau să-și ardă manuscrisele și pe sine odată cu ele?

Vanitos și laș, Homer se decisese deja și acum nu făcea decât să caute argumente în sprijinul alegerii sale. Ce rost avea să se mumifice sub bolțile stației Kolomenskaia, alături de celelalte două cadavre? Nu era croit din stofă de erou. Și dacă soldații sevastopoliți din Tulskaia erau gata să se înroleze în oastea morții, era alegerea și dreptul lor. Cel puțin ei nu erau siliți să moară singuri. Și la ce ar fi servit dacă Homer s-ar fi sacrificat? Pe Hunter nu-l putea opri. Bătrânul împrăștiase boala fără să știe, dar Hunter știuse totul foarte bine încă din timpul întâlnirii de la Tulskaia. De aceea insistase pentru exterminarea totală a locuitorilor stației, inclusiv a membrilor caravanelor din Sevastopolskaia. De aceea ceruse aruncătoare de flăcări.

Și dacă amândoi erau deja bolnavi, epidemia avea să afecteze inevitabil Sevastopolskaia. Mai întâi pe oamenii cu care veniseră în contact. Elena. Comandantul stației. Comandantul perimetrului. Adjuncții lor. Ceea ce însemna că în trei săptămâni stația avea să fie mai întâi decapitată, apoi înghițită de haos, după care molima avea să-i secere

pe toți ceilalți. Dar cum se așteptase Hunter să prevină infecția? De ce se întorsese în Sevastopolskaia, deși își dăduse seama că era posibil ca boala să-i fi fost transmisă și lui? Homer vedea tot mai limpede că brigadierul nu acționa în baza intuiției, ci punea în aplicare un plan, pas cu pas. Până când bătrânul îi stricase jocurile.

Deci Sevastopolskaia era oricum condamnată, iar expediția nu-și mai avea rostul? Dar chiar dacă voia să se întoarcă acasă și să moară în liniște alături de Elena, Homer trebuia să-și termine călătoria în jurul lumii. Călătoria din Kahovskaia spre Kașirskaia fusese suficientă pentru ca măștile lor de gaze să nu mai fie bune de nimic, iar costumele protectoare absorbisera zeci, dacă nu chiar sute de röntgeni. Trebuia să se descotorosească de ele cât mai curând. Nu se putea întoarce de unde venise. Ce era de făcut?

Fata dormea ghemuit. Focul înghițise într-un final jurnalul purtător de molimă, consumase cele din urmă rămurele și se stinsese. Ca să-și economisească bateriile lanternei, bătrânul decise să stea pe întuneric cât de mult va putea.

Nu, trebuia să-și continue drumul alături de brigadier. Avea să se țină la distanță de toți ceilalți pentru a reduce riscul de a-i infecta, avea să-și abandoneze aici rucsacul cu toate lucrurile lui, să-și distrugă hainele... Avea să spere, dar tot avea să numere cele treizeci de zile. Avea să lucreze la cartea lui în fiecare zi, fără odihnă. „Totul se va rezolva în cele din urmă”, își repetă el. „Important e să mă țin de Hunter, să nu rămân în urmă. Asta dacă mai apare...”

Trecuse mai mult de o oră de când brigadierul dispăruse prin deschiderea neclară de la capătul tunelului. În ciuda asigurărilor date fetei, Homer nu era sigur că într-adevăr avea să revină.

Cu cât afla mai multe despre el, cu atât îl înțelegea mai puțin. Îi era imposibil să aibă încredere în brigadier, dar

la fel de imposibil să se îndoiască de el. Era imposibil să-l analizeze, căci lui nu i se aplicau emoțiile umane standard. Să te încrezi în el era totuna cu a te lăsa la cheremul unei forțe a naturii. Însă Homer făcuse deja asta: nu avea rost s-o regrete, era prea târziu.

În întunericul ca smoala, tăcerea nu mai părea desăvârșită. Prin cochilia ei netedă pătrundeau mormăieli și șoapte stranii, în depărtare urla ceva, iar altceva foșnea. Bătrânului i se năzări că distinge printre aceste sunete pașii împleticiți ca de bețiv ai mâncătorilor de cadavre, șerpuitul giganților fantomatici din Nagornaia, țipetele de moarte ale unor bărbați. Nici nu trecură zece minute și se dădu bătut.

Aprinse lanterna și se cutremură.

Hunter stătea la doi pași de el cu brațele încrucișate pe piept, privind fata adormită. Orbit de lumina neașteptată, își duse o mână la ochi și zise calm:

— O să deschidă ușa acum.

*

Sașa visa. Era din nou singură în Kolomenskaia, așteptându-și tatăl să revină dintr-una din „plimbările” lui. Întârzia, dar ea trebuia să-l aștepte, să-l ajute să-și scoată hainele folosite în exterior și masca de gaze, să-i dea de mâncare. Pusese deja masa pentru prânz și nu știa ce să mai facă. Voia să plece de lângă ușa ce dădea către suprafață, dar dacă el venea când ea nu era acolo? Cine să-i deschidă? Așa că stătea pe podeaua rece, lângă ușă, iar orele zburau, zilele treceau și el tot nu se întorcea, însă ea refuza să-și părăsească locul până ce ușa... O trezi ecoul unui zăvor tras, un zăvor exact ca acela al ușii din Kolomenskaia. Se trezi zâmbind. Tatăl ei se întorsese. Apoi privi în jur și-și aminti totul.

Singura parte reală din visul ce se destrăma cu iuțeală fusese scrâșnetul zăvoarelor imense de metal ale ușii. O clipă mai târziu, lespedeau uriașă vibră și începu să se deplaseze lent. O rază de lumină se prelinse prin crăpătura tot mai mare și vapori de benzină se furișară afară. Intrarea în Marele Metrou...

Ușa se trase lent în lături și dispăru în lăcașul ei, dezvăluind interiorul tunelului ce ducea către stația Avtozavodskaja și de acolo către Linia Circulară. Pe șine, cu motorul huruind de parcă era gata să pornească, se afla o drezină motorizată mare, cu un proiector frontal și pe ea erau câțiva oameni. În centrul reticulelor automatelor, bărbații de pe drezină zăriră doi călători tresărind și apărându-și ochii de lumină.

— Mâinile la vedere! lătră o voce.

Sașa urmă exemplul bătrânului, ridicând supusă mâinile. De data asta era drezina care traversa de obicei podul în zilele când făceau comerț. Echipa care o manevra știa povestea Sașei. Și acum bătrânul cu nume ciudat avea să regrete că o luase cu el pe fata încătușată din stația aceea pustie fără să o întrebe cum anume ajunsese acolo.

— Scoteti-vă măștile și prezentați actele! porunci o voce din drezină.

Sașa își dezvălui fața, dojenindu-se că fusese atât de proastă. Nimeni n-o putea elibera. Nimeni nu anulasese sentința pronunțată împotriva tatălui ei și, odată cu el, și împotriva Sașei. De ce crezuse ea că aceștia doi o putea introduce în Metrou? Nu se gândise că va fi recunoscută la frontieră?

— Tu! N-ai voie să vii încoace!

O recunoscuseră imediat.

— Ai zece secunde să dispari. Și ăsta cine-i? E ta...

— Ce se petrece? întrebă uluit bătrânul.

— Să nu-ndrăznești! Nu-i el! Lasă-l în pace! strigă Sașa.

— Dispăreți! ordonă cu răceală omul cu automatul. Dacă nu, o să tragem. În plin.

— Într-o fată? întrebă nesigură o a doua voce.

— Ți-am spus, zise cel dintâi om trăgând piedica automatului.

Sașa se dădu înapoi și strânse din pleoape, pregătindu-se pentru a treia oară într-o oră să dea ochii cu moartea. Ceva scoase un soi de țârâit și amuți. Ordinul nu sosi. Fata nu mai putu îndura așteptarea și întredeschise un ochi.

Motorul continua să fumege și pale albăstrui pluteau în torentul de lumină revărsat din proiectorul care acum era îndreptat spre tavan.

Toți bărbații zăceau în drezină sau în jurul ei ca niște păpuși stricate: brațe bălăngănindu-se inerte, gâturi răsucite nefiresc, trupuri sfârtecate.

Sașa se întoarse. Bărbatul ras în cap stătea în spatele ei cu pistolul coborât, examinând drezina transformată în butuc de măcelar. Ridică țeava și apăsă din nou pe trăgaci.

— Gata, hurui el satisfăcut. Luați-le uniformele și măștile de gaze.

— De ce? întrebă bătrânul înfiorându-se.

— Ne schimbăm. O să străbatem Avtozavodskaja cu drezina lor.

Sașa încremeni privindu-l prostită pe ucigaș: în mintea ei spaima se lupta cu admirația, iar repulsia se împletea cu recunoștința. Tocmai ucisese trei oameni ca și cum fusese o nimica toată, încălcând cea mai importantă poruncă a tatălui ei. Dar o făcuse ca să-i salveze ei viața – și pe a bătrânului, firește. Era o coincidență că o salvase pentru a doua oară? Oare confunda ea neîndurarea cu cruzimea?

Era sigură însă de un lucru: curajul bărbatului te făcea să-i uiți chipul desfigurat.

Bărbatul ras în cap se apropie cel dintâi de drezină și începu să culeagă scalpurile de cauciuc ale dușmanilor doborâți. Dar brusc se retrase împleticindu-se, cu brațele întinse dinainte de parcă-l văzuse pe diavol în persoană, repetând iar și iar un singur cuvânt:

— Negru!

Capitolul 9

Aer

Frica și teroarea nu-s totuna. Frica îndeamnă omul să treacă la acțiune, îl face inventiv. Teroarea paralizează trupul și blochează gândirea, făcând omul mai puțin uman. Homer văzuse destule la viața lui ca să cunoască diferența. Brigadierul său, care nu părea dăruit cu capacitatea de a simți frica, se dovedea surprinzător de vulnerabil dinaintea terorii. Dar bătrânul era încă și mai uluit de motivul care-l adusese pe Hunter într-o asemenea stare.

Cadavrul căruia acesta îi scosese masca era neobișnuit. Chipul ivit de sub cauciucul negru avea pielea întunecată și lucioasă, buzele groase și nasul lat și turtit. Homer nu mai văzuse negri din ziua în care canalele de muzică încetaseră să emită – cu mai bine de douăzeci de ani în urmă – totuși nu-i era greu să-l recunoască pe mort drept un reprezentant al altei rase. Neobișnuit, desigur. Dar ce era așa de înspăimântător aici?

Brigadierul își recăpătase deja calmul: neobișnuita sa criză durase mai puțin de un minut. Lumină cu lanterna chipul tuciuriu, mârâi ceva ininteligibil și se apucă să dezbrace cu brutalitate cadavrul încăpățânat. Homer ar fi putut jura că aude zgomot de degete frânte.

— E o bătaie de joc... Doar ca să-mi aducă aminte, da! E inuman... O asemenea pedeapsă... șuiera Hunter aproape inaudibil.

Îl luase pe mort drept altcineva? Mutila cadavrul ca să se răzbune pentru momentul umilitor pe care-l trăise sau avea o socoteală mai veche de reglat? Bătrânul își înghiți scârba și continuă să-l privească tăcut pe brigadier, care dezbrăca un alt cadavru.

Fata nu luă parte la acest episod și Hunter nu o sili. Ea se îndepărtă, se așeză pe șine și își îngropă obrazul în mâini. Homer avu impresia că plângea.

Hunter târî cadavrele dincoace de ușă, îngrămădindu-le unele peste altele. În mai puțin de douăzeci și patru de ore nu avea să mai rămână nimic din ele. În timpul zilei orașul intra în stăpânirea unor creaturi atât de înfricoșătoare, încât fioroasele bestii ale nopții se ascundeau în fundul vizuiniilor, așteptând cuminți să vină din nou ora lor.

Deși sângele mortului nu se vedea pe uniforma de culoare închisă, acesta nu se uscaser încă. Homer îl simțea rece și lipicios pe stomac și pe piept, agățându-se de el de parcă tânjea să reintre într-un trup viu, provocându-i mâncărimi pe piele, dar și în minte. Se întrebă dacă toată mascarada asta chiar era necesară și se consolă numai spunându-și că astfel vor evita să facă noi victime în stația Avtozavodskaja. Dacă socotelile lui Hunter se dovedeau corecte, paznicii aveau să-i ia drept unii de-ai lor și să-i lase să treacă. Dar dacă n-o făceau? Și oare chiar se străduia brigadierul să reducă numărul cadavrelor lăsate în urma sa?

Pe Homer îl dezgusta firea sângeroasă a brigadierului, însă era și intrigat de ea. Autoapărarea nu justifica nici o treime din crimele comise de el, dar aici era vorba despre altceva decât simpla cruzime. Bătrânul se întrebă dacă Hunter se îndrepta spre Tulskaia numai ca să-și satisfacă pofta de sânge.

Chiar dacă nefericiții izolați în stație nu putuseră găsi leacul febrei misterioase, asta nu însemna neapărat că nu exista unul. Erau locuri în lumea subterană unde tăciunii

gândirii științifice încă mai mocneau, unde se desfășurau cercetări, unde se dezvoltau noi medicamente și vaccinuri. Polisul de exemplu, aflat la intersecția a patru mari artere, inima metroului, ultimul simulacru de oraș autentic, care se extindea prin pasajele ce legau stațiile Arbatskaia, Borovițkaia, Alexandrovski Sad și Biblioteka Imeni Lenina, unde își stabiliseră baza doctorii și oamenii de știință supraviețuitori. Sau imensul buncăr de lângă stația Taganskaia, tehnopolisul secret al Hansei...

Și dincolo de asta era posibil ca Tulskaia să nu fie unica stație unde se declanșase epidemia. Dacă cineva reușise deja să învingă boala? „Cum să renunț cu atâta ușurință la orice speranță de a fi salvat?” se întrebă Homer. Desigur, acum că purta în propriul său trup bomba cu ceas care era boala, bătrânul avea tot interesul să gândească astfel. Rațiunea lui acceptase ideea că va muri în curând. Instinctele însă i se răzvrăteau, cerându-i să încerce să găsească o scăpare. Dacă afla o cale să salveze Tulskaia, își putea proteja de rău stația care-i slujea drept cămin și putea fi și el salvat...

Dar Hunter nu credea că există leac pentru această boală. După ce schimbase câteva cuvinte cu paznicii Tulskaiei, într-un singur rând, îi condamnase imediat la moarte pe toți locuitorii ei și trecuse la aplicarea sentinței. Îi înșelase pe conducătorii Sevastopolskaiei cu basme despre nomazi, le impusese hotărârea sa și acum se apropia inexorabil de momentul în care avea să o transforme în realitate, dând Tulskaia pradă flăcărilor.

Sau poate știa că în stație se petrecuse ceva ce întorcea lucrurile din nou pe dos? Ceva despre care nu aveau știință nici Homer, nici bărbatul care-și lăsase jurnalul la Nahimovski Prospekt...

Când termină cu cadavrele, brigadierul își smulse sticluta plată de la brâu și îi dădu pe gât conținutul. Ce era? Alcool? Se folosea de băutură ca să-și savureze faptele sau ca să le alunge gustul amar? Se bucura de moment sau încerca să-i scape... sau poate spera că alcoolul va înăbuși ceva dinăuntrul său?

Pentru Sașa, drezina veche motorizată era ca o mașină a timpului din poveștile pe care i le spunea cândva tatăl ei înainte de culcare. Nu o transporta de la Kolomenskaia către Avtozavodskaia, ci o purta înapoi din prezent în trecut, deși probabil nimeni în afară de ea nu s-ar fi gândit la fortăreața de piatră unde își petrecuse atâția ani, acea fundătură în spațiu și timp, ca la „prezent“.

Își amintea bine călătoria în direcția opusă: atunci fusese încă o copilă, iar tata șezuse alături, legat strâns, cu o căciulă de lână trasă pe ochi și un căluș în gură. Ea plânse tot timpul și unul dintre soldații din plutonul de execuție îi făcuse cu degetele diverse umbre de animale în micul cerc galben ce alerga pe tavanul tunelului la întrecere cu drezina.

Sentința îi fusese citită tatei după ce traversaseră podul: tribunalul revoluționar îi comuta condamnarea de la execuție la exil pe viață.

Îl împinseseră jos pe șine, îi aruncaseră un cuțit, un pistol automat cu un încărcător și o mască veche de gaze, apoi o ajutaseră pe Sașa să coboare. Soldatul care-i arătase fetei căluțul și cățelul îi făcuse cu mâna.

Oare era unul dintre cei împușcați azi?

Senzația că respiră aerul altcuiva deveni tot mai puternică în timp ce-și potrivea masca neagră de gaze pe care bărbatul ras în cap o luase de la unul dintre cadavre. Fiecare porțiune mică a călătoriei ei costa încă o viață. Cel mai

probabil bărbatul ras în cap i-ar fi împușcat oricum, dar Sașa era aici și asta o făcea complicea lui.

Refuzul tatei de a se întoarce acasă nu fusese provocat numai de faptul că se săturase să mai lupte. El spunea că toate umilințele și lipsurile pe care le îndura cântăreau mai puțin decât o singură viață. Suferea ca să nu le provoace altora suferință. Sașa știa că talerul balanței care cântărea toate viețile pe care el deja le luase atârna oricum foarte jos și că tatăl ei încerca pur și simplu să o reechilibreze.

Dar bărbatul ras în cap ar fi putut interveni mai devreme, nu? Ar fi putut să-i sperie pe bărbații din drezină prin simpla sa apariție și apoi să-i dezarmeze fără să tragă un singur glonț. Sașa era sigură de asta. Niciunul dintre cei morți nu era un adversar de talia lui. De ce trebuise să-i ucidă?

Stația copilăriei ei era mai aproape decât crezuse. În mai puțin de zece minute, luminile ei se zăriră înainte. Nimeni nu stătea de pază la periferia Avtozavodskaiei: era evident că locuitorii stației se încredeau prea mult în ușile ermetice. Când mai aveau cincizeci de metri până la peron bărbatul ras în cap redusese viteza și îi ceru lui Homer să ia cârma, mutându-se mai aproape de mitralieră.

Drezina pătrunse în stație foarte încet și aproape fără zgomot sau poate că timpul se oprise pentru ca Sașa să poată vedea totul, să-și poată aminti totul în numai câteva clipe? Ziua în care tatăl ei o lăsase în grija ordonanței, cerându-i să o ascundă până ce totul avea să se termine. Ordonanța o condusesese adânc în pânțele stației, într-una dintre zonele de serviciu. Dar până și de acolo puteau auzi răcnetele ieșite dintr-o mie de gâtlejuri deodată și soldatul se repezi înapoi ca să fie alături de comandantul său. Sașa alergă după el pe coridorul pustiu și ieșise în stație...

Plutiră de-a lungul peronului și Sașa privi corturile familiale spațioase și vagoanele transformate în birouri, copii

jucând leapșa, bătrânii stând la taclale, bărbații cu fețe posace curățându-și armele...

Și își văzu tatăl stând în fața unui rând firav de bărbați furioși și speriați care încercau să țină pe loc o mulțime dezlănțuită. Alergă către el și se lipi de spatele lui. Tata se răsuci ieșit din minți și-l palmui pe plutonierul care venea grăbit în urma ei. Dar în el ceva deja se schimbase. Șirul de bărbați care încremeniseră cu automatele ridicate, așteptând să li se ordone să deschidă focul, primi în schimb comanda de a se retrage. Singurul foc de armă fu tras în aer. Tatăl ei deschise negocierile pentru predarea pașnică a stației în mâinile revoluționarilor...

Tatăl ei credea că un om primea semne. Trebuia numai să le vezi și să le interpretezi corect.

Nu, timpul nu încetinise pentru ca Sașa să-și poată reaminti ultima zi a copilăriei ei. Îi zări înaintea celorlalți pe bărbații înarmați care se ridicau să iasă în întâmpinarea drezinei. Îl văzu pe bărbatul ras în cap cum deblochează piedica cu o mișcare fluidă, discretă și cum începe să întoarcă țeava groasă de oțel brunat către paznicii uluiți. Auzi, înaintea bătrânului, comanda șuierată care le cerea să oprească drezina. Și înțelese că în clipele următoare aveau să fie uciși atâția oameni, încât urma să-și trăiască tot restul vieții cu senzația că respiră aerul altora. Dar încă mai putea preveni masacrul, salvându-se pe sine și pe celălalt bărbat de ceva așa de îngrozitor, că nu putea fi descris în cuvinte.

Santinelele își deblocau deja automatele, însă le lua prea mult și erau cu câteva mișcări în urma bărbatului ras în cap. Sașa făcu primul lucru care-i trecu prin minte. Se repezi și se lipi de spinarea lui noduroasă și tare ca fierul, îmbrățișându-l din spate și cuprinzându-i cu mâinile pieptul care era atât de liniștit, încât nu părea să respire. El se înfioră de parcă fusese

biciuit, șovăi... Gata în sfârșit să deschidă focul, santinelele erau și ele năucite.

Bătrânul însă o înțelese fără să aibă nevoie de cuvinte.

Drezina țâșni pe șine râgâind nori de fum negru și Avtozavodskaja rămase repede în urmă, scufundându-se în negura trecutului.

Tot drumul până la stația Pavelețkaia nimeni nu scoase o vorbă. Hunter se eliberă din îmbrățișarea aceea neașteptată, desfăcând brațele fetei ca și cum ar fi frânt un cerc de fier ce-l împiedica să respire. Trecură cu viteză pe lângă unicul post de pază și rafala de gloanțe destinată lor mușcă numai tavanul. Brigadierul reuși să-și scoată pistolul și să răspundă cu trei izbucniri luminoase lipsite de sunet. Se părea că doborâse un ins, dar ceilalți se făcură una cu pereții, strecurându-se în adânciturile structurii de rezistență ca să se salveze.

„Măi să fie“, își zise Homer în gând privind fata care acum era tăcută și retrasă. Presupusese că intriga amoroasă va începe să se dezvolte imediat după apariția eroinei, dar totul mergea prea repede. Mai repede decât putea el pricepe, darămite să mai și consemneze.

Intrară în stația Pavelețkaia și se opriră.

Bătrânul mai fusese aici, în această stație ieșită parcă din cețurile unei legende gotice. În locul coloanelor simple care sprijineau bolțile stațiilor periferice, mai noi, ale metroului, stația Pavelețkaia era susținută de un șir de arcade ușoare, amplu boltite, prea înalte pentru un om obișnuit. Ca în toate legendele de acest fel, stația Pavelețkaia era victima unui blestem: la ora opt seara agitația înceta și stația cea prosperă se transforma în propria ei stafie. Din toată populația ei dinamică și inventivă nu mai rămâneau la vedere decât câțiva neînfricați. Toți ceilalți dispăreau,

împreună cu copiii lor, cu bunurile personale, cuferele cu mărfuri, băncile și paturile improvizate.

Toți se înghesuiau în refugiu – pasajul de aproape un kilometru care-i lega de Linia Circulară – și își petreceau noaptea tremurând, în timp ce creaturi monstruoase trezite din somn dădeau târcoale la suprafață gării Pavelețkaia. Oameni care știau ce spun susțineau că aceste fapte erau stăpânele necontestate ale clădirii gării și ale teritoriului înconjurător și că nici măcar când dormeau nicio altă fiară nu îndrăznea să se aventureze prin preajmă. Locuitorii din Pavelețkaia erau fără apărare împotriva lor: obloanele care închideau scările rulante din alte stații nu existau aici, iar drumul către suprafață era mereu deschis. Homer își zise că nu exista loc mai nepotrivit ca să poposești peste noapte. Hunter însă era de altă părere: când drezina ajunsese în capătul opus al stației se opri.

— O să stăm aici până dimineată. Faceți-vă comozi, zise el scoțându-și masca de gaze și făcând semn cu brațul către stație.

Și îi părăsi. Fata îl privi îndepărtându-se și se ghemui pe podeaua tare a drezinei. Bătrânul se instalează cât mai confortabil și închise ochii, încercând să moțăie, dar zadarnic. Îl chinuia gândul molimei pe care o purta cu el prin toate aceste stații încă neinfectate. Nici fata nu putea dormi.

— Mulțumesc. Credeam că și dumneavoastră sunteți la fel ca el, îi zise ea lui Homer.

— Nu cred că mai sunt alții ca el, răspunse bătrânul.

— Sunteți prieteni?

— Ca peștele parazit și rechinul, zise el zâmbind sumbru și spunându-și că descrierea era cum nu se poate mai potrivită: Hunter devora oameni, dar uneori îi mai lăsa și lui câteva fâșii însângerate.

— Cum așa? întrebă ea ridicându-se pe jumătate.

— Merg unde merge el. Nu cred că m-aș putea descurca fără el, iar el... Poate crede că o să-l absolv cumva. Deși nimeni nu poate ști ce gândește.

— Dar de ce nu vă puteți descurca fără el? Întrebă fata trăgându-se mai aproape.

— Am senzația că atâta timp cât sunt cu el, inspirația mea... nu mă va părăsi, încercă să-i explice Homer.

— Inspirație. Am citit undeva că înseamnă să tragi aer în piept, zise Alexandra. Dar de ce vreți să respirați așa ceva? La ce vă folosește?

Homer ridică din umeri.

— Nu e vorba de ceea ce inspirăm, ci de ceea ce ne inspiră, răspunse el.

— Eu cred că atâta timp cât inspiri moarte, nimeni nu te va săruta. Toți se vor teme de mirosul de cadavru, răspunse ea desenând cu degetul pe podeaua murdară.

— Când vezi moartea, ajungi să te gândești la tot felul de lucruri, răspunse Homer.

— N-aveți dreptul să invocați moartea ori de câte ori aveți dumneavoastră nevoie să gândiți, obiectă ea.

— N-o invoc, eu doar stau și privesc... și de fapt n-are legătură cu moartea... sau nu numai cu moartea, răspunse bătrânul. Am vrut să fiu parte dintr-o poveste, una care să schimbe totul. Am vrut să se întâmple ceva cu viața mea. Ceva care să mă zgâlțâie. Să-mi limpezească mintea.

— Aveți o viață nefericită? îl întrebă fata compătitor.

— Am o viață plictisitoare. Știi, când toate zilele seamănă între ele, trec atât de repede, încât ți se pare că ziua ta de pe urmă e deja foarte aproape, încercă Homer să-i explice. Ți-e teamă că n-o să termini nimic. Și fiecare dintre aceste zile e plină de mii de lucruri mărunte care trebuie făcute. Faci unul, iei o pauză și a venit momentul să te apuci de următorul. Nu-ți mai rămân nici timp, nici putere pentru

cele cu adevărat importante. Îți zici: nu-i nimic, o să încep de mâine. Dar ziua de mâine nu vine niciodată, e întotdeauna o lungă și nesfârșită zi de azi.

— Ați fost în multe stații?

Fata nu părea să poată înțelege ce-i spusese bătrânul.

— Nu știu, răspunse el nedumerit. Cred că în toate.

— Eu n-am văzut decât două, oftă fata. Mai întâi eu și tata am locuit în Avtozavodskaia și pe urmă am fost exilați în Kolomenskaia. Mi-am dorit mereu să mai văd măcar una. Asta e atât de stranie...

Își plimbă ochii pe șirul de arcade.

— De parcă sunt o mie de porți și între ele niciun zid. Și toate se deschid înaintea mea, dar eu nu vreau să trec prin ele. Și mi-e frică.

— Deci era tatăl tău? Bărbatul ăla, celălalt...

Homer șovăi:

— Ei l-au omorât?

Fata se retrase în carapacea ei de tăcere și trecu mult timp până să răspundă:

— Da.

— Stai cu noi, zise bătrânul adunându-și curajul. O să discut cu Hunter și cred că o să fie de acord. O să-i spun că am nevoie de tine ca să...

Ridică din umeri, neștiind cum să-i explice fetei că trebuia să fie inspirația lui.

— Spuneți-i că *el* are nevoie de mine, zise Sașa.

Sări pe peron și se îndepărtă de drezină, mângâind fiecare coloană pe lângă care trecea.

Nu avea nici urmă de viclenie și nu flirta deloc. Părea să nutrească dispreț nu numai față de armele de foc, ci și față de arsenalul tipic al oricărei femei, acele priviri dulci și gesturi cuceritoare, acele fluturări din gene care puteau provoca uragane și acele zâmbete abia schițate pentru care

un bărbat s-ar fi sacrificat sau ar fi ucis. Sau poate că pur și simplu încă nu știa cum să folosească aceste arme?

Indiferent de motiv, se descurca și fără ele. O singură căutătură a ochilor ei albaștri îl făcuse pe Hunter să-și schimbe o hotărâre, o singură mișcare a ei îl înlănțuise în mreje, împiedicându-l să ucidă. Dar oare reușise ea să-i străpungă armura și să-i pătrundă în carne? Sau de fapt el avea nevoie de fată pentru altceva? Probabil asta era. Lui Homer îi venea greu până și să-și imagineze că brigadierul ar fi putut avea puncte sensibile, că putea fi atins, darămite rănit.

Homer nu reușea să adoarmă. Deși înlocuise masca sufocantă de gaze cu una mai ușoară, antipraf, îi era la fel de greu să respire, iar menghina care îi strângea tâmpile nu-și slăbise prinsoarea. Își lepădase toate lucrurile în tunel. Își frecase mâinile cu o bucată de săpun cenușiu, curățase mizeria cu apă verzuie dintr-o canistră veche de benzină și decisese să poarte pe viitor o mască antipraf. Ce altceva putea face un om ca să nu-și pună tovarășii în pericol?

Nimic. De-acum absolut nimic nu mai avea rost, nici măcar să pătrundă în tunel și să se transforme într-o grămadă abandonată de zdrențe putrede. Dar întâlnirea de azi cu moartea îl purtase cu douăzeci de ani în urmă, până în ziua când pierduse tot ce iubea. Și asta dăduse planului său un nou sens, unul autentic.

Dacă ar fi depins de Homer, le-ar fi ridicat un adevărat monument. Dar meritau măcar o piatră de căpătâi. Născuți la zeci de ani diferență, muriseră cu toții în aceeași zi: soția, copiii și părinții lui.

Și mai erau și colegii săi de școală și prietenii de la colegiul tehnic. Actorii și cântăreții lui favoriți. Și toți oamenii care în acea zi erau încă la muncă, ajunseseră deja acasă sau rămăseseră blocați undeva în trafic.

Cei care muriseră pe loc și cei care încercaseră să supraviețuiască, rezistând alte câteva zile în capitala otrăvită și pe jumătate ruinată, zgrepțănând cu mâini tot mai slăbite la ușile ermetice ale metroului. Cei dezintegrați pe loc în atomi și cei care se umflaseră și se descompuseseră de vii, devorați de radiații.

Primii cercetași ieșiți la suprafață nu putuseră să doarmă zile în șir după ce reveniseră din misiune. Homer îi întâlnise pe unii dintre ei la focurile de tabără din stațiile de tranzit și, privindu-i în ochi, văzuse întipărite pentru totdeauna pe retinele lor străzi ca niște râuri înghețate abundând de pești morți. Mii de mașini încremenite, pline cu pasageri morți blocau bulevardele și autostrăzile ce ieșeau din Moscova. Cadavre zăceau pretutindeni. Până la sosirea noilor stăpâni ai orașului, nu avusese cine să le adune.

Ca să se cruțe, cercetașii încercaseră să evite școlile și grădinițele. Însă era suficient să arunci o privire în interiorul unei mașini de familie ca să-ți pierzi mințile. Miliarde de vieți frânte în aceeași clipă. Miliarde de gânduri nerositate, miliarde de visuri neîmplinite, miliarde de nedreptăți neiertate. Fiul mai mic al lui Nikolai îi ceruse un nou set de carioci, fiica lui se temuse să meargă la lecțiile de patinaj artistic. Înainte să adoarmă, soția lui îi descrisese până în cele mai mici amănunte vacanța de vară pe care aveau să o petreacă numai ei doi la mare. Faptul că aceste visuri și dorințe mărunte fuseseră cele de pe urmă le făcea să devină deodată nespuse de importante. Lui Homer i-ar fi plăcut să-i cioplească fiecăruia dintre ei un epitaf. Dar în mod sigur umanitatea merita un epitaf pe acest gigantic mormânt comun. Și acum, când el însuși nu mai avea mult de trăit, Homer simți că putea găsi cuvintele potrivite.

Tot nu știa în ce ordine să le așeze, cum să le adune laolaltă, cum să le înfrumusețeze, dar simțea deja că în

povestea ce se desfășura sub ochii lui aveau să încapă toate suferințele tulburate și fără odihnă, fiecare sentiment și fiecare fărâma de cunoaștere adunată cu atâta trudă și că el însuși avea să-și afle locul aici. Nu exista poveste care să-i servească mai bine scopurile.

Când la suprafață aveau să se ivească zorii, iar șirurile de tarabe să se trezească la viață dedesubt, avea să colinde printre ele până găsea un caiet nou de matematică și un pix. Și trebuia să se grăbească. Dacă nu punea pe hârtie schița viitorului roman, pe care o vedea scânteind dinaintea lui ca un miraj, aceasta se putea topi și cine știe cât avea să mai stea pe duna lui de nisip privind în zare, în speranța că turnul lui de fildeș avea să se înfiripe iar din grăunțele fine de nisip și din aerul incandescent, vibrant?

Poate că nu mai avea destul timp.

„Indiferent ce spune fata, o privire în orbitele goale ale eternității constituie un stimulent care te împinge la acțiune“, chicoti el pentru sine. Apoi își aminti sprâncenele ei arcuite, două străfulgerări albe pe chipul ei sumbru și murdar de praf, buzele ei mușcate și părul blond și ciufulit și zâmbi din nou.

„Măine mai am ceva de căutat în piață“, își zise el în timp ce adormea.

Noaptea în Pavelețkaia sunt întotdeauna neliniștite. Torțele fumegânde aruncă străfulgerări de lumină pe marmura mânjită de funingine, tunelurile respiră neliniștite și oamenii de la baza scărilor rulante își vorbesc cu voci atât de joase, încât de-abia se aud. Stația face pe moarta, sperând că fiarele de la suprafață nu vor fi atrase de mirosul de carne.

Dar uneori cele mai curioase dintre fiare descoperă un pasaj care duce în adâncuri, îl adulmecă și simt mirosul de sudoare proaspătă, bătaia inimilor, murmurul sângelui curgând prin vene. Și pornesc să coboare.

Homer ațipise în sfârșit, așa că vocile alarmate dinspre celălalt capăt al peronului pătrunseră în conștiința lui ca niște ecouri stinse și distorsionate. Apoi însă răsună o împușcătură care-l smulse pe loc din moțăială. Bătrânul tresări și privi panicat în jur, bâjbâind după armă pe podeaua drezinei.

Huruitul asurzitor ca un tunet al mitralierei fu acompaniat de pârâitul câtorva pistoale automate, iar alarma din vocile santinelor fu înlocuită de groază pură. Indiferent în cine trăgeau, gloanțele lor nu aveau efect. Nu mai erau focuri sincronizate asupra unei ținte în mișcare, ci împușcăturile disperate, necoordonate, ale unor oameni ce încercau numai să-și salveze propria piele.

Homer își găsi automatul, dar nu se putu convinge să pătrundă în stație. Avu nevoie de toată voința ca să reziste ispitei de a porni motorul și a se îndepărta cu toată viteza, indiferent încotro. Dar rămase în drezină, întinzându-și gâtul ca să vadă lupta prin desişul încâlcit al coloanelor. Peste strigătele și înjurăturile paznicilor care încercau să se apere se ridică un țipăt sfâșietor care păru să răsunе surprinzător de aproape.

Mitraliera se înecă și cineva scoase un urlet cumplit, întrerupt brusc de parcă îi fusese smuls capul. Pârâitul pistoalelor automate asaltă din nou timpanele lui Homer. Însă acum focurile erau rare și distante. Țipătul se repetă, de data asta ceva mai departe... Și deodată făptura care-l scosese primi răspuns de undeva din apropierea drezinei.

Homer numără până la zece și porni motorul cu mâini tremurânde: tovarășii lui urmau să revină dintr-o clipă în alta și aveau să demareze imediat, o făcea pentru binele lor, nu al lui... Drezina vibră și scoase fum pe măsură ce motorul se încălzea, apoi ceva străfulgeră printre coloane cu o viteză incredibilă, mișcându-se și dispărând atât de iute,

încât mintea lui nu reuși să proceseze imaginea. Bătrânul se apucă de bară, puse piciorul pe accelerație și trase aer adânc în piept. Dacă nu apăreau în următoarele zece secunde, avea să lase totul baltă și să... Și apoi, fără să înțeleagă de ce o făcea, Homer păși pe peron ținând automatul lui inutil cu țeava îndreptată înainte. Doar ca să se asigure că nu mai putea face nimic pentru tovarășii lui. Se lipi de coloană și aruncă o privire pe hol... Vru să țipe, dar aerul nu-i ajungea.

Sașa știuse că lumea nu se reducea la cele două stații în care trăise, totuși nu-și imaginase că dincolo de ele putea exista atâta frumusețe. Mohorâtă și plicticoasă cum fusese, Kolomenskaia i se păruse un cămin, primitoare și familiară până în cele mai mici amănunte. Avtozavodskaia fusese spațioasă și măreață, dar rece și nu putea uita că le întorsese spatele ei și tatălui său.

Însă putea începe de la zero relația cu Pavelețkaia și cu fiecare minut care trecea Sașa își dorea tot mai mult să se poată îndrăgosti de această stație. Voia să-i iubească coloanele ușoare și ramificate, cu arcadele lor uriașe și primitoare, marmura ei nobilă străbătută de mici vinișoare ce făceau pereții să semene cu o piele delicată... Kolomenskaia era urâtă, Avtozavodskaia prea severă, dar această stație părea să fi fost construită de o femeie, era jucăușă, chiar frivolă. După zeci de ani Pavelețkaia refuza să-și dea uitării gloria trecută. Sașa își zise că oamenii care locuiau aici nu puteau fi cruzi sau răi. Oare ea și tatăl ei n-ar fi trebuit decât să treacă de stația cea ostilă ca să dea peste acest tărâm magic? Oare dacă el ar fi trăit numai o zi în plus, ar fi reușit să scape de exilul și truda lui și să fie liber din nou? Ar fi putut ea să-l convingă pe bărbatul ras în cap să-i ia pe amândoi...

În depărtare scânteia un foc înconjurat de santinele și raza unui proiector cerceta tavanul, dar Sașa nu vru s-o ia

într-acolo. Trăise atâția ani cu impresia că dacă ar fi reușit să părăsească Kolomenskaia și să cunoască alți oameni ar fi fost fericită! Acum însă nu avea nevoie decât de o singură persoană căreia să-i împărtășească încântarea și uimirea că lumea devenise cu o treime mai mare și speranța ei că lucrurile se puteau îndrepta. Dar probabil că nimeni nu avea nevoie de Sașa, deși încercase să se convingă de contrariu pe sine și pe bătrân.

Așa că fata porni în direcția opusă, către o garnitură prăpădită de metrou care ieșea pe jumătate din tunelul din dreapta, cu geamurile sparte și ușile larg deschise. Pătrunse înăuntru și străbătu metroul, sărind peste spațiile dintre vagoane și cercetându-l pe primul, pe al doilea, pe al treilea... În cel din urmă descoperi un scaun care supraviețuise miraculos și se așeză pe el, cu genunchii la piept. Privi în jur încercând să-și imagineze că trenul va porni într-o clipă, purtând-o către alte stații, puternic luminate și zumzând de voci. Dar credința și imaginația ei nu erau suficient de puternice pentru a pune în mișcare miile de tone de fier ruginit. Cu bicicleta fusese mai ușor. Și încercarea ei de a se ascunde dăduse greș: sărind din vagon în vagon pe urmele ei, zgomotul bătăliei din stația Paveletkaia o ajunse în cele din urmă. Iarăși?

Își coborî picioarele pe podea și se repezi către stație, singurul loc unde putea face ceva.

Cadavrele mutilate ale santinelilor zăceau lângă ghereta de sticlă al cărei proiector încremenise, în focul stins și în mijlocul stației. Renunțaseră deja să opună rezistență și își căutaseră refugiul în pasaj, dar moartea le ajunsese la jumătatea drumului.

O siluetă sinistră, nefirească, stătea aplecată deasupra unuia dintre cadavre. De departe era greu s-o deslușești, totuși Homer zări o piele albă, netedă, un gât puternic,

agitat de ticuri și picioare cu prea multe încheieturi, tropăind nerăbdătoare.

Bătălia era pierdută. Dar unde era Hunter?

Bătrânul se uită din nou și oroarea îl împietri... La zece pași de el, o față de coșmar îl privea de la o înălțime de mai bine de doi metri, ițindu-se, la fel ca el, de după o coloană, de parcă se jucau de-a v-ați ascunselea. De pe buza de jos, lăsată, picura ceva roșu, falca i se mișca întruna mestecând, măcinând, iar spațiul de sub fruntea teșită era absolut pustiu, deși lipsa ochilor nu părea să-i provoace fiarei nicio dificultate când era vorba să se deplaseze și să atace.

Homer se retrase și apăsă pe trăgaci. Arma automată nu scoase niciun sunet. Monstrul dădu drumul unui urlet lung, asurzitor, și țâșni către centrul stației. Bătrânul începu să smucească piedica înțepenită, înțelegând că nu avea suficient timp...

Dar brusc monstrul își pierdu orice interes față de el. Acum atenția îi era atrasă de ceva de la marginea peronului. Homer se răsuci rapid, urmând privirea fără ochi a făpturii, și i se opri inima în loc. Fata încremenise privind îngrozită în jur.

— Fugi! urlă Homer și vocea i se frânse într-un fel de cârâit care-i răni gâtulejul.

Monstrul alb se năpusti înainte, străbătând câțiva metri dintr-un salt, și se opri în fața fetei. Ea scoase un cuțit care era inutil la altceva decât la gătit și-l flutură amenințător. Drept răspuns fiara lovi cu una dintre labe și fata se prăbuși la podea, iar cuțitul zbură câțiva metri prin aer.

Bătrânul era deja în drezină, dar nu se mai gândea să fugă. Gâfâind și pufăind, răsuci mitraliera încercând să prindă silueta albă și agitată în centrul rețelei de reticule. Nu reuși: monstrul se apropia de Sașa. Homer avu senzația că, după ce ucisese santinelele care reprezentau un oarecare

pericol pentru ea, creatura se amuza acum încolțind două victime neajutorate și jucându-se cu ele înainte să le ucidă.

Acum se aplecase deasupra Sașei, ascunzând-o de privirile bătrânului. Își jupuia prada?

Deodată zvâcni și se împletici îndărăt, zgâriind cu ghearele o pată întunecată ce i se întindea pe spinare, apoi se răsuci răcnind, gata să-și devoreze atacatorul.

Hunter înaintă spre ea clătinându-se pe picioare, ținându-și automatul într-o singură mână. Celălalt braț îi atârna inert și era evident că făcea fiecare pas cu mare efort și îndurând dureri crunte.

Brigadierul trase o nouă rafală în plin, însă monstrul era incredibil de rezistent: de-abia se clătină, iar în clipa următoare își recăpătă echilibrul și se repezi la el. Lui Hunter i se terminase muniția, dar se răsuci executând o întoarcere incredibilă și străpungând trupul imens cu maceta, în timp ce monstrul se prăbușea peste el, sufocându-l cu greutatea sa și frângându-i oasele.

Cel de-al doilea monstru sosi în fugă ca pentru a nimici orice speranță. Încremeni aplecat deasupra trupului tovarășului său, ce încă mai zvâcnea, împunse cu o gheară pielea palidă ca și cum ar fi încercat să-l trezească, apoi își ridică lent spre bătrân chipul fără ochi.

Homer nu rată prilejul. Gloanțele de calibru greu sfâșiară torsul monstrului și-i sfărâmară craniul, doborându-l la podea și transformând în cioburi și praf plăcile de marmură din spatele lui. Trecu ceva timp înainte ca bătrânul să-și calmeze bătăile inimii și să-și desfacă degetele amorțite de pe trăgaci.

Apoi închise ochii, își scoase masca și lăsă aerul rece, în care stăruia miros de sânge proaspăt, să-l inunde. Toți eroii căzuseră și el rămăsese singur pe câmpul de luptă.

Cartea lui se terminase înainte să înceapă.

Capitolul 10

Post-mortem

Ce rămâne după moartea oamenilor? Ce va rămâne după fiecare dintre noi?

Pietrele de mormânt se prăbușesc, mușchiul le acoperă și în numai câteva decenii inscripțiile lor devin ilizibile.

Până și în vremurile trecute, când nu mai avea cine să îngrijească un mormânt, terenul cimitirului era redistribuit între cei recent răposați. Singurii care veneau să-i viziteze pe morți erau copiii și părinții. Nepoții veneau mai rar, iar strănepoții aproape niciodată.

În marile orașe, perioada denumită „odihna veșnică” însemna de obicei un răgaz de jumătate de secol înainte ca oasele să fie deranjate pentru ca în cimitir să fie înghesuite și mai multe rămășițe omenești sau poate pentru ca terenul să fie excavat și transformat într-o zonă rezidențială nouă. Pământul era prea aglomerat ca să aibă loc și pentru vii și pentru morți.

O jumătate de secol era un lux pe care și-l puteau permite numai cei ce muriseră înainte de Ziua Judecății de Apoi. Cine să-și bată capul cu un singur cadavru când întreaga planetă murea? Niciunul dintre locuitorii metroului nu avusese parte de onoarea de a fi îngropat sau de speranța că trupul nu-i va fi devorat de șoareci.

Mai înainte, rămășițele aveau dreptul să existe câtă vreme cei vii își aminteau de oamenii cărora le aparținuseră. Un om își amintea rudele, colegii de școală și pe cei de serviciu. Dar

amintirea nu durează mai mult de trei generații, adică aceeași perioadă de cincizeci și ceva de ani.

Cu aceeași nepăsare cu care lepădăm din amintire imaginea bunicului sau pe a prietenului nostru de la școală, într-o zi cineva ne va lăsa și pe noi să pierim în uitare. Amintirea unui om poate dura mai mult decât scheletul său, dar când piere cea din urmă persoană care-și mai aduce aminte de noi, pierim odată cu ea. Fotografii? Cine le mai face zilele-astea? Și chiar când se făceau, câte erau păstrate? Cândva, la sfârșitul fiecărui album de familie era un mic loc rezervat pentru fotografii îngălbenite de timp, însă nu mulți dintre cei care frunzăreau albumele puteau spune cu certitudine care dintre strămoși apăreau în poze. De fapt, fotografiile celor duși dintre noi pot fi privite ca niște măști mortuare prelevate de pe trup, nu ca niște măști ale vieții copiate după suflet. Și apoi pozele se descompun și ele, chiar dacă mai încet decât trupurile celor pe care-i reprezintă.

Deci ce mai rămâne?

Copiii?

Homer atinse flacăra lumânării cu degetul.

Era ușor pentru el să intelectualizeze. Spusele lui Ahmed încă îl tulburau. Condamnat să nu aibă copii, lipsit de orice șansă să-și continue neamul, bătrânul nu putea decât să nege această formă de nemurire.

Luă din nou pixul.

Ei pot semăna cu noi. Pe chipurile lor ne vedem propriile trăsături, îmbinate miraculos cu trăsăturile celor pe care i-am iubit. Ne copleșește tandrețea când ne recunoaștem în gesturile lor, în arcuirea sprâncenelor, în expresiile lor. Prietenii ne spun că fiii sau fiicele noastre ne seamănă leit, că sunt bucățică ruptă din noi. Toate astea ar trebui să ne promită teoretic o continuitate a ființei noastre după ce vom înceta să existăm. Dar de fapt niciunul dintre noi nu este un original după care se fac copii, ci o combinație fantasmagorică, împletind trăsăturile exterioare și

interioare ale tatălui și mamei noastre, la fel cum și ei la rândul lor constau din jumătăți ale propriilor părinți. Asta înseamnă că nu suntem unici, că e numai o eternă rearanjare a acelorași piese de mozaic care există independent de noi, combinându-se la întâmplare pentru a compune miliarde de tablouri fără o valoare anume, care se destramă sub privirile noastre? Dacă-i așa, ce rost are să ne mândrim că vedem la copiii noștri acea anume curbura a nasului sau acea gropiță în obraz pe care le gândim ca fiind ale noastre, dar care au călătorit deja prin mii de trupuri, vreme de jumătate de milion de ani?

O să rămână ceva după mine anume?

Lui Homer îi fusese mai greu decât altora. Îi invidia sincer pe cei a căror credință le permitea să spere într-o lume de apoi. Când însă auzea pomenindu-se despre asta, gândul lui zbura către Nahimovski Prospekt. Poate că Homer însemna mai mult decât carnea lui care avea să fie mestecată și digerată de mâncătorii de cadavre. Dar chiar dacă mai era altceva în el, acel ceva nu putea exista fără carne și oase.

Ce-au lăsat în urmă regii Egiptului. Dar eroii Greciei? Sau artiștii Renașterii? A rămas ceva din ei? Dăinuiesc prin ceva?

Dar ce altă nemurire îi rămâne omului?

Homer reciti ce scrisese, cugetă o clipă apoi rupse atent foile din caiet, le făcu ghem, le puse pe o farfurie de metal și le dădu foc. Un minut mai târziu din munca ultimelor trei ore nu mai rămăsese decât un pumn de cenușă.

Murise.

Moartea era așa cum și-o imaginase Sașa: ultima rază de lumină se stinge, vocile amuțesc, nu-ți mai simți trupul și tot ce rămâne e întunericul etern. Întunericul și tăcerea din care apar toți oamenii și unde, inevitabil, se întorc. Sașa auzise povești despre Rai și Iad, dar Lumea Subterană i se păruse întotdeauna inofensivă. Eternitatea petrecută într-o

completă nemișcare, surd și orb i se părea de o mie de ori mai rea decât cazanele cu smoală încinsă.

Apoi deasupra ei se ivi o flacără micuță și tremurătoare. Sașa se întinse spre ea, dar nu reuși s-o prindă. Licuriciul acela dansator fugi de ea, se reîntoarce ca s-o necăjească și fugi din nou, momind-o, tachineând-o.

Știa ce era: lumina de la capătul tunelului.

Tatăl ei povestea că, atunci când murea cineva în metrou, sufletul îi bântuia dezorientat prin tunelurile încâlcite și negre ca smoala, fiecare ducând într-o fundătură. Neînțelegând că nu mai era legat de trup, că existența sa pământească se terminase. Trebuia să colinde până ce zărea, departe înaintea sa, lumina unui foc fantomatic de tabără. Când vedea lumina, sufletul trebuia să se grăbească spre ea, căci îi fusese trimisă lui anume și avea să-l călăuzească până într-un loc unde își putea afla pacea. Dar uneori se întâmpla ca luminița să se milostivească de un suflet și să-l conducă înapoi la trupul său rătăcit. Se zvonea despre asemenea oameni, cei care reveniseră de pe lumea cealaltă, deși ar fi fost mai corect să spui că întunericul îi eliberase.

Luminița îi cerea insistent s-o urmeze și Sașa cedă. Nu-și simțea picioarele, dar nu avea nevoie de ele: ca să țină pasul cu lumina ce se îndepărta nu trebuia decât să nu o piardă din ochi. Să-și țină privirea ațintită asupra ei de parcă ar fi încercat s-o cucerească, s-o îmblânzească.

În cele din urmă Sașa reuși s-o ajungă și luminița o purtă după ea prin bezna deplină, prin labirinturi de tuneluri de unde nu ar fi ieșit niciodată, către stația finală de pe linia vieții ei. Deodată înainte începu să se deslușească ceva: Sașa își imagină că ghidul ei lumina contururile unei încăperi îndepărtate unde o aștepta cineva.

— Sașa! o chemă o voce, una uimitor de familiară, deși nu-și amintea a cui era.

— Tată? întrebă ea prudentă, crezând că deslușește o undă de afecțiune în glasul acela.

Ajunseseră. Scânteia fantomatică se opri, se transformă într-o flacăra obișnuită, sări pe fitilul unei lumânări pe jumătate topite și se făcu comodă ca o pisică proaspăt revenită din plimbare.

O palmă rece și acoperită de bătăături se așază peste mâna ei. Șovăitoare, temându-se să nu se scufunde din nou, Sașa se detașă de luminiță. Urmând-o în trezie, durerea îi înjunghie antebrațul sfârtecat și tâmpla lovită începu să-i pulseze. Din beznă răsări, dansând în jurul ei, un mobilier banal de birou: două scaune, un dulap... Sașa era întinsă într-un pat adevărat, atât de moale, încât nu-și simțea spatele. Ca și cum trupul îi fusese returnat bucată cu bucată și unele bucăți încă se mai lăsau așteptate.

— Sașa? repetă vocea.

Își întoarse ochii spre vorbitor și își smuci mâna. Alături de ea ședea bătrânul cu care călătorise pe drezină. Atingerea lui nu fusese nedelicată, nu o rănise și nu o insultase. Sașa își smucise mâna de jenă că luase vocea unui străin drept a tatălui ei și de ciudă că luminița din tunel o condusesese în locul nepotrivit.

Bătrânul îi zâmbi cu blândețe. Părea să-i ajungă faptul că ea își revenise. Privindu-l mai îndeaproape, Sașa văzu o scânteiere caldă în ochii lui, genul de privire pe care o mai întâlnise doar o singură dată, în ochii unui singur bărbat. Nu era de mirare că îi confundase. Și deodată se simți rușinată față de el.

— Scuze, zise ea.

Și apoi, amintindu-și cele din urmă minute din stația Pavelețkaia, se ridică brusc în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat cu prietenul dumneavoastră?

Fata nu părea capabilă nici să râdă, nici să plângă sau poate că era prea secătuită de puteri ca s-o facă. Era norocoasă că ghearele ca niște săbii ale monstrului o rataseră, că o lovise numai cu laba. Dar și asta fusese de ajuns ca să-și piardă cunoștința vreme de douăzeci și patru de ore. Viața ei nu era în pericol, îl asigurase medicul pe Homer. Bătrânul nu-i povestise doctorului despre propriile lui probleme. Sașa – cât timp ea zăcuse în nesimțire, bătrânul ajunsese să-i spună așa – se lăsă să cadă moale pe pernă, iar Homer reveni la masa unde-l aștepta deschis caietul cu nouăzeci și șase de pagini goale. Învârti pixul în mână și își reluă cartea nou începută din locul unde o lăsase ca să se apropie de fata ce gema inconștientă.

...dar ultima caravană întârzia... întârzia dincolo de limita rezonabilă, suficient pentru ca oamenii să înceapă să înțeleagă că de data asta se întâmplase ceva cumplit și neprevăzut, ceva împotriva căruia nici măcar soldații hârșiți și înarmați până în dinți și relația construită de-a lungul anilor cu conducerea Hansei nu reușise să-i protejeze.

Și toate astea n-ar fi fost atât de rele dacă măcar comunicațiile ar fi funcționat. Dar ceva se întâmplase cu linia telefonică ce făcea legătura cu Cercul. Legătura se întrerupsese luni și echipa trimisă să caute avaria nu avusese niciun succes.

Homer își ridică privirea și tresări: fata stătea lângă el, descifrându-i mâzgălelile peste umăr. Nu părea mânată decât de curiozitate. Stânjenit, bătrânul întoarse caietul cu fața în jos.

— Pentru asta aveți nevoie de inspirație? întrebă ea.

— Sunt abia la început, murmură Homer fără să știe de ce.

— Și cu caravana ce s-a întâmplat?

— Nu știu, zise el începând să deseneze un chenar în jurul titlului. N-am terminat povestea. Culcă-te, trebuie să te odihnești.

— Dar de dumneavoastră depinde cum se termină cartea, obiectă ea fără să se clintească.

— În cartea asta nimic nu depinde de mine, zise bătrânul punând pixul pe masă. Nu o inventez, pur și simplu scriu tot ce mi se întâmplă.

— Atunci cu atât mai mult totul depinde de dumneavoastră, zise fata gânditoare. O să fiu și eu în ea?

— Chiar voiam să-ți cer permisiunea, chicoti Homer.

— O să mă gândesc, răspunse ea cu seriozitate. Dar de ce o scrieți?

Bătrânul se ridică în picioare, ca să nu se uite în sus la ea.

După ultima discuție cu Sașa își dăduse seama că tinerețea și lipsa ei de experiență te induceau în eroare. De fapt era ca și cum în stația aceea stranie de unde o culeseseră, un an făcea cât doi. Avea darul de a nu răspunde la întrebările pe care el le punea cu voce tare, ci la acelea nerostite. Și nu-l întreba pe Homer decât lucruri la care nici el nu știa răspunsurile.

I se mai părea că dacă voia ca ea să fie sinceră și deschisă față de el – și altminteri cum ar fi putut deveni eroina lui? – trebuia să fie el însuși cinstit cu ea, să nu lase nimic nerostit și să-i spună tot ce și-ar fi spus și sieși.

— Vreau ca oamenii să-și aducă aminte de mine. De mine și de cei dragi mie. Vreau să știe cum a fost lumea pe care am iubit-o. Să afle cele mai importante lucruri pe care eu le-am aflat și le-am înțeles. Ca să las ceva în urma mea.

— Vă puneți sufletul în ea? întrebă fata înclinându-și capul într-o parte. Dar e doar un caiet. Poate să ardă sau să se piardă.

— Nu-i cel mai bun loc unde să-ți păstrezi sufletul, nu-i așa? oftă Homer. Nu, am nevoie de caiet ca să aranjez totul în ordinea în care s-a petrecut și să nu uit nimic important

până termin de scris povestea. După aceea va fi suficient să o spun câtorva persoane. Și dacă îmi reușește, după asta n-o să mai am nevoie nici de hârtie și nici de trup.

— Presupun că ați văzut tot felul de lucruri care ar fi păcat să fie uitate, zise fata ridicând din umeri. Eu însă n-am nimic de scris. Și n-am nevoie să fiu în caietul dumneavoastră. Nu stricați hârtia pe mine.

— A, dar tu te afli abia la început... începu bătrânul și se întrerupse.

Nu vrusese să spună asta. Fata nu-i răspunse și Homer se temu că acum se va închide cu totul în ea. Încercă să găsească cuvintele cu care să retracteze tot ce spusese, dar se pomeni încâlcit și mai rău în propriile lui îndoieli.

— Și care-i cel mai frumos lucru pe care vi-l amintiți? întrebă ea deodată. Cel mai frumos, cu adevărat frumos?

Homer tăcu ezitând. I se părea straniu să-și împărtășească gândurile cele mai intime cu o persoană pe care o cunoștea de mai puțin de două zile. Nu-i spusese asta nici măcar Elenei: până și ea credea că fotografia de pe peretele cămăruței lor era numai un peisaj citadin banal. Și cum putea înțelege o fată care își petrecuse toată viața sub pământ ceea ce i-ar fi povestit el?

— Ploaia de vară, rosti, decis să facă o încercare.

— Ce era așa frumos la ea? întrebă fata cu o încruntătură nostimă.

— Ai văzut vreodată cum plouă?

— Nu, zise ea clătinând din cap. Tata nu mă lăsa să ies afară. Am ieșit o dată sau de două ori, dar nu mi-a plăcut. E înspăimântător să nu ai pereți în jurul tău. Ploaia e când cade apă din cer, zise ea ca să se asigure.

Dar Homer n-o mai asculta. Deodată era înapoi, în acea zi îngropată adânc în trecut. Ca un medium care și-a cedat trupul spiritului pe care l-a invocat, privi în gol și vorbi...

— Fusesse o lună caldă și secetoasă. Soția mea era însărcinată și îi era și-așa greu să respire, iar căldura aceea... În maternitate era un singur ventilator în tot salonul și ea se plângea tot timpul de atmosfera sufocantă. Din pricina ei nici eu nu puteam să respir. Eram într-un hal fără de hal: încercaserăm amândoi ani de zile, dar nimic nu dăduse rezultate și acum doctorii ne avertizau că e în pericol să piardă sarcina. Trebuia să stea acolo ca să păstreze copilul, deși s-ar fi simțit mai bine acasă. Sosise ziua nașterii și nu se întâmpla nimic. Conracțiile nu începuseră și nu puteam să mă învoiesc de la serviciu în fiecare zi. Iar cineva îmi spusese că dacă un copil nu se naște la termen se poate naște mort. Îmi ieșisem din minți și de la muncă mă repezeam la spital să stau de pază sub fereastra ei. În tuneluri telefonul meu nu avea semnal, așa că verificam în fiecare stație dacă nu am apeluri pierdute. Și pe urmă am primit un mesaj text de la doctor: *sună-mă de urgență*. Până să găsesc un loc liniștit de unde să telefonez, în mintea mea soția și copilul erau deja îngropați. Am format numărul...

Homer amuți ascultând telefonul care suna, așteptând răspunsul. Fata nu-l întrerupse, păstrându-și întrebările pentru mai târziu.

— Și mi-au zis: Felicitări, ai un băiat. Sună atât de simplu: Ai un băiat. Dar în clipa aceea mi-au redat soția, revenită din morți... și pe urmă a mai avut loc un miracol. Am ieșit la suprafață și ploua! O ploaie răcoroasă. Și aerul era deodată ușor și transparent. Ca și cum orașul ar fi fost înfășurat într-un celofan prăfuit care acum fusese îndepărtat dintr-o mișcare. Frunzele erau lucioase, cerul se însuflețise în sfârșit, casele parcă-ntineriseră. Am dat fuga până la o florărie de pe strada Tverskaia, plângând de fericire. Aveam o umbrelă, dar n-am deschis-o, voiam să mă ude până la piele, voiam să simt ploaia aia. Nu am cuvinte să-ți

descriu exact. Fiul meu se născuse, dar era ca și cum eu însumi renăscusem și priveam lumea de parcă o vedeam pentru prima oară. Acum totul urma să fie nou: dacă ceva nu mergea, dacă ceva era greșit, aveam să repar. Ca și cum aveam două vieți. Dacă nu reușeam să termin ceva, avea s-o facă fiul meu. Aveam toată viața înaintea. Toată lumea avea toată viața înaintea...

Bătrânul se opri. Privi blocurile staliniste de zece etaje de pe strada Tverskaia, învăluite în pâcla trandafirilor a înserării, savură vuietul traficului, respiră aerul dulceag încărcat cu vapori de benzină, apoi închise ochii, ridicându-și fața către ploaia aceea de vară. Când reveni în prezent, picături de ploaie încă îi mai scânteiau pe obraji și în colțurile ochilor, dovadă a călătoriei înapoi în timp până în acea zi.

Și le șterse grăbit cu mânăca.

— Știți ce, zise fata, la fel de stânjenită ca Homer, cred că până la urmă ploaia poate fi frumoasă. N-am amintiri ca asta. Pot să mi-o amintesc pe a dumneavoastră? Și dacă vreți, zise ea zâmbind, puteți să mă băgați în cartea dumneavoastră. Sfârșitul ei trebuie să depindă de cineva, nu?

— E încă prea devreme, se răsti doctorul.

Sașa nu-i putea explica înțepatului ăstuia cât de importantă era solicitarea ei. Trase aer în piept pentru o nouă replică, dar nu-l folosi. Se mulțumi să dea a lehamite din mâna sănătoasă și-i întoarse spatele.

— Nu-i nimic, ai răbdare. Dar, dacă tot te-ai ridicat în picioare, poți să faci o mică plimbare.

Își adună instrumentele într-o geantă roasă de plastic și strânse mâna bătrânului.

— Mă întorc în vreo două ore. Șeful mi-a spus să am grijă de voi. Vă suntem îndatorați, vă dați seama.

Bătrânul puse pe umerii Sașei o jachetă soldățească de camuflaj și ea ieși pe urmele doctorului. Trecu pe lângă celelalte saloane ale infirmeriei, străbătu un șir de camere și nișe unde se înghesuiau paturi și mese și urcă două șiruri de trepte la capătul cărora o ușă joasă și banală o scoase în stația imensă. Sașa încremeni în prag și îi luă ceva timp până să-și adune curajul să iasă. Nu mai întâlnise atâția oameni la un loc. Nici nu-și imaginase că există atâția pe lume. Mii de oameni, și fără măști! Și atât de diferiți unii de alții! Erau bătrâni decrepiți și bebeluși. Numeroși bărbați: cu bărbi sau complet rași, înalți sau scunzi, obosiți și uzați sau musculoși și cu sânge fierbinte. Mutilați în luptă sau urâți din naștere, nemaipomenit de chipeși sau inexplicabil de atrăgători în ciuda aspectului banal. Și la fel de multe femei: negustorese late în spete și roșii la față, cu basmale și jachete matlasate și tinere delicate și palide cu haine în culori incredibil de vii și cu podoabe complicate.

Puteau să-și dea seama că Sașa era altfel decât ei? Avea să reușească să se piardă în mulțime, prefăcându-se că-i una de-ale lor, sau aveau să atace intrusa, să muște albi-noasa până la moarte, ca un cârd de șoareci? La început i se năzări că toată lumea o privește și fiecare căutătură întâmplătoare pe care o surprinse îi provocă frisoane. Dar după un sfert de oră se obișnuie. Printre oamenii care o priveau erau și unii ostili, curioși sau prea insistenți, dar cei mai mulți erau indiferenți. Privirea lor aluneca blând peste Sașa, apoi își vedeau de drum fără s-o remarcă. Își zise că aceste căutături absente, deloc neplăcute, ungeau angrenajele mulțimii ca uleiul de motor. Dacă fiecare ar fi fost atent la fiecare, fricțiunea ar fi fost prea puternică și întregul mecanism ar fi înțepenit.

Ca să se integreze nu trebuia să-și schimbe hainele și nici să se tundă. Era suficient să caute privirile celorlalți,

dar să se uite nepăsătoare în altă parte imediat ce făcuse-ră contactul. Sub camuflajul acestei indiferențe false, Sașa reuși să se strecoare prin mulțimea în mișcare fără să paralizeze la fiecare pas.

În primele câteva minute, nasul ei fu asaltat de amestecul de mirosuri umane, dar în curând deveni mai puțin sensibil, învățând să selecteze mirosurile importante și să le ignore pe celelalte.

Prin duhoarea acră de trupuri nespălate răzbăteau adesea aromele subtile și ispititoare ale tinereții. Uneori mulțimea era scăldată în valuri de parfum emanate de femei îngrijite, care se contopeau cu fumul cărnii fripte pe vase cu cărbuni și cu duhoarea latrinelor. Pe scurt, pentru Sașa pasajul dintre cele două stații Pavelețkaia mirosea a viață și cu cât se lăsa pradă acestui miros îmbătător, cu atât mai dulce i se părea.

O explorare completă a pasajului i-ar fi luat probabil o lună întreagă. Totul era uimitor.

Tarabe cu bijuterii confecționate din zeci de mici discuri de metal gălbui, ștanțate... le-ar fi examinat ore în șir. Și grămezile imense de cărți conținând mai multă cunoaștere secretă decât ar fi putut ea ajunge să dețină!

Un bărbat își striga prețul de la o tarabă ce arbora un carton pe care scria „Flori“, alături de o colecție bogată de felicitări. Pe ele se vedeau imagini decolorate înfățișând buchete elegante. Sașa primise și ea una când era mică, dar aici erau atât de multe!

Bebeluși lipiți de sânul mamei lor și copii ceva mai mari jucându-se cu pisici adevărate! Cupluri care încă nu îndrăzneau să se mângâie decât din priviri și cupluri care se mângâiau cu degetele.

Și bărbați care încercau s-o atingă.

Poate ar fi luat atenția și interesul lor drept ospitalitate sau dorința de a-i vinde ceva, însă tonul onctuos și gâfâit cu care i se adresau o făcu să simtă jenă și dezgust. Ce voiau

de la ea? Nu erau destule femei localnice? Și unele dintre ele erau cu adevărat frumoase, iar țeșăturile viu colorate în care erau înveșmântate le făceau să semene cu bobocii de flori pe jumătate deschiși de pe felicitări. Probabil că oamenii aceia își băteau joc de ea... Oare chiar avea cu ce să provoace curiozitatea unui bărbat? Simți deodată o îndoială nefamiliară, în acel loc aflat sub arcada coastelor ei, acolo unde începea moliciunea abdomenului. Numai că mai în profunzime. Într-un loc pe care îl descoperise abia cu o zi în urmă.

Încercând să-și alunge tulburarea, colindă printre tarabele înțesate cu felurite mărfuri – plăci blindate și bijuterii, haine și unelte – dar acestea nu-i mai rețineau atenția. Descoperi că discuția cu sine putea fi mai zgomotoasă decât larma mulțimii și că imaginile produse de memoria ei puteau fi mai vii decât oamenii în carne și oase.

Valora ea cât viața lui? Putea să-l condamne după tot ce se întâmplase? Și, mai important, ce rost aveau gândurile astea stupide? Nu mai putea face nimic pentru el...

Și apoi, înainte să-și dea seama ce se petrece, clocotul gândurilor i se domoli și inima ei își găsi pacea. Ascultându-se mai atentă, surprinse notele unei melodii îndepărtate, pătrunzând în ea de afară, unde curgeau paralel cu curentul tulbure al vocilor omenеști fără să se amestece.

Ca mai toți oamenii, Sașa făcuse cunoștință cu muzica prin intermediul cântecelor de leagăn ale mamei ei. Dar tot atunci o și pierduse. Tatăl ei nu avusese ureche muzicală și nu-i plăcuse să cânte, iar muzicanții ambulanți și alții ca ei nu erau bine-veniți în Avtozavodskaja. Iar soldații care își murmurau cântecele soldățești melancolice în jurul focului de tabără fuseseră incapabili să smulgă muzică adevărată din chitarele lor dezacordate din furnir sau să facă să vibreze inima perfect acordată a Sașei.

Însă ceea ce auzea acum nu era un zăngănit anemic de chitară. Era mai degrabă vocea tandră a unei femei tinere,

a unei fete poate... totuși prea înaltă, depășind capacitățile laringelui uman și, în același timp, nefiresc de puternică. Dar cu ce putea compara Sașa acest miracol?

Dacă nu erai atent, melodia acelui instrument necunoscut te vrăjea, purtându-te undeva nespus de departe, către lumi pe care cei născuți în metrou nu le cunoșteau... și o făcea fără să-ți dai seama. Cântecul te făcea să visezi și-ți șoptea că toate visurile puteau deveni realitate. Deștepta o tânjire vagă, nedefinită și promitea imediat că o va satisface. O făcea pe Sașa să se simtă bine, ca și cum se pierduse într-o stație părăsită, dar descoperise brusc o lanternă a cărei rază îi arătase ieșirea.

Stătea lângă chioșcul unui vânzător de arme albe, în fața unei foi înalte de placaj de care erau atașate tot soiul de cuțite, de la bricege mici la cuțite de vânătoare amenințătoare. Sașa încremeni, privindu-le hipnotizată, în timp ce în ea se purta o bătălie disperată. Ideea ce-i venise în minte era simplă și ispititoare. Bătrânul îi dăduse un pumn de gloanțe, suficiente pentru un cuțit cu o lamă lată, zimțată, ascuțită, din oțel brunat, perfectă pentru ceea ce-și dorea ea.

O clipă mai târziu Sașa se hotărî, alungându-și îndoielele. Își ascunse târguiala în buzunarul de la piept al salopetei, cât mai aproape cu putință de locul a cărui durere voia s-o potolească. Porni spre infirmerie nemaisimțind greutatea jachetei soldățești și uitând de durerea de cap.

Mulțimea se înălța cu un cap deasupra fetei și cântărețul cel îndepărtat cu notele lui uimitoare rămânea invizibil pentru ea. Dar melodia încerca s-o copleșească, s-o facă să se întoarcă, să se răzgândească.

Însă în zadar.

Cineva ciocăni din nou la ușă.

Homer se ridică din genunchi cu un geamăt, se șterse cu mâneca la gură și trase de lanțul bazinului. Pe țesătura

verde-murdar a jachetei sale matlasate rămăsese o dâră scurtă, cafenie. Vărsa pentru a cincea oară în douăzeci și patru de ore, deși nu mâncase mare lucru.

Puteau exista mai multe explicații pentru starea sa, încercă el să se convingă. Nu trebuia să fie molima, făcând progrese rapide. Putea fi...

— Mai stai mult acolo? țipă nerăbdătoare vocea ascutită a unei femei.

Dumnezeule! În graba lui încurcase oare ușile? Homer își tamponă fața transpirată cu mâneca murdară, își luă un aer nepăsător și trase zăvorul.

— Bețivanule! îl apostrofă târfa în haine vapoase.

Îl împinse la o parte și trânti ușa după ea.

„Nu-i nimic”, își zise bătrânul. „Mai bine să creadă că-s beat...” Se apropie de oglinda de deasupra chiuvetei și își lipi fruntea de ea. Imediat ce-și recăpătă suflarea, observă că sticla se aburise și că masca îi alunecase, atârându-i sub bărbie. Și-o puse la loc și închise din nou ochii. Nu, era de nesuportat gândul că transmitea moartea oricărei persoane pe care o întâlnea în cale. Dar era prea târziu să dea înapoi: dacă era contagios, dacă nu încurca simptomele, atunci toți cei din stație erau condamnați. Începând cu această femeie, care nu se făcea vinovată de altceva decât că avusese o urgență în momentul nepotrivit. Ce ar fi făcut dacă el i-ar fi spus că în maxim o lună avea să moară? Ce stupid era totul, își zise Homer, stupid și de prost gust. Visa să-i immortalizeze pe toți cei cu care soarta îl pune în contact și când colo i se repartizase rolul de înger al morții, un înger absurd, chel și neputincios. Aripile-i fuseseră tăiate, avea un inel la picior și un termen de treizeci de zile și asta îl pusese în mișcare.

Fusese pedepsit pentru îndrăzneala și aroganța lui?

Nu, bătrânul nu mai putea să tacă. Dar exista o singură persoană pe lume căreia îi putea mărturisi. Oricum nu l-ar

mai fi putut înșela multă vreme și jocul ar fi fost mai simplu dacă și-ar fi dezvăluit amândoi cărțile.

Porni cu pași șovăitori către infirmerie.

Rezerva pe care o căuta era la capătul coridorului și în mod normal la ușă stătea cineva de pază, dar acum postul fusese abandonat și prin ușa întredeschisă se auzea un găfâit sacadat. Lua forma aproximativă a unor cuvinte, totuși să compui din ele fraze cu sens era dincolo de posibilitățile lui Homer, care trăgea cu urechea.

— Mai tare... Luptă... Trebuie... Totuși se susține... Rezistă... Nu uita... Încă posibil... Greșit... Condamnat... Totuși...

Cuvintele se contopiră într-un urlet ca și cum durerea devenise prea puternică pentru ca bărbatul care vorbea să mai păstreze șirul gândurilor lui fugare. Homer intră.

Hunter zăcea inconștient, rășchirat pe cearceafurile umeze și șifonate. Bandajele care strângeau craniul brigadierului îi alunecaseră pe ochi, pomeții proeminenți luceau de sudoare și falca lui țepoasă atârna neajutorată. Pieptul lat i se ridica și cobora ca foalele unui fierar, încercând să mențină focul în acest trup prea mare.

Fata stătea la căpătâiul patului, cu spatele la Homer și cu mâinile subțiri ținute înapoia trupului. Mai întâi bătrânul nu o privi cu atenție, apoi însă observă cuțitul negru ce se confunda cu țesătura salopetei și al cărui mâner fata îl strângea între degete.

Un apel.

Apoi un altul. Și un altul.

O mie două sute treizeci și cinci. O mie două sute treizeci și șase. O mie două sute treizeci și șapte.

Artiom nu le număra ca să-l impresioneze pe comandant cu răbdarea sa. O făcea ca să aibă impresia că se deplasează într-o direcție anume. Dacă se îndepărta de locul

unde începuse numărătoarea, însemna că fiecare țârâit îl ducea mai aproape de locul în care nebunia avea să înceze. Autoamăgire? Bine. Dar să asculte țârâiturile acelea și să-și spună că nu se vor opri era de neîndurat. Deși la început, când stătuse prima oară de gardă, chiar îi plăcuseră. Bipurile făceau ordine în haosul gândurilor lui, ca un metronom, golindu-i capul, subjugându-i pulsul accelerat și acordându-l cu ritmul lor egal.

Dar minutele pe care le delimitau semănau prea mult între ele și Artiom începuse să simtă că într-adevăr era prizonierul unei capcane temporale din care nu putea ieși până ce țârâitul nu se oprea. În Evul Mediu exista o tortură de acest soi: rădeau capul răufăcătorului și îl puneau sub un butoi din care apa picura în creștetul victimei, scoțând-o treptat din minți. Dacă masa de tortură dădea greș, banala picătură de apă avea rezultate extraordinare.

Legat de firul telefonic, Artiom nu avea dreptul să-și părăsească postul nicio clipă. Încerca să nu bea deloc pe durata turei sale, pentru a nu fi distras de chemarea naturii. Cu o zi înainte cedase, ieșise din încăpere și dăduse fuga la toaletă și înapoi. Se oprise în prag să asculte și-i înghețase sângele în vine: viteza se schimbase, semnalele se succedau mai rapid, rupând ritmul egal care le caracteriza. Nu se putuse întâmpla decât un singur lucru și el înțelegea asta foarte bine. Momentul pe care îl așteptase sosise în lipsa lui. Privind speriat către ușă — mai băgase cineva de seamă? — Artiom formase la iuțea numărul și își apăsase urechea de receptor.

Telefonul scosese un clinchet și apelurile își reluasera ritmul obișnuit. De atunci nu primise niciodată ton de ocupat și nimeni nu răspunsese. Dar Artiom tot nu îndrăznea să pună receptorul jos, mutându-l de la urechea transpirată la cea înghețată, încercând să nu piardă socoteala.

Nu-l înștiințase imediat pe comandant și acum parcă nu-i mai venea să creadă că bipurile sunaseră altfel ca de obicei. I se ordonase să stabilească un contact și de o săptămână numai asta făcea. Dacă încălcase ordinul, îl aștepta curtea marțială, care nu vedea nicio diferență între greșeală și sabotaj.

Telefonul îi mai spunea și cât îi rămăsese până la sfârșitul turei sale. Artiom nu avea ceas de mână, dar îl întrebase pe comandant cât era ceasul când acesta își făcuse rondul. Semnalul se repeta din cinci în cinci secunde. Douăsprezece apeluri însemnau un minut. Șapte sute douăzeci însemnau o oră. Treisprezece mii șase sute optzeci însemnau un schimb complet. Cădeau ca grăunțele de nisip dintr-o pâlnie de sticlă incredibil de mare într-o alta fără fund. Și Artiom stătea în gâtuitura îngustă a clepsidrei și asculta timpul trecând.

Singurul motiv pentru care nu îndrăznea să pună jos receptorul era că în orice clipă se putea ivi comandantul în inspecție. Altfel... Ceea ce făcea el era lipsit de sens. Era convins că la celălalt capăt al firului nu mai era nimeni în viață. Închizând ochii, Artiom văzu din nou imaginea înaintea ochilor...

Văzu biroul comandantului baricadat pe dinăuntru și pe ocupantul său așezat la birou, strângând în mână un pistol Makarov. Firește, cu timpanele sfâșiate nu putea auzi sunetul disperat al telefonului. Cei de afară nu reușiseră să deschidă ușa, dar gaura cheii și crăpăturile erau suficiente pentru ca zbârnăitul disperat al vechiului telefon să se prelingă afară, plutind pe deasupra peronului plin de trupuri umflate. Ar fi fost o vreme când sunetul telefonului nu s-ar fi auzit din pricina larmei mulțimii, a tropăitului de pași și a țipetelor copiilor, dar acum este unicul sunet

care tulbură odihna celor morți. Bateriile de urgență clipesc roșiatic în agonie.

Un apel.

Și încă unul.

O mie cinci sute șaizeci și trei. O mie cinci sute șaizeci și patru.

Și nimeni care să răspundă.

Capitolul 11

Daruri

— La raport!

Orice s-ar spune, comandantul știa cum să ia un om prin surprindere. Prin garnizoană circulau tot soiul de legende pe seama lui: se părea că fostul mercenar fusese faimos pentru îndemânarea sa cu armele albe și abilitatea de a se confunda cu întunericul. La un moment dat, înainte să se stabilească în Sevastopolskaia, obișnuia să masacreze de unul singur santinelele inamice dacă acestea demonstrau până și cea mai mică neatenție.

Artiom sări în sus, strânse receptorul între ureche și umăr, salută și se opri din numărat cu regret. Comandantul se apropie de registru, își verifică ceasul, trecu ora – 9.22 – alături de dată – 3 noiembrie – semnă și se răsuci nerăbdător către Artiom.

— Tăcere. Nu-i nimeni acolo.

— Nu răspunde nimeni? zise comandantul mușcându-și buzele, apoi își dezmoști mușchii gâtului și-și trosni vertebrele. Nu pot să cred.

— Ce nu puteți să credeți? întrebă prudent Artiom.

— Că Dobrîninskaia a căzut atât de repede. Înseamnă că epidemia a ajuns deja pe teritoriul Hansei? Îți imaginezi balamucul dacă e infectată Linia Circulară?

— Dar nu știm asta, nu-i așa? răspunse nesigur Artiom. Poate a început deja. Nu avem contact cu ei.

— Dar dacă linia e defectă?

Comandantul se aplecă și bătu darabana pe masă.

— Atunci ar fi ca în cazul bazei, zise Artiom indicând din cap tunelul ce ducea către Sevastopolskaia. Formez numărul și linia-i complet moartă. Cu ceilalți măcar am semnal. Echipamentul e funcțional.

— E clar că cei de la bază nu au nevoie de noi dat fiind că nu ne mai bate nimeni la ușă. Sau poate n-a mai rămas nimic la bază. Și nici în Dobrîninskaia, zise sec comandantul. Ascultă, Popov... dacă n-a mai rămas nimeni, o să crăpăm cu toții în curând. Și atunci carantina noastră n-are rost. Poate ar trebui s-o abandonăm. Ce zici? Întrebă el mușcându-și din nou buza.

— Nu, hotărât nu, carantina-i de bază, zise Artiom închinându-se înfricoșat la auzul ereziei și amintindu-și că acest comandant avea obiceiul să-i împuște pe dezertori în stomac și abia apoi să le citească sentința.

— De bază, repetă comandantul îngândurat. Alți trei oameni s-au îmbolnăvit azi. Doi localnici și unul de-ai noștri. Akopov. Și Aksionov a murit.

— Aksionov? Artiom strânse din ochi și înghiți cu noduri.

— Și-a sfărâmat capul de o traversă. A zis că durerea era cruntă, spuse comandantul pe același ton egal. Și nu-i cel dintâi. Probabil trebuie să fie o durere dată naibii ca să facă un om să-și petreacă o jumătate de oră în genunchi încercând să-și crape capul, nu?

— Da, să trăiți, zise Artiom simțindu-se brusc îngreșat.

— Tu? Grețuri? Amețeli? Întrebă comandantul grijuliu luminând fața lui Artiom cu lanterna. Deschide gura. Zi „aaa”. Așa, bun băiat! Ascultă aici, Popov, ia legătura cu Dobrîninskaia și fă-i să spună că Hansa are un vaccin și că echipele de medici vor sosi în curând. Și o să-i salveze pe toți cei sănătoși. Și o să-i vindece pe toți cei bolnavi. Și

n-o să stăm o eternitate în iadul ăsta. Și o să ne întoarcem acasă la nevestele noastre. Tu o să te întorci la Galea și eu o să mă întorc la Aliona și la Vera. Ai priceput, Popov?

— Da, să trăiți, zise Artiom încuviințând cu frenezie.

— Pe loc repaus!

Maceta i se rupsesse de la mâner, neputând să suporte greutatea creaturii ce se prăbușise peste el. Lama pătrunse se atât de adânc în trup, încât nici nu încercaseră s-o scoată. Și, cu trupul acoperit de zgârieturile făcute de ghearele bestiei, bărbatul ras în cap nu-și revenise nici după trei zile.

Sașa nu-l putea ajuta, dar tot trebuia să-l vadă. Măcar ca să-i mulțumească. Chiar dacă el n-o putea auzi. Însă doctorii nu-i dăduseră voie în rezerva lui. Spuneau că rănitul avea nevoie de liniște și odihnă.

Sașa nu era sigură din ce motiv îi ucisese bărbatul ras în cap pe oamenii din drezină. Dacă trăsesse în ei ca s-o salveze, îl putea ierta, dar, deși se străduise din răspuțeri să creadă asta, nu reușise. Exista o altă explicație mai plauzibilă: pentru el era mai ușor să ucidă decât să ceară ceva.

Însă la Pavelețkaia lucrurile stătuseră altfel. Nu exista îndoială: el venise după Sașa și fusese chiar pregătit să moară pentru ea. Nu însemna asta că ea se înșelase și că între ei începea să se înfiripe o legătură?

La Kolomenskaia, când el îi strigase să se întoarcă, ea se așteptase la un glonț, nu la o invitație de a-i însoți. Dar când se oprise și se întorsese, observase imediat schimbarea petrecută în el, deși chipul acela înspăimântător era la fel de impasibil ca întotdeauna: exista în ochii lui, ca și cum prin vizoarele acelor pupile negre și nemișcate ar fi privit brusc altcineva. Cineva curios în privința ei.

Cineva căruia acum ea îi datora viața. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i dea inelul de argint, așa cum făcuse mama ei odinioară, dar se temea că bărbatul ras în cap nu i-ar fi

înțeles semnificația. Cum altfel putea să-i mulțumească? Să-i dea un cuțit care să-l înlocuiască pe cel pe care-l rupsesese apărând-o era cel mai neînsemnat lucru pe care-l putea face. Când îi venise această idee simplă și încremenise dinaintea tejghelei fierarului, imaginându-și cum avea să-i înmâneze noul cuțit, cum o va privi el și ce va spune, nu uitase nicio clipă că plănuia să cumpere o armă ucigașă pe care el urma s-o folosească pentru a tăia beregăți și a spinteca pânțele.

În clipa aceea în ochii ei el nu era un bandit, ci un erou și mai ales un bărbat. Și aici exista un alt gând, nerostit, ba nici măcar formulat, care-i dădea târcoale prin minte: cuțitul lui era frânt, el era rănit și nu se putea trezi. Poate dacă ar fi avut un cuțit care era întreg... Era ca un talisman. Așa că-l cumpărase.

Acum, stând lângă patul lui cu cadoul ascuns la spate, Sașa aștepta ca el să-i simtă prezența sau măcar să simtă prezența armei. Bărbatul ras în cap zvâcni și fornăi, apoi începu să mârâie cuvinte, dar nu-și reveni: bezna îl ținea prea strâns în gheare. Până acum Sașa nu-i rostise numele nici măcar în gând, darămite cu voce tare. Înainte să-l pronunțe cu glas tare îl șopti ca și cum l-ar fi testat, apoi se hotărî.

— Hunter!

Bărbatul ras în cap amuți și ascultă, de parcă fata se aflase la o depărtare inimaginabilă, de unde vocea ei răzbătea doar ca un ecou stins. Dar nu-i răspunse. Sașa îi rosti numele mai tare, mai insistent. Nu avea de gând să renunțe până ce el nu deschidea ochii. Voia să fie luminița din tunelul lui.

Pe coridor cineva scoase o exclamație de surprindere, apoi cizme scârțâiră pe podea și atunci, ca să nu mai piardă timpul, Sașa se aplecă și puse cuțitul pe noptiera de la capul patului.

— Ăsta-i pentru tine, zise ea.

Degete de oțel îi apucară încheietura într-o strânsoare care i-ar fi putut frânge oasele. Rănitul reuși să-și salte

puțin pleoapele, dar privirea lui hoinări de colo colo absentă, fără să poposească asupra a ceva.

— Mulțumesc, zise fata fără să încerce să-și elibereze mâna din cursă.

— Ce cauți aici?

Un bărbat înalt și voinic purtând un halat alb, slinos, sosi în fugă lângă ea și înfipse o seringă în brațul bărbatului ras în cap. Pacientul se înmuie și infirmierul o săltă cu brutalitate pe Sașa în picioare, șuierând printre dinți:

— Ce-i cu tine, nu pricepi? În situația lui... doctorul a interzis cu strictețe...

— Voi nu pricepeți! Trebuie să se agațe de ceva și injecțiile voastre nu fac decât să-i slăbească strânsoarea.

El o îmbrânci zdravăn pe Sașa în direcția ușii, dar după ce se împletici câțiva pași ea se răsuci și-l fulgeră cu o privire încăpățânată.

— Să nu te mai prind aici! Și ăsta ce-i? adăugă el zărind cuțitul.

— E al lui... I l-am cumpărat eu, zise Sașa și șovăi. Dacă nu era el... făpturile alea m-ar fi sfâșiat.

— O să mă sfâșie doctorul pe mine dacă află, se răsti infirmierul. Hai, valea de-aici!

Totuși Sașa mai rămase un moment, întorcându-se către Hunter, cufundat în coma lui tămăduitoare, și terminând ceea ce vruse să-i spună.

— Mulțumesc. M-ai salvat.

Ieșea din salon când deodată auzi o voce chinuită rostind încet:

— Voiam doar să omor... Monstrul...

Ușa i se trânti în nas și cheia scrâșni în broască.

Nu, nu pentru asta era cuțitul, înțelese imediat Homer. Era suficient să auzi cum rostise fata numele brigadierului care bâjbâia prin mlaștina delirului său: insistent, tandru,

cu o voce plângăreată. Bătrânul, care fusese cât pe ce să intervină, se opri nedumerit și bătu în retragere. Nu trebuia să salveze pe nimeni. Nu se putea face util decât dispărând cât mai iute ca să nu o sperie pe Sașa.

Cine știe, poate avea dreptate. În fond la Nagornaia Hunter își dăduse complet uitării tovarășii, lăsându-i să fie sfârtecați de giganții fantomă. Dar în această luptă... Oare fata chiar însemna ceva pentru brigadier?

Homer străbătu îngândurat culoarul către rezerva lui. Un infirmier care se grăbea în direcția opusă îl împinse în lături, dar el nici nu observă. Venise momentul să-i dea Sașei lucrșorul pe care i-l cumpărase de la piață, își zise el. Din câte se părea, avea să-i fie de folos în curând.

Scoase pachetul din sertarul mesei și-l răsuci în mâini. Câteva minute mai târziu fata dădu buzna în cameră, încordată, tulburată, mânioasă. Se cocoță în pat, își strânse genunchii la piept și rămase cu privirea în gol. Homer așteptă să vadă dacă furtuna avea să se dezlănțuie sau va trece mai departe. Sașa nu zise nimic, începând să-și roadă unghiile. Venise momentul unei acțiuni decisive.

— Am un cadou pentru tine, zise bătrânul ridicându-se de la masă și așezând pachetul pe pătură, alături de fată.

— Pentru ce? întrebă ea, scoțându-și cleștii, aidoma unui rac ascuns în carapace.

— Pentru ce-și fac oamenii cadouri unii altora?

— Drept răsplată, răspunse Sașa sigură pe ea. Pentru că li s-a făcut un bine sau pentru un serviciu pe care vor să-l ceară mai târziu.

— Atunci hai să zicem că vreau să te răsplătesc pentru toate lucrurile bune pe care le-ai făcut pentru mine, zise Homer zâmbind. Nu vreau să-ți cer nimic altceva.

— N-am făcut nimic pentru dumneavoastră, obiectă fata.

— Păi și cartea mea? Deja te-am pus în ea. Trebuie să te răsplătesc, nu vreau să-ți rămân dator. Hai, deschide-l, zise el strecurându-și în voce o notă de supărare prefăcută.

— Nici mie nu-mi place să rămân datoare, zise Sașa sfâșiind învelitoarea. Ce-i asta? O!

Ținea în mâini un disc roșu de plastic, o cutiuță plată ce se deschidea de la jumătate. Cândva fusese o pudrieră ieftină, numai că acum cele două compartimente pentru pudră și fard de obraji erau de mult golite. În schimb oglinjoara de pe interiorul capacului era în stare bună.

— Pot să mă văd mai bine decât într-o băltoacă, zise Sașa contemplând pudriera cu ochii măriți și studiindu-și propria imagine. De ce mi-ați dat asta?

— Uneori e bine să vezi și cum ești pe dinafară, chicoti Homer. Te ajută să înțelegi multe despre tine însăși.

— Și ce ar trebui să înțeleg despre mine? întrebă ea prudentă.

— Sunt oameni care nu-și văd niciodată imaginea și își trăiesc întreaga viață crezându-se altceva decât sunt. Poate fi greu să te vezi limpede când te privești dinăuntru și dacă n-au pe nimeni care să le dea de înțeles... Până nu nimeresc din întâmplare peste o oglindă continuă să facă aceeași greșeală. Și chiar și când își văd reflecția, adesea nu cred că se văd pe ei.

— Și eu pe cine văd în oglindă? insistă ea.

— Spune-mi tu, zise el încrucișându-și brațele.

— Pe mine... Adică... o fată.

Ea își întinse mai întâi un obraz apoi pe celălalt către oglindă, ca și cum voia să se asigure.

— O tânără femeie, o corectă Homer. Una cam șleampătă.

Ea se mai suci un timp pe dinaintea oglinzii, apoi îl privi pe Homer gata să-l întrebe ceva, însă se răzgândi și nu spuse nimic. În cele din urmă își adună curajul și izbucni, făcându-l pe bătrân să se înece de râs:

— Sunt urâtă?

— E greu de spus, zise el luptându-se să-și împiedice colțurile gurii să se arcuiască într-un zâmbet. Nu-mi dau seama ce-i sub toată mizeria aia.

— Deci asta-i problema? făcu Sașa ridicând din sprâncene. Vreți să ziceți că bărbații nu remarcă frumusețea unei femei? Trebuie să li se arate și să li se explice?

— Probabil că da. Și femeile se folosesc adesea de asta ca să ne tragă pe sfoară, râse Homer. Pot face adevărate capodopere de pictură cu ajutorul machiajului. Dar în cazul tău nu vorbim despre restaurarea portretului, ci despre săpături arheologice. E greu să-ți dai seama cât de frumoasă e o statuie antică, judecând numai după un picior care iese din pământ. Deși aproape sigur e foarte frumoasă, adăugă el cu bunăvoință.

— Ce înseamnă antică? întrebă Sașa bănuitoare.

— Străveche, zise Homer în continuare pus pe glume.

— Dar eu n-am decât șaptesprezece ani! protestă ea.

— O să descopere asta mai târziu, când o să te dezgroape.

Bătrânul se așază iarăși la masă cu un aer imperturbabil, deschise caietul la ultima pagină scrisă și începu să-și citească însemnările, posomorându-se treptat.

Dacă aveau s-o dezgroape. Pe fată, pe el, pe toți ceilalți. Cândva obișnuia să se amuze cu asemenea gânduri: ce-ar fi dacă, peste o mie de ani, arheologii care vor studia ruinele vechii Moscove, căreia îi va fi uitat până și numele, vor descoperi una dintre intrările în acest labirint subteran? Vor crede că au descoperit un imens cimitir comun. E puțin probabil ca vreunul dintre ei să-și dea seama că oamenii chiar trăiseră în aceste catacombe întunecate. Vor decide că au descoperit o cultură cândva extrem de avansată și care în mod evident degenerase în amurgul existenței sale: oamenii aceștia își îngropau căpeteniile în cavouri împreună cu toate bunurile lor, servitorii și concubinele.

Mai avea vreo optzeci de pagini nescrise în caiet. Era suficient loc pentru ambele lumi, cea de la suprafață și cea din metrou?

— Ați auzit ce-am zis? îl scutură fata de braț.

— Ce? Scuze, mă furaseră gândurile.

Își masă fruntea.

— Statuile antice chiar sunt frumoase? Adică ceea ce considerau oamenii frumos cândva mai e frumos și astăzi?

— Da, zise bătrânul ridicând din umeri.

— Și o să fie și mâine?

— Probabil. Dacă o să mai existe persoane care să-l aprecieze.

Cugetând la asta, Sașa amuți. Homer se lăsă din nou pradă gândurilor lui sumbre și discuția se stinse.

— Vreți să ziceți că dacă nu există oameni, nu există nici frumusețe? întrebă Sașa nedumerită în cele din urmă.

— Probabil că nu, răspunse el absent. Dacă nu are cine s-o vadă... În fond animalele n-o pot aprecia, nu?

— Și dacă animalele se deosebesc de oameni prin aceea că nu văd diferența între frumos și urât, înseamnă că oamenii nu pot exista fără frumusețe? gândi ea cu voce tare.

— O, ba da, pot, zise bătrânul clătinând din cap. Mulți oameni n-au deloc nevoie de ea.

Fata își vârî mâna în buzunar și scoase un obiect straniu: un mic pătrat de polietilenă sau plastic cu un desen pe el. I-l întinse lui Homer timid, dar cu un soi de mândrie, ca și cum i-ar fi dezvăluit o comoară.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Spuneți-mi dumneavoastră, zise ea cu un zâmbet viclean.

— Păi, zise el luând cu delicatețe pătratul din mâna ei, citind cuvintele și dându-i-l înapoi, e ambalajul unui pachet de ceai. Cu o poză.

— Cu un tablou, îl corectă ea. Cu un tablou frumos. Fără el m-aș fi... transformat într-un animal.

Homer o privi și simți că i se taie răsuflarea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Bătrân prost și sentimental, se muștră el în gând. Își dres glasul și oftă.

— N-ai ieșit la suprafață, în oraș? Asta-i prima dată?

— De ce să fi ieșit? întrebă Sașa ascunzând pachețelul. Vreți să-mi spuneți că acolo sus lucrurile nu-s ca în tabloul ăsta? Că așa ceva nici nu mai există? Știu asta. Știu cum arată orașul – clădirile, podul, râul. Pustii și sinistre.

— Dimpotrivă, răspunse bătrânul. N-am văzut nimic mai frumos ca orașul ăsta. Dar tu... tu judeci întregul metrou după o singură traversă. Probabil că n-o să ți-l pot descrie. Clădiri mai înalte ca orice munte. Bulevarde late, clocotind ca pâraiele montane. Cerul întotdeauna luminat, ceața strălucitoare... Un oraș vanitos, trăind clipa. Ca fiecare dintre locuitorii săi. Nebun și haotic. Compus din combinații contradictorii, construit fără un plan. Nu etern, căci eternitatea e rece și neclintită. Dar atât de plin de viață!

Își strânse pumnul și își legănă mâna prin aer.

— Nu poți înțelege asta. Trebuie să vezi cu ochii tăi...

În acea clipă credea sincer că, dacă Sașa ar fi ieșit la suprafață, fantoma orașului i s-ar fi înfățișat și ei. Uitase cu totul că pentru a se întâmpla asta ea ar fi trebuit să fi văzut orașul când era încă viu.

Bătrânul reuși să facă niște aranjamente și Sașa fu admisă dincolo de granița Hansei: o conduseră prin stație sub pază înarmată, ca și cum o duceau la execuție, până în zona personalului, unde se afla baia locală.

Cele două stații Pavelețkaia aveau în comun doar numele, ca două surori despărțite la naștere, una crescută într-o familie bogată, iar alta într-o haltă săracă sau în tuneluri. Stația de pe linia radială Zamoskvorețkaia devenise frivolă și ușor obscenă, dar aerisită și luminoasă. Stația de pe Linia Circulară era joasă și pătrătoasă, bine luminată și lustruită, dezvăluindu-și de la prima privire firea zgârcită și obsedată de curățenie. În acel moment al zilei nu se vedea prea multă lume. Probabil toți cei care nu lucrau aici preferau

atmosfera de bâlci a stației de pe linia radială severității grave a celeilalte.

Era singură în vestiar. Pereți acoperiți cu plăci galbene de faianță, o podea din lespezi ciobite de gresie ceramică, mici dulăpioare din metal vopsite pentru încălțăminte și haine, becuri electrice atârând de fire zdrențuite, două banchete căptușite cu imitație de piele. Se înfioră de încântare.

Garderobiera slăbănoagă și mustăcioasă îi înmână un prosop incredibil de alb și o bucată mică și tare de săpun cenușiu, apoi îi dădu voie să se zăvorsească în cabina de duș. Modelul cu pătrățele al prosopului flaușat și mirosul intens de săpun aparțineau toate unui trecut foarte îndepărtat când Sașa era fetița iubită și răsfățată a comandantului. Uitase că undeva toate aceste lucruri continuau să existe.

Sașa își descheie salopeta țeapănă de murdărie și ieși din ea cât de repede putu. Își scoase flanela și pantalonii scurți și se vârî sub țeava ruginită la capătul căreia fusese montată o pară de duș. Cu mare efort, fiindcă îi alunecau degetele pe robinetul fierbinte, dădu drumul apei calde. Era opărită! Lipindu-se de perete ca să se ferească de jetul încins, răsuci și celălalt robinet. În cele din urmă reuși să combine apa caldă cu cea rece, încetă să mai țopăie și se lăsă potopită.

Și tot praful, funinginea, uleiul de motor și sângele fură înghițite de scurgere odată cu apa înspumată, ducând cu ele oboseala și disperarea, vina și spaimile Sașei și ale celorlalți. Trecu un timp până ce apa se limpezi.

Oare era de ajuns pentru a-l face pe bătrân să n-o mai ia în răs? se întrebă Sașa privindu-și picioarele trandafirii, aburinde, ca și cum erau ale altcuiva și examinându-și apoi palmele neobișnuit de albe. Era asta suficient pentru ca bărbații să-i remarce frumusețea? Poate că Homer avea dreptate și fusese o prostie din partea ei să-l viziteze pe

rănit fără să se fi spălat mai întâi? Probabil mai avea de învățat despre lucrurile astea.

Va observa el schimbarea Sașei? Închise robinetele, ieși în vestiar și deschise oglinda primită în dar. Da, era imposibil să nu observe.

Apa fierbinte o ajutase să se relaxeze și să-și învingă îndoielile. Bărbatul ras în cap nu încercase s-o respingă cu vorbăria lui despre monstru. Pur și simplu nu-și venise încă în fire și oricum nu vorbea cu ea, ci își continua cearta vehementă cu cineva în coșmarul lui. Trebuia să aștepte până când el se trezea și să-i fie alături pentru ca... pentru ca Hunter să o vadă imediat și să înțeleagă totul pe loc. Și pe urmă? Nu trebuia să se gândească la asta. Era el suficient de experimentat, putea să lase totul pe seama lui. Amintindu-și-l cum se zbătea pradă delirului, Sașa simți, deși n-ar fi putut explica de ce, că Hunter o căuta pe ea, pentru că ea îl putea calma, îi putea alina febra, îl putea ajuta să-și recapete echilibrul. Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simțea ea însăși mai înfierbântată. Îi luară salopeta murdară, promițându-i că o vor spăla, și îi dădură în schimb o pereche de pantaloni zdrențăroși, bleu, și un pulover plin de găuri, cu guler pe gât. Noile haine o strângeau și o stinghereau și în timp ce era condusă înapoi, dincolo de posturile de frontieră, către infirmerie, ochii tuturor bărbaților păreau să se lipească de pantalonii și puloverul ei. Când ajunse la patul ei, Sașa simțea că poate e cazul să mai facă un duș. Bătrânul nu era în cameră, dar nu rămase prea mult singură cu gândurile ei. Peste câteva minute ușa se deschise și doctorul își vârî capul înăuntru.

— Ei, felicitări! Acum poți să-l vizitezi. Și-a revenit.

— În ce zi suntem?

Brigadierul se săltă într-un cot întorcându-și cu greu capul ca să-l privească pe Homer. Bătrânul își pipăi reflex

încheietura, fără să știe de ce, că doar ceas nu mai avea de mult, și ridică din umeri.

— Doi, doi noiembrie, zise infirmierul.

— Trei zile, spuse Hunter lăsându-se să cadă pe pernă. Zac aici de trei zile. Am ieșit din grafic. Trebuie să plecăm.

— N-o să ajungi departe, zise infirmierul încercând să-l convingă cu vorba bună. Aproape că ai rămas fără sânge.

— Trebuie să plecăm, repetă brigadierul fără să-l ia în seamă. Nu mai avem timp... Bandiții...

Se întrerupse brusc.

— La ce-ți trebuie masca?

Bătrânul se pregătise pentru întrebare. Avusese la dispoziție trei zile ca să-și stabilească apărarea și să-și pregătească un contraatac. Coma lui Hunter îl scutise de mărturisiri inutile și acum le putea înlocui cu minciuni bine gândite.

— Nu există bandiți, șopti el aplecându-se deasupra rănii. În timp ce delirai... Ai vorbit tot timpul. Știu tot.

Hunter îl apucă pe Homer de guler și-l trase către el.

— Ce știi?

— Despre epidemia din Tulskaia... E-n regulă, zise Homer fluturând din mână către infirmierul care se repezise să-l desprindă din strânsoarea brigadierului. Mă descurc. Trebuie să discutăm. Așa că, vă rog, puteți să...

Infirmierul se supuse fără tragere de inimă: acoperi din nou acul seringii și părăsi rezerva, lăsându-i singuri.

— Despre Tulskaia... zise Hunter ținându-l pe Homer cu o privire furioasă și sălbatică, dar slăbind strânsoarea. Și altceva?

— Atât. În stație a izbucnit o infecție care se transmite prin aer, de origine necunoscută... Oamenii noștri au declarat carantină și așteaptă ajutoare.

— Așa-i. Așa-i, zise brigadierul eliberându-l. Da. O epidemie. Ți-e frică să nu te infectezi?

— Dumnezeu îți dă, dar nu-ți bagă și-n traistă, replică Homer prudent.

— Așa-i. E OK... Nu m-am apropiat prea tare, iar curen-
tul bătea înspre ei... N-ar trebui să mă fi molipsit.

— Ce-i cu povestea aia despre bandiți? Ce ai de gând să faci? îl întrebă bătrânul, simțindu-se mai curajos.

— Să merg la Dobrîninskaia și să fac o înțelegere. Apoi să curăț Tulskaia. Ne trebuie aruncătoare de flăcări. Altfel nu-i chip...

— Și să-i ardem de vii pe toți cei din stație? Și pe oame-
nii noștri?

Bătrânul încă mai spera că remarca brigadierului despre aruncătoarele de flăcări fusese zisă la derută, la fel ca toate celelalte lucruri pe care acesta le spusese conducătorilor Sevastopolskaiei.

— De ce să-i ardem de vii? O să ardem cadavrele. Altă cale nu-i. Pe toți cei infectați. Pe toți cei cu care au fost în contact. Tot aerul. Am auzit de boala asta...

Hunter închise ochii și își linse buzele crăpate, apoi reluă:

— Nu există leac. Acum doi ani a fost o epidemie... Două mii de morți.

— Dar s-a oprit, nu?

— Cu o blocadă. Cu aruncătoare de flăcări.

Brigadierul își întoarse chipul mutilat către bătrân.

— Nu-i altă cale. Dacă se extinde... Un singur om e de ajuns. E sfârșitul pentru toți. Da, am mințit în privința bandiților. Altfel Istomin nu m-ar fi lăsat să-i extermin pe toți. E prea moale. Dar o să fac rost de oameni care nu pun întrebări.

— Dar dacă există persoane imune? zise Homer timid. Dacă există oameni care nu-s bolnavi? Eu... Ai zis chiar tu... Dacă pot fi salvați?

— Nu există imunitate. Toți cei care intră în contact cu boala se infectează. Nu există oameni sănătoși, numai oameni mai rezistenți, se răsti brigadierul. Dar pentru ăștia e chiar mai rău. Ei suferă mai mult. Crede-mă. De asta au nevoie... ca eu să... le pun capăt suferinței.

— Dar tu de ce ai nevoie s-o faci? întrebă bătrânul retrăgându-se de lângă pat ca să fie în siguranță.

Hunter își coborî istovit pleoapele și Homer remarcă din nou că ochiul de pe partea mutilată nu se închidea complet. Răspunsul brigadierului se lăsă așteptat atât de mult, încât bătrânul fu cât pe ce să dea fuga după doctor. Apoi însă, chinuindu-se să vorbească, lent și cu mari pauze, ca și cum un hipnotizator l-ar fi trimis înapoi, în trecutul nespus de îndepărtat al amintirilor lui pierdute, acesta spuse printre dinți:

— Trebuie. Să protejez oamenii. Să elimin pericolul. Doar la asta. Servesc.

Găsise cuțitul? Își dăduse seama că era pentru el? Dar dacă nu ghicise sau nu înțelesese că era o promisiune? Sașa aproape că zbura pe coridor, încercând să alunge gândurile care o chinuiau, neștiind încă ce avea să-i spună. Ce păcat că nu fusese la căpătâiul lui când el își venise în fire!

Sașa auzi aproape întreaga discuție. Încremeni în prag, trăgându-se înapoi când veni vorba despre omoruri. Desigur, nu înțelesese totul, dar nici nu trebuia. Auzise deja ce era mai important. Nu avea rost să mai aștepte, așa că ciocăni tare la ușă.

În timp ce bătrânul se ridica s-o întâmpine, fața lui era ca o mască a disperării. Homer se mișca chinuit, de parcă el fusese cel care primise o injecție calmantă, de parcă lămpile

ochilor săi rămăseseră fără fitile. O salută pe Sașa înclinând fără vlagă din cap; era ca și cum cineva smucea de deasupra funia din jurul gâtului unui spânzurat.

Fata se așează pe marginea scaunului cald încă, își mușcă buzele și își țină răsuflarea înaintea să pășească în acest tunel nou, neexplorat.

— Ți-a plăcut cuțitul meu?

— Ce cuțit?

Bărbatul ras în cap se uită în jur și ochii îi căzură pe lama neagră, brunată. O privi bănuitor pe Sașa, fără să-l atingă.

— Ce-i cu el?

— E pentru tine, zise Sașa, simțindu-se ca și cum cineva îi suflase abur cald în obraz. Al tău s-a rupt. Când ai... Îți mulțumesc...

— Ciudat cadou. N-aș accepta așa ceva din partea nimă-nui, zise el după o tăcere apăsătoare.

Sașa crezu că surprinde un indiciu în vocea lui, ceva important rămas nerostit, și acceptă jocul, dar fără să-i cunoască regulile. Începu să-și caute cuvintele. Când le găsi, se dovediră stinghere și neinspirate, însă limba Sașei era o unealtă complet inadecvată pentru a descrie ce se petrecea înăuntrul ei.

— Simți și tu că am o parte din tine? Partea care ți-a fost smulsă? Pe care o cauți? Că ți-aș putea-o reda?

— Ce tot bați câmpii? Întrebă el.

Sașa avu senzația unui duș rece.

— Ba nu, simți și tu, insistă ea încordându-se pe scaunul de lângă pat. Că o să fii complet alături de mine. Că pot și trebuie să fiu cu tine. Altminteri de ce m-ai luat cu tine?

— Ca să-i fac pe plac tovarășului meu.

Vocea lui era incoloră și neutră.

— De ce m-ai apărat de bărbații din drezină?

— Oricum i-aș fi ucis.

- Atunci de ce m-ai salvat de monstrul ăla din stație?
 - Trebuie să-i nimicesc pe toți.
 - Îmi doresc ca monstrul să mă fi mâncat!
 - Ești supărată că n-ai murit? o întrebă el nedumerit.
- Atunci urcă scara rulantă și sus o să găsești mulți alții.
- Ce? Vrei ca eu să...
 - Nu vreau nimic de la tine.
 - O să te ajut să te oprești!
 - Te agăți de mine.
 - Nu simți că...
 - Nu simt nimic.

Cuvintele lui aveau gust de apă ruginită.

Nici ghearele acelui monstru înfricoșător n-ar fi rănit-o atât de rău. Sașa sări în picioare, lovită de moarte, și se repezi afară din salon. Din fericire camera ei era goală. Se ghemui într-un colț. Scotoci prin buzunar după oglindă, vrând s-o arunce, dar n-o găsi: probabil îi căzuse lângă patul bărbatului ras în cap.

Când i se uscară lacrimile știa deja ce va face. Nu-i luă mult să se pregătească. Bătrânul avea s-o ierte că-i furase pistolul, el probabil i-ar fi iertat orice. Costumul protector din foaie de cort, curățat și decontaminat, o aștepta în dulap, spânzurând neajutorat într-un cârlig. Ca și cum un vrăjitor îl golise de mațe pe grăsan și-l blestemase să o urmeze pe Sașa pretutindeni și să-i facă toate voile. Îl îmbracă, ieși pe coridor, îl străbătu cu iuțeală și pași pe peron. Undeva pe drum un pârlăuș de muzică magică o atinse, aceeași muzică de dinainte. Însă nici de data asta nu avea timp să-i găsească sursa. Sașa se opri un moment, dar învinse tentația și porni mai departe, către țelul ei.

În timpul zilei la piciorul scării rulante nu stătea decât un paznic. Creaturile de la suprafață nu deranjau nicio dată stația cât era lumină. Nu-i trebuiră mai mult de cinci

minute ca să ajungă la o înțelegere: drumul până sus era mereu deschis, dar era imposibil să cobori pe scările rulante. Lăsându-i paznicului înțelegător un încărcător pe jumătate gol de pistol automat, Sașa puse piciorul pe prima treaptă a scării care ducea sus, către cer.

Își săltă pantalonii care-i cădeau în vine și porni să urce.

Capitolul 12

Semne

În Kolomenskaia, căminul ei, suprafața era foarte aproape: o despărteau de ea doar cincizeci și șapte de trepte scunde. Pavelețkaia însă se îngropase mult mai adânc în sol. Urcând scara rulantă scârțâitoare, schilodită de rafale de mitralieră, Sașei i se părea că urcușul nu se mai termină. Lumina slabă a lanternei nu reușea să smulgă din beznă decât aplicile sparte ale becurilor înșirate de-a lungul scării și plăcile metalice ruginite și deformate de pe pereți, pline de chipuri decolorate și spălăcite și de litere mari ce formau cuvinte fără sens.

De ce trebuia să urce? De ce trebuia să moară?

Dar jos cine avea nevoie de ea? Cine avea nevoie de ea în carne și oase, nu pe post de personaj al unei cărți încă nescrise?

De ce să se mai mintă pe sine?

Când părăsise stația abandonată Kolomenskaia, lăsând în urmă cadavrul tatălui ei, simțise că de fapt pune în aplicare vechiul lor plan de evadare, ducând cu ea o părticică din el și ajutându-l să evadeze măcar așa. Dar de atunci nu-l visase nici măcar o dată și când încerca să-l invoce în minte și să-i împărtășească tot ce vedea și trăia, imaginea lui era ștersă și mută. Tatăl ei n-o putea ierta și nu voia să fie salvat în felul ăsta.

Printre cărțile găsite de el, pe care Sașa reușise să le frunzărească înainte să le schimbe pe mâncare și gloanțe,

existase și o lucrare veche de botanică de care își amintea cu drag. Ilustrațiile erau convenționale: fotografii alb-negru decolorate de timp și schițe în peniță. Dar în toate celelalte cărți care-i căzuseră în mâini nu găsise nici măcar o poză, așa că aceasta era favorita ei. Și planta care-i plăcea cel mai mult dintre toate cele din carte era rochița-rânduncii. De fapt nu că-i plăcea, însă îi era dragă fiindcă se regăsea în ea. Și ea avea nevoie de sprijin, nu? Ca să crească în sus. Ca să ajungă la lumină.

Și acum instinctul îi cerea să găsească un trunchi puternic de care să se poată agăța, îmbrățișându-l și înfășurându-se în jurul lui. Nu ca să-i soarbă seva și să trăiască din ea, nu ca să-i fure lumina și căldura. Ci pentru că fără el, ea era prea moale, prea flexibilă și nesigură ca să se țină pe picioare și de una singură nu ar fi reușit decât să se târască pe sol.

Tatăl Sașei o învățase să nu depindă de nimeni, să nu se bazeze pe altcineva. În fond, în stația lor uitată ea nu putea conta decât pe el și el știa că nu-i nemuritor. Tata voia ca ea să crească înaltă și solidă ca un pin, nu ca o plantă agățătoare. Uitase însă că asta era în contradicție cu natura feminină.

Sașa ar fi supraviețuit fără el. Ar fi supraviețuit și fără Hunter. Dar a fi una cu altă persoană i se părea unicul viitor posibil. Când îl cuprinsese cu brațele în drezina ce gonea, simțise că viața ei căpătase un centru nou. Își amintise că era periculos să ai încredere în oameni și nedemn să depinzi de ei și numai cu mare efort îi mărturisise bărbatului ras în cap sentimentele sale. Sașa voia să se cuibărească lângă el și lui i se părea că ea i se agăța de glezne. Lăsată fără sprijin, călcată în picioare, nu avea de gând să se umilească pentru a-și continua misiunea. El o gonise, o exilase la suprafață. Bine atunci: dacă i se întâmpla ceva aici sus, vina avea să fie a lui. El era singurul care ar fi putut preveni una ca asta.

În cele din urmă scările se terminară și Sașa se pomeni la marginea unei săli spațioase de marmură, cu un tavan metalic canelat ce se prăbușise pe alocuri. Ceva mai departe, raze de lumină alb-cenușie, incredibil de strălucitoare, se prelingeau prin spărturi și câte una, răzlețită, pătrundea până și în colțișorul unde stătea ea. Sașa stinse lumina, își ținu suflarea și porni să înainteze cu pași furișați.

Pereții mușcați de gloanțe și așchiile de marmură de la baza scărilor dovedeau că aici fuseseră oameni cândva. Dar după numai zece pași ajunse pe tărâmul unor ființe diferite.

Grămezile de excremente uscate, oase roase și fâșii de piele răspândite împrejur îi spuseră Sașei că se afla în inima bârlogului bestiilor. Acoperindu-și ochii pentru ca lumina să nu-i ardă, porni spre ieșire. Și pe măsură ce fata se apropia de sursa luminii, întunericul din colțurile mai izolate ale sălii devenea tot mai dens. Învățând să privească lumina, Sașa își pierdea darul de a simți bezna.

Sălile care urmară erau pline de scheletele chioșcurilor răsturnate, de carcasele aparatelor dezmembrate și de grămezi incredibile de lucruri uzate. Treptat își dădu seama că oamenii transformaseră părțile exterioare ale stației Pavelețkaia într-o haltă unde târâseră tot ce găsiseră prin împrejurimi, până ce creaturi mai puternice îi siliseră să plece.

Uneori Sașei i se năzărea că deslușește mișcări vagi în cotloanele mai întunecate, dar puse totul pe seama orbirii ei progresive. Întunericul adunat în colțuri era prea dens ca să poată deosebi formele dezgustătoare ale monștrilor adormiți de grămezile de gunoaie în care se camuflaseră.

Șuieratul monoton și plângăreț al curentului acoperea răsuflarea lor greoaie și Sașa nu reuși să vadă unul decât când trecu la numai câțiva pași de o movilă ce tremura.

Ascultă prudentă, apoi încremeni și, examinând cu atenție silueta unui chioșc răsturnat, desluși o movilă stranie încastreată în contururile lui. O privi cu gura căscată. Movila în care era îngropat chioșcul respira. Și aproape toate celelalte movile din jurul ei respirau la rândul lor. Ca să fie sigură, Sașa apăsă pe butonul lanternei și o îndreptă asupra uneia dintre ele. Micuța rază palidă dezvălui cute grase de piele albă, alunecă pe un trup imens și se pierdu înainte să-i dea de capăt. Era un seamăn al monstrului care aproape o ucisese pe peronul Pavelețkaiei, numai că mult mai mare.

În strania lor toropeală, creaturile nu pădură s-o observe. Însă cea mai apropiată mârâi pe neașteptate, trase zgomoșos aer prin fantele înguste ale nărilor și începu să se foiască neliniștită. Venindu-și în simțire, Sașa stinse lanterna și își reluă drumul grăbită. Fiecare pas pe care-l făcea prin acest dormitor sinistru o costa un efort tot mai mare. Cu cât se îndepărta mai mult de metrou, cu atât monștrii erau mai înghesuți unii într-alții și devenea tot mai greu să-ți găsești drum printre trupurile lor. Era prea târziu ca să se întoarcă. Sașa nu se întreba cum avea să revină în metrou. Câtă vreme trecea de aceste creaturi neuzită, fără să alarmeze vreuna, ca să ajungă afară și să privească în jur... Cât timp nu se trezeau din toropeala lor, cât timp o lăsau să iasă, nu trebuia să caute o cale de întoarcere. Neîndrăznind să tragă aer în piept, neîndrăznind nici să gândească – dacă o auzeau?! – înainta încet către ieșire. O lespede spartă îi scrâșni sub bocanc, trădând-o. Încă un pas greșit, un foșnet și aveau să se trezească și s-o sfâșie pe loc.

Și Sașa nu se putea scutura de senzația că foarte de curând – ieri sau poate chiar azi – mai mersese printre asemenea monștri adormiți... Cel puțin încerca o stranie senzație de familiaritate.

Încremeni.

Știa că uneori poți simți privirea cuiva în ceafă. Dar faptele astea nu aveau ochi, folosindu-se pentru a cerceta împrejurimile de ceva mai palpabil și mai insistent ca o privire.

Nu avu nevoie să se întoarcă pentru a ști că, în ciuda precauțiilor ei, o creatură se trezise și îi privea fix ceafa. Dar se întoarse oricum.

Fata se făcuse nevăzută, însă în clipa aceea Homer nu avea nici cea mai mică dorință să plece în căutarea ei și, de fapt, nu mai avea niciun fel de dorință.

Jurnalul ofițerului de transmisiuni îi mai lăsase bătrânului o fărâamă de speranță că boala l-ar fi putut ocoli, dar Hunter fusese fără milă. Prin intermediul conversației grijuliu plănuite cu brigadierul, bătrânul înaintase practic un apel față de condamnarea sa la moarte. Însă Hunter nu-i arătase nici urmă de milă și nici n-ar fi putut s-o facă. Numai Homer era de vină pentru sfârșitul său inevitabil.

Nu-i mai rămăseseră decât două săptămâni sau chiar mai puțin. Nu scrisese decât zece pagini. Și toate celelalte lucruri care trebuiau condensate și înghesuite în paginile goale ale acestui caiet cu copertă din pânză impermeabilă! Dar dincolo de dorințele lui, Homer avea o datorie și șederea lor forțată la Pavelețkaia părea să se apropie de sfârșit.

Netezi foaia, cu gândul să reia povestea de unde o întrerupsese la auzul strigătelor doctorului. În loc s-o facă, se pomeni plimbându-și degetul pe aceeași întrebare: *Ce va rămâne în urma mea?* Și ce va rămâne după nefericiții blocați în Tulskaia, poate deznădăjduiți, poate așteptând încă ajutor, dar oricum condamnați la o soartă crudă? O amintire? Dar erau atât de puțini oameni care să-și amintească de cineva.

Și amintirile erau un mausoleu relativ fragil. În curând bătrânul avea să moară și odată cu el aveau să dispară toți cei pe care îi cunoscuse. Moscova lui avea să dispară

și ea în neant. Unde se afla, în stația Pavelețkaia? Deasupra, Sadovoe Kolțo era acum pustiit și mort. În orele finale vehicule militare îl eliberaseră și-l izolaseră ca să le permită serviciilor de intervenție să treacă și ca să facă loc convoaielor de mașini cu girofaruri. Bulevardele și străzile laterale rânjeau știrb cu dinții putrezi ai clădirilor. Bătrânul își putea imagina cu ușurință peisajul, deși nu ieșise niciodată la suprafață din această stație.

Înainte de război fusese adesea aici: își dădea întâlnire cu viitoarea sa soție într-o cafenea de lângă stație, apoi mergeau la cinematograf să vadă filmul de seară. Și nu departe de aici se supusese examenului medical șocant de superficial, pe care fusese silit să-l plătească când vruse să-și ia permisul de conducere. Și asta era stația de unde luase un tren suburban pentru o ieșire la pădure cu colegii de serviciu, ca să facă grătar... Privind hârtia împărțită în pătrățele zări scuarul din fața stației, învăluit în ceața toamnei, cu două turnuri pierzându-se în păclă: o nouă clădire de birouri de pe Sadovoe Kolțo – unde lucra un prieten al său – și, ceva mai departe, silueta înaltă și șuie a unui hotel scump alipit unei săli de concerte la fel de scumpă. Nikolai se interesase o dată cât costa un bilet acolo: mai mult decât leafa lui pe două săptămâni.

Vedea și chiar auzea cum treceau zăngănind tramvaiele îndesate vopsite în alb și albastru, pline de călători nemulțumiți, a căror enervare față de această înghesuială inofensivă era înduioșătoare. Apoi însăși Sadovoe Kolțo, cu zecile de mii de faruri și indicatoare clipind festiv, ca o singură ghirlandă imensă. Și zăpada timidă și parcă nelalocul ei, topindu-se înainte să se așeze pe asfalt. Și mulțimea, miriade de particule cu sarcină electrică, energizate, izbindu-se unele de altele în timp ce țâșneau de colo colo cu mișcări în aparență haotice, deși fiecare se deplasa pe o

traietorie anume. Văzu ravena dintre blocurile-turn mătă-hăloase ale erei staliniste, cu șirurile de ferestre luminate ca niște acvarii dintre care marele râu care era Sadovoe Kolto se revărsa leneș în piață. Și firmele de neon, și imensele panouri cu reclame adăpostind rușinate rana deschisă unde aveau de gând să implanteze un nou bloc-turn...

Care nu avea să fie terminat niciodată.

Privindu-le, înțelese că nu putea transpune în cuvinte acest tablou magnific. Oare din toate astea nu aveau să mai rămână decât pietrele de mormânt acoperite de mușchi ale centrului de afaceri și ale hotelului la modă?

Fata nu se ivi nici peste o oră, nici peste trei. Îngrijorat, Homer făcu ocolul pasajului, întrebă comercianții și cântăreții ambulanți și discută cu șeful patrului Hansei. Nimic. Parcă se evaporase.

Neștiind ce să facă, bătrânul se pomeni din nou în fața încăperii în care zăcea brigadierul. Ultimul om căruia i-ar fi putut cere sfaturi legate de dispariția fetei. Dar cine îi mai rămăsese lui Homer? Își dresе glasul și aruncă o privire înăuntru.

Hunter zăcea respirând cu greutate, cu privirea ațintită în tavan. Brațul drept – cel teafăr – se odihnea pe pătură și pe pumnul încheștat se vedeau zgârieturi proaspete. Din rănile superficiale se prelingea limfă, pătând patul, dar brigadierul nu observase.

— În cât timp ești gata de plecare? îl întrebă el pe Homer fără să-l privească.

— Eu aș putea să plec chiar acum, zise bătrânul, apoi, după ce șovăi o clipă, adăugă: Avem însă o problemă... Nu reușesc să dau de fată. Și oricum, unde vrei să pleci? Ești...

— N-o să mor, răspunse brigadierul. Și există lucruri mai rele decât moartea. Pregătește-te. Într-o oră și jumătate o să fiu în picioare. Pornim către Dobrîninskaia.

— Mi-ajunge o oră, dar trebuie să dau de ea. Vreau să vină cu noi... Am nevoie de ea. Pricepi? zise zorit Homer.

— Eu într-o oră am plecat. Cu sau fără tine. Și fără ea, se răsti brigadierul.

— Nu-mi dau seama unde o fi dispărut, oftă bătrânul. Dac-aș ști...

— Știu eu, zise calm brigadierul. Dar în mod sigur n-o poți aduce înapoi de-acolo. Pregătește-te de plecare!

Homer dădu înapoi clipind. Se obișnuise să se bazeze pe intuiția supranaturală a tovarășului său de drum, însă de data asta refuza să-l creadă. Dacă Hunter mințea din nou, de data asta ca să scape de o povară inutilă?

— Mi-a spus că ai nevoie de ea...

— Am nevoie de tine, zise Hunter întorcându-și puțin capul către Homer. Și tu de mine.

— Pentru ce? șuieră Homer ca pentru sine, totuși brigadierul îl auzi.

— Multe depind de tine, zise Hunter clipind lent, dar bătrânul avu impresia că nemilosul brigadier îi făcea cu ochiul și-l trecură sudori reci.

Patul scoase un scâncet prelung când Hunter se ridică în capul oaselor, scrâșnind din dinți.

— Pleacă, îi zise el bătrânului. Și pregătește-te dacă vrei să nu întârzii.

Însă înainte să plece, Homer se aplecă să ridice pudriera roșie care zăcea într-un colț. Capacul se crăpase și balama-lele, strâmbe, cedaseră.

Oglinda era spartă în mii de cioburi.

Bătrânul se răsuci brusc către brigadier.

— Nu pot să plec fără ea.

Era aproape de două ori cât Sașa. Atingea tavanul cu creștetul și podeaua cu brațele ei cu gheare ascuțite. Sașa

văzuse cu ce viteză se puteau mișca ființele astea atunci când atacau. O asemenea creatură putea să o ajungă și să o dea gata dintr-o singură mișcare, repezindu-și pur și simplu un braț înainte. Dar, nu se știe de ce, aceasta nu se grăbea.

Era inutil să tragă în ea și Sașa nu ar fi avut oricum timp să-și ridice arma automată. Făcu un pas nesigur îndărăt, către ieșire. Monstrul scoase un mormăit jos și se răsuci către ea. Dar nu se petrecu nimic. Făptura rămase unde era, ațintindu-și insistent privirea oarbă asupra Sașei. Ea îndrăzni să mai facă un pas. Apoi încă unul. Se apropia încet de ieșire, fără să întoarcă spatele fiarei, fără să-și trădeze frica. Creatura o urmă ca hipnotizată, fără să se apropie, ca și cum o conducea spre ușă.

Abia când fata, ajunsă la numai zece metri de strălucirea insuportabilă a ieșirii, nu mai putu suporta și o rupse la fugă, fiara scoase un răcnet și se repezi pe urmele ei. Sașa țâșni afară, strânse din pleoape și continuă să alerge pe nevăzute, până când se împiedică și căzu pe terenul tare și aspru. Așteptă ca monstrul s-o ajungă și s-o sfâșie, dar, nu se știe de ce, prădătorul o lăsă să scape. Trecu un minut nesfârșit, apoi încă unul. Domnea tăcerea.

Sașa nu deschise ochii decât după ce scosese din rucsac pe bâjbâite ochelarii artizanalii cumpărați de la paznic – două funduri de sticlă montate în inele de metal și prinse într-un cadru de sârmă. Rolul lor era să fie puși peste o mască de gaze, în așa fel încât cercurile de sticlă transparentă să se potrivească peste găurile făcute în cauciuc. Acum putea privi. Deschise încet pleoapele și, mai întâi prudent, cu coada ochiului, apoi de-a dreptul, cu îndrăzneală, examinează împrejurimile stranii unde ajunsese.

Deasupra ei se afla cerul. Adevăratul cer, luminos și imens. Mai luminos ca un proiector, verde uniform, pe

alocuri acoperit de nori joși, pe alocuri deschizându-se către un abis fără fund.

Soarele! Îl zări printr-o perdea subțire de nori: un cerc de mărimea unei capse de detonator, de un alb fără pată, atât de strălucitor, încât Sașa avu senzația că o să-i găurească sticla ochelarilor. Își întoarse privirea speriată, așteptă puțin și-i mai aruncă o uitătură. Își zise că era cumva dezamăgitor: nu era decât o gaură albă în cer, de ce trebuia adorat ca un zeu? Și totuși era magic, o fermeca, o încânta. Gura vizuinei bestiilor le păruse aproape la fel de strălucitoare ochilor ei obișnuiți cu bezna. Dacă, își zise ea, soarele era la rândul lui o scăpare, o ieșire ducând către un loc unde nu era niciodată întuneric? Și dacă puteai zbura către el, ai fi reușit oare să scapi de pământ așa cum scăpase ea din lumea subpământeană? Și soarele oferea o căldură slabă, abia perceptibilă, ca o ființă vie.

Sașa stătea în mijlocul unui spațiu deschis, pietruit și cu desăvârșire pustiu, înconjurat de clădiri vechi și pe jumătate năruite, atât de înalte, încât deschizăturile oarbe ale ferestrelor formau și câte zece șiruri suprapuse. Numărul clădirilor era aproape nesfârșit și se înghesuiau laolaltă, ascunzându-se una după alta de Sașa în timp ce se îngrămădeau s-o vadă cât mai bine. De dincolo de aceste clădiri înalte trăgeau cu ochiul unele și mai înalte și dincolo de ele se distingeau siluetele vagi ale unor clădiri cu adevărat uriașe! Era incredibil, dar Sașa le vedea cu ochii ei!

Nu conta că erau de un verde caraghios, ca și pământul de sub picioarele ei, ca aerul însuși și ca acest cer orbitor și fără fund. Acum vedea la distanțe de neimaginat!

Oricât de mult își antrenase ea ochii ca să-i deprindă cu vederea pe întuneric, nu asta era rostul lor. Noaptea tot ce putea vedea de pe buza prăpastiei de lângă podul metroului erau construcțiile hidoase aflate la câțiva metri de ușa

ermetică. După aceea întunericul se îngroșa și până și Sașa, născută sub pământ, nu-l putea străpunge cu privirile.

Nu se mai gândise niciodată serios cât de mare era lumea în care trăia. Iar când totuși se gândise, își imaginase întotdeauna un mic cocon de penumbră, întinzându-se la câteva sute de metri în toate direcțiile și dincolo de el un abis final, marginea universului, începutul beznei absolute.

Deși știa că de fapt pământul era mult mai mare, Sașa nu reușise să-și imagineze cum arăta. Și acum își dădu seama că nici n-ar fi putut, pentru că era imposibil să-ți închipui un asemenea lucru fără să-l fi văzut mai înainte. Cel mai ciudat era că nu se temea să stea în mijlocul acestui pustiu nemărginit. Înainte, când se strecurase afară din tunel, avusese senzația că e smulsă din cochilia ei protectoare, dar acum i se părea mai degrabă că a ieșit în sfârșit la lumină dintr-un ou. Ziua orice pericol putea fi zărit de la distanță și Sașa avea timp berechet să se ascundă sau să se pregătească pentru a se apăra. Mai încerca și sentimentul timid și nefamiliar că ajunsese acasă. Vântul purta ierburi ghimpoase și încâlcite de-a lungul pustiuului, șuierând deprimat printre crevasele dintre clădiri și îmbrâncind-o pe Sașa de la spate, cerându-i să fie mai îndrăzneată, poruncindu-i să pornească în explorarea acestei lumi noi.

Oricum nu avea de ales: ca să revină în metrou ar fi trebuit să pătrundă din nou în clădirea înțesată de făpturile acelea înspăimântătoare, numai că de data asta ele nu mai dormeau. Din când în când în gurile întunecate ale intrărilor străfulgerau trupuri albe, dispărând imediat: era limpede că lumina zilei nu le plăcea. Dar ce avea să se întâmple la căderea nopții? Trebuia să se îndepărteze cât mai mult de acest loc înainte de asta, dacă voia să vadă, înainte de moarte, măcar câteva dintre lucrurile pe care bătrânul i le descrisese atât de viu.

Așa că Sașa porni.

Nu se mai simțise niciodată atât de mică. Nu-i venea să creadă că aceste clădiri gigantice fuseseră construite de oameni la fel de înalți ca ea. La ce le trebuiseră toate astea? Poate că generațiile de dinainte de război degeneraseră și se micșoraseră, poate că natura le pregătise pentru existența aspră din tunelurile și stațiile sufocante. Dar aceste clădiri fuseseră înălțate de strămoșii actualilor pigmei, niște făpturi înalte, puternice și statuare precum casele în care trăiseră.

Ajunse într-un spațiu deschis: clădirile se depărtau unele de altele și solul era acoperit cu o scoarță cenușie și crăpată ce aducea a piatră. Dintr-odată lumea devenise imensă: de aici Sașa văzu până la asemenea depărtări încât o luă amețeala, iar pulsul i se iuți.

Stând pe vine, rezemată de zidul acoperit de mușchi al unui castel cu un turn greoi cu ceas pe care se sprijineau norii, încercă să-și imagineze cum arătase orașul când clo-cotea de viață.

Pe acest drum – și era, fără îndoială, un drum – pășeau oameni frumoși în haine viu colorate care făceau cele mai elegante veșminte ale locuitorilor din Pavelețkaia să pară niște zdrențe ridicole. Prin mulțimea animată treceau mașini care semănau leit cu vagoanele metroului, dar mai mici, având loc numai pentru patru pasageri. Clădirile nu erau sumbre ca acum: ferestrele nu erau găuri întunecate, ci în ele scânteia sticla proaspăt spălată. Și Sașa își imagină poduri întinzându-se de la o casă la alta ici-colo, la diferite înălțimi. Iar cerul nu era pustiu: avioane uriașe plutau lent, aproape atingând acoperișurile cu pânțele lor. Tatăl ei îi explicase că acestea nu trebuia să dea din aripi ca să zboare, totuși i se păreau Sașei ca niște leviatani leneși bătând din aripi de libelulă ce scânteiau abia vizibile sub razele verzei ale soarelui.

Și ploua.

Era doar apă ce cădea din cer, dar senzația era incredibilă. Nu lua cu ea numai praful și oboseala, asta o puteau face până și jeturile de apă caldă dintr-un duș ruginit. Apa din cer curăța oamenii pe dinăuntru, iertându-le greșelile. Această baie magică spăla tristețea din inimi, le întinerea și le reînnoia, trezind în ele dorința de a trăi și puterea de a o face. Totul era cum îi povestise bătrânul.

Sașa credea cu atâta putere în această lume, încât sub puterea magiei ei copilărești începu să se infiltreze în realitatea înconjurătoare. Auzea foșnetul ușor al aripilor transparente în înalt, rumoarea veselă a mulțimii, țăcănitul sacadat al roților și zumzetul ploii calde. Melodia pe care o auzise cu o zi în urmă în pasaj reveni și se întrețesu în acest cor. Simți o durere ascuțită în piept.

Sări în sus și alergă pe mijlocul drumului, împotriva curentului mulțimii, ocolind mașinile ca niște vagoane în miniatură care se împotmoliseră în aglomerație, ridicându-și fața în întâmpinarea stropilor grei. Bătrânul avusese dreptate, locul acesta chiar părea rupt din basme, frumos de-ți tăia răsuflarea. N-aveai decât să cureți patina și mucega-iul timpului și trecutul începea să strălucească, la fel ca mozaicurile multicolore și panourile de bronz din stațiile abandonate.

Se opri pe malul unui râu verde. Podul care îl traversase cândva se termina aproape imediat ce începea și nu avea cum să treacă de partea cealaltă. Magia se sfârșise. Tabloul care păruse atât de real și de viu cu numai o clipă în urmă păli și dispăru și într-o clipă din frumoasa nălucire nu mai rămaseră decât clădirile goale, învechite și scorjite de trecerea timpului, drumurile ca o piele crăpată, cu marginile tivite de ierburi înalte de doi metri și hățișurile sălbatice, de nepătruns, ce înghițiseră restul malului până unde vedeai cu ochii.

Și deodată Sașa se simți tristă și furioasă că nu avea să vadă niciodată cu adevărat acea lume, că avea de ales între a muri și a reveni în metrou, că pe tot pământul nu mai exista niciun gigant statuar îmbrăcat în haine viu colorate. Că în afară de ea nu vedeai niciun suflet pe acest drum lat ce ducea către punctul îndepărtat unde cerul pogora peste orașul abandonat.

Vremea era frumoasă și senină. Fără ploaie. Sașei nici măcar nu-i venea să plângă. Ar fi fost atât de simplu să moară acum.

Și, ca și cum cineva îi auzise dorința, sus deasupra ei o umbră uriașă își desfăcu aripile.

Ce alegere să facă? Să-l lase pe brigadier să plece, să-și abandoneze cartea și să rămână în stație până dădea de fata pierdută? Sau să uite de ea și să-l urmeze pe Hunter, ștergând-o pe Sașa din romanul său și așezându-se la pândă ca un păianjen în plasa lui, în speranța că se va ivi o nouă eroină?

Rațiunea bătrânului îi interzicea să se despartă de brigadier. Dacă o făcea, ce rost mai avea toată expediția, ce rost mai avusese pericolul mortal la care expusese întregul metrou? Nu avea dreptul să-și riște opera, era unicul lucru care justifica toate sacrificiile deja făcute și pe cele ce urmau.

Dar în clipa în care ridică de pe jos oglinda spartă, Homer înțelese că a părăsi Pavelețkaia fără să afle ce i se întâmplase fetei ar fi fost o adevărată trădare. Și mai devreme sau mai târziu acea trădare ar fi ajuns să-l otrăvească atât pe el, cât și romanul lui. N-avea să și-o mai poată scoate niciodată pe Sașa din minte.

Orice-ar fi zis Hunter, Homer trebuia să facă tot posibilul s-o găsească sau măcar să se asigure că nu mai era în

viață. Și bătrânul se apucă să o caute cu vigoare reînnoită, întrebând din când în când oamenii cât era ceasul.

Linia Circulară ieșea din discuție: Sașa nu ar fi putut intra pe teritoriul Hansei fără acte. Camerele și apartamentele de sub pasajul de legătură? Bătrânul căută de la un capăt la altul întrebându-i pe toți cei pe care-i întâlnea dacă o văzuseră pe fată. În cele din urmă cineva îi răspunse, nesigur, că parcă dăduse peste ea, îmbrăcată într-un costum protector din pânză de cort. Și de aici, Homer, căruia nu-i venea să creadă ce aude, îi luă urma până la postul de pază de la picioarele scării rulante.

— Și ce-mi pasă mie? A vrut să se ducă sus, așa că am lăsat-o. I-am vândut niște ochelari pe cinste, răspunse nepăsător paznicul din gheretă. Dar pe tine nu te las. Deja mi-a frecat ridichea caporalul. Cuibul Nou-Veniților e chiar deasupra. Nimeni nu trece prin el. Chiar mi s-a părut nostim când mi-a cerut s-o las să iasă.

Pupilele lui largi ca două guri de pistol cercetau spațiul fără să poposească o clipă asupra bătrânului.

— Tataie, mai bine ia-ți valea în pasaj, că se înnoptează în curând.

Hunter știuse! Dar ce vrusese să spună când îi zisese bătrânului că nu avea să o poată aduce înapoi? Poate că ea era încă în viață?

Homer, pe care agitația îl făcea să se împiedice, porni în grabă către salonul brigadierului. Se aplecă pe sub pragul de sus al ușiței secrete, coborî șontâc-șontâc scările înguste și intră fără să bată la ușă.

Camera era goală. Nici urmă de Hunter sau de armele sale, nimic în afară de șarpele de bandaje cafenii de sânge uscat abandonate pe podea și de sticluța goală ce zăcea alături. Iar costumul de protecție decontaminat de mântuială dispăruse la rîndul lui din dulap.

Brigadierul îl abandonase pe bătrân, ca pe un câine de care se plictisise, pedepsindu-l pentru încăpățânarea sa.

Tatăl ei trăise cu convingerea că oamenii li se trimiteau semne. Trebuia numai să știe să le descopere și să le interpreteze. Sașa își ridică privirile și uimirea o făcu să încremenească. Dacă cineva ar fi vrut să-i trimită un semn în clipa asta, cu greu s-ar fi putut gândi la ceva mai elocvent.

Nu departe de podul năruit, din hățișul întunecos se înălța un turn străvechi, rotund, cu un acoperiș complicat. Era cea mai înaltă clădire din zonă. Anii nu-l trataseră cu blândețe: crăpături adânci îi șerpuiau pe ziduri și se înclina amenințător într-o parte. S-ar fi prăbușit de mult, numai că se petrecuse un miracol. Cum de nu-l observase până acum?

Clădirea era încinsă de o rochița-rândunicii gigantică. Trunchiul ei era, desigur, mult mai subțire decât turnul, dar era suficient de gros și de puternic pentru a ține laolaltă clădirea ce se năruia. Uimitoarea plantă se răsucea în spirală în jurul turnului: din trunchiul principal porneau ramuri mai subțiri și din acestea unele și mai subțiri și împreună formau o plasă ce împiedica construcția să se prăbușească.

Desigur, cândva rochița-rândunicii fusese ea însăși la fel de tânără și de flexibilă precum cele mai fragede mlădițe ale sale. Cândva se agățase de pervazurile și balcoanele unui turn ce păruse etern și indestructibil. Dacă turnul n-ar fi fost atât de înalt, nu ar fi crescut atât de mare.

Sașa privi fermecată clădirea salvată ca prin minune și simți că totul capătă din nou sens, iar dorința de a lupta se redeșteptă în ea. Era straniu, căci în viața ei nimic nu se schimbase. Dar deodată, în ciuda a orice, o mică mlădiță a acelei volburi străpunsese crusta cenușie de disperare ce-i acoperise sufletul: mlădița verde a speranței. Erau lucruri

pe care n-avea să le poată îndrepta niciodată, fapte imposibil de retractat sau de reparat. Dar erau încă multe lucruri în această poveste pe care ea le putea schimba. Chiar dacă nu știa cum anume. Important era că-și recăpătase forțele.

Și acum Sașa avu senzația că înțelege de ce creatura aceea sinistră o lăsase să treacă nevătămată. O mână invizibilă ținuse de zgardă fiara pentru a-i da ei o nouă șansă.

Și-i era recunoscătoare. Era gata să ierte, gata să-și reafirme convingerile și să lupte pentru ele. Nu avea nevoie decât de cel mai vag semn din partea lui Hunter. Încă un semn.

Soarele ce apunea dispăru brusc, dar reapăru imediat. Sașa își dădu capul pe spate la timp ca să întrezărească silueta întunecată ce-i trecuse pe deasupra capului, umbrind soarele pentru o clipă și făcându-se nevăzută.

Un șuierat strident și un urlet asurzitor străbătură aerul și făptura masivă plonjă asupra Sașei din înalturi, ratând-o la milimetru. Instinctul o făcuse pe fată să se arunce la pământ în ultima clipă și numai asta o salvase. Monstrul pluti pe deasupra solului purtat de aripile membranoase, apoi bătu cu putere din ele ca să se înalțe și începu să descrie un cerc larg pentru a-și relua atacul.

Sașa își apucă automatul, dar abandonă pe loc ideea. Nici măcar o rafală trasă în plin nu ar fi abătut din drum o asemenea făptură și era o prostie să creadă că o putea doborî. Pentru asta ar fi trebuit mai întâi s-o nimerească! Fata se repezi din nou către platoul de unde pornise în scurta ei călătorie, fără să se gândească cum avea să revină în metrou.

Monstrul zburător își lansă iarăși strigătul de vânătoare și se năpusti din nou asupra ei. Picioarele Sașei se împleticiră în costumul grăsanului și căzu cu fața în jos, totuși reuși să se întoarcă și să tragă o rafală scurtă. Gloanțele descurajară fiara, deși nu-i pricinuiră niciun rău. În cele câteva secunde pe care le câștigase, fata reuși să se ridice

în picioare și să se repeadă către cea mai apropiată clădire, înțelegând în sfârșit unde se putea ascunde de prădător.

Acum erau două umbre care dădeau târcoale, menținându-se în aer cu bătaii puternice ale uriașelor lor aripi membranoase. Calculul Sașei era simplu: să se lipească de peretele unei clădiri. Monștrii zburători erau prea masivi și prea stângaci ca să o poată înhăța de-acolo. După asta habar n-avea ce să facă. Nu avea încotro să fugă.

Reușise! Se lipi de perete sperând că fiarele aveau să se dea bătute. Dar n-o făcură. Încolțiseră prăzi mai inventive decât aceasta. Mai întâi una, apoi cealaltă, creaturile de coșmar aterizară pe sol la vreo douăzeci de pași de fată și porniră către ea, târându-și după ele aripile strânse.

O rafală de foc automat nu le sperie, ci numai le înfurie: gloanțele păreau să se oprească în blana lor groasă și încâlcită fără să pătrundă în carne. Fiara mai apropiată de Sașa mârâi dușmănos, ridicându-și buza neagră și dezvelindu-și dinții strâmbi și ascuțiți ca niște ace.

— Jos!

Sașa nu se întrebă de unde venise vocea aceea îndepărtată, ci se trânti cu fața la pământ. În apropiere se auzi o explozie sonoră și un curent de aer fierbinte mai că o luă pe sus. O a doua explozie fu urmată de un chirăit frenetic și de niște bătaii de aripi ce se îndepărtau.

Își ridică timid capul, tușind ca să elimine praful din plămâni și privi în jur. Nu departe pe drum se căscase un crater proaspăt, stropit cu un sânge întunecat, uleios. O aripă de piele, pârlită, smulsă din rădăcină zăcea lângă ea, alături de câteva bucăți de carne arsă, diformă.

Un bărbat masiv, bine clădit, într-un costum greu de protecție, străbătea calm lespezile de piatră ce-l despărteau de Sașa, ținându-se foarte drept.

Hunter!

Capitolul 13

Doar o poveste

O luă de mână, o ajută să se ridice și o trase după el. Apoi păru să-și vină în fire și îi dădu drumul. Ochii îi erau ascunși în spatele sticlei special afumate și Sașa nu-i putea vedea.

— Ține pasul! Se întunecă repede și trebuie să plecăm de-aici pân-atunci, hurui el prin filtre. Apoi porni zorit fără să-i mai arunce vreo privire.

— Hunter! strigă fata după el, străduindu-se să-și recunoască salvatorul prin lentilele aburite ale măștii ei.

Bărbatul se prefăcu că nu aude și Sașei nu-i rămase altceva de făcut decât să fugă după el cât de iute-i permiteau picioarele. Sigur că era supărat pe ea: era a treia oară când trebuia să o salveze pe fata asta proastă. Dar urcase aici, urcase de dragul ei, deci cum se mai putea îndoii?

Bărbatul ras în cap n-avea de gând să se apropie de vizuina fiarelor pe unde ieșise Sașa din metrou. Cunoștea alte drumuri. Coti la dreapta din strada principală și se strecură pe o alee acoperită, trecu în grabă pe lângă scheletele ruginite ale unor cutii plate ca niște chioșcuri pentru pitici, puse pe fugă cu un foc de pistol o formă neclară și se opri în fața unui mic post de gardă din cărămidă cu gratii groase la ferestre. Răsuci o cheie într-un lacăt enorm. Un adăpost? Nu, postul de gardă se dovedi o păcăleală: dincolo de ușă o scară de beton descria zigzaguri coborând în beznă.

Închizând lacătul, de data asta pe dinăuntru, salvatorul ei aprinse lanterna și porni să coboare. Timpul cojise vopseaua verde și albă de pe pereți, care erau acoperiți cu nume și date: a intrat, a ieșit, a intrat, a ieșit... Bărbatul mâzgăli la rândul lui ceva ilizibil. Probabil toți cei care foloseau acest drum secret către suprafață trebuia să scrie când plecau și când reveneau. Doar că sub multe nume nu mai figura și data întoarcerii.

Coborârea se termină mai repede decât se așteptase Sașa: deși treptele continuau, Hunter se opri dinaintea unei uși banale din fontă și bătu cu pumnul în ea. Câteva secunde mai târziu de cealaltă parte scrâșni un zăvor și ușa fu deschisă de un bărbat cu părul ciufulit și o bărbuță rară, care purta pantaloni albaștri ce făcuseră genunchi.

— Cine-i ăsta? întrebă el perplex.

— L-am găsit pe Kolțo, hurui Hunter. Era cât pe ce să-l mănânce păsările, bine c-am ajuns la timp cu lansatorul de grenade. Zi, puștiule, cum ai ajuns acolo?

Își dădu gluga pe spate și își scoase masca.

Bărbatul acesta era un străin: păr șaten-deschis, tuns foarte scurt, o față palidă cu ochi cenușii și un nas turtit, ce părea să fi fost spart. Și de fapt ea se prefăcuse că nu observă ușurința — nefirească pentru un rănit — cu care se mișca el sau faptul că-i lipsea alura aceea de prădător, iar costumul arăta altfel... Brusc simți că se sufocă și își scoase și ea masca.

Cinci minute mai târziu Sașa era deja înăuntrul frontierei Hansei.

— Îmi pare rău, nu pot să te las să stai aici dacă n-ai acte. În vocea salvatorului ei era un regret sincer.

— Poate în seara asta... știi... în pasaj?

Ea clătină din cap fără un cuvânt și zâmbi.

Acum încotro s-o apuce?

În căutarea lui? Mai era timp!

Dar Sașa nu putea să nu fie supărată că Hunter nu o salvase și de data asta. Și mai voia ceva ce nu avea rost să amâne.

Dincolo de larma mulțimii, de târșăitul pașilor și de strigătele neguțătorilor ajungea până la ea cadența delicată, ispititoare a acelei muzici minunate. I se păru că era aceeași melodie care o fermecase cu o zi înainte. Apropiindu-se, Sașa avu senzația că înaintează din nou către ieșirea plină de strălucirea aceea nefirească. Dar unde avea să o ducă de data asta?

Zeci de ascultători formaseră un cerc dens în jurul cântărețului. Sașa fu silită să-și croiască drum prin mulțime până se pomeni într-un spațiu gol. Melodia atrăgea oamenii către el, dar îi și ținea la distanță, ca și cum ar fi zburat și ei către lumină, totuși se temeau să nu-și pârlească aripile.

Sașa nu se temea.

Era tânăr, zvelt și incredibil de chipeș. Poate puțin cam delicat, însă fața lui proaspăt bărbierită nu părea blândă și ochii lui verzi nu erau naivi. Părul negru era netuns, dar îi încadra chipul în șuvițe ordonate. Hainele lui modeste păreau prea curate pentru această stație și-l făceau să iasă în evidență în mulțimea pestriță din Pavelețkaia. Instrumentul lui amintea de fluierașele făcute pentru copii din țevi izolatoare de plastic, numai că era mare și negru, cu clape din alamă, de o eleganță impunătoare și, în mod evident, foarte scump. Sunetele pe care cântărețul le scotea din el păreau să aparțină altei lumi și altui timp. La fel ca instrumentul însuși. La fel ca stăpânul său.

El surprinse încă din prima clipă privirea Sașei, se uită în altă parte și reveni din nou la ea. Fata se simți jenată: nu o deranja atenția lui, dar venise aici pentru muzică.

— Slavă Domnului! Te-am găsit...

Homer își făcu drum până la ea gâfâind și asudat.

— Cum se simte? întrebă imediat Sașa.

— Chiar ai...? începu bătrânul, apoi se opri brusc și zise altceva: A dispărut.

— Ce?! Încotro? exclamă Sașa având senzația că i se încheștase o gheară în jurul inimii.

— A plecat. Și-a luat toate lucrurile. Cel mai probabil s-a dus la Dobrîninskaia.

— Și n-a lăsat nimic? întrebă ea cu timiditate, bănuind deja răspunsul lui Homer.

— Nimic, zise bătrânul.

Cei din jur îi sâsâiră furioși și Homer amuți. Ascultă melodia, aruncând priviri suspicioase de la muzicant la fată și înapoi. Nu trebuia să-și fi făcut griji: ea se gândea la cu totul altceva.

Poate că Hunter o alungase și fugise el însuși imediat ce putuse, dar Sașa începea să întrevadă regulile străinii după care trăia el. Dacă bărbatul ras în cap chiar își luase toate lucrurile, absolut pe toate, însemna că voia ca ea să fie mai tenace, să nu se dea bătută și să-l caute. Ceea ce avea să facă oricum, da, asta avea să facă. Numai dacă...

— Și cuțitul? îi șopti ea bătrânului. A luat cuțitul de la mine? Ăla negru?

— În salon nu-i, zise Homer ridicând din umeri.

— Înseamnă că l-a luat!

Până și acest semn mărunț era de ajuns pentru Sașa.

Cântărețul din flaut era talentat și dovedea virtuozitatea artistică a unuia care părăsise abia ieri băncile Conservatorului. Cutia instrumentului era deschisă, anunțând că primea donații și în ea se aflau suficiente cartușe ca să hrănească locuitorii unei stații mai mici... sau să-i ucidă pe toți până la unul. Asta era o adevărată recunoaștere a talentului, își zise Homer zâmbind cu tristețe.

Melodia i se părea vag cunoscută, dar nu reuși, oricât se strădui, să-și amintească numele ei și unde ar fi putut-o auzi: într-un film vechi, într-un concert, la radio? Avea ceva

straniu: odată ce te prindea nu te mai puteai smulge din loc. Simțai că trebuie neapărat să o ascuți până la sfârșit și să-l aplauzi pe interpret înainte să înceapă să cânte din nou.

Prokofiev? Șostakovici? Homer nu se pricepea atât de bine la muzică, încât să ghicească compozitorul. Dar indiferent cine scrisese aceste note, cântărețul din flaut nu se mulțumea doar să le cânte, ci le dădea o nouă rezonanță și un nou sens, le insufla viață. Talent. Da, tânărul avea talent, și pentru asta Homer era dispus să-i ierte privirile șagălnice pe care i le arunca Sașa când și când, ca un ins care-i aruncă unei pisicuțe un ghem de hârtie.

Acum însă era momentul să o îndepărteze pe fată de el. Bătrânul așteptă până ce mugurele muzical se ofili și cântărețul savură aplauzele publicului, apoi o apucă pe Sașa de costumul de protecție, care era încă umed și mirosul a înălbitor, și o scoase din mulțime.

— Am împachetat și o să plec după el, zise el și se opri.

— Și eu, spuse imediat Sașa.

— Ți dai seama în ce te bagi? o întrebă Homer cu glas scăzut.

— Știu tot. V-am auzit, spuse ea privindu-l sfidător. E vorba de o epidemie, nu? Și el vrea să-i ardă pe toți, vii sau morți. Toată stația.

— Și tu de ce vrei să urmezi un asemenea bărbat? o întrebă bătrânul sincer curios.

Sașa nu răspunse: continuă să meargă în tăcere până ce ajunseră într-un colț gol și izolat al peronului.

— Tata a murit din cauza mea. Eu sunt de vină. Nu pot face nimic ca să-l readuc la viață. Dar există oameni care încă sunt în viață. Care încă pot fi salvați. Și trebuie să încerc. Îi sunt datoare, încheie ea stânjenită.

— Salvați de cine? De ce? Boala e incurabilă, ai auzit, răspunse cu amărăciune bătrânul.

— De prietenul nostru comun. E mai cumplit ca orice boală. Mai letal, zise fata suspinând. Măcar boala îți mai lasă o speranță. Întotdeauna cineva se mai face bine. Unul la câteva mii.

— Cum? Ce te face să crezi c-o să reușești? întrebă Homer sfredelind-o cu privirea.

— Am făcut-o deja o dată, răspunse ea nesigură.

Își supraestima fata puterile? Se înșela ea oare imaginându-și că brigadierul cel crud și implacabil îi împărtășea sentimentele? Homer nu voia s-o descurajeze pe Sașa, dar era mai bine s-o prevină de pe acum.

— Știi ce am găsit în rezerva lui?

Bărbatul scoase cu grijă din buzunar cutiuța crăpată de pudră și i-o întinse Sașei.

— Tu ai făcut asta?

— Nu, zise ea clătinând din cap.

— Atunci înseamnă c-a fost Hunter...

Fata deschise încet cutiuța și își cercetă reflecția într-unul dintre cioburile de sticlă. Căzu pe gânduri, amintindu-și ultima ei conversație cu bărbatul ras în cap și ce-i spusese el când ea îi oferise cuțitul. Și își aminti chipul acoperit de sânge al lui Hunter în timp ce se apropia de ea cu pași mari, pentru ca monstrul gata să lovească cu ghearele lui ascuțite să uite de Sașa și să-l ucidă în schimb pe el.

— N-a făcut-o din cauza mea. E din cauza oglinzii, zise ea cu hotărâre.

— Ce legătură are oglinda? întrebă bătrânul ridicând dintr-o sprânceană.

— Ați avut dreptate, răspunse Sașa, închizând cutiuța. Uneori îți e de folos să te vezi din afară. Te ajută să înțelegi multe despre tine, zise ea imitând tonul bătrânului.

— Crezi că Hunter nu știe cine e? Sau că încă mai suferă din pricina felului în care arată? Și că de aia a spart-o? o întrebă Homer cu un chicotit indulgent.

— Nu despre aspectul lui fizic e vorba, zise fata reze-mându-se de o coloană.

— Hunter știe prea bine cine e. Și e evident că nu-i place să i se reamintească, zise bătrânul răspunzându-și singur la întrebare.

— Poate c-a uitat? îl contrazise ea. Uneori am senzația că se străduiește să-și amintească ceva... Sau că e legat de un vagonet greu care coboară în viteză o pantă prin beznă și nimeni nu-l ajută să-l oprească. Nu pot să vă explic, dar eu asta simt când mă uit la el. Se încruntă. Nimeni altcineva nu vede asta, dar eu văd. De asta v-am spus că are nevoie de mine.

— Deci de-aia te-a părăsit, zise bătrânul răutăcios.

— Eu l-am părăsit pe el, explică fata încruntându-se încăpățânată. Și acum trebuie să-l ajung din urmă până nu-i prea târziu. Ei încă mai trăiesc. Mai pot fi salvați, repetă ea cu insistență. Și el încă mai poate fi salvat.

— De cine vrei să-l salvezi? întrebă Homer scuturând din cap.

Ea îl privi bănuitoare. Oare bătrânul tot nu înțelegea după ce se chinuise atâta să-i explice?

— De omul din oglindă.

— Locul ăsta-i ocupat?

Sașa, care înțepa neatentă cu furculița ciupercile din caserolă, tresări. Cântărețul cu ochi verzi stătea lângă ea ținând o tavă în mâini. Bătrânul plecase pentru câteva clipe și scaunul lui era gol.

— Da.

— Mereu există soluții!

El își puse jos tava, trase un scaun gol de la masa alăturată și se așeză înaintea ca Sașa să poată protesta.

— Numai ține minte că nu te-am invitat să te așezi, îl preveni ea.

— O să te certe bunicul tău? o întrebă el făcând cunosător cu ochiul. Dă-mi voie să mă prezint: Leonid.

— Nu-i bunicul meu, zise Sașa simțind că-i urcă sângele în obraji.

— A, deci așa stau lucrurile? zise Leonid ridicând dintr-o sprânceană în timp ce-și îndesa cât mai multă mâncare în gură.

— Ești obraznic, remarcă ea.

— Sunt plin de încredere, zise el cu un aer profesoral, gesticulând cu furculița.

— Ești prea sigur pe tine, zise ea zâmbind.

— Cred în oameni în general și în mine în particular, mormăi el ininteligibil în timp ce mesteca.

Bătrânul reveni, se opri în spatele nepoftitului și se strâmbă, dar se așeză pe propriul lui scaun.

— Nu te simți cam înghesuită, Sașa? o întrebă el cu acreală privind dincolo de muzicant.

— Sașa! repetă triumfător băiatul ridicându-și ochii din castron. Mă bucur să te cunosc. Dă-mi voie să-ți amintesc, numele meu e Leonid.

— Nikolai Ivanovici, se prezentă Homer aruncându-i tânărului o uitătură neprietenoasă. Cum se chema melodia aia de mai devreme? Mi s-a părut cunoscută...

— Nu mă mir, e a treia zi când o interpretez aici, replică tânărul. De fapt e o compoziție proprie.

— I-a ta? zise Sașa lăsând jos furculița și cuțitul. Cum se cheamă?

— Nu se cheamă în niciun fel, zise Leonid ridicând din umeri. Nici nu m-am gândit la un titlu. Cum să-l transpun în litere? Și la ce bun?

— E foarte frumoasă, recunoscui fata. Incredibil de frumoasă chiar.

— Atunci pot s-o numesc în onoarea ta, zise repede muzicantul. Ești demnă de ea.

— Nu, să nu faci asta, spuse ea clătinând din cap. Las-o fără nume. Nu degeaba e așa.

— Și nu degeaba ți-aș dedica-o ție.

Încercă să râdă, dar se înecă și se puse pe tușit.

— Bun, ești gata? zise bătrânul ridicându-se și luând tava Sașei. E momentul. Scuză-ne, tinere...

— Nu-i nimic. Și eu terminasem de mâncat. Pot să o conduc pe tânăra doamnă?

— Plecăm, i-o tăie Homer.

— Splendid! Și eu. Merg la Dobrîninskaia. Cântărețul își luă un aer inocent. Se întâmplă cumva să mergem în aceeași direcție?

— Da, acolo mergem și noi, zise Sașa, surprinzându-se până și pe sine. Încerca să nu se uite spre Homer și privirea ei se tot furișa către Leonid.

Făptura lui avea ceva luminos și lipsit de griji, o bunăvoință jovială. Ca un băiețel care se duelează cu un băț, împunsăturile lui ușoare nu răneau și era imposibil să te superi pe el. Și îi făcuse curte Sașei într-un mod atât de demonstrativ și de amuzant, încât nici nu se gândea să-l ia în serios. Deși, în fond, ce era rău dacă îi plăcea de ea?

În plus se îndrăgostise de muzica lui cu mult înainte să-l cunoască. Și tentația de a lua această magie cu ea la drum era pur și simplu prea mare.

Era vorba despre muzică, fără îndoială. Precum cântărețul din Hamelin, puștiul ăsta afurisit vrăjea sufletele inocente cu flautul lui și se folosea de acest dar ca să-și facă de cap cu toate fetele pe care putea pune mâna. Acum încerca să pună mâna pe Alexandra și Homer nu știa cum să procedeze.

Bătrânul găsea indigeste glumele îndrăznețe ale lui Leonid și nu după mult timp acestea începură să-l enerveze. Îl enerva și iuțeala cu care muzicantul reușise să ajungă la o înțelegere cu încăpățânatul șef al Hansei, permițându-le

să străbată Linia Circulară până la Dobrîninskaia, deși nu aveau acte! Cântărețul intrase în biroul spațios al comandantului stației – un dandy chel și îmbătrânit, cu o mustăcioară ca antenele de gândac – cu cutia flautului îngreunată de cartușe și ieșise de acolo zâmbind, cu povara considerabil mai ușoară.

Homer fu silit să admită că talentele diplomatice ale lui Leonid le picaseră numai bine: drezina motorizată cu care sosiseră la Pavelețkaia dispăruse din parcare odată cu Hunter și drumul pe ruta ocolitoare le-ar fi luat o săptămână. Dar bănuielile bătrânului fuseseră stârnite de ușurința cu care menestrelul părăsise o stație atât de profitabilă pentru el și se despărțise de agoniseala sa ca să pornească haihui prin tuneluri după Sașa lui Homer. În alte împrejurări această ușurință ar fi fost un semn că se îndrăgostise, însă în acest caz bătrânul nu vedea decât intenții frivole și obișnuința cuceririlor rapide.

Da, încetul cu încetul Homer se transforma într-o dădăcă arțăgoasă. Totuși avea motive să fie în gardă și gelozia sa nu era neîntemeiată. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca muza care-i fusese redată miraculos să fugă cu un menestrel. Un personaj superficial, care nu avea rezervat un loc în romanul lui, dar care își trăsese scaunul și se instalase cu mojie în fruntea bucatelor.

— Chiar n-o mai fi trăind nimeni pe planetă?

Trioul înainta către Dobrîninskaia însoțit de trei gărzi; folosirea corectă a cartușelor putea face să se adeverească până și cele mai îndrăznețe visuri.

Fata, care tocmai le povestise celorlalți dintr-o răsuflare peripețiile ei de la suprafață, amuți și se întristă. Homer și muzicantul schimbă o privire: cine avea să se repeadă primul s-o consoleze?

— Există viață dincolo de MKAD¹? pufni bătrânul. Noua generație se întreabă oare asta?

— Sigur că se întreabă, zise încrezător Leonid. Problema e că nu a supraviețuit nimeni, de aceea nu avem contacte.

— Eu de exemplu am auzit că dincolo de stația Taganskaia e un pasaj secret care duce către un tunel foarte ciudat, zise bătrânul. Un tunel normal, cu diametrul de șase metri, dar fără șine. Se află adânc sub pământ, la patruzeci sau poate chiar cincizeci de metri. Și o ia spre est...

— E vorba de tunelul care duce către buncărele din Urali? îl întrerupse Leonid. Și e povestea despre tipul care a nimerit în el din întâmplare și a revenit apoi cu provizii și...

— A mers vreme de o săptămână făcând scurte popasuri, apoi proviziile i s-au terminat și a trebuit să se întoarcă. Tot nu văzuse vreun semn că tunelul s-ar fi terminat, încheie artăgos Homer, abătut de la cadența narativă pe care o adoptase. Da, conform zvonurilor duce către buncărele din Urali, unde ar mai putea fi oameni încă în viață.

— E puțin probabil, zise muzicantul căscând.

— Și o cunoștință a mea din Polis mi-a povestit că unul dintre operatorii radio locali a stabilit contactul cu echipajul unui tanc, care a lăsat baltă războiul și s-a retras într-un loc atât de îndepărtat, încât nimeni nu s-a gândit să-l bombardeze, zise bătrânul adresându-i-se ostentativ Sașei.

— Da, da, încuviință Leonid. E o poveste bine cunoscută și asta. Când li s-a terminat combustibilul au îngropat tancul în pământ, pe un deal și au făcut o fermă în jurul lui. Și vreme de încă vreo câțiva ani au discutat cu Polisul prin radio în fiecare seară.

— Până li s-a stricat radioul, încheie Homer iritat.

— Da, și ce ziceți de submarin? zise rivalul lui. Submarinul nuclear care se afla în misiune la mare distanță și când

¹ Fostă șosea de centură a Moscovei, care a ajuns, după extinderea orașului în anii '80, să înconjoare mai degrabă zona ei centrală.

au început loviturile și contraloviturile nu a avut timp să-și ocupe poziția în formație. Iar când a ieșit la suprafață, totul se terminase de mult. Așa că echipajul a tras permanent la ancoră nu departe de Vladivostok...

— Și până în ziua de azi reactorul lui alimentează o așezare întreagă, zise bătrânul. Acum șase luni am întâlnit un ins care pretindea că a fost secundul căpitanului acestui submarin. Spunea că a traversat țara pe bicicletă până la Moscova. Era pe drum de trei ani.

— I-ați vorbit personal? întrebă politicos Leonid.

— Personal! mârâi Homer.

Legende fuseseră dintotdeauna pasiunea lui și n-avea să se lase eclipsat de deșteptul ăsta. Mai avea o poveste în tolbă, una pe care o păstra cu grijă. Avusese de gând să o spună în cu totul altă ocazie, nu s-o irosească într-o ciorovăială inutilă... Dar văzând-o pe Sașa cum râdea la auzul glumei trișorului ăstuia, se răzgândise.

— Dar ai auzit de Poliarnîie Zori?

— Ce zori? zise muzicantul întorcându-se spre el.

— Ei, haide, zise bătrânul reținându-și un zâmbet. Nordul îndepărtat, peninsula Kola, orașul Poliarnîie Zori. Un loc uitat de Dumnezeu. La o mie cinci sute de kilometri de Moscova și la cel puțin o mie de Sankt Petersburg. Singura localitate din apropiere e Murmanskul, cu bazele navale, dar și ăla e la o distanță considerabilă.

— La dracu-n praznic cum se zice, comentă încurajator Leonid.

— Departe de marile orașe, de fabricile secrete și de bazele militare. Departe de toate țintele importante. Orașele pe care scuturile noastre antirachetă nu le-au putut apăra au fost reduse la cenușă. Cele care au avut scut și unde avioanele de interceptare au avut vreme să intervină...

Bătrânul privi în sus.

— Ei, știți și voi ce s-a-ntâmplat. Dar au fost locuri în care n-a tras nimeni, pentru că nu erau o amenințare. Poliarnîie Zori de exemplu.

— Păi nici acum nu e nimeni interesat de locul ăla, zise muzicantul.

— Dar ar trebui, se rățoi bătrânul. Pentru că lângă Poliarnîie Zori era centrala atomoelectrică Kola, una dintre cele mai mari din țară. Alimenta cu curent aproape tot nordul Rusiei. Milioane de oameni. Sute de fabrici. Eu însumi sunt de prin părțile alea, din Arhanghelsk. Știu despre ce vorbesc. Și am vizitat centrala cu școala, însoțiți de ghid. E o adevărată fortăreață, un stat în stat. Are propria ei armată, teren agricol, fermă. Cei de-acolo pot supraviețui pe cont propriu. Nici măcar un război nuclear nu le-ar schimba viețile, chicoti el sumbru.

— Deci vreți să ziceți că...

— Petersburg s-a dus, Murmansk s-a dus, Arhanghelsk s-a dus, au pierit milioane de oameni... Toate fabricile au fost reduse la cenușă odată cu orașele. Dar Poliarnîie Zori e încă acolo. Iar centrala atomică Kola n-a fost vătămată. De jur împrejur mii de kilometri de zăpadă, nimic altceva decât zăpadă, gheață, lupi și urși polari. Niciun contact cu centrul. Și au suficient combustibil ca să alimenteze vreme de ani buni un oraș mare, dar pe ei, chiar incluzând Poliarnîie Zori, îi va ține sute de ani. O să supraviețuiască iernii.

— O adevărată arcă, șopti Leonid. Și când potopul se va termina și apele se vor retrage din jurul vârfului muntelui Ararat...

— Exact, zise bătrânul încuviințând și din cap.

— Cum ați aflat despre asta?

Acum în vocea muzicantului nu era nici urmă de ironie sau plictiseală.

— Cândva am lucrat ca operator radio, zise Homer evaziv. Voiam să găsesc măcar un om în viață pe meleagurile mele natale.

— Credeți c-o să reziste mult acolo, în nord?

— Sunt sigur că da. Firește, ultima oară i-am contactat acum doi ani. Dar îți imaginezi ce înseamnă asta? Încă un secol cu electricitate? La căldură? Cu echipament medical, cu computere? N-ai cum să știi ce înseamnă asta... În tot metro-ul sunt numai două computere și alea-s doar niște jucării. Și aici suntem în capitală, râse cu amărăciune bătrânul. Și dacă au mai rămas oameni pe undeva... nu inși solitari, ci măcar sate... alea s-au întors deja de mult în secolul al XVII-lea sau poate chiar în Epoca de Piatră. Așchii de lemn ca să facă lumină, vite, vrăjitorie, unul din trei copii mort la naștere. Abace și manuscrise din scoarță de mesteacăn. Singuri pe lume cu excepția celor două ferme învecinate. Pământ pustiu și distrugere. Lupi, urși, mutanți. Întreaga civilizație modernă se bazează pe electricitate. Când se va termina, stațiile vor muri și... aleluia. A fost nevoie de milioane de oameni care au construit toate astea, cărămidă cu cărămidă, de-a lungul secolelor și totul s-a năruit. S-o luăm de la capăt. Dar suntem în stare? Ei însă au la dispoziție un secol întreg. Ai avut dreptate, acolo e arca lui Noe. Resurse de curent aproape nelimitate. Petrolul trebuie extras și procesat, după gaz trebuie să forezi și să-l pompezi prin mii de kilometri de țevărie. Să ne întoarcem la motoarele cu aburi? Sau mai în urmă? Ascultă aici, zise el luând-o pe Sașa de mână. Omenirea nu e în pericol. Oamenii sunt la fel de rezistenți ca gândacii. Dar civilizația, eu pe aia aș vrea s-o salvez.

— Și ei acolo au civilizație adevărată?

— Nu-ți face tu griji. Ingineri nucleari, inteligență tehnică. Și condițiile lor sunt în mod clar mai bune decât cele pe care le avem noi aici. Poliarniie Zori a crescut în ultimii douăzeci de ani. Au o emisie cu următorul mesaj: „Către toți supraviețuitorii....” și apoi dau coordonatele lor. Se spune că oamenii încă se mai ivesc în poarta lor, chiar și acum...

— Eu de ce n-am auzit de asta? murmură muzicantul.

— N-au auzit mulți. Aici e greu să le prinzi frecvența. Dar poți să încerci la un moment dat, dacă ai vreo doi ani de pierdut, chicoti bătrânul. Indicativul lor este „Ultimul port“.

— Dacăș fi știut, zise tânărul cu seriozitate, clătinând din cap. Știți, eu colecționez cazuri ca ăsta. Și ziceți că acolo chiar n-a fost război?

— Cum să-ți explic? Sunt înconjurați de sălbăticie pe toate părțile și chiar dacă or fi fost prin apropiere orașe sau sate, astea s-au sălbăticit repede. Uneori atacau barbarii. Și animalele, sigur, dacă le mai poți zice așa. Dar ei au arsenalul cu care să-i țină la distanță. Un perimetru fortificat. Gard electrificat, turnuri de veghe. O adevărată fortăreață, ascultă la mine. Și în primii zece ani – cea mai rea perioadă – au mai instalat o barieră, una din bușteni. Au trimis echipe în recunoaștere prin împrejurimi, au ajuns chiar până la Murmansk, la două sute de kilometri. Nu mai e niciun Murmansk, numai un crater topit pe locul unde s-a aflat. Voiau chiar să organizeze o expediție în sud, către Moscova. Am încercat să-i conving să n-o facă. De ce să taie cordonul ombilical? Când radiația din sol se va reduce, vor putea să cultive mai mult teren și atunci... Dar între timp nu pot face nimic aici. Locul ăsta e un cimitir uriaș, suspină Homer.

— Ar fi amuzant ca rasa umană, care s-a distrus prin puterea atomului, să fie salvată tot de puterea lui.

— Nu-i nimic amuzant în asta, zise bătrânul aruncându-i o uitătură severă.

— E ca focul furat de Prometeu, explică cântărețul. Zeii i-au interzis să le ofere oamenilor focul. El voia să ajute omul să se ridice din țărână, din foamete și din stagnare....

— Am citit despre asta, îl întrerupse tăios Homer. În *Mituri și legende ale Greciei Antice*.

— Un mit profetic, comentă Leonid. Zeii au avut motive întemeiate să se opună. Știau ei cum se va termina.

— Dar focul l-a făcut pe om ce este! obiectă Homer.

— Și credeți că fără electricitate va deveni din nou animal? întrebă cântărețul.

— Cred că fără ea vom fi dați îndărăt cu cel puțin două secole. Sau, luând în calcul că numai unul din o mie a supraviețuit și că totul trebuie reconstruit, readus sub control și restudiat... cel puțin cu cinci sute. Și poate că nu ne vom reveni niciodată. Ce, nu ești de acord?

— Ba da, replică Leonid. Dar totul ține numai de electricitate?

— Păi tu ce crezi? izbucni Homer aruncându-și brațele în aer.

Cântărețul îi aruncă o căutătură stranie, stăruitoare și ridică din umeri.

Tăcerea se prelungi. Homer se putea considera învingătorul acestei conversații: fata încetase în sfârșit să-l mai mănânce din ochi pe obraznicul ăla și se gândea la ale ei. Dar chiar când se apropiaseră de stație, Leonid zise brusc:

— Bine. Ce ziceți de-o poveste?

Bătrânul se strădui să ia un aer exasperat, însă înclină curtenitor din cap.

— Se spune că dincolo de Sportivnaia și înainte de podul distrus de pe linia Sokolniceskaia, din tunelul principal se ramifică un altul, care coboară într-o pantă abruptă. Se termină în fața unui grilaj de metal dincolo de care se află o ușă ermetică. Au încercat să o deschidă de câteva ori, însă fără succes. Și călătorii singuratici care pleacă în căutarea ei nu se mai întorc niciodată, iar cadavrele lor sunt găsite de cealaltă parte a metroului.

— Orașul de Smarald? zise Homer strâmbându-se.

— Toată lumea știe, continuă Leonid fără să-l ia în seamă, că Podul Sokolniki s-a prăbușit în prima zi și stațiile de dincolo de el au fost despărțite de metrou. Se crede că nimeni rămas de cealaltă parte nu a supraviețuit, deși nu avem dovezi în sensul ăsta.

— Orașul de Smarald, zise Homer fluturând iritat din mână.

— Se mai știe că Universitatea din Moscova a fost clădită pe un teren instabil, care nu putea susține clădirea aceea enormă decât mulțumită generatoarelor de frig extrem de puternice care funcționează în subsol, înghețând pământul. Fără ele clădirea s-ar fi prăbușit de mult în râu.

— Un clișeu de când lumea, interveni bătrânul dându-și seama încotro se îndrepta povestea.

— Au trecut mai bine de douăzeci de ani, dar cine știe de ce clădirea aceea părăsită încă mai e în picioare...

— Pentru că totul e o prostie, de aia!

— Se zvonește că dedesubtul Universității nu se află numai un subsol, ci un adăpost antiaerian strategic care coboară zece niveluri și care, pe lângă generatoarele de frig, mai adăpostește propriul său reactor nuclear, spații de locuit și tuneluri către cele mai apropiate stații ale metroului, inclusiv ale Metro-2¹...

Leonid făcu niște ochi mari și Sașa zâmbi.

— Se spune că e un adevărat oraș subteran, continuă cântărețul pe un ton visător. Un oraș ai cărui locuitori – care sigur că n-au murit – s-au devotat salvării cunoașterii pierdute, bucată cu bucată, și s-au pus în slujba frumuseții. Fără să-și cruțe resursele, trimit expediții către galeriile de artă, muzeele și bibliotecile care au rămas în picioare. Și își cresc copiii în așa fel încât să nu-și piardă simțul frumosului. Acolo domnesc pacea și armonia și nu există altă ideologie decât iluminarea, nicio altă religie decât arta. Nici vorbă de pereții ăia hidoși și demodați vopsiți în două

¹ Circuit paralel de metrou a cărui construcție se presupune că ar fi început pe vremea lui Stalin și care ar lega Kremlinul de sediul FSB (KGB) și de alte obiective strategice. Existența sa nu a fost confirmată oficial.

culori cu vopsea de ulei. În loc de ordine răstite și alarme, din difuzoare se aud Berlioz, Haydn și Ceaikovski. Și absolut toată lumea poate cita din Dante pe de rost, imaginați-vă! Și oamenii ăștia au reușit să rămână cum erau. Nu, nu cum erau în secolul XXI, ci cum erau oamenii pe vremuri... Cum ați citit în *Mituri și legende*...

Muzicantul îi zâmbi bătrânului ca și cum era slab de minte.

— Liberi, îndrăzneți, frumoși. Drepti. Nobili.

— N-am auzit așa ceva niciodată! exclamă Homer sperând că diavolul cel viclean nu avea s-o cucerească pe fată cu povestea asta.

— În metrou locul acesta e cunoscut drept Orașul de Smarald, zise Leonid privindu-l stăruitor pe bătrân. Dar conform zvonurilor, locuitorii lui preferă un alt nume.

— Și care-i ăla? izbucni Homer.

— Arca lui Noe.

— Prostii! Prostii absolute!

— Sigur că-s prostii, răspunse flegmatic muzicantul. E doar o poveste.

În Dobrîninskaia domnea haosul.

Homer privi în jur nedumerit și înspăimântat. Oare se înșelase? Se putea întâmpla așa ceva într-una dintre cele mai liniștite stații de pe Linia Circulară? Ai fi zis că în ultima jumătate de oră cineva declarase război Hansei. În tunelul alăturat se zărea o drezină plină cu cadavre aruncate unul peste altul la nimereală. Sanitari încinși cu șorțuri târau trupurile pe peron, întinzându-le pe foi de cort. Unul fusese decapitat, fața altuia fusese redusă la carne vie, dintr-un al treilea se prelingeau intestinele...

Homer acoperi ochii Sașei. Leonid trase aer în piept și se întoarse cu spatele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă înspăimântat unul dintre soldații din escorta lor.

— E garda noastră de la joncțiunea mai mare cu linia Serviciului Special. Sunt toți până la ultimul. N-a scăpat nimeni. Și nu știm cine a făcut-o, zise sanitarul ștergându-și mâinile pe șorț. Dă-mi un foc, frate, că-mi tremură mâinile!

Homer presupusese că Hunter avea să aleagă acea rută, care era cea mai scurtă, deși era patrulată de unități înarmate ale Hansei.

La ce servea baia asta de sânge? Oare ei deschiseseră primii focul sau nici nu-l zăriseră în beznă tunelurilor? Și unde era el acum? O, Doamne, uite încă un cap... Cum putea Hunter să facă așa ceva?

Homer își aminti de oglinda spartă și de cuvintele Sașei. Nu cumva fata avea dreptate? Oare brigadierul încerca să se stăpânească, să evite omorurile inutile, dar nu reușea să se oprească? Și când spărsese oglinda încercase să lovească în bărbatul acela hidos și înspăimântător în care se transforma treptat...

Nu, ceea ce văzuse Hunter în oglindă nu era un om, ci un adevărat monstru. Asta încercase el să nimicească. Dar nu reușise decât să spargă oglinda, transformând o singură imagine într-o duzină.

Sau poate... Bătrânul privi sanitarii care coborau din drezină pe peron... transportând un al optulea bărbat, cel din urmă... Poate că acela care privea disperat din oglindă era omul? Hunter cel de odinioară? Iar Celălalt... era deja afară?

Capitolul 14

Ce face omul să fie om?

La drept vorbind, ce face omul să fie om?

Există pe pământ de mai bine de un milion de ani, dar transformarea magică ce a prefăcut un animal viclean și gregar în ceva complet diferit, ceva nemaîntâlnit, s-a produs abia acum zece mii de ani. Imaginați-vă: omul s-a adăpostit în peșteri și s-a hrănit cu carne crudă timp de nouăzeci și nouă la sută din istoria lui. Fără să știe cum să se încălzească, să-și fabrice unelte sau arme, fără să fie măcar în stare să vorbească propriu-zis! Iar gama sentimentelor pe care era în stare să le experimenteze probabil că nu-l făceau să se deosebească prea mult de maimuțe și lupi: frig, frică, atașament, spaimă, satisfacție.

Cum a reușit, pe durata a numai câteva secole, să învețe să gândească și să construiască, să-și consemneze propriile gânduri, să transforme materia din jurul lui și să inventeze lucruri, de ce a simțit nevoia să deseneze și cum a descoperit muzica? Cum a reușit să cucerească întreaga lume și s-o reorganizeze ca să se potrivească nevoilor lui? Ce anume a dobândit în plus acest animal acum zece mii de ani?

Focul? Faptul că omul a căpătat darul de a împlânzi lumina și căldura, de a le purta cu el în regiuni reci și nelocuite, de a-și frige prada la un foc de tabără ca să-și sature stomacul? Dar ce anume a schimbat asta, în afară de faptul că i-a permis să-și extindă stăpânirea? Șoarecii au reușit să colonizeze întreaga planetă fără ajutorul focului și au rămas așa cum erau de la

început: niște mamifere istețe și gregare. Nu, nu poate fi focul sau nu numai focul, cântărețul avea dreptate. Altceva... Dar ce? Limbajul? Iată o diferență incontestabilă față de celelalte animale. Șlefuirea precisă a gândului brut în diamantele scânteietoare ale cuvintelor care puteau deveni o monedă universală, circulând pretutindeni. Abilitatea nu de a exprima ce se petrece în mintea ta, ci de a aranja asta în ordinea corectă, ca și cum ai fi turnat imaginile nestatornice, lichide ca metalul topit, în forme durabile. Claritatea minții și judecata la rece, capacitatea de a transmite ordine și cunoștințe pe cale orală, precis și fără ambiguitate, ceea ce duce la capacitatea de a organiza și subordona, de a aduna armate și a crea state.

Însă furnicile pot înfăptui asta fără cuvinte, construind adevărate megalopolisuri la nivelul lor, chiar dacă omul nu le remarcă, și găsindu-și fiecare locul într-o ierarhie extrem de complicată, transmitându-și cu precizie informații și ordine, chemând mii și mii de soldați în legiuni curioase, cu o disciplină de fier, care se ciocnesc între ele în războaiele tăcute, dar nemiloase, dintre micile lor imperii.

Scrisul poate?

Scrisul, fără de care acumularea cunoștințelor ar fi imposibilă? Cărămizile din care a fost construit acel Turn din Babel al civilizației tinzând spre ceruri? Fără de care lutul nears al cunoștințelor unei generații s-ar fi crăpat și fărâmat, spulberându-se și devenind praf, incapabil să-și suporte propria greutate? Fără ele fiecare nouă generație ar fi reînceput să construiască turnul acela de la zero și și-ar fi petrecut întreaga viață bâjbâind printre ruinele colibeii anterioare de pământ și nuiiele înainte să moară la rândul ei fără să fi ridicat un nou etaj. Literele și scrisul i-au permis omului să-și transmită cunoștințele acumulate dincolo de granițele strâmte ale propriului cap și să le treacă nedistorsionate urmașilor săi, scutindu-i de corvoada de a redescoperi ceea ce fusese deja descoperit cu mult timp în urmă și permițându-le astfel să construiască ceva al lor pe fundația fermă moștenită de la strămoși.

Dar nu e numai scrisul, nu?

Dacă lupii ar putea scrie, ar fi civilizația lor asemănătoare cu a omului? Ar avea o civilizație? Când un lup s-a hrănit pe săturate cade într-o stare de prostrație fericită, dedicându-și timpul jocului și alintului până ce gheara din pânțece îl pune din nou în mișcare. Însă când un om e sătul de hrană, în el se deșteaptă un dor după altceva, indefinit, inexplicabil, același care îl face să privească stelele ore în șir, să întindă ocră pe pereții peșterii lui, să-și decoreze prova navei de război cu siluete sculptate, să muncească secole pentru a ridica coloși de piatră în loc să-și întărească zidurile cetății și să-și petreacă viața ascuțindu-și talentul cu pana, în loc să-și perfecționeze măiestria în mânuirea armelor. Același dor care face un fost ajutor de mecanic să-și dedice tot restul vieții cititului și căutării, căutării unui lucru pe care să încerce să-l pună în cuvinte... Ceva deosebit... Dorința care face o mulțime de oameni săraci și murdari să asculte lăutari ambulanți ca să și-o satisfacă, îi transformă pe regi în protectori ai artelor și gazde bune pentru trubaduri și determină o fată născută sub pământ să privească ore în șir fotografia de pe un pachet în care cândva s-a aflat ceai. O chemare vagă, dar puternică, ce poate acoperi până și chemarea foamei, însă numai într-un om.

Nu această chemare a făcut ca paleta de sentimente omenești să le depășească pe cele ale animalelor, oferindu-i în plus darul de a visa, îndrăzneala de a spera și curajul de a fi milos? Iubirea și compasiunea, pe care omul le consideră adesea ca fiind calitățile sale distinctive, nu sunt o descoperire a lui. Un câine e capabil de iubire și compasiune: când stăpânul lui e bolnav, îi stă alături și scâncește. Un câine e capabil chiar și de plictiseală și își poate afla scopul vieții într-o altă făptură: dacă stăpânul lui moare, e uneori gata să piară și el numai să-i rămână alături. Însă nu are vise și aspirații.

Să fie, așadar, tânjirea după frumusețe și capacitatea de a o aprecia? Talentul remarcabil de a afla plăcerea în combinații de culori, succesiuni de sunete, unghiurile formate de linii și eleganța construcțiilor verbale? De a extrage din ele acea vibrație dulce care frânge sufletul și inima? Care se deșteaptă în sufletul

oricărui ins, fie că e umflat de grăsime sau bătătorit sau plin de cicatrici, și-l ajută să se curețe de excrescențele exterioare.

Poate. Dar nu-i doar asta.

Pentru a acoperi zgomotul rafalelor de pistol automat și urletele disperate ale unor ființe umane goale și legate, alte ființe umane au ascultat mărețele opere ale lui Wagner la volum maxim. Nu vedeau nicio contradicție: un lucru îl întărea pe celălalt. Deci ce altceva?

Și chiar dacă omul ar supraviețui ca specie iadului prezentului, va reuși el să păstreze această părțică fragilă, aproape impalpabilă, dar neîndoielnic reală a esenței sale? Scânteia care cu zece mii de ani în urmă a transformat o fiară pe jumătate moartă de foame și cu privirea stupidă într-o ființă de un cu totul alt ordin? Într-o ființă pe care foamea sufletească o chinuie mai tare decât nevoile trupului? O ființă rebelă, alternând mereu între măreție spirituală și josnicie, între o milă inexplicabilă și nepotrivită pentru un prădător și o cruzime nejustificată, fără rival chiar și în lumea insectelor lipsite de suflet. Care înalță palate mărețe și pictează pânze incredibile, luându-se la întrecere cu Creatorul, dar inventează camere de gazare și bombe cu hidrogen pentru a distruge ceea ce el însuși a creat și care își anihilează semenii din punct de vedere economic. Care construiește cu migală castele de nisip pe plajă și le distruge dintr-o lovitură. Scânteia aceea l-a transformat oare într-o ființă care nu-și mai cunoaște limitele? O ființă incapabilă să-și afle odihna, care nu știe cum să-și potolească această foame stranie, dar își dedică întreaga viață încercării de a o face? Un om? O să rămână asta în el? O să rămână asta după el?

Sau se va pierde în trecutul său, ca o scurtă culme în graficul istoriei, lăsând omul să revină de la această stranie deviație la toropeala lui perenă, la o stare obișnuită de stagnare, în care nenumărate generații se succed, rumegându-și terciul fără să-și ridice ochii din pământ, în timp ce pare totuna că trec zece ani, o mie sau cinci sute de mii?

Ce altceva?

*

— E adevărat?

— Ce anume? întrebă Leonid zâmbind.

— Povestea Orașului de Smarald? A arcei lui Noe? Există un asemenea loc în metrou? întrebă Sașa îngândurată, cu ochii în pământ.

— Așa se zvonește, răspunse el nesigur.

— Ar fi minunat să merg acolo într-o zi, zise ea încet. Știi, când am ieșit la suprafață, mi-a părut rău de oameni. E atât de trist că au făcut o singură greșală... și n-o să mai poată reface lucrurile așa cum au fost. Și era atât de bine pe atunci... probabil.

— O greșală? Nu, a fost o crimă odioasă! răspunse cu seriozitate cântărețul. Să distrugi întreaga lume, ucigând șase miliarde de oameni... tu numești asta o greșală?

— Chiar și așa... Tu și eu merităm să fim iertați, nu? La fel și restul lumii. Fiecare ar trebui să aibă o șansă să îndrepte lucrurile, să o ia de la capăt, să mai facă o încercare. Fie și pentru ultima dată...

Se opri.

— Tare mi-ar plăcea să văd cum e acolo, sus, reluă ea. Până acum nu m-a interesat. Pur și simplu mi-era frică și tot ce se afla la suprafață mi se părea hidos. Dar am descoperit că pur și simplu nu ieșisem în locul potrivit. Ce prostie! Orașul ăla de sus e ca viața mea de mai-nainte. Nu are niciun viitor. Numai amintiri, și ele nu-mi aparțin. Numai stafii. Știi, cât am fost acolo sus am înțeles ceva foarte important... Sașa șovăi. Speranța e ca sângele. Cât timp îți mai curge prin vene ești încă în viață. Vreau să sper.

— Dar de ce vrei să mergi în Orașul de Smarald? o întrebă muzicantul.

— Vreau să văd și să simt cum era viața înainte... Ai zis chiar tu... Presupun că oamenii de acolo sunt foarte diferiți

de noi. Oamenii care n-au uitat ziua de ieri și care știu că vor avea un mâine trebuie să fie foarte diferiți.

Se plimbau încet prin stația Dobrîninskaia sub privirea vigilentă a santinelilor. Homer îi lăsase singuri, fără prea mare chef, și acum ceva îl făcea să întârzie. Hunter tot nu se ivise.

Sașa citea semne în decorațiunile de marmură ale Dobrîninskaiei. Arcadele mari de marmură ce duceau către șine alternau cu unele mici, decorative, astupate. Mare, mic, iar mare, iar mic. Ca un bărbat și o femeie ținându-se de mână, un bărbat și o femeie... Și deodată își dori să-și strecoare și ea mâna în palma mare și puternică a unui bărbat. Să și-o adăpostească în ea fie și pentru puțin.

— Și aici poți să-ți construiești o nouă viață, îi zise Leonid fetei făcându-i cu ochiul. Nu trebuie să te duci undeva și să cauți ceva. Poate-i de ajuns să privești în jur.

— Și ce-o să văd?

— Pe mine, zise el coborându-și ochii cu prefăcută modestie.

— Pe tine te-am văzut deja. Și te-am auzit, răspunse Sașa întorcându-i în sfârșit zâmbetul. Îmi place ce-am auzit, tuturor le place... Ție chiar nu-ți trebuie cartușele alea? Ai dat atâtea ca să-i faci să ne lase să ajungem aici.

— Îmi trebuie numai cât să am ce mânca. Și mereu am de-ajuns. E o prostie să cânți pentru bani.

— Atunci tu de ce cânți?

— De dragul muzicii, râse el. Pentru oameni. Nu, nici asta nu-i corect. Pentru ceea ce le face muzica oamenilor.

— Și ce le face?

— Păi de fapt... cam orice, zise Leonid redevenind serios. Am cântece care-i fac pe oameni să se iubească și cântece care-i fac să plângă.

— Și cântecul pe care l-ai cântat ultima dată... zise Sașa privindu-l bănuitoare. Cântecul ăla fără nume. Ăla ce-i face pe oameni să facă?

— Ăsta? întrebă el fluierând primele măsuri. Ăsta nu-i face să facă nimic. Doar le ia durerea cu mâna.

— Hei, frățioare!

Homer închise caietul și se foi pe banca incomodă de lemn. Ordonanța era adăpostită îndărătul unui pupitru mic a cărui suprafață era aproape complet ocupată de trei telefoane vechi, negre, fără butoane sau discuri. Becul roșu al unuia dintre ele clipea prietenos.

— Andrei Andreevici e liber acum. O să-ți acorde două minute din clipa în care intri pe ușă. Să nu bombăni și să treci direct la subiect, îl sfătui ordonanța cu severitate.

— Două minute nu-s de ajuns, oftă Homer.

— Te-am prevenit, zise celălalt ridicând din umeri.

Nici cinci minute nu ar fi fost de ajuns. Nu știa de unde să înceapă sau cum să termine, ce întrebare să pună sau ce să solicite, dar cu excepția comandantului stației Dobrînskaja nu avea cui să se adreseze.

Însă Andrei Andreevici, un bărbat masiv și gras cu o uniformă a cărei tunică nu se încheia pe burtă, era deja furios și learcă de sudoare și nu avu răbdare să-l asculte prea mult.

— Tu nu-nțelegi sau ce? Am un caz de forță majoră aici, opt oameni au fost secerați și tu începi să-mi spui de nu știu ce epidemie! Aici nu-i nimic! Ajunge, nu mă face să-mi pierd timpul! Ori ieși de bunăvoie, ori...

Ca un cașalot țâșnind din apă, comandantul își propulsa înainte trupul dolofan, cât pe ce să răstoarne biroul la

care şedea. Ordonanţa privi întrebător înăuntru. Homer se ridică şi el de pe scaunul jos şi tare rezervat vizitatorilor.

— O să plec. Dar de ce aţi trimis forţe la Serpuhovskaia?

— Ce te priveşte?

— Se vorbeşte în staţie...

— Se vorbeşte? Ce se vorbeşte? Ştii ce?! Ca să mă asigur că nu umbli pe-aici răspândind panică... Paşa, vino-ncoace, ia bagă-l pe ăsta după gratii!

Într-o clipită Homer se pomeni îmbrâncit în oficiu, de unde ordonanţa îl târî pe bătrânul ce se împotriva într-un coridor îngust, alternând reproşurile cu palme peste obraz.

Din pricina loviturilor, masca lui Homer se desprinsese. El încercă să-şi țină respiraţia, dar primi imediat un pumn în plex şi-l apucă tusea. Caşalotul se ivi în uşa biroului, umplând complet cadrul.

— Lasă-l acolo deocamdată, îi dăm noi de capăt mai târziu... Şi tu cine eşti? Ai programare? se răsti el la următorul vizitator.

Homer se întorsese deja către acesta.

Hunter stătea neclintit, cu braţele încrucişate pe piept, la numai trei paşi de el. Purta uniforma altcuiva, care-i era strâmtă, şi îşi ascundea faţa în umbra vizorului ridicat al căştii. Nu dădu niciun semn că-l cunoştea pe bătrân sau că avea de gând să intervină. Homer se aşteptase să-l vadă plin de sânge ca un măcelar, dar singura urmă de stacojiu de pe uniforma brigadierului era o mică pată de deasupra răniei sale. Hunter îşi mută privirea împietrită asupra comandantului staţiei şi dintr-odată porni spre el fără grabă, ca şi cum avea de gând să pătrundă în birou trecând prin el.

Comandantul, surprins, începu să bombăne şi dădu îndărăt, făcându-i loc. Ordonanţa încremeni în aşteptare, imobilizându-l pe Homer cu ambele braţe. Hunter se strecură înăuntru pe lângă bărbatul ce bătea în retragere şi puse capăt protestelor comandantului cu un singur răget

ca de leu care-l reduse pe celălalt la tăcere. Apoi începu să-i șoptească cu urgență în glas.

Soldatul de gardă îi dădu drumul bătrânului, se furișă către ușă și intră. O clipă mai târziu un torent de înjurături murdare îl scuipea afară, neîncheindu-se decât când vocea comandantului se frânse într-un soi de scheunat.

— Și dă-i drumul provocatorului ăluia! strigă el în încheiere, de parcă repeta, sub hipnoză, cuvintele altcuiva.

Roșu la față de parcă ar fi fost opărit, soldatul închise ușa după el, reveni la postul său de la intrare și își vârî nasul într-un buletin de știri tipărit pe hârtie de împachetat. Când Homer trecu cu pași hotărâți pe lângă postul său îndreptându-se spre biroul comandantului, ordonanța se ghemui și mai tare îndărătul ziarului, ca pentru a spune că de acum încolo se spăla pe mâini de toate.

Homer îi aruncă o privire triumfătoare santinelei care-și ascundea rușinea în dosul foii de ziar: măcar acum putea examina cum trebuie telefoanele alea. Cel care clipea tot timpul avea lipită pe el o bucată de plasture alb murdar pe care cineva scrisese un singur cuvânt cu pixul:

Tulskaia.

— Păstrăm contactul cu Ordinul, zise comandantul stației Dobrîninskaia, transpirând și strângându-și pumnii, dar neîndrăznind să-și ridice privirea către brigadier. Și nimeni nu ne-a anunțat despre operațiunea asta. Nu pot să iau o asemenea decizie de unul singur.

— Atunci sună Centrala, zise Hunter. Aveți timp să cădeți de acord. Dar nu foarte mult.

— N-o să-și dea aprobarea. Una ca asta ar periclita stabilitatea Hansei... Știi bine că pentru Hansa ăsta e cel mai important lucru, nu? Și situația e sub control.

— Ce stabilitate? Dacă nu se iau măsuri....

— Situația e stabilă. Nu înțeleg ce te nemulțumește, zise Andrei Andreevici clătinându-și încăpățânat capul masiv.

Toate ieșirile sunt păzite. N-ar putea trece un șoarece. Hai să așteptăm ca lucrurile să se rezolve de la sine.

— Nimic nu se va rezolva de la sine! răcni Hunter. Dacă aștepți, cineva va scăpa și va fugi la suprafață sau va găsi o rută ocolitoare. Stația trebuie trecută prin foc. Ca la carte! Nu înțeleg de ce n-ați făcut-o deja.

— Dar e posibil ca acolo să se afle oameni încă sănătoși. Cum crezi c-o să se întâmple? C-o să le cer flăcăilor mei să-i împuște pe toți cei din Tulskaia și să-i incinereze? Dar trenul sectanților? Și poate ar trebui să curățăm și Serpuhovskaia dacă tot ne-am apucat de treabă? Jumătate dintre bărbații de aici au femei acolo, copii ilegitiimi... Nu, ascultă la mine! Nu suntem fasciști. La război ca la război, dar asta... Să omori oameni bolnavi... Până și când a fost gripă porcină în Belorusskaia au separat porcii în așa fel încât dacă unul era infectat murea, iar dacă era sănătos trăia. Nu i-au masacrat pe toți la grămadă.

— Ția erau porci, ăștia sunt oameni, zise brigadierul inflexibil.

— Nu, nu, zise comandantul clătinând iarăși din cap și împrăștiind stropi de sudoare. Nu pot face asta. Mi-ar atârna pe conștiință... și nu vreau coșmarurile pe care le-aș avea după asta.

— Nu trebuie s-o faci tu. Pentru așa ceva există oameni care nu visează. Nu trebuie decât să ne lași să trecem prin stația ta. Atât.

— Am trimis mesageri la Polis să văd dacă nu există vreun vaccin, zise Andrei Andreevici ștergându-și sudoarea cu mâneca. Se speră că...

— Nu există vaccin! Nu există nicio speranță! Nu-ți mai ascunde capul în nisip! De ce nu văd aici unitățile medicale de la Centru? De ce refuzi să-i suni și să le ceri undă verde ca să permiți accesul unui pluton al Ordinului?

Comandantul tăcu cu încăpățănare. Nu se știe de ce, încercă să se încheie la tunică, bâjbâind cu degetele lui alunecoase, apoi se dădu bătut. Se apropie de o măsuță subredă, își turnă un pahar dintr-o băutură trăsând a alcool și-l dădu peste cap.

— A, păi nu i-ai informat, se prinse Hunter. Nu știu nimic despre asta. Ai o epidemie în stația vecină și ei nu știu nimic...

— Răspund cu capul pentru asemenea lucruri, zise comandantul cu glas răgușit. O epidemie în stația vecină înseamnă pensionare forțată. Am permis să se întâmple... N-am prevenit-o... Am creat o amenințare la adresa stabilității Hansei.

— În stația vecină? La Serpuhovskaia?

— Deocamdată situația-i calmă, dar am aflat prea târziu... N-am reacționat la timp. De unde să știu?

— Și cum ai explicat asta? Trupele trimise într-o stație independentă? Cordoanele de pază din tuneluri?

— Bandiți... Rebeli. Se întâmplă peste tot. Nu e ceva neobișnuit.

— Și acum e prea târziu ca să mărturisești, zise brigadierul.

— Acum nu mai e vorba de pensionare... zise Andrei Andreevici, turnându-și un nou pahar pe care-l dădu peste cap. E pedeapsa cu moartea.

— Și ce-ai de gând să faci acum?

— Aștept.

Comandantul se așeză cu fundul pe birou.

— Aștept. Dacă totuși...?

— De ce nu le răspunzi la apeluri? se băgă Homer. Telefonul tău mai are puțin și explodează. Te cheamă cei din Tulskaia. Dacă...?

— Nu explodează, răspunse comandantul cu o voce stinsă. Am oprit sunetul. Am lăsat numai luminița care clipește. Cât timp o face înseamnă că sunt încă în viață.

— De ce nu răspunzi? repetă furios bătrânul.

— Și ce să le spun? Să aibă răbdare și să aștepte? Să le urez însănătoșire grabnică? Să-i mint că ajutoarele sunt pe drum? Să le recomand să-și tragă câte un glonț în cap? Mi-a fost de ajuns că am discutat cu refugiații, urlă comandantul pierzându-și controlul.

— Taci în clipa asta și ascultă, zise Hunter fără să ridice glasul. O să revin peste o zi cu un escadron. Trebuie să pot trece pe lângă posturile de gardă fără să fiu stânjenit. O să ții închisă Serpuhovskaia. Noi o să ne deplasăm spre Tulskaia și o s-o sterilizăm. Dacă e necesar, vom proceda la fel și cu Serpuhovskaia. O să pretindem că a izbucnit un conflict minor. Nu trebuie să informezi Centrala. Nu trebuie să faci nimic. O să mă ocup eu... O să readuc stabilitatea.

La capătul puterilor, comandantul încuviință anemic. Era pleostit ca un cauciuc de bicicletă dezumflat. Își mai turnă de băut, adulmecă paharul și înainte să-l dea peste cap întrebă încet:

— Dar o să te bălăcești în sânge. Nu te deranjează asta?

— Sângele iese ușor cu apă rece, răspunse brigadierul.

În timp ce ei doi părăseau biroul, Andrei Andreevici trase aer în plămâni și își chemă ordonanța cu o voce de stentor. Soldatul se repezi înăuntru trântind ușa zdravăn după el. Rămânând puțin în urma lui Hunter, bătrânul se aplecă peste pupitru, ridică receptorul telefonului pe care-l urmărise și-l lipi de ureche.

— Alo! Alo! Vă ascult! șopti el sonor în sita receptorului.

Tăcere. Nu tăcerea impenetrabilă a liniei tăiate, ci o tăcere care zumzăia ca și cum la celălalt capăt telefonul fusese ridicat din furcă, dar nimeni nu-i răspunse lui Homer. Ca și cum cineva așteptase mult timp să i se răspundă, însă acum nu mai putuse să aștepte. Ca și cum receptorul de la celălalt capăt transmisese vocea distorsionată a bătrânului în urechea unui mort.

Din prag, Hunter îi aruncă o căutătură amenințătoare. Homer puse cuminte receptorul în furcă și îl urmă pe brigadier.

— Popov! Popov! Trezirea! Hai, repede!

Raza puternică a lanternei comandantului îi străpunse pleoapele și-i trimise flăcări în creier. O mână puternică zgâlțâi umărul lui Artiom, apoi îl plesni peste obrazul neras.

— Unde ți-e arma? Ia-ți automatul și vino cu mine, pas alergător!

Sigur că dormeau îmbrăcați, de fapt cu echipamentul complet pe ei. Desfășurând zdrențele în care înfășurase peste noapte Kalașnikovul ce-i slujise drept pernă, Artiom porni în pas alergător, încă nesigur pe picioare, pe urma comandantului. Cât timp apucase să doarmă? O oră? Două? Urechile îi vuiau și avea gura uscată.

— Începe, zise comandantul privind peste umăr și trimițând aburi de alcool în obrazul lui Artiom.

— Ce începe? întrebă el îngrozit.

— O să vezi într-o clipă. Ia încărcătorul ăsta! O să-ți trebuiască.

Tulskaia, o stație spațioasă, fără coloane, care arăta mai degrabă ca partea de sus a unui tunel incredibil de lat, era învăluită complet în beznă. Ici și colo jucau raze anemice de lumină, însă mișcărilor lor erau dezordonate, haotice, ca și cum lanternele încăpuseră pe mâna unor copii sau a unor maimuțe. Dar de unde să fi venit maimuțele încoace?

Dezmeticindu-se pe loc și verificându-și cu mișcări febrile arma, Artiom înțelese ce se petrecuse. Nu reușiseră să-i oprească! Sau poate nu era deocamdată prea târziu?

Alți doi soldați, cu ochii încă umflați și vocile răgușite de somn, ieșiră din postul de pază și li se alăturară. Pe

drum comandantul adună laolaltă ce mai rămăsese din trupă, pe toți cei capabili să stea în picioare și să țină o armă în mână. Până și pe cei care tușeau deja.

Un țipăt straniu și sinistru străbătu aerul stătut, prea des respirat. Nu un urlet, nu un răget, nu o comandă... Un geamăt revărsat din zeci de gâtlejuri în agonie, plin de groază și disperare. Un geamăt acompaniat de un zângănit și un scrâșnet slab de fier ce venea din două, trei, zece locuri deodată.

Peronul era plin de corturi sfâșiate și de compartimente răsturnate, construite din foi de metal și din bucăți din armătura vagoanelor de metrou, printre care se amestecau tejghele de placaj și mărfuri abandonate. Comandantul păși înainte, dând deoparte grămezile de gunoaie ca un spărgător de gheață deplasându-se printre sloiuri, cu Artiom și ceilalți alergând în urma lui.

Din întuneric se ivi o garnitură incompletă de metrou, trasă pe linia din dreapta: în ambele vagoane lumina era stinsă, ușile rămase deschise fuseseră blocate la nimereală cu bucăți de barieră mobilă, iar înăuntru... De cealaltă parte a geamurilor întunecate un amestec de oameni tălăzuia, fierbea, se agita. Zeci de mâini apucau gratiile barierelor fragile, zguduindu-le și smucindu-le. Uneori mitraliorii cu măști de gaze postați în dreptul fiecărei ieșiri se repezeau către gurile întunecate ale ușilor cu paturile armelor ridicate, dar nu îndrăzneau să lovească prizonierii, darămite să-i împuște. În alte locuri santinelele încercau să discute cu marea umană dezlănțuită îndesată în cutiile de metal, străduindu-se să liniștească oamenii cu vorba bună.

Dar oare mai puteau înțelege ceva cei din vagoane?

Fuseseră mânați în tren pentru că încercaseră să fugă din secțiunile speciale amenajate în tuneluri și fiindcă erau deja prea mulți, mai mulți decât cei sănătoși.

Comandantul trecu în grabă de cel dintâi vagon și de al doilea și atunci Artiom văzu încotro se zoreau așa. Ultima ușă era locul unde abcesul erupsese. Din vagon se revărsaseră făpturi stranii; abia ținându-se pe picioare, de nerecunoscut din pricina fețelor umflate, cu membre uimitor de groase. Niciunul nu reușise încă să fugă: cu excepția santinelelor, toți soldații înarmați cu pistoale automate făcuseră scut în fața ușii.

Comandantul își croi drum prin cordon și înaintă.

— Le ordon tuturor pacienților să se întoarcă la locurile lor imediat! strigă el scoțând din toc pistolul Stecikin din dotarea gradaților.

Infectatul cel mai apropiat își ridică greoi capul umflat, cu mișcări sacadate, și își linse buzele crăpate.

— De ce vă purtați așa cu noi?

— Știți că sunteți infectați cu un virus de origine necunoscută. Căutăm un leac... Va trebui să-l așteptați.

— Căutați un leac, îl maimuțări bolnavul. E nostim.

— Treci în vagon imediat, zise comandantul trăgând piedica revolverului. Număr până la zece și trag în plin. Unu...

— Pur și simplu nu vreți să ne pierdem speranța, ca să ne puteți controla. Până când o să murim.

— Doi.

— A trecut o zi de când n-am mai primit apă. De ce să le dai de băut unor oameni morți?

— Santinelele se tem să se apropie de gratii. Așa s-au infectat două dintre ele. Trei.

— În vagoane sunt deja o mulțime de cadavre. Călcăm pe fețele oamenilor. Știi cum trosnește un nas sub picior? Și dacă e al unui copil...

— N-avem unde să le punem. Nu le putem arde. Patru.

— Vagonul de alături e așa de aglomerat, că morții stau în picioare. Umăr la umăr cu viii.

— Cinci.

— Pentru Dumnezeu, împuşcă-mă odată! Ştiu că nu există leac. O să mor în curând. Măcar n-o să mai am senzaţia că-mi freacă cineva măruntaiele cu glaspapir, toarnă spirt peste ele...

— Şase.

— Şi le dă foc. Am senzaţia că mi-e capul plin de viermi care-mi rod creierii şi sufletul bucată cu bucată... Miam-miam, ronţ-ronţ...

— Şapte!

— Idiotule! Lasă-ne să ieşim! Lasă-ne să murim ca nişte oameni! Ce drept ai să ne chinui aşa? Ştii că probabil eşti deja...

— Opt! E o măsură preventivă. Ca să supravieţuiască ceilalţi. Sunt pregătit să crăp, dar niciunul dintre voi, potăi ciumate, n-o să plece de aici. Fiţi gata!

Artiom îşi ridică automatul şi luă la ochi cea mai apropiată persoană infectată. Dumnezeuule, îşi zise el, e o femeie. De sub tricoul acoperit cu o crustă roşu cafeniu se vedeau sâni umflaţi. Clipi şi răsuci țeava armei către un bătrân ce se poticnea. Mai întâi mulţimea de monştri începu să bombăne şi bătu în retragere, încercând să se înghesuie înapoi pe uşă, dar nu putu, căci tot mai mulţi infectaţi se scurgeau afară din vagon, ca puroiul proaspăt, gemând şi plângând.

— Sadicule! Ce faci! O să împuşti oameni vii! Nu suntem zombi!

— Nouă!

Vocea comandantului devenise monotonă şi fără viaţă.

— Dă-ne drumul! urlă bolnavul întinzând braţele către comandant ca şi cum dirija un cor şi mulţimea se năpusti înainte urmând mişcarea mâinilor sale.

— Foc!

Oamenii începură să se strângă în jurul lui Leonid de îndată ce acesta duse instrumentul la buze. Cele dintâi

sunete ieșite din flautul său erau timide și neclare, dar suficiente ca să-i facă pe oameni să se adune în jurul său zâmbind și bătând din palme, iar când vocea flautului deveni mai fermă, chipurile ascultătorilor se transfigurară de parcă mizeria de pe ele pierise.

De data asta Sașa avu parte de locul de onoare: lângă muzicant. Acum Leonid nu mai era singura țintă a zecilor de priviri fascinate. Când și când, căutături admirative se întorceau și în direcția ei. Mai întâi fata se simți stânjenită, în fond nu merita atenția și recunoștința lor – dar apoi melodia o luă pe sus și o purtă cu ea, făcând-o să uite împrejurimile la fel cum o carte bună sau o poveste măiestrit spusă te poate captiva până uiți de toate.

În aer se înălța aceeași melodie, compoziția fără titlu a lui Leonid. Cu ea începea și se încheia fiecare dintre spectacolele sale. Putea netezi ridurile și readucea strălucirea în ochii pustii ca parbrizele prăfuite, aprinzând mici lămpi în interiorul fiecăruia. Sașa știa deja melodia, dar Leonid deschidea în ea noi uși misterioase, descoperind noi armonii, și muzica suna altfel. Ca și cum ar fi privit cerul îndelung și deodată printr-o deschidere a norilor albi ar fi zărit o întindere verde, nemărginită.

Brusc simți un junghi care o făcu să tresară readucând-o înainte de vreme înapoi, sub pământ. Sașa se răsuci speriată. Deci asta era! Mai înalt decât mulțimea, Hunter stătea în spatele ascultătorilor, cu capul dat pe spate. Privirea lui tăioasă era ațintită asupra ei și nu o eliberă decât pentru scurt timp ca să-l sfredească și pe cântăreț. Leonid nu-l remarcă pe bărbatul ras în cap sau cel puțin nu dădu niciun semn că ceva ar fi interferat cu interpretarea lui.

În mod straniu, Hunter nu plecă și nici nu încercă să o ia de acolo sau să întrerupă concertul. Așteptă până răsunară cele din urmă note, apoi dădu îndărăt și se făcu nevăzut. Abandonându-l pe Leonid, Sașa își croi drum prin mulțime încercând să țină pasul cu bărbatul ras în cap.

Acesta se opriase nu departe, dinaintea unei bănci pe care stătea Homer cu un aer deznădăduit.

— Ai auzit tot, zise el cu glas răgușit. Plec. Vii cu mine?

— Încotro? întrebă bătrânul, zâmbind la vederea fetei. Știe tot, îi explică el bărbatului ras în cap.

Hunter o străpunse din nou pe Sașa cu privirea, apoi încuviință fără să-i adreseze o vorbă.

— Nu-i departe, zise el întorcându-se către bătrân. Dar... nu vreau să fiu singur.

— Ia-mă pe mine, se oferi Sașa văzându-și șansa.

Bărbatu ras în cap expiră sonor, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

— Mulțumesc pentru cuțit, zise el în cele din urmă. Mi-a fost de mare folos.

Fata tresări lovită, dar își recăpătă pe loc curajul.

— Tu hotărăști ce faci cu cuțitul, obiectă ea.

— N-am avut de ales.

— Dar acum ai.

Sașa își mușcă buzele și se încruntă.

— Ba nu, n-am. Dacă știi tot, atunci ar trebui să înțelegi. Dacă într-adevăr...

— Ce să înțeleg?

— Cât de important e să ajung la Tulskaia. Cât de important e pentru mine... Cât mai iute cu putință.

Sașa văzu că degetele lui tremurau și că pe umăr i se lățea o pată închisă la culoare. Începea să se teamă de acest bărbat, dar și mai mult să se teamă *pentru* el.

— Trebuie să încetezi, îi zise ea cu blândețe.

— Nu se pune problema, se răsti el. Nu contează cine o face. Deci de ce nu eu?

— Pentru că o să te distrugi.

Fata îi atinse timid mâna și el tresări ca ars.

— Trebuie. Deciziile sunt luate de lași. Dacă mai amân mult, o să distrug întregul metrou.

— Dar dacă e o altă soluție? Dacă există un leac? Dacă nu mai trebuie s-o faci?

— De câte ori să spun? Nu există leac pentru febra asta! Chiar crezi că așa... Că așa...

— Ce ai alege? îl întrebă Sașa fără să-i dea drumul.

— Nu există alegere! exclamă bărbatul ras în cap scuturându-se de atingerea ei. Plecăm! se răsti el la bătrân.

— De ce nu vrei să mă iei cu tine? protestă ea.

— Pentru că mă tem.

O spusese cu voce joasă, aproape în șoaptă, așa că numai Sașa îl auzi.

El se răsuci pe călcâie și se îndepărtă, mârâind scurt către bătrân că peste zece minute pornesc la drum.

— Mă înșel sau cineva are temperaturică? rosti o voce din spatele Sașei.

— Ce?

Se răsuci și se ciocni de Leonid.

— Mi s-a părut că v-am auzit zicând ceva de o febră, zise el cu un zâmbet nevinovat.

— Ai auzit greșit.

Nu avea chef să discute cu el în clipa aceea.

— Și eu care am crezut că zvonurile se confirmă, zise cântărețul îngândurat, ca și cum ar fi vorbit singur.

— Ce zvonuri? se încruntă Sașa.

— Despre carantina din Serpuhovskaia. Despre nu știu ce boală chipurile incurabilă. Despre o epidemie...

O privea cu atenție, nescăpând nicio tresărire a ochilor și buzelor ei.

— De când tragi cu urechea? întrebă ea roșind.

— N-o fac niciodată intenționat. Așa-i auzul meu de muzician.

Ridică din umeri, deschizând larg brațele.

— E prietenul meu, explică ea fără să știe de ce, indicând din cap direcția în care plecase Hunter.

— Un prieten cu clasă, comentă el enigmatic.

— De ce ai zis „chipurile” incurabilă?

— Sașa!

Homer se ridicase de pe bancă privindu-l suspicios pe muzicant.

— Putem să discutăm? Trebuie să decidem ce facem de acum înainte...

— Îmi dați voie o secundă? zise Leonid.

Concediindu-l pe bătrân cu un zâmbet politicos se trase mai la o parte, făcându-i fetei semn să-l urmeze.

Sașa se apropie nesigură: încă mai simțea că bătălia cu Hunter nu era complet pierdută, că, dacă nu se dădea bătău-tă acum, Hunter n-ar fi avut inima s-o alunge încă o dată. Că încă îl mai putea ajuta, deși nu avea nici cea mai mică idee cum s-o facă.

— Poate că am auzit de epidemie dinaintea ta? îi șopti Leonid. Poate nu e prima oară când izbucnește boala asta? Și dacă ar exista niște pilule magice care s-o vindece? întrebă el privind-o în ochi.

— Dar el spune că nu există leac. Că toți trebuie să fie... bâigui Sașa.

— Lichidați? termină Leonid fraza în locul ei. El... adică minunea aia de prieten al tău? Ei, asta nu mă miră. Dar ceea ce spun eu este părerea unui medic specialist.

— Vrei să zici că...

— Vreau să zic, spuse cântărețul punând mâna pe umărul Sașei și aplecându-se până când ea îi simți răsuflarea mângâindu-i urechea, că boala poate fi tratată. Există un leac.

Capitolul 15

Doi câte doi

Bătrânul își dresă gâtul iritat, apoi făcu un pas larg înspre ei.

— Sașa! Trebuie să discut cu tine!

Leonid îi făcu cu ochiul fetei și se îndepărtă puțin de ea, cedându-i-o lui Homer cu o supunere teatrală. Dar ea nu se mai putea gândi la altceva și în timp ce bătrânul îi explica el știa ce, încercând s-o convingă că Hunter încă mai putea fi făcut să se răzgândească, implorând-o și lingușind-o, fata privea peste umărul lui, către cântăreț. Acesta nu-i întoarse privirea, însă vagul zâmbet ironic ce-i juca pe buze îi spuse Sașei că vedea și înțelegea totul. Fata dădea aprobator din cap, gata să fie de acord cu tot ce spunea Homer câtă vreme putea rămâne singură cu muzicantul încă un minut în care el să termine ceea ce începuse să-i spună. Câtă vreme ea însăși putea crede că exista un leac.

— Mă întorc într-o clipă, zise ea pierzându-și răbdarea și întrerupându-l pe bătrân la jumătatea unui cuvânt.

Se strecură pe lângă el și fugi înapoi la Leonid.

— Ai venit pentru felul doi? o întâmpină el.

— Trebuie să-mi spui! zise ea sătulă de jocurile lui. Cum?

— E mai complicat de-atât. Știu că boala e vindecabilă, știu oameni care au învins-o. Pot să te duc la ei.

— Dar ai zis că știi un leac.

— Ai înțeles greșit ce-am spus, zise el ridicând din umeri. De unde să știu eu așa ceva? Sunt doar un cântăreț la flaut. Un muzicant ambulant.

— Cine sunt oamenii de care vorbești?

— Dacă te interesează, pot să ți-i prezint. Dar o să avem puțin de mers.

— În ce stație sunt?

— Nu departe de aici. Poți afla totul. Dacă vrei.

— N-am încredere în tine.

— Dar vrei să ai, nu-i așa? observă el. Nici eu nu am încredere în tine și de aia nu pot să-ți spun totul.

— De ce vrei să merg cu tine? întrebă Sașa privindu-l bănuitoare.

— Eu? zise el clătinând din cap. Mie mi-e totuna. Tu ești aia care vrea să vină. Eu nu vreau să salvez pe nimeni și nici n-aș ști cum. Sau nu așa.

— Promiți că o să mă duci la oamenii ăia? Promiți că ei mă pot ajuta? întrebă ea după o scurtă ezitare.

— O să te duc, răspunse Leonid cu fermitate.

— Ce-ai hotărât? întrebă insistent bătrânul întrerupându-i iar.

— Nu merg cu dumneavoastră, zise Sașa jucându-se cu breteaua salopetei. El zice că există un leac pentru febra asta, adăugă ea răsucindu-se către muzicant.

— Minte, replică Homer nesigur.

— Văd că știți despre viruși mai multe decât mine, zise Leonid respectuos. I-ați studiat sau știți din experiență personală? Credeți și dumneavoastră că a-i extermina pe toți e calea cea mai bună de a opri infecția?

— De unde...? începu năucit bătrânul. I-ai spus tu? o întrebă el pe Sașa.

— Uite că vine prietenul tău, superspecialistul, zise Leonid făcând un pas prudent îndărăt, căci îl zărise pe Hunter apropiindu-se. Ei, acum că toată brigada sanitară e prezentă încep să mă simt de prisos.

— Minte! Vrea numai să te facă să... Dar și dac-ar fi adevărat, îi șopti disperat Homer, n-o să ai timp să faci nimic. Peste o zi Hunter va reveni cu întăriri. Dacă stai cu noi, poate o să reușești să-l convingi... Dar băiatul ăsta...

— N-o să pot face nimic, răspunse mohorâtă Sașa. Nimic nu-l mai poate opri, o simt. Trebuie să i se dea o alegere. Ceva care să-l despartă.

— Să-l despartă? repetă Homer ridicând din sprâncene.

— Mă întorc în mai puțin de o zi, promise ea îndepărându-se.

De ce o lăsase să plece?

De ce fusese slab și îi permisesese unui vagabond ȋicnit să-i răpească eroina, muza, fiica? Cu cât îl studia mai amănunțit pe Leonid, cu atât îi plăcea mai puțin. Ochii lui mari și verzi erau capabili să arunce priviri neașteptat de lacome și când tânărul credea că nu-l vede nimeni pe fața lui angelică treceau umbre obscure.

Ce voia ea de la cântăreț? În cel mai bun caz, acest cunosător al frumosului avea să înfigă un ac în floarea inocenței ei și să o lase să se usuce în amintirea lui, mototolită, cu tot farmecul tinereții, imposibil de reamintit sau de fotografiat, risipit ca polenul. Dezamăgită și folosită, fata avea să fugă, dar avea să treacă mult timp până să se curețe și să uite, mai ales dat fiind că afurisitul ăsta de menestrel ambulant voia s-o câștige prin înșelătorie.

Atunci de ce o lăsase să plece?

Din lașitate. Pentru că Homer nu se temea doar să-l contrazică pe Hunter, ci se temea și să-i pună întrebările ce nu-i dădeau pace. Sașa era îndrăgostită, așa că îndrăzneala ei și nebunia îi puteau fi iertate. Dar brigadierul i-ar fi arătat și lui aceeași indulgență? În sinea sa Homer încă îi mai spunea „brigadierul“, în parte din obișnuință, în parte pentru că asta îl făcea să se simtă mai liniștit: nu se petrecea nimic cumplit, nimic ieșit din comun, era același brigadier din garda de nord a Sevastopolskaiei. Numai că nu era așa. Bărbatul care își potrivea pasul cu al lui Homer nu era același mercenar nesociabil. Bătrânul începea să înțeleagă că tovarășul

său de călătorie se transforma sub ochii lui. I se întâmpla ceva teribil și ar fi fost o prostie s-o negi. Era inutil să încerce să se convingă de contrariu.

De ce Hunter îl luase iar pe Homer cu el? Ca să-i arate deznodământul sângeros al dramei? Era pregătit acum să extermine nu numai întreaga Tulskaia, ci și pe sectanții adăpostiți în tunel și stația Serpuhovskaia, odată cu locuitorii ei și cu soldații trimiși acolo de garnizoana Hansei, și asta numai pe baza bănuielii că unul dintre ei ar fi putut fi infectat. O soartă asemănătoare i se putea pregăti și Sevastopolskaiei.

Nu mai avea nevoie de motive pentru a ucide, acum îi trebuia doar un pretext.

Homer abia era în stare să găsească suficientă putere ca să mășăluiască în urma lui Hunter ca hipnotizat, contemplând și consemnând crimele brigadierului ca într-un coșmar. Justificându-se că erau comise ca să salveze vieți, încercând să se convingă că acesta era răul cel mai mic. Lui Homer, necruțătorul brigadier i se părea o încarnare a lui Moloh¹ și nu era el omul care să se ia la întrecere cu soarta.

Dar Sașa nu părea să creadă în soartă. Și dacă în străfundul inimii lui bătrânul acceptase deja că Tulskaia și Serpuhovskaia aveau să fie transformate în Sodoma și Gomora, fata încă se mai agăța de orice speranță, cât de mică. Homer nu mai încerca să se convingă că aveau să se descopere niște pastile, un ser sau un vaccin înainte ca Hunter să oprească epidemia cu plumb și foc. Sașa era pregătită să caute un leac până la capăt.

Homer nu era nici soldat, nici doctor și pe deasupra era prea bătrân ca să creadă în miracole. Însă mai exista o pârțică din sufletul său care tânjea după minuni și visa

¹ Zeitate pomenită în Biblie căreia i se aduceau jertfe umane.

o salvare. Smulsese părticica aceea din sine și o lăsase să plece cu Sașa.

Pur și simplu pusese pe umerii fetei povara pe care nu îndrăznea s-o poarte el.

Și în resemnarea lui găsisese o oarecare pace. În douăzeci și patru de ore totul avea să se sfârșească. După asta bătrânul urma să dezerteze, să-și găsească o chilie și să-și termine cartea. Acum știa care era subiectul.

Despre un animal dăruit cu inteligență care găsisese o stea vrăjită căzută din înalturi, o scânteie divină, o înghițise și devenise om. Despre cum, după ce furase focul zeilor, nu reușise să-l stăpânească și transformase lumea în cenușă. Despre cum, drept pedeapsă, peste exact zece mii de ani aceea scânteie de umanitate îi fusese luată, dar pierzând-o el nu devenise din nou o fiară, ci se transformase în ceva mai teribil, care nici nu avea nume.

Șeful patrulei strecură pumnul de cartușe în buzunar și pecetlui înțelegerea cu muzicantul printr-o strângere fermă de mână.

— Pentru o plată simbolică pot să vă fac rost de o drezină, zise el.

— Plimbările pe jos mi se par mai romantice, zise Leonid.

— Ei, atunci s-o luăm altfel. Nu pot să vă las să umblați prin tuneluri de capul vostru, zise santinela încercând să-l înduplece. Oricum trebuie să vă însoțească cineva. Fata ta nici n-are acte... Așa poți să ajungi numaidecat la destinație, ești acolo cât ai clipi și poți să rămâi singur cu ea, șopti el sonor.

— Nu avem nevoie să fim singuri, declară Sașa cu vehemență.

— O să considerăm că e o gardă de onoare. Ca și cum suntem prințul și prințesa de Monaco ieșiți pe promenadă, zise cântărețul făcându-i o plecăciune fetei.

— Ce prințesă?! întrebă Sașa copleșită de curiozitate.

— Prințesa de Monaco. A existat un principat cu numele ăsta odată. Pe Côte d'Azur, Coasta de Azur...

— Ascultați, interveni santinela. Dacă vreți să mergeți pe jos, pregătiți-vă, da? Un încărcător cu cartușe, da, e drăguț, dar flăcări ăștia trebuie să revină la bază până diseară. Hei, Kostea! îi strigă el unui soldat. Condu-i pe ăștia doi până la Kievskaia, spune-le patrulilor că-i vorba de o deportare. Du-i până în stația radială și întoarce-te direct aici. Bine-așa? se întoarce el către Leonid.

— Da, să trăiți, zise Leonid salutând în glumă.

— Să mai treci pe-aici, îi făcu paznicul cu ochiul.

Era incredibil cât se deosebea teritoriul Hansei de restul metroului. Pe toată fâșia de tunel dintre Pavelețkaia și Oktiabrskaia, Sașa nu văzuse niciun loc unde să domnească întunericul. Din cincizeci în cincizeci de pași erau becuri atârinate de fire întinse de-a lungul zidului, fiecare oferind suficientă lumină ca să ajungi până la următorul. Până și tunelurile de rezervă sau cele secrete ce se desprindeau din linia principală erau bine luminate și nu mai aveau nimic înspăimântător.

Dacă ar fi depins de Sașa, ar fi pornit cu toată graba, făcând totul ca să economisească minutele prețioase, dar Leonid o convinge că nu trebuia să se zorească. Refuzase de-a dreptul să-i spună încotro aveau să pomească o dată ajunși în Kievskaia și mergea în pas de plimbare, arborând o mină plictisită: ea presupuse că muzicantul străbătuse adesea porțiuni de tunel interzise locuitorilor de rând ai metroului.

— Mă bucur că prietenul tău are felul lui personal de a privi lucrurile, zise el.

— Cum așa? întrebă Sașa încruntându-se.

— Dacă ar fi sperat cu aceeași încăpățănare ca tine să salveze populația civilă, ar fi trebuit să-l luăm cu noi. Așa

însă ne-am separat pe perechi și fiecare are parte de ceea ce vrea. El să omoare, tu să salvezi...

— Nu vrea să omoare pe nimeni! exclamă ea cu o voce stridentă și mult prea sonoră.

— A, da, nu-și face decât datoria... oftă cântărețul. Și cine-s eu să-l judec?

— Și tu de ce o să ai parte? zise Sașa fără să-și mai ascundă sarcasmul. Să cânti la flaut?

— O să fiu în compania ta, zise Leonid zâmbind. Ce-mi mai trebuie ca să fiu fericit?

— Vorbești și tu așa, zise Sașa clătinând din cap. Nici nu mă cunoști. Cum te-aș putea face fericit?

— Sunt diferite căi. E suficient să mă uit la o fată frumoasă ca să fiu mai bine dispus. Și pe urmă...

— Crezi că te pricepi la frumusețe? întrebă ea aruncându-i o privire piezișă.

— E singurul lucru despre care am habar, zise el încuviințând cu solemnitate.

— Și eu ce am atât de special? întrebă ea cu fruntea descereșindu-i-se în sfârșit.

— Felul în care strălucești!

Vorbise pe un ton serios, dar o clipă mai târziu rămase cu un pas în urmă și o măsură din cap până-n picioare.

— Păcat că-ți plac hainele astea așa rudimentare, adăugă el.

— Care-i problema cu ele? întrebă fata rămânând de asemenea în urmă ca să nu-i mai simtă privirea plimbându-i-se pe spate.

— Nu lasă lumina să treacă. Iar eu sunt ca un fluture de noapte... mereu zbor către lumină, zise el fâlfâind din mâini cu o expresie voit nătângă.

— Ți-e frică de întuneric? îl întrebă ea acceptând jocul.

— De singurătate!

Leonid afișă o tristețe prefăcută și își încrucișă brațele pe piept.

Fusese o greșeală. Acordând strunele, le calculase greșit rezistența și cea mai fină dintre ele, cea mai delicată, cea care ar fi început să cânte peste numai o clipă, se rupse cu un zăngănit.

Curentul ușor al tunelului, care alungase gândurile serioase ale Sașei și o făcuse să răspundă aluziilor glumețe ale muzicantului, pieri pe loc. Redeveni serioasă și se muștră că se lăsase fermecată de el. Pentru asta îl abandonase pe Hunter și-l lăsase în urmă pe bătrân?

— De parcă ai ști cu adevărat ce-nseamnă asta! se răsti Sașa și-i întoarse spatele.

Serpuhovskaia, lividă de frică, se pierdea în întuneric. Soldați cu măști de gaze îi blocaseră ambele tuneluri și ocupaseră pasajul care o lega de Linia Circulară, iar stația zumzăia ca un roi deranjat, anticipând dezastrul. Hunter și Homer străbătură peronul sub escortă înarmată, ca niște ofițeri de rang înalt, și fiecare locuitor al Serpuhovskaiei încercă să îi privească în ochi ca să afle dacă aceștia doi știau ce se întâmpla și dacă soarta lor fusese decisă. Homer nu-și desprinsese privirile din podea. Nu voia să-și amintească fețele lor.

Brigadierul nu-i spusese încotro avea de gând să pornească de aici, dar bătrânul ghicea și singur. Înaintea lor se afla Polisul. Patru stații de metrou legate între ele prin pasaje, un adevărat oraș cu mii de locuitori. Capitala neoficială a metroului, altminteri împărțit în zeci de principate feudale aflate în conflict. Un bastion al științei și culturii. Un sanctuar pe care nimeni nu îndrăznea să-l invadeze sau să-l atace. Nimeni, firește, cu excepția lui Homer, mesajul pe jumătate nebun al molimei.

Dar în ultimele zile începuse să se simtă mai bine. Greața bătuse în retragere, iar tusea de tuberculos care-l silise să-și spele masca însângărată se mai domolise. Poate că trupul său învinsese boala prin forțe proprii? Sau poate nici nu existase vreo boală? Poate că era prea ipohondru. Știuse dintotdeauna că are tendința asta, dar tot se îngrozise...

Întinderea de tunel de dincolo de Serpuhovskaia era întunecată și izolată și avea o reputație proastă. Din câte știa Homer, nu ar fi trebuit să întâlnească niciun suflet până ajungeau la Polis, dar Polianka, stația dintre Serpuhovskaia locuită și Borovițkaia cea rezidențială, putea surprinde călătorii. Prin metrou circulau numeroase legende despre Polianka: dacă era să le crezi, arareori puneă în pericol viețile celor ce o traversau, totuși le putea vătăma mințile.

Bătrânul trecuse pe acolo de câteva ori, însă nu întâlnise nimic ieșit din comun. Legendeale aveau explicații și pentru asta și Homer le știa pe toate. Și acum spera din tot sufletul că stația va rămâne moartă și abandonată ca în vremurile mai bune.

Când mai aveau o sută de metri până la Polianka îl copleși un sentiment straniu. Bănuia că era ceva în neregulă odată cu primele raze de lumină electrică reflectată din pereții de marmură ai stației, odată cu primele ecouri ce purtau până la el crâmpie de sunete. Deslușea limpede voci omenești... Și asta nu era în regulă. Mai rău, Hunter, care avea mijloacele lui misterioase de a simți prezența oricărei ființe vii, rămânea acum surd și nepăsător.

Absorbit de propriile gânduri nu răspunse privirilor neliniștite ale bătrânului, ca și cum nu putea vedea ceea ce vedea Homer. Stația era locuită? Când se întâmplase asta? Homer se întrebase adesea de ce, așa strâmtă cum era Polianka, locuitorii Polisului nu încercaseră niciodată să anexeze și să dezvolte această stație pustie. Nu-i împiedica

nimic cu excepția superstițiilor, dar se pare că se dovedisese suficient pentru a-i face să lase în pace stația de tranzit.

Până când, din câte se părea, cineva își învinsese spaimele și instalase aici un oraș din corturi, trăsese lumină... Ce risipă de curent electric făceau! Chiar înainte să iasă din tunel și să-și continue drumul pe șine, de-a lungul peronului, bătrânul își umbri ochii cu mâna ca să nu fie orbit: becuri puternice cu mercur străluceau sus sub tavanul stației.

Uimitor! Nici măcar Polisul nu arăta atât de curat și de festiv. Nicio urmă de praf sau funingine pe pereți, lespezile de marmură străluceau, iar tavanul părea să fi fost vărut abia cu o zi în urmă. Homer nu zări niciun cort printre arcade... poate nu avuseseră timp să le ridice? Sau poate aveau de gând să amenajeze un muzeu? Te puteai aștepta la asta din partea adunăturii de excentrici care conducea Polisul.

Peronul se umplu treptat de lume. Oamenii nu manifestau niciun interes față de banditul cu cască de titan și înarmat până în dinți și nici față de bătrânul șleampăt ce șchiopăta alături de el. Privindu-i mai atent, Homer își dădu seama că nu avea puterea să mai facă nici măcar un pas: picioarele îl trădaseră.

Toți cei ce se apropiaseră de margine erau îmbrăcați de parcă în Polianka se turnase un film despre anii 2000. Paltoane noi-nouțe și pelerine de ploaie, gecii în culori vii, blugi albaștri precum cerul... Unde erau blugii vechi și peticiți, unde era eternul roșu cafeniu al metroului, cimitirul tuturor culorilor? De unde apăruse toată bogăția asta?

Și fețele... Nu erau fețele unor oameni care-și pierduseră întreaga familie într-o clipă. Erau fețele unora care văzuseră soarele în acea zi și care își începuseră dimineața cu un

duș fierbinte. Bătrânul ar fi pariat tot ce-avea. Și mai era ceva... Mulți dintre ei i se păreau vag cunoscuți.

Acești oameni incredibili apăreau în număr tot mai mare, înghesuindu-se la marginea peronului fără să coboare însă pe șine. În curând mulțimea elegantă și îngrijită umplu stația de la un capăt la altul. Și în continuare nimeni nu-l privea pe Homer. Se uitau oriunde altundeva – la pereți, în ziare, unii la alții – cu căutături furișe, lugubre sau curioase, cu dispreț sau cu simpatie... dar nu la bătrân, de parcă acesta era o nălucă.

De ce se adunaseră aici? Ce așteptau?

În cele din urmă Homer își veni în fire. Unde era brigadierul? Cum avea să explice inexplicabilul? De ce nu zisese nimic?

Hunter se opri se ceva mai departe. Nu manifesta niciun interes față de stația înțesată de oameni ieșiți parcă din fotografiile de acum un sfert de veac. Privea sumbru în gol, ca și cum se izbise de o barieră, ca și cum în aerul de dinaintea lui, chiar în dreptul ochilor, plutea ceva. Bătrânul se apropie de el și aruncă o privire prudentă prin vizorul căștii.

Și atunci Hunter lovi.

Pumnul lui înțeleștat se năpusti de la stânga la dreapta, pe o traiectorie stranie, ca și cum brigadierul încerca să spintece pe cineva invizibil cu un cuțit inexistent. Fu cât pe ce să-l nimerească pe Homer. Acesta sări în lături, dar Hunter își continuă lupta. Lovi, apoi se retrase în defensivă, încercând să imobilizeze pe cineva într-o priză ca de oțel, dar în clipa următoare găfâia el însuși în strânsoare. Eliberându-se cu greutate, se lansă iar în atac. Soarta luptei îi scăpa din mâini, adversarul său invizibil câștiga. Lui Hunter îi era din ce în ce mai greu să se ridice în picioare

după fiecare lovitură. Mișcările îi deveniră tot mai lente, mai puțin sigure.

Bătrânul avea senzația că mai văzuse așa ceva, și chiar de curând. Dar când și unde? Și ce naiba pățise brigadierul? Homer îl strigă, însă acesta era posedat și nu-l auzi.

Oamenii de pe peron continuau să-l ignore pe Homer. El nu exista pentru ei, așa cum nici ei nu existau pentru el. Erau preocupați de altceva: își consultau tot mai alarmați ceasurile de mână, pufăind iritați, discutând cu vecinii și privind cifrele roșii ale ceasului electronic de la gura tunelului.

Homer îl privi împreună cu ceilalți, mijind ochii. Era un ceas care număra timpul trecut de la plecarea ultimului metrou. Dar ecranul lui părea nefiresc de lung, cu zece cifre: opt înainte de cele două puncte și alte două – secunde – după ele. Puncte roșii își tot schimbau poziția numărând trecerea secundelor și prima cifră din acest număr incredibil se schimbă: douăsprezece milioane și ceva.

Răsună un țipăt... Și un suspin.

Bătrânul își smulse privirile de la ceasul cel misterios. Hunter zăcea nemișcat cu fața-n jos pe șine. Homer se repezi la el și răsuci cu greutate trupul greu și inert. Da, brigadierul respira, deși chinuit, și nu avea răni vizibile, cu toate că dăduse ochii peste cap ca un mort. Mâna dreaptă îi rămăsese încheștată și abia acum bătrânul observă că Hunter nu participase neînarmat la această luptă stranie. Din pumn i se ițea mânerul cuțitului negru.

Homer îl palmui și Hunter începu să clipească, gemând ca un om care suferă de mahmureală. Se propti în coate și-l examinează pe bătrân cu ochi înceteșoși. Apoi se ridică în picioare dintr-un salt, scuturându-se.

Mirajul pieri: oamenii cu haine de ploaie și geți viu colorate dispărură fără urmă, lumina orbitoare se stinse și praful

anilor se așternu din nou pe pereți. Stația era întunecoasă, pustie și moartă, așa cum și-o amintea Homer din alte expediții de-ale sale.

Tot drumul până în Oktiabrskaja niciunul nu scoase o vorbă. Singurele sunete erau cele ale gărzilor desemnate să-i escorteze: conversații șoptite, pufnete și icnete când se împiedicau de traverse. Sașa nu era supărată pe muzicant, ci pe sine. El... Care era treaba cu el? Se purta exact așa cum era de așteptat. În cele din urmă se simți stânjenită din cauza cuvintelor pe care i le adresase lui Leonid. Poate că fusese prea aspră?

Dar apoi ajunseră în Oktiabrskaja și cursul gândurilor ei se schimbă. Era normal. La vederea acestei stații, Sașa uită de orice altceva pe lume. În ultimele zile ajunsese în locuri a căror existență nici n-o bănuise mai-nainte. Dar rafinamentul Oktiabrskajei le eclipsa pe toate. Podelele de granit erau acoperite cu covoare, complet roase, dar păstrându-și modelul original. Lămpi turnate ca să arate ca niște torțe aprinse și lustruite inundau sala cu o lumină lăptoasă, egală. Oameni cu fețe strălucitoare stăteau la măsute presărate ici-colo, discutând alene sau trecându-și din mână-n mână bucăți de hârtie.

— Ce... bogăție e aici, zise Sașa uluită, cât pe ce să-și sucească gâtul în încercarea ei de a vedea totul.

— Stațiile de pe Linia Circulară îmi amintesc de niște bucățele de chebap de porc înșirate pe o frigare, îi șopti Leonid. Curge grăsimea din ele. Apropo de asta! Poate am putea să mâncăm ceva?

— N-avem timp, zise ea clătinând din cap și sperând că nu-i auzise stomacul ghiorțâind lacom.

— Ei, haide! zise cântărețul întinzându-i o mână. E un mic local aici. Orice-ai mâncat tu pân-acum nici nu se

compară. Băieți, voi n-ați vrea să îmbucați ceva? Întrebă el gărzile. Nu vă faceți griji, ajungem în două ore. N-am pomenit aiurea de chebap. Gătesc ăștia o mâncare...

Începu să vorbească despre carne în termeni aproape poetici și Sașa șovăi, apoi cedă. Dacă nu mai aveau decât două ore până la destinație, un prânz de jumătate de oră nu conta. Aveau aproape o zi întreagă la dispoziție și cine știe când o să mai aibă șansa să mănânce?

Chebapul se ridică la înălțimea poeziei. Dar lucrurile nu se opriră aici: Leonid comandă o sticlă cu berea casei. Sașa nu rezistă și sorbi un păhărel de curiozitate, iar Leonid și gărzile băură restul.

Ceva mai târziu, redevenind conștientă, sări în picioare – pe care și le simțea cam moi – și îi ceru lui Leonid pe un ton sever să se ridice. Cu atât mai sever, cu cât, în timpul mesei, amețită de băutură, îi îndepărtase abia în ultima clipă mâna care tot poposea pe genunchii ei. O mână ușoară, cu degete sensibile și nerușinate. El își ridicase imediat mâinile în aer, „Mă predau!”, dar pielea ei își amintea atingerea lui. De ce se grăbise să-l respingă? se întrebă Sașa, pedepsindu-se imediat cu o ciupitură. Acum trebuia să-și șteargă întregul prânz din memorie, să se scuture de el ca de ceva fără sens și să presare vorbe pe deasupra.

— Oamenii de-aici sunt ciudați, îi zise ea lui Leonid.

— Cum? întrebă el dând paharul peste cap dintr-o înghițitură și ridicându-se în cele din urmă de la masă.

— Ceva lipsește din ochii lor.

— Foamea, zise categoric cântărețul.

— Nu, nu numai asta... E ca și cum nu-și doresc nimic.

— Păi nici nu-și doresc nimic, pufni Leonid. Sunt bine hrăniți. Regina Hansa le dă de mâncare. Și ce-i în neregulă cu ochii lor? Sunt niște ochi perfect normali, apatici și lenevoși...

— Când locuiam cu tata, ne-ar fi ajuns pentru trei zile ce am lăsat azi în farfurie, zise ea cu seriozitate. Poate ar fi trebuit să luăm resturile și să le dăm cuiva?

— Nu-i nimic, o să le dea la câini, zise muzicantul. Aici cerșetorii n-au ce căuta.

— Dar ar putea să le dea stațiilor învecinate, unde există oameni flămânzi.

— Hansa nu se dă în vânt după acte caritabile, interveni unul dintre soldați, cel pe nume Kosteia. N-au decât să se descurce singuri. Nu ne încurcăm noi cu toți leneșii!

— Ești născut în Cerc? întrebă Leonid.

— Am trăit aici dintotdeauna! De când mă țin minte!

— Atunci s-ar putea să nu-ți vină să crezi, dar și oamenii care nu s-au născut pe Linia Circulară trebuie să mănânce din când în când, îi zise cântărețul.

— Păi să se mănânce între ei! Sau ar fi mai bine să ni se ia totul și să se împartă la toți, cum zic Roșiii? întrebă arțăgos soldatul.

— Păi dacă se va continua tot așa... începu Leonid.

— Atunci ce?! Ține-ți gura, slăbănogule, ai zis deja destule ca să te alegi c-o deportare!

— Deportarea am aranjat-o mai devreme, răspunse flegmatic cântărețul. Asta facem aici.

— Dar aş putea să te predau cui trebuie. Ca pe un spion al Roșiilor! zise încins soldatul.

— Și eu aş putea să te reclam că ai băut în timpul gărzii...

— Tu... Păi tu ne-ai... Și tu...

— Nu, ne pare rău! N-a vrut să spună asta, interveni Sașa apucându-l pe cântăreț de mânecă și îndepărtându-l de Kosteia care începuse să răsufle precipitat.

Dădea să-l tragă pe Leonid jos, pe șine, când zări ceasul stației și scoase o exclamație de surpriză. Masa și certurile

de după îi costaseră aproape două ore. Se lua la întrecere cu Hunter și el sigur nu se oprise nicio clipă. În spatele ei muzicantul izbucni într-un râs de bețiv.

Tot drumul până la Park Kulturi paznicii îi bombardară cu remarci disprețuitoare. Din când în când Leonid era cât pe ce să cedeze impulsului său natural și să le răspundă, și Sașa se văzu silită să-l oprească sau să-l convingă să se răzgândească. Alcoolul continua să circule prin creierul cântărețului, făcându-l mai îndrăzneț și mai insolent. Fata trebuia să se ferească tot timpul de mâinile lui neastâmpărate.

— Chiar nu-ți place deloc de mine? o întrebă el jignit. Nu-s genul tău, așa-i? Nu-ți plac cei ca mine, tu vrei mușchi... și ci-ca-triiii-ci. De ce ai venit cu mine?

— Pentru că mi-ai promis ceva! zise ea împingându-l. Nu pentru asta...

— Nu-s așa, oftă el întristat. Mereu aceeași poveste. Dacă știam că ești așa o mironosiță...

— Nu ți-e rușine?! E vorba de oameni... Oameni în carne și oase... O să moară toți dacă nu ajungem la timp!

— Și eu ce pot să fac? Abia îmi mișc picioarele. Știi ce grele sunt? Uite, pune mâna... Și oamenii... O să moară oricum. Mâine sau peste zece zile. Și eu, și tu. Ce-i cu asta?

— Deci m-ai mințit? M-ai mințit! Homer mi-a spus! M-a prevenit! Încotro mergem?

— Nu, nu te-am mințit! Vrei să-ți jur că nu te-am mințit? O să vezi cu ochii tăi. O să-mi ceri scuze. Și pe urmă sper c-o să-ți fie rușine și o să-mi spui: Leonid, îmi e așa rușine! Strâmbă din nas.

— Unde mergem?

— Urmăm drumul pavat cu cărămizi galbene. Urmează cărămizile galbene, galbene, galbene, cântă muzicantul dirijând cu degetul.

Apoi își scăpă cutia cu flautul, înjură, se aplecă s-o ridice și fu cât pe ce să cadă în nas.

— Hei, bețivanilor! Sunteți în stare s-ajungeți la Kievskaja? le strigă unul dintre paznici.

— Mersi că te preocupă! zise cântărețul făcându-i o plecăciune. O să ajungem acolo urmând drumul cu cărămizi galbene și Dorothy își va afla drumul spre casă.

Homer nu crezuse niciodată legendele despre Polianka și acum stația se hotărâse să-i dea o lecție.

Unii îi spuneau Stația Destinului și o venerau ca pe un oracol.

Unii credeau că un pelerinaj aici, într-un punct crucial al vieții tale, putea despărți ușor cortina ce ascundea viitorul, oferindu-ți un indiciu sau o cheie, prevestind și predeterminând cărarea ce-ți mai rămânea înaintea.

Alții... Dar oamenii cu mintea limpede știau că în stație erau emisii de gaze toxice care inflamau imaginația și provocau halucinații.

La naiba cu scepticii!

Ce putea să însemne viziunea lui? Bătrânul simțea că-l despărțea doar un pas de răspuns, dar tocmai acum gândurile i se încâlciră și nu reuși să-l găsească. Îl revăzu pe Hunter tăind aerul cu lama lui neagră. Homer ar fi dat orice să afle ce anume văzuse brigadierul, cu cine se luptase, din ce duel ieșise înfrânt, chiar dacă nu mort.

— La ce te gândești?

Bătrânul fu atât de surprins, încât simți un junghi în măruntaie. Până acum Hunter nu i se adresase niciodată fără un motiv întemeiat. Ordine răstite, bombăneli nemulțumite sau replici tăioase... Cum să te aștepti la o discuție de la suflet la suflet cu cineva care nu avea unul?

— A, la nimic, se bâlbâi Homer.

— Te gândești. Te aud gândindu-te, zise Hunter fără inflexiuni în glas. La mine. Ți-e teamă?

— Chiar acum nu, minți bătrânul.

— Nu te teme. N-o să mă ating de tine. Tu... îmi reamintești.

— De cine? întrebă Homer prudent după o jumătate de minut de tăcere.

— Îmi reamintești ceva despre mine. Uitasem că exista așa ceva în mine, dar tu îmi reamintești, zise Hunter privind în bezna din fața sa în timp ce cuvintele i se desprindeau cu mare greutate de pe buze.

— Deci de aia m-ai luat cu tine? întrebă Homer simțindu-se dezamăgit și intrigat, căci se așteptase la altceva.

— E important să nu uit asta. Foarte important, răspunse brigadierul. Și e important și pentru ceilalți ca eu.... Altfel ar putea să... ce s-a mai întâmplat deja.

— Ai probleme cu memoria? zise bătrânul cu senzația că se furișează printr-un câmp minat. Ai pățit ceva?

— Îmi amintesc totul cum nu se poate mai bine! răspunse tăios brigadierul. Numai pe mine mă uit. Și mă tem să nu mă uit de tot. O să-mi reamintești tu, da?

— Da, zise Homer încuviințând și din cap, deși Hunter nu-l putea vedea.

— Cândva totul avea logică, zise brigadierul luptându-se cu cuvintele. Tot ce făceam. Apăram metroul, îi apăram pe oameni. Pe oameni. Misiunea era cum nu se poate mai clară: să neutralizez orice amenințare. S-o anihilez. Asta era ideea!

— Păi asta e și acum...

— Acum? Nu mai știu cum e acum. Vreau ca totul să fie clar, cum era mai înainte. N-o fac doar de dragul de-a o face, nu sunt un bandit. Nu-s un ucigaș! E pentru binele tuturor. Am încercat să trăiesc departe de oameni, ca să fie în siguranță... Dar m-am speriat. Începusem să uit de mine

foarte repede... a trebuit să revin printre oameni. Ca să-i apăr, să-i ajut... Ca să-mi amintesc. Și pe urmă, la Sevastopolskaia... M-au acceptat. E sălașul meu. Trebuie să salvez stația. Trebuie să-i ajut. Nu contează ce preț o să plătesc pentru asta... Când o să neutralizez amenințarea... Asta e ceva important, ceva sincer. Poate atunci o să-mi amintesc. Trebuie. De asta mă grăbesc așa, altminteri... Evoluează din ce în ce mai repede. Trebuie să-i pun capăt în douăzeci și patru de ore. Să fac totul: să ajung la Polis, să adun un escadron, să mă întorc... Dar între timp tu o să-mi aduci aminte, da?

Homer încuviință țeapăn. Se temea până și să-și imagineze ce se putea întâmpla dacă brigadierul ar fi uitat complet de sine. Cine avea să sălășluiască în acest trup dacă vechiul Hunter adormea pentru totdeauna? Ar fi fost... Ar fi fost ceea ce îl învinsese azi, în acea bătălie fantomă?

Polianka rămăsese departe în urmă: Hunter gonea către Polis ca un ogar care simțise mirosul prăzii și fusese eliberat din lesă. Sau ca un lup care încerca să scape de urmăritorii săi?

La capătul tunelului se ivi o lumină.

Reușiră să se târască până în Park Kulturi și Leonid încercă să cadă la pace cu escorta lor, invitându-i pe toți la „un restaurant excelent“, dar de-acum cei doi soldați erau în gardă. Aproape că nu-i dădură voie să meargă nici la privată. După ce se consultară în șoaptă, unul dintre ei fu de acord să-i păzească, iar celălalt se făcu nevăzut.

— Mai ai ceva bani? întrebă direct bărbatul de pază la ușă.

— Puțini, zise Leonid punând cinci cartușe în palma întinsă.

— Dă-i încoace! Kostea s-a decis să te toarne. Crede că ești un spion de-ai Roșiilor. Dacă are dreptate, ar trebui să știi, mai ales că de aici e un pasaj până la linia ta. Dacă se

înșală, poți sta aici până vin cei de la contraspionaj și n-ai decât să te târguiești cu ei.

— M-ați dat în vileag, ai? zise Leonid încercând să se oprească din sughițat. OK. Așa să fie... O să revenim. Mulțumesc de ajutor!

Își azvârli brațul în aer într-un salut nefamiliar.

— Auzi... Dă-l în mă-sa de pasaj! Condu-ne până-n tunel, ce zici?

O prinse pe Sașa de mână și porni cu o viteză remarcabilă ținând cont că se clătina pe picioare.

— Ce drăguț din partea lui, bombănea el printre dinți. E aici un pasaj până la linia ta... Cum ți-ar plăcea să ieși la suprafață? Patruzeci de metri mai jos. De parcă nu știe că totul e blocat de multă vreme...

— Unde mergem? întrebă Sașa, care nu mai pricepea nimic.

— Cum adică unde? Către Linia Roșie! Ai auzit: au prins un agent provocator și l-au demascat... bombăni Leonid.

— Ești Roșu?

— Fată dragă! Nu-mi mai pune asemenea întrebări. Pot fie să gândesc, fie să fug. Și e mai important să fugim... Dintr-o clipă-ntr-alta prietenul nostru va da alarma... Și o să ne împuște pentru că ne-am împotrivit arestării... Nu ne ajung banii, vrem și o medalie...

Se repeziră în tunel, lăsându-l pe soldat la gura acestuia. Alergară înainte către Kievskaia, ținându-se de perete. Oricum nu aveau timp să ajungă în stație, își zise Sașa. Dacă muzicantul avea dreptate, cel de-al doilea soldat indica deja direcția în care o luaseră fugarii...

Leonid coti brusc într-un tunel lateral bine luminat, mișcându-se încrezător de parcă se întorcea acasă. Peste câteva minute în depărtare se iviră steaguri, gratii metalice și cuiburi de mitralieră construite din saci cu nisip și se auziră niște câini lătrând. Un post de trecere a frontierei? Fuseseră deja preveniți despre fugari? Cum plănuia el să

scape de aici? Și al cui teritoriu începea de cealaltă parte a baricadelor?

— Vin din partea lui Albert Mihailovici, zise cântărețul vârând sub nasul santinelei un document cu aspect straniu. Trebuie să trec de cealaltă parte.

— Rata obișnuită, zise santinela privind în interiorul copertelor tari. Unde-s documentele tinerei?

— Hai să dublăm, zise Leonid scuturându-și buzunarele după ultimele cartușe. Și n-ai văzut-o pe tânăra domniță, OK?

— Hai să nu, zise cu severitate paznicul frontierei. Ce, te crezi la piață? Aici e un stat unde domnește legea.

— Hai, nu fi așa! exclamă muzicantul cu prefăcută spaimă. Credeam că, fiind o economie de piață, ne putem târgui. Nu știam că e o diferență...

Cinci minute mai târziu Sașa și Leonid – învinețit și ciufulit, cu o zgârietură pe obraz și sângele curgându-i din nas – fură aruncați într-o cămăruță cu faianță pe pereți.

Ușa de fier se trânti.

Se făcu întuneric.

Capitolul 16

În cușcă

În bezna totală celelalte simțuri se ascuțeau. Mirosurile deveneau mai puternice, sunetele mai sonore și parcă tridimensionale. Unicul zgomot din celulă era când unul sau altul dintre ei se foia pe podea. Domnea un miros insuportabil de urină stătută.

După cât băuse, cântărețul nu părea în stare să mai simtă durerea. Un timp bodogăni ceva pentru sine, apoi nu mai răspunse și începu să sforăie. Nu-l alarma faptul că urmăritorii lor aveau să-i ajungă. Nu-l tulbura gândul la soarta Sașei, care nu avea acte și nicio justificare pentru a trece granița Hansei. Și, desigur, era absolut indiferent față de soarta Tulskaiei.

— Te urăsc, zise Sașa încet.

El nu se sinchisi nici de asta.

În curând, în întunericul absolut ce domnea în celulă se ivi o găurică: vizeta de sticlă a ușii. Restul era în continuare invizibil, dar Sașei îi fu de ajuns acea mică deschidere. Bâlbâind prudentă prin întuneric, se târî până la ușă și începu să dea în ea cu pumnișorii. Ușa îi răspunse cu un hureit, dar în clipa în care Sașa încetă s-o mai lovească tăcerea reveni. Gardienii refuzau să ia în seamă strigătele fetei.

Timpul curgea lent ca un sirop.

Cât aveau de gând să-i țină prizonieri? Poate că Leonid o adusese aici cu bună știință? Poate vrusese să o despartă de bătrân și de Hunter? Să o despartă de ai ei și s-o atragă în cursă? Și toate astea ca să...

Saşa izbucni în plâns, cu faţa îngropată în mânecă. Aceasta absorbi umezeala şi zgomotele.

— Ai văzut vreodată stelele? o întreabă vocea cuiva care încă nu era complet treaz.

Nu-i răspunse.

— Nici eu nu le-am văzut decât în poze, zise cântăreţul. Soarele cu greu reuşeşte să străpungă norii şi stratul de praf deşi ele nu-s la fel de puternice. Dar când m-ai trezit adineauri cu plânsul tău am crezut că am văzut o stea adevărată.

— E vizeta, răspunse ea înghiţindu-şi lacrimile.

— Ştiu. Dar vezi ce chestie interesantă... Leonid tuşi. Cine ne-o fi urmărit pe noi din ceruri cu mii de ochi? Şi de ce ne-a întors spatele?

— Acolo sus n-a fost nimeni niciodată! zise Saşa clătînând cu bruschete din cap.

— Dar eu mi-am dorit mereu să cred că acolo cineva stătea cu ochii pe noi, zise cântăreţul îngândurat.

— Nimeni nu se sinchiseşte de noi, nici măcar aici, în celula asta! exclamă ea cu ochii umplându-i-se din nou de lacrimi. Ai aranjat totul special ca să întârziem?

Începu din nou să dea cu pumnii în uşă.

— Dacă eşti convinsă că nu-i nimeni dincolo de ce mai baţi? o întreabă Leonid.

— Nici nu-ţi pasă dacă toţi bolnavii ăia mor!

— Aşa ţi se pare, nu? Păcat, oftă el. Dar din câte văd eu, nici tu nu eşti chiar aşa disperată să ajungi la bolnavii ăia. Te temi că, dacă iubitul tău se duce să-i omoare, o să se infecteze şi el, şi cum nu există niciun leac...

— Nu-i adevărat! exclamă Saşa abia abţinându-se să nu-l lovească.

— Ba da, i-adevărat, o maimuţări Leonid subţindu-şi vocea. Ce vezi aşa deosebit la el?

Saşa nu voia să-i dea nicio explicaţie, nu voia nici măcar să vorbească cu el. Dar nu se putea abţine.

— Are nevoie de mine. Are nevoie cu adevărat de mine, fără mine e blestemat. Dar tu n-ai nevoie de mine. Pur şi simplu n-aveai cu cine să te joci.

— OK, hai să presupunem că într-adevăr are nevoie de tine. Nu chiar cu disperare, dar n-ar spune nu. Dar tu de ce ai nevoie de el, de lupul ăsta flămând? Eşti atrasă de bandiţi? Sau vrei să-i salvezi sufletul pierdut?

Saşa amuţi. O jignea uşurinţa cu care cântăreţul îi ghi-cise sentimentele. Poate pentru că nu erau deloc speciale? Sau poate fiindcă nu se pricepea să şi le ascundă? Pe buzele lui, acel lucru subtil, intangibil, pe care ea nici nu-l putea exprima în cuvinte, suna banal, chiar vulgar.

— Te urăsc, zise în cele din urmă.

— Nu-i nimic, nici eu nu mă plac prea tare, chicoti Leonid.

Fata se așeză pe podea şi începu să plângă din nou, mai întâi de furie şi apoi de neputinţă. Nu voia să cedeze atâta timp cât încă mai putea face ceva. Dar acum, izolată în această celulă, cu un tovarăş surd faţă de speranţele şi spaimile ei, nu avea nicio şansă să se facă auzită. Era inutil să ţipe. Era inutil să bată în uşă. Nu avea pe cine să încerce să convingă. Nimic nu mai avea rost.

Şi deodată în ochii ei se ivi preţ de un moment o imagine: clădiri înalte, un cer verde pe care se fugăreau nori, oameni râzând. Şi picăturile ude şi calde de pe obrajii ei i se părură picăturile acelei ploii de vară despre care îi povestise bătrânul. O clipă mai târziu viziunea pieri, lăsând în urma ei senzaţia că se petrecuse o mică magie.

— Vreau un miracol, îşi zise Saşa încăpăţânată, muşcându-şi buza de jos.

Şi imediat pe coridor se auzi declicul sonor al unui întrepupător şi o lumină insuportabil de vie inundă celula.

*

O aură de pace și prosperitate radia la zeci de metri de intrarea în altarul de marmură care era capitala sacră a metroului... ajutată și de lumina becurilor cu mercur. În Polis nu făceau economie la lumină, căci credeau în magia ei. Abundența lumii le reamintea oamenilor de viețile lor de odinioară, de acele timpuri îndepărtate când omul nu era încă un animal, o fiară. Aici până și barbarii de la periferie se comportau cuviincios.

Punctul de control de la granița Polisului aducea mai degrabă cu intrarea unui minister sovietic de odinioară decât cu un post de pază armat: o masă, un scaun, doi ofițeri în uniforme curate și cu șepci cu cozoroc. O verificare a actelor, o inspecție a bunurilor. Bătrânul își scoase pașaportul din buzunar. Teoretic regimul vizelor fusese abolit, așa că n-ar fi trebuit să aibă probleme. Îi înmână carnetelul verde unuia dintre ofițeri și privi cu coada ochiului către brigadier. Pierdut în propriile gânduri, Hunter nu părea să fi auzit cererea grănicerului. Și oare avea pașaport? se întreabă Homer îngrijorat. Dar dacă nu avea, ce sperase să rezolve grăbindu-se așa încoace?

— Vă rog pentru ultima oară, spuse ofițerul ducând o mână la tocul lucios al armei. Prezentați actele la control sau părăsiți imediat teritoriul Polisului!

Homer nu era sigur dacă brigadierul tot nu înțelesese sau dacă reacționase la mișcarea degetelor celuilalt, ce se apropiau pe furiș de capsă tocului. Ieșind pe neașteptate din apatie, Hunter își repezi fulgerător palma deschisă înainte, izbind santinela în mărul lui Adam. Bărbatul gâfâi, se făcu albastru la față și se prăbuși pe spate cu tot cu scaun. Celălalt bărbat încercă să fugă, dar bătrânul știe că n-avea nicio șansă. Implacabilul pistol brunat se ivise din nou în

mâna lui Hunter, ca un as din mâneca unui trișor la cărți, și...

— Stai!

Brigadierul șovăi o secundă, suficient pentru ca soldatul care o rupsese la fugă să urce pe peron și să se rostogolească, ieșind din bătaia armei.

— Lasă-i în pace! Trebuie s-ajungem la Tulskaia! Trebuie... Mi-ai cerut să-ți aduc aminte... Stai!

Bătrânul trase disperat aer în piept, rămas fără cuvinte.

— La Tulskaia, repetă mecanic Hunter. Da, e mai bine să am răbdare până ajungem la Tulskaia. Ai dreptate.

Se lăsă să cadă greoi pe un scaun, puse revolverul cel masiv deoparte și își lăsă bărbia în piept. Profitând de ocazie, Homer ridică mâinile în sus și se apropie în fugă de paznicii care năvăleau din coridoare.

— Nu trageți! Se predă! Nu trageți! Pe sfintele...

Dar chiar și așa îi răsuciră brațele la spate și îi smulse-ră masca înainte să apuce să le explice. Brigadierul, care recăzuse în letargia aceea nefirească, nu se amestecă. Le permise să-l dezarmeze și se lăsă condus cuminte până în celulă. Se așeză pe unul dintre paturi, își ridică privirea spre bătrân și spuse:

— Trebuie să găsești aici un bărbat pe nume Miller. Adu-l încoace. O să te aștept...

Homer încuviință, își adună precipitat lucrurile și toc-mai își croia drum prin mulțimea de santinele și gură-cască adunată în jurul ușii când se auzi strigat.

— Homer!

Încremeni de uimire: Hunter nu-i mai spusese niciodată pe nume. Reveni lângă armăturile de fier sudate laolaltă pentru a alcătui niște gratii neconvingătoare și-l privi întrebător pe Hunter, care se cuprinsese cu brațele sale masive

ca și cum tremura de frig. Și brigadierul îi vorbi cu un glas stins și lipsit de viață:

— Să nu-ți ia mult.

Ușa se deschise și prin ea privi cu timiditate un soldat, același care-l pălmuisese pe cântăreț cu câteva ore mai devreme. Un șut în dos îl expedie în celulă, unde fu cât pe ce să se prăbușească la podea, dar se redresă și privi nesigur în jur.

Un ofițer zvelt, cu ochelari stătea în prag. Epoletii tunicii sale erau plini de stele, iar părul rar și castaniu-deschis era pieptănat pe spate.

— Dă-i drumul, dobitocule! șuieră el.

— Eu... eu... scânci grănicerul.

— Nu fi timid, îl încurajă ofițerul.

— Îmi cer scuze pentru ce-am făcut. Și dumneavoastră... dumneavoastră... Nu pot s-o fac!

— Asta înseamnă încă zece zile.

— Loviți-mă, îi ceru soldatul lui Leonid, nemaștiind încotro să se uite.

— Aaa, Albert Mihailovici! zise cântărețul mijind ochii și zâmbind. Începusem să mă plictisesc să tot aștept.

— Bună seara, zise ofițerul arcuindu-și colțurile gurii. Vezi, am venit să fac dreptate. Ai de gând să te răzbuni?

— Trebuie să-mi ocrotesc mâinile, spuse cântărețul ridicându-se și masându-și șalele. Puteți să-l pedepsiți dumneavoastră.

— Și-o s-o fac cu toată severitatea, zise Albert Mihailovici încuviințând din cap. O lună în arestul militar. Și firește, adaug scuzele mele la ale idiotului ăstaia.

— Ei, nu fiți prea rău cu el, spuse Leonid masându-și falca învinețită.

— Asta rămâne între noi doi?

Vocea metalică a ofițerului tremură, trădându-i emoțiile.

— După cum vedeți, încerc să strecor niște marfă de contrabandă, zise cântărețul indicând-o din cap pe Sașa. Puteți să relaxați nițeluș regulile?

— Se aranjează, promise Albert Mihailovici.

Îl părăsiră pe grănicerul cel vinovat chiar acolo, în celulă. După ce închise zăvorul, ofițerul îi conduse pe un coridor îngust.

— Nu merg mai departe cu tine, îi zise Sașa cântărețului cu voce scăzută.

— Și dacă ți-aș spune că într-adevăr mergem către Orașul de Smarald? întrebă Leonid după o scurtă pauză, vorbind așa de încet, că ea de abia îl auzea. Dacă ți-aș spune că nu din întâmplare știu mai multe despre el decât bunicul tău? Că l-am văzut cu ochii mei și nu doar că l-am văzut? Că am fost acolo și nu numai acolo...

— Minți!

— Știi ce? o întrebă Leonid furios. Când te rogi pentru o minune trebuie să fii pregătită să crezi. Altfel o să vină și nici n-o să-ți dai seama.

— Și mai trebuie să știi să deosebești minunile de scamatorii, se zburli Sașa la el. Tu m-ai învățat asta.

— Am știut de la început că o să ne dea drumul, răspunse el. Numai că n-am vrut să grăbesc lucrurile.

— Ai vrut să pierdem timpul!

— Dar nu te-am mințit! Există un leac!

Ajunseră la postul de trecere a frontierei. Ofițerul, care le aruncase din când în când priviri curioase peste umăr, îi restitui cântărețului lucrurile, cartușele și actele.

— Bine, Leonid Nikolaevici, zise el salutând. Luăm cu noi marfa de contrabandă sau o lăsăm la vamă?

— O luăm.

— În acest caz, mergeți în pace, zise Albert Mihailovici.

Îi însoți dincolo de cele trei rânduri de fortificații, pe lângă echipe de mitraliori care săriră de la locurile lor, pe lângă grilaje metalice și obstacole antitanc din șine sudate laolaltă.

— Presupun că importul mărfii nu va pune probleme?

— O să trecem, zise Leonid zâmbind. N-ar trebui să vă zic una ca asta, dar nu există birocrat cinstit și cu cât mai aspru e regimul, cu atât mai mic e prețul. Trebuie numai să știi cui să-i plătești.

— Cred că pentru tine va fi de ajuns cuvântul magic, chicoti ofițerul.

— Deocamdată nu are efect asupra nimănui, zise Leonid atingându-și obrazul. Cum s-ar zice, încă nu-s magician, mai am de studiat.

— O să-mi facă plăcere să fac afaceri cu tine... când o să-ți termini studiile.

Albert Mihailovici înclină din cap, se răsuci pe călcăie și se îndepărtă.

Cel din urmă soldat deschise o mică poartă tăiată în barele groase ale unui grilaj ce bloca tunelul de sus până jos. Linia care începea dincolo de el era puternic luminată, iar pereții erau arși pe alocuri și scobiți ca după o luptă prelungită cu focul. La celălalt capăt se vedeau niște fortificații noi-nouțe și steaguri mari întinse din tavan până-n podea. La vederea lor inima Sașei își iuți bătăile.

— A cui frontieră e asta? întrebă ea oprindu-se brusc.

— Cum adică a cui? o întrebă cântărețul privind-o uimit.
A Liniei Roșii, desigur.

O, cât visase Homer să revină aici, cât trecuse de când călcase pe meleagurile astea minunate...

În Borovițkaia, sediul intelighenției, cu mirosul ei dulceag de creozot, cu apartamentele ei mici și confortabile construite între arcade și cu mijlocul peronului ocupat de sala de lectură a brahmanilor – mese lungi de lemn pline cu stive de cărți, lămpi joase cu abajururi de cârpă – reconstituind cu precizie atmosfera de dezbateri din anii dinainte de război...

În Arbatskaia cea regală, toată numai alb și bronz, aproape ca încăperile Kremlinului, cu atmosfera ei austeră și militarii care încă se mai țineau bățoși de parcă nu avuseseră niciun amestec în Apocalipsă...

În vechea, cu adevărat vechea stație Biblioteka Imeni Lenina, pe care nu-i lăsase inima s-o redenumescă atunci când încă ar mai fi avut rost, deja bătrână ca lumea însăși când copilul Kolea pusese pentru prima oară piciorul în metrou, cu pasajul de legătură ca o cabină de comandă drept în mijlocul peronului, cu gravurile de pe tavanul mustind de apă restaurate cu efort și migală...

Și în Alexandrovski Sad cea lungă și colțuroasă, învăluită mereu în penumbră, amintindu-i lui Homer de un pensionar miop și gutos care rememorează veșnic zilele lui de tânăr comsomolist.

Homer se întrebase adesea dacă stațiile semănau cu creatorii lor. Puteau fi considerate niște autoportrete ale arhitecților? Absorbiseră o părticică din toți cei care le construiseră? Însă un lucru știa sigur: fiecare stație își lăsa propria amprentă asupra locuitorilor săi, împărtășindu-și firea cu ei și contaminându-i cu toanele și betesugurile sale. Dar Homer, cu mintea lui ciudat alcătuită, veșnicile lui întrebări și nostalgia lui incurabilă nu aparțineau, desigur, severei Sevastopolskaia, ci Polisului luminos ca trecutul însuși.

Însă viața decisese altceva.

Și când în cele din urmă ajunsese aici, nu avea câteva minute în plus ca să străbată aceste săli, să admire modelele

turnate în ghips și bronz, să-și satisfacă fanteziile. Trebuia să se grăbească. Hunter făcuse un efort uriaș ca să pună botniță cuiva dinăuntrul său, să închidă în cușcă făptura teribilă pe care o hrănea din când în când cu carne de om. Dar odată ce aceasta avea să îndoiaie barele acelei cuști interioare, barele fragile din exterior nu aveau să mai reziste nicio secundă. Homer trebuia să se grăbească.

Hunter îi ceruse să-l găsească pe Miller. Era un nume sau o poreclă? Sau poate o parolă? Rostit cu glas tare, avuse un efect uimitor asupra santinelor: discuțiile despre posibila trimitere la curtea marțială a brigadierului arestat încetaseră pe loc, iar cătușele care erau cât pe ce să se închidă în jurul încheieturilor lui Homer fuseseră puse la loc în sertar. Comandantul cel dolofan al pazei se oferise personal să-i arate drumul bătrânului.

Homer și ghidul său urcară niște trepte și străbătură pasajul de legătură cu Arbatskaia. Se opriră dinaintea unei uși păzite de bărbați în haine civile, ale căror fețe mărturiseau foarte clar că sunt ucigași profesioniști. Îndărătul lor se întrevedeau nenumărate birouri. Burtosul îi ceru lui Homer să aștepte o clipă și se îndepărtă pe coridor. În mai puțin de trei minute ieși, îi aruncă bătrânului o privire uluită și-l pofti să intre.

Coridorul înghesuit îi purtă până într-o încăpere surprinzător de spațioasă, cu pereții plini de hărți și diagrame, bilete și mesaje codificate, fotografiile și schițe. Un bărbat osos și mai vârstnic, cu umeri largi ce-l făceau să pară că poartă o burcă de dimie caucaziană, trona în spatele unui birou masiv de stejar. Din tunica azvârlită pe umeri nu-i ieșea decât brațul stâng și, privindu-l mai îndeaproape, Homer își dădu seama de ce: brațul drept al bărbatului lipsea aproape cu desăvârșire. Stăpânul biroului era extrem de înalt. Așezat, ochii lui erau aproape la același nivel cu ochii bătrânului ce stătea în picioare dinaintea lui.

— Mulțumesc, zise el concediindu-l pe gradatul cel burtos, care închise ușa în urma sa cu un regret evident. Tu cine ești?

— Nikolai Ivanovici Nikolaev, răspunse dezorientat bătrânul.

— Nu te mai prosti! Ai tu un motiv pentru care ai venit la mine spunând că ești însoțit de cel mai apropiat tovarăș al meu, pe care l-am înmormântat acum un an. Deci cine ești?

— Nimeni, răspunse cu toată sinceritatea Homer. Dar nu-i vorba despre mine. E adevărat, e încă în viață. Trebuie să veniți cu mine, dar repede.

— Acum mă întreb dacă e o cursă, o glumă cretină sau o eroare, zise Miller aprinzându-și o papiroasă¹ și suflând fumul în fața bătrânului. Dacă știi numele lui și ai ales să vii la mine cu povestea asta, trebuie să știi și ce s-a întâmplat. Trebuie să știi că l-am căutat zilnic, mai bine de un an. Că făcând-o am pierdut câțiva oameni. Trebuie să știi ce a însemnat el pentru noi, fir-ai să fii! Poate chiar că era mâna mea dreaptă, încheie el zâmbind strâmb.

— Nu, nu știi nimic din toate astea. Nu mi-a povestit nimic, zise bătrânul, vârându-și capul între umeri. Vă rog, haideți la Borovițkaia! Nu mai e timp!

— Nu, eu nu dau fuga nicăieri. Și am motive întemeiate să n-o fac.

Miller își vârî mâna sub birou, făcu un gest straniu și dădu îndărăt, în mod incredibil, fără să se ridice în picioare. Lui Homer îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că stătea într-un scaun cu rotile.

¹ Țigară fără filtru populară pe vremea URSS, montată la capătul unui tub de carton cu rolul de port-țigaret.

— Hai să discutăm cu calm. Vreau să înțeleg motivul pentru care ai apărut aici.

— Dumnezeu! exclamă bătrânul, convins că nu se putea face înțeles de idiotul din fața sa. Vă rog, credeți-mă pur și simplu! Trăiește. Și stă în închisoarea din Borovițkaia. Sau cel puțin sper că mai e acolo...

— Mi-ar plăcea să te cred, zise Miller oprindu-se și trăgând un fum zdravăn din papiroasa lui; bătrânul auzi hârția trosnind pe măsură ce se aprindea. Numai că nu cred în miracole. Bine. Am eu teoriile mele despre farsa asta. Și am specialiști care să le verifice.

Întinse mâna după telefon.

— De ce-i e așa frică de negri? întrebă pe neașteptate Homer, luându-se și pe sine prin surprindere.

Miller puse precaut receptorul la loc, fără să fi rostit un cuvânt. Trase în plămâni restul papiroasei, până la capăt, și scuipă într-o scrumieră chiștocul scurt de carton.

— Să te ia dracu, o să fac un drum până în Borovițkaia!

— Nu merg acolo! Lasă-mă în pace! Prefer să rămân aici!

Sașa nu glumea și nici nu avea toane. Cu greu ai fi găsit oameni pe care tatăl ei să-i urască mai mult decât pe Roșii. Îi luaseră puterea, îl frânseseră, dar, în loc să-l ucidă, îl condamnaseră — din milă sau poate de rușine — la ani de umilință și chin. Tatăl ei nu-i putuse ierta pe cei ce se revoltaseră împotriva lui. Nu-i putuse ierta pe cei care-i inspiraseră și îi instigaseră pe trădători sau pe cei care-i aprovizionaseră cu arme și pliante. Până și vederea culorii roșu îi provoca crize de furie paroxistică. Și, deși spre sfârșitul vieții obișnuia să spună că nu poartă pică nimănui și nu vrea răzbunare, Sașa avusese senzația că de fapt își găsea scuze pentru propria neputință.

— E singura cale să ajungem acolo, zise dezorientat Leonid.

— Mergeam spre Kievskaia! Nu suntem în Kievskaia!

— Hansa este de decenii în conflict cu Linia Roșie. Nu puteam să le spun oamenilor că mergem la comuniști... A trebuit să mint.

— Nu poți să faci nimic fără să minți!

— Ușa e de cealaltă parte a Sportivnaiei, după cum ți-am zis. Și Sportivnaia e ultima stație de pe Linia Roșie înainte de podul prăbușit al metroului. Nu există alt drum pân-acolo.

— Cum o să intrăm? N-am pașaport, zise ea privindu-l neîncrezătoare.

— Ai încredere în mine, zise el zâmbind. Doi oameni pot ajunge oricând la o înțelegere. Trăiască corupția!

Ignorând împotrivirea Sașei, o apucă de mână și o trase după el. Strălucind în lumina orbitoare a proiectoarelor postului de frontieră, steagurile roșii imense atârinate de tavan unduiau în bătaia curenților tunelului, dându-i fetei senzația că privește două cascade sângerii. Un semn?

Dacă ceea ce auzise ea despre Linie era adevărat, Roșiii ar fi trebuit să-i ciuruiască cu gloanțe de cum îi văzuseră. Dar Leonid înaintă calm, cu un zâmbet încrezător pe buze. La treizeci de metri de postul de frontieră, o rază lată de lumină poposi pe pieptul lui. Muzicantul se mulțumi să pună jos cutia flautului și să ridice mâinile. Sașa îl imită.

Inspectorii de frontieră se apropiară de ei cu mutre somnoroase și surprinse. Ai fi zis că nu mai avuseseră niciodată de-a face cu cineva venit din cealaltă parte a graniței. De data asta muzicantul reuși să-l tragă pe ofițerul superior la o parte înainte ca acesta să ceară actele Sașei. Leonid îi șopti cu delicatețe ceva la ureche, se auzi un clinchet de alamă și șeful grănicerilor reveni fermecat și pacificat. Îi escortă personal dincolo de postul de gardă și chiar îi urcă într-o

drezină manuală care aștepta, ordonându-le soldaților să-i ducă până la Frunzenskaia.

Aceștia acționară maneta, pufnind și gâfâind, și puseră drezina în mișcare. Sașa studie încruntată hainele și fețele acestor oameni pe care tatăl ei îi numise dușmani. Nu erau deloc ieșiți din comun. Jachete matlasate. Șepci butucănoase și decolorate cu câte o stea în frunte, pomeți proeminenți, obraji supti... Nu, nu plesneau de sănătate ca membrii patru-lei Hansei, dar asta nu-i făcea mai puțin oameni. În ochii lor scânteia o curiozitate copilărească, un sentiment ce părea complet necunoscut celor ce locuiau pe Linia Circulară. Era limpede că aceștia doi nu auziseră niciodată despre cele petrecute la Avtozavodskaja cu zece ani în urmă. Erau ei dușmanii Sașei? Era posibil să urâști oameni pe care nu-i cunoșteai, și asta nu de formă, ci din toată inima?

Neîndrăznind să înceapă o discuție cu pasagerii, singurele sunete scoase de soldați erau icnetele regulate în timp ce acționau maneta.

— Cum ai reușit? întrebă Sașa.

— Prin hipnoză, zise Leonid făcându-i cu ochiul.

— Dar ce erau documentele alea pe care le-ai arătat? întrebă ea, privindu-l bănuitoare pe cântăreț. Cum de ești primit peste tot?

— Am pașapoarte diferite pentru ocazii diferite, răspunse el evaziv.

— Cine ești?

Ca să nu-i audă ceilalți, Sașa era obligată să stea foarte aproape de Leonid.

— Un observator, îi zise el mișcându-și buzele fără sunet.

Dacă Sașa nu s-ar fi silit să-și țină gura, întrebările i s-ar fi revărsat de pe buze, dar era mult prea limpede că soldații încercau să tragă cu urechea la discuția lor, străduindu-se chiar să facă manetele să scârțâie cât mai încet.

Trebui să aștepte până la Frunzenskaia, o stație prăpădită, ștearsă și mohorâtă, unde singura pată de culoare erau steagurile roșii. Mozaicuri ciobite pe pereți, coloane roase de timp. Tavane boltite ca niște iazuri întunecate, cu becuri slabe legănându-se la capătul unor fire întinse între coloane imediat deasupra capetelor localnicilor scunzi, ca să nu irosească niciuna dintre razele prețioase de lumină. Domnea o curățenie incredibilă: pe peron se deplasau zorite mai multe femei de serviciu. Stația era aglomerată, dar, în mod straniu, indiferent în ce direcție își întorcea Sașa privirea, toți începeau imediat să se foiască și să umble de colo colo, deși imediat ce se uita în altă parte mișcarea înceta și voci joase porneau să murmure. Dacă se răsucea din nou spre ei, murmurele încetau și oamenii reveneau la treburile lor. Și nimeni nu voia s-o privească în ochi, ca și cum era ceva indecent.

— Pe-aici nu prea sunt învățați cu străinii? îl întrebă ea pe Leonid.

— Și eu sunt străin aici, zise cântărețul dând din umeri.

— Și unde anume ești acasă?

— Acolo unde oamenii nu-s așa de serioși, râse el. Unde înțeleg că un om nu poate fi salvat numai dându-i de mâncare. Unde nu vor să uite ziua de ieri, chiar dacă amintirea e dureroasă.

— Mai povestește-mi despre Orașul de Smarald, zise încet Sașa. De ce se... De ce se ascunde?

— Conducătorii orașului nu au încredere în locuitorii metroului.

Leonid se întrerupse pentru a le da explicații santinelelor de la intrarea tunelului și, după ce el și Sașa pătrunseră în întunericul dens, aprinse fitilul unei lămpi cu ulei cu ajutorul unei brichete metalice și își continuă drumul.

— N-au încredere în ei pentru că locuitorii metroului își pierd treptat umanitatea. Și pentru că încă mai au printre ei persoane care au pornit acest război cumplit, deși acestea se tem s-o recunoască până și față de prieteni. Pentru că oamenii din metrou nu mai pot fi salvați. Poți numai să te temi de ei, să-i ocolești și să-i observi. Dacă ar afla despre Orașul de Smarald, l-ar înfuleca și l-ar vomita, așa cum fac cu tot ce le cade în mână. Toate pânzele marilor artiști ar fi arse. La fel toate hârtiile, cu tot ce se află pe ele. Unica societate bazată pe dreptate și egalitate ar fi anihilată. Secătă de sângele vieții ei, clădirea Universității se va prăbuși. Marea Arcă se va împotmoli și se va scufunda. Și nu va mai rămâne nimic. Vandalii...

— De ce ești așa convins că nu ne putem schimba? întreabă Sașa jignită.

— Nu toți cred asta, zise Leonid privind-o pieziș. Unii încearcă să facă ceva.

— Nu se străduiesc foarte tare dacă nici bătrânul Homer n-a auzit de ei, oftă fata.

— Și totuși unii oameni au auzit de ei, comentă el sugestiv.

— Adică... muzica? ghici Sașa. Ești unul dintre cei care speră să ne schimbe? Dar cum?

— Silindu-vă să iubiți frumosul, glumi cântărețul.

Un plutonier împingea scaunul cu roțile, iar bătrânul mergea alături, abia reușind să țină pasul și aruncând la răstimpuri câte o privire spre paznicul mătăhălos în grija căruia fusese dat.

— Dacă într-adevăr nu știi toată povestea, zise Miller, atunci o să ți-o spun. Poți să-ți amuzi cu ea colegii de celulă, dacă ajung la Borovițkaia și nu-l găsesc pe omul care trebuie... Hunter era unul dintre cei mai buni luptători ai

Ordinului, un adevărat vânător, nu numai cu numele. Avea un soi de instinct de animal și un devotament absolut față de cauză. El a fost cel care, acum un an și jumătate i-a mirosit pe Cei Negri... La VDNH. Nu s-a auzit despre asta?

— La VDNH... repetă absent bătrânul. Ba da, mutați invulnerabili care puteau citi mințile oamenilor făcându-i să nu-i vadă... Dar parcă li se zicea Întunecații?

— Nu asta contează! se răsti Miller. El a fost cel dintâi care a săpat dincolo de zvonuri și a dat alarma. Dar în clipa aia nu aveam nici personal, nici timp de ajuns... I-am spus „nu“. Eram prins cu alte probleme... zise el gesticulând cu ciotul mâinii. Hunter s-a dus acolo pe cont propriu. Ultima dată când a luat legătura cu mine mi-a spus că fapăturile anihilau voința oamenilor și răspândeau groaza în tot districtul. Iar Hunter era un luptător incredibil de bun, un soldat înăscut care valora singur cât un întreg pluton...

— Știu, murmură Homer.

— Și nu se temea de nimic, niciodată. Ne-a trimis un băiat cu un bilet în care spunea că o să urce la suprafață ca să se ocupe de Cei Negri. Dacă vedeam că nu se mai întoarce, însemna că pericolul era mai mare decât crezuse el. Nu s-a mai întors. A fost ucis. Avem propriul nostru sistem de monitorizare. Toți cei în viață au obligația să ia legătura cu noi săptămânal. Obligația! El n-a dat niciun semn de mai bine de un an.

— Și cu Cei Negri cum a rămas?

— Am ras întreaga zonă cu salve de rachete, râse Miller. De atunci nu s-a mai auzit nimic de Cei Negri. Nu mai scriu, nu mai sună. Ieșirile din stația VDNH au fost închise și viața de acolo a revenit la normal. Băiatul ăla a avut niște probleme mentale, dar din câte știu s-a făcut bine. Duce o viață normală, s-a însurat. Dar Hunter... Îl am pe conștiință.

Coborî de pe trepte pe rampa de oțel, sperându-i și împrăștiindu-i pe călugării bibliofili de la baza ei, apoi se

întoarse, așteptă ca bătrânul să-l ajungă cu răsuflarea tăiată și adăugă:

— Partea asta să nu le-o zici colegilor de celulă.

Un minut mai târziu întreaga procesiune ajunsese în cele din urmă în fața celulei. Miller nu deschise ușa: sprijinindu-se de plutonier, scrâșni din dinți, se ridică și își lipi ochiul de vizetă. Îi fu de ajuns o secundă.

Epuizat, de parcă venise pe jos tocmai de la Arbatskaia în ciuda infirmităților sale, Miller se lăsă să cadă pe scaun, îl măsură neprietenos pe bătrân din cap până-n picioare și pronunță sentința:

— Nu-i el.

— Nu cred că muzica asta îmi aparține, zise Leonid redevenind brusc serios. Nu înțeleg de unde anume apare în capul meu. Am senzația că nu sunt decât un canal... Un instrument și-atât. La fel cum eu îmi lipesc buzele de flaut când vreau să cânt, cineva își apasă buzele de mine și așa se naște o melodie...

— Inspirație, șopti Sașa.

— Poți să-i zici și-așa, zise el deschizând larg brațele. Orice ar fi, nu-mi aparține. Nu am dreptul s-o țin înăuntrul meu. Călătorește prin oameni. Încep să cânt și văd bogații și săracii adunându-se, cei răniți și cei plesnind de sănătate, cei mândri, cei distruși, cei măreți. Toți. Și muzica mea le face ceva, îi acordează pe toți în aceeași cheie. Sunt ca un diapazon... Pot să-i aduc în armonie, chiar dacă nu pentru mult timp. Și toți scot sunete atât de pure și de limpezi... Cântă. Cum să-ți explic?

— Explici foarte bine, zise Sașa pe gânduri. Așa m-am simțit și eu.

— Trebuie să încerc să răsădesc asta în ei, adăugă Leonid. În unii va muri, în alții va înmuguri. Nu salvez pe nimeni. Nu am autoritatea s-o fac.

— Dar de ce nu vor ceilalți din Oraș să ne ajute? De ce până și tu te temi să recunoști că asta faci?

El nu răspunse și nu mai scoase o vorbă până ce tunelul ajunsese în Sportivnaia, la fel de decolorată și de prăpădită, de un triumfalism prefăcut, dublat de tristețe care dădea naștere unei atmosfere sufocante, ca niște bandaje prea strânse în jurul unui cap. Mirosea a fum și a sudoare, a sărăcie și a mândrie. Sașa și Leonid se pomeniră cu un informator care-i urma la distanță de zece pași oriunde se duceau. Fata voi să plece imediat mai departe, dar cântărețul îi oferî un duș rece.

— Nu putem pleca acum. Trebuie să așteptăm puțin.

Se așază confortabil pe o bancă de piatră și deschise încuietorile cutiei flautului.

— De ce?

— Porțile nu se pot deschide decât în anumite momente, zise Leonid privind în altă parte.

— Când?

Sașa făcu ochii roată până zări un ceas. Dacă acesta funcționa bine, irosise deja jumătate din timpul pe care-l avea la dispoziție.

— Te anunț eu.

— Iar tragi de timp! exclamă Sașa încruntându-se și îndepărtându-se de el. Mi-ai promis că mă ajuți, dar acum încerci să mă întârzi!

— Da, zise el adunându-și curajul și înfruntând privirea fetei. Încerc să te întârzi.

— De ce? La ce bun?

— Nu mă joc cu tine. Crede-mă, aș fi putut să-mi găsesc tovarășe de joacă și puține m-ar fi refuzat. Cred că m-am îndrăgostit. Vai de mine ce aiurea sună!

— Crezi că... Ba nu crezi nimic, zici și tu așa!

— Poți să-ți dai seama când e un joc și când e dragoste adevărată, zise el serios.

— Când păcălești pe cineva ca să-l cucerești se cheamă dragoste?

— Adevărata dragoste îți dă toată viața peste cap și nu se sinchisește de împrejurări, jocuri și tot restul...

— Eu văd lucrurile mai simplu pentru că n-am avut parte de o viață adevărată, zise Sașa privindu-l furioasă. Du-mă la ușă!

Leonid o privi cu gravitate, se rezemă de o coloană și își încrucișă brațele, izolându-se de ea. De câteva ori trase aer în plămâni de parcă pregătea o replică devastatoare, dar îl eliberă fără o vorbă. Apoi se pleoști, se întunecă la față și mărturisi:

— Nu pot să te însoțesc. Nu mă mai primesc înăuntru.

— Ce înseamnă asta? întrebă neîncrezătoare Sașa.

— Nu pot să revin în Arcă. Am fost exilat.

— Exilat? De ce?

— Pe merit.

Se întoarse cu spatele și începu să vorbească foarte încet. Chiar stând la numai un pas de el, Sașa nu reuși să înțeleagă tot ce spunea:

— Am... fost jignit de cineva. De un îngrijitor al bibliotecii. M-a umilit de față cu martori. În noaptea aceea m-am îmbătat și am dat foc bibliotecii. Îngrijitorul și familia lui au murit sufocați de fum. E păcat că nu avem pedeapsa capitală, fiindcă o merit. Așa am fost doar exilat. Pe viață. Nu mă pot întoarce.

— Atunci de ce m-ai adus aici? zise Sașa încleștându-și pumnii. De ce m-ai făcut să-mi pierd timpul?

— Poți să încerci să le atragi atenția, murmură Leonid. Ușa se află într-un tunel lateral și la douăzeci de metri de ea e un semn cu vopsea albă. Chiar sub el, pe sol, e un preș de cauciuc și dedesubt se află butonul soneriei. Trebuie să

suni de trei ori scurt, de trei ori lung și de trei ori scurt, asta e codul pentru observatorii care revin.

Și chiar rămase în stație. O ajută pe Sașa să treacă de toate cele trei posturi de gardă și făcu cale întoarsă. La despărțire încercă s-o silească să ia un pistol automat pe care-l căpătase de undeva, dar Sașa nu vru să audă. De trei ori scurt, de trei ori lung și de trei ori scurt, asta era tot ce-i putea fi de folos acum. Și o lanternă.

Tunelurile de după Sportivnaia erau întunecoase și pustii. Stația era considerată ultima de pe linia sa și fiecare post de pază de care o trecuse muzicantul fusese tot mai asemănător cu o mică fortăreață. Dar Sașa nu simțea nici urmă de frică. Nu se gândea decât că într-o oră – o oră și jumătate avea să se afle în pragul Orașului de Smarald.

Și dacă Orașul nu exista, nu avea de ce să se teamă.

Tunelul lateral era exact acolo unde promisese Leonid că va fi, blocat de un grilaj deformat în care Sașa găsi o spărtură suficient de mare ca să poată trece. Și, peste câteva sute de pași, tunelul se încheia într-adevăr cu o ușă ermetică de oțel, veche și inexpugnabilă. Fata numără răbdătoare patruzeci de pași și zări un semn alb pe peretele umed, ce părea să transpire. Descoperi imediat și preșul. Ridicând cauciucul, pipăi după butonul soneriei și verifică ceasul primit de la cântăreț. Ajunsese la timp! Ajunsese la timp! Mai așteaptă câteva minute chinuitoare și închise ochii.

De trei ori scurt.

De trei ori lung.

De trei ori scurt.

Capitolul 17

Cine vorbește?

Artiom își coborî țeava încinsă a puștii și încercă să-și șteargă sudoarea și lacrimile cu dosul mâinii, dar nu reuși să-și atingă fața: îl împiedică masca de gaz. Poate era cazul să arunce drăcia aia? Ce mai conta oricum?

Probabil urletele bolnavilor erau atât de puternice, încât acopereau rafalele automatelor. Altfel de ce ar fi continuat tot mai mulți dintre ei să se reverse din vagon și să înfrunte grindina de plumbi? Nu auzeau tunetul armelor, nu înțelegeau că soldații trăgeau în plin? Ce sperau? Sau poate nici lor nu le mai păsa?

Pe o rază de câțiva metri în jurul ușii forțate peronul era plin de grămezi de trupuri umflate. Unele încă mai zvâcneau și de sub tumulul funerar se auzi un geamăt. Șuvoiul de puroi revărsat prin abcesul spart care era ușa se opri în cele din urmă: oamenii rămași în vagoane se ghemuiră unii într-alții îngroziți, ascunzându-se de gloanțe.

Artiom îi căută din priviri pe ceilalți. Numai lui îi tremurau mâinile și i se înmuiaseră genunchii? Nimeni nu scoase o vorbă. La început până și comandantul rămase tăcut. Singurele zgomote erau gâfâielile din trenul aglomerat, de parcă acesta ar fi încercat să-și reprime tusea, și blestemele șuierate de ultimul muribund de sub grămada aceea de cadavre:

— Monștri... Nemernici... Sunt încă viu... Mă apasă...

În cele din urmă comandantul îl descoperi pe bărbat, se lăsă pe vine lângă el și descărcă restul încărcătorului în

trupul nefericitului, apăsând pe trăgaci până ce perculatorul țacăni în gol. Se ridică, își privi pistolul și, cine știe de ce, și-l șterse de pantaloni.

— Păstrați-vă calmul! strigă el răgușit. Orice încercare de a părăsi infirmeria fără permisiune va fi pedepsită la fel!

— Ce să facem cu cadavrele? îl întrebă unul dintre soldați.

— Încarcă-le înapoi în tren! Ivanenko, Aksionov, ocupați-vă de asta!

Ordinea fusese restaurată. Artiom putea să se întoarcă la postul lui și să încerce să doarmă. Mai avea două ore până suna deșteptarea. De-ar fi putut să doarmă măcar o oră ca să nu cadă din picioare a doua zi în timpul gărzii!

Dar lucrurile nu se terminară aici.

Ivanenko făcu un pas îndărăt și începu să clatine din cap, refuzând să atingă cadavrele putrede, dezmembrate. Comandantul, uitând că nu mai avea cartușe, șuieră furios și îndreptă spre el mâna cu pistolul. Percutorul scoase un clinchet inutil. Ivanenko scoase un țipăt sugrumat și o rupse la fugă.

Și atunci unul dintre soldații care tușeau își ridică automatul și-l înjunghie pe comandant în spate cu o lovitură stângace de baionetă. Dar comandantul nu se prăbuși, ci rămase în picioare și se răsuci încet ca să-l privească peste umăr pe cel ce-l lovise.

— Ce faci, ticălosule? întrebă el cu o mirare liniștită.

— Nu peste mult timp așa o să ne faceți și nouă... Nu mai e un om sănătos în toată stația. Azi îi împușcăm pe ei, mâine o să ne mânăți și pe noi, ceilalți, în vagoanele astea! țipă bărbatul încercând să-și smulgă baioneta din trupul comandantului, dar fără să apese pe trăgaci.

Nimeni nu interveni. Nici măcar Artiom, care schiță un pas către cei doi, însă apoi încremeni în așteptare. În cele din urmă, baioneta ieși. Comandantul duse mâna la rană, ca și cum ar fi vrut să se scarpine, după care se prăbuși în genunchi, își propti palmele pe podeaua lunecoasă și

începu să-și clatine capul la stânga și la dreapta. Încerca să-și revină? Sau voia să adoarmă?

Nimeni nu era în stare să-i dea lovitura de grație. Până și răzvrătitul care-l înjunghiasse cu baioneta se trase îndărăt îngrozit, apoi își smulse masca de gaze și strigă suficient de tare ca să se audă în toată stația.

— Fraților! Haideți să nu-i mai chinuim! Dați-le drumul! Oricum o să moară! Și noi la fel! Suntem oameni sau nu?

— Să nu îndrăznești! găfâi neauzit comandantul stând în continuare în genunchi.

Pușcașii începură să murmure, sfătuindu-se între ei. Întâi într-un loc, apoi în toate, barele fură smulse de la ușile vagoanelor. Apoi cineva îl împușcă în față pe agitator și acesta se prăbuși pe spate, alăturându-se celorlalți morți. Dar era deja prea târziu: cu un urlet triumfător, hoarda celor infectați se revărsă din metrou pe peron, alergând cu stângăcie pe picioare umflate. Smulseră automatele din mâinile santinelor șocate și se împrăștiară care-ncotro. Gărzile nu știură nici ele ce să facă: unele încă mai trăgeau în bolnavi, dar altele se amestecaseră cu aceștia și părăseau stația, răspândindu-se prin tunele. Unii porniră spre nord, către Serpuhovskaia, alții către sud unde se afla Nagatinskaia.

Artiom rămase locului prostit, privindu-l pe comandantul care refuza să moară. Mai întâi înaintă târâș în patru labe, apoi se ridică, alunecând de mai multe ori, și porni el știa încotro.

— Vă așteaptă o surpriză... Nu credeți c-o să fiu pregătit pentru asta, bombăni el.

Privirea răătăcitoare a comandantului căzu asupra lui Artiom. O clipă încremeni, după aceea vorbi cu vocea lui obișnuită, care nu lăsa loc insubordonării:

— Popov! Du-mă la radio! Trebuie să-i ordon postului de pază din nord să închidă ușa.

Artiom îl lăsă pe comandant să se sprijine pe umărul lui și înaintară încet pe lângă trenul gol, pe lângă oamenii încăierați, pe lângă grămezile de lemne, până la postul radio unde era telefonul. Din câte se părea, rana comandantului nu era fatală, dar bărbatul pierduse mult sânge și puterile îl părăsiră înainte să ajungă acolo: se lăsă moale și își pierdu cunoștința.

Artiom trase biroul dinaintea ușii, apucă emițătorul panoului de comandă și chemă postul de gardă din nord. Telefonul scoase câteva clinchete și găfâieli de parcă se chinuia să respire, apoi amuți, o tăcere teribilă.

Dacă era prea târziu să închidă drumul către acea direcție, Artiom trebuia să anunțe măcar Dobrîninskaia. Se rezezi la telefon, apăsă unul dintre cele două butoane și așteptă câteva secunde... Telefonul încă funcționa. Mai întâi în receptor se auzi numai un soi de ecou șoptit, apoi răsunară clicuri rapide și în cele din urmă tonul de apel.

Unu... Doi... Trei... Patru... Cinci... Șase...

Doamne, fă-i să răspundă! Dacă mai sunt în viață, dacă n-au fost infectați încă, fă-i să răspundă, dă-le o șansă! Fă-i să răspundă înainte ca bolnavii să ajungă la granițele stației! Artiom și-ar fi vândut și sufletul numai pentru ca la celălalt capăt să răspundă cineva.

Și atunci imposibilul se petrecu. Țârâitul se întrerupse chiar în timpul celui de-al șaptesprezecelea apel, auzi mârâieli și voci certărețe în depărtare și prin fâșâitul liniei răzbătu un glas agitat:

— Aici Dobrîninskaia!

Cușca era în penumbră. Dar chiar și în lumina aceea slabă Homer vedea că silueta prizonierului era prea firavă și prea inertă ca să-i aparțină brigadierului. Ca și cum în spatele grătilor se afla o marionetă, moale și cu sforile tăiate. Semăna cu paznicul. Mort. Unde era Hunter?

— Mulțumesc. Nu credeam c-o să ajungi la timp, zise o voce monotonă și pustie. Simțeam că... mă sufoc înăuntru.

Până să se uite Homer peste umăr, Miller se și întorsese cu scaunul. Brigadierul stătea în pasaj, tăindu-le drumul spre stație. Își ținea mâinile încheștate strâns, ca și cum una dintre ele nu se încredea în cealaltă și se temea s-o elibereze. Își întoarse către ei obrazul mutilat.

— Tu ești? întrebă Miller și un mușchi îi tresări pe obraz.

— Da, pe moment, zise Hunter cu o tuse stranie. Dacă Homer nu l-ar fi cunoscut, ar fi luat-o drept râset.

— Ce-i cu tine? Ce-ai pățit la față?

Era evident că Miller voia să-l întrebe pe Hunter cu totul altceva: făcu un semn din mână, ordonându-i santinelei să plece. Pe Homer îl lăsară.

— Nici tu nu ești în cea mai bună formă, zise brigadierul tușind din nou.

— Un fleac, zise Miller făcând o strâmbătură. Păcat că nu te pot îmbrățișa. Naiba să te ia! Pe unde-ai...? Te-am căutat atâta!

— Știu. Trebuia... să fiu singur, zise Hunter crispat. Nu voiam să stau printre oameni. Am vrut să dispar pentru totdeauna. Dar mi s-a făcut frică...

— Dar ce s-a întâmplat cu Cei Negri? Ei ți-au făcut asta? întrebă Miller indicând cicatricea purpurie.

— Nimic. N-am reușit să-i distrug, zise brigadierul pipăindu-și cicatricea. N-am putut. M-au... frânt.

— Ai avut dreptate, se aprinse pe neașteptate Miller. Iartă-mă că nu am observat, că nu te-am crezut de la început. Pe-atunci noi... Mă rog, îți amintești și tu... Dar i-am găsit și am ars totul. Credeam că erai deja mort. Că ei... I-am șters de pe fața pământului de dragul tău. Până la ultimul... Pentru tine. Unul n-a mai rămas!

— Știu, zise Hunter cu un glas răgușit, nefericit. Și ei știau că așa se va întâmpla... din pricina mea. Știau totul,

chiar îi puteau vedea pe oameni, puteau vedea soarta fiecăruia. Habar n-ai împotriva cui am îndrăznit să ridicăm mâna... El ne-a zâmbit pentru ultima oară... El ni i-a trimis... Ne-a mai dat o șansă... Și noi... Eu i-am condamnat și tu ai dus sentința la îndeplinire. Pentru că așa suntem noi. Pentru că suntem monștri...

— Ce?

— Când m-am dus la ei... m-au făcut să mă văd pe mine însumi. A fost ca și cum mă uitam într-o oglindă și vedeam totul așa cum era cu adevărat. Am înțeles totul în ceea ce mă privea. Am înțeles care-i treaba cu oamenii. De ce ni s-au întâmplat toate astea...

— Cum adică?

Miller își privi îngrijorat tovarășul, apoi aruncă o privire iute către ușă, regretând poate că trimisese gărzile afară din încăpere.

— Ți-am spus: m-am văzut pe mine prin ochii lor, ca-ntr-o oglindă. Nu exteriorul, ci interiorul... culisele... M-au atras până în fața oglinzii ca să-mi arate. Am văzut un canibal. Un monstru. Însă n-am văzut un om. Vederea mea m-a îngrozit. Ceva s-a trezit în mine. Până atunci mă mințisem. Spunându-mi că apăram și salvam oamenii... Eram minciuni. Eram numai o fiară sângeroasă și flămândă care sfâșia beregăți. Eram mai rău decât o fiară. Oglinda a dispărut, dar... lucrul ăsta... a rămas. M-am trezit și am refuzat să mai dorm. Ei au crezut că o să mă omor după asta. La ce bun să mai trăiesc? Dar n-am făcut-o. Trebuia să lupt. Mai întâi de unul singur... pentru ca nimeni să nu poată vedea, cât mai departe de oameni cu putință. Am crezut că mă pot pedepsi eu ca să nu mă pedepsească ei. Am crezut că durerea o va alunga...

Își atinse cicatricile.

— Apoi mi-am dat seama că fără oameni începea să mă învingă. Devenea mai tare decât mine. Așa că m-am întors.

— Ți-au spălat creierul! exclamă Miller cu agonie în glas.

— Nu contează. De-acum s-a săvârșit, zise brigadierul. Își îndepărtă mâna de cicatrice și vocea lui deveni din nou inexpressivă, moartă.

— Aproape totul. Povestea asta s-a terminat cu mult în urmă și ce-i făcut e bun făcut. Acum suntem singuri. Trebuie să ne descurcăm pe cont propriu. Nu de asta am venit aici. În Tulskaia e o epidemie. Poate ajunge oricând la Sevastopolskaia și în Cerc. O febră care se transmite pe calea aerului. Aceeași molimă ucigașă.

— Nimeni nu mi-a raportat așa ceva, zise Miller privind-l bănuitor.

— N-au raportat nimănui. Din lașitate. Mint. Nu știu ce să facă.

— Ce vrei de la mine? întrebă Miller îndreptându-se în scaun.

— Știi bine. Pericolul trebuie eliminat. Dă-mi un însemn. Dă-mi oameni. Aruncătoare de flăcări. Trebuie să închidem Tulskaia și s-o trecem prin foc. La fel și Serpuhovskaia și Sevastopolskaia dacă trebuie. Sper că nu s-a extins mai departe.

— Să radem trei stații doar ca să fim siguri? întrebă Miller.

— Și ca să le salvăm pe celelalte.

— După o baie de sânge ca asta, toți vor urî Ordinul...

— N-o să afle nimeni. N-o să lăsăm în viață nicio persoană care să fi fost infectată... sau care să fi văzut ceva.

— Prețul e uriaș!

— Nu pricepi? Dacă mai întârziem puțin, n-o să mai avem pe cine salva. Am aflat prea târziu despre epidemie. N-o să mai avem altă șansă s-o oprim. În două săptămâni tot metroul o să fie un lagăr de ciumați, într-o lună, un cimitir.

— Trebuie să fiu sigur că...

— Nu mă crezi, așa-i? Crezi c-am luat-o razna? Nu m-ai crezut atunci și te îndoiești de mine și acum. Las-o baltă! O să mă duc singur. Ca de obicei. Măcar conștiința mea o să fie curată.

Se răsuci împingându-l în lături pe Homer care împietrise de uimire și porni către ieșire. Însă ultimele lui cuvinte îl atinseseră pe Miller, se înfipseseră în el ca un harpon și-l târau pe urma brigadierului.

— Stai așa! Ia un însemn!

Cotrobăi zorit pe sub tunică, scoase o insignă metalică plată, cu aspect banal și i-o întinse lui Hunter care încremenise.

— Te autorizez...

Brigadierul smulse însemnul dintre degetele osoase, îl îndesă în buzunar și înclină fără o vorbă din cap, țintuindu-l pe Miller cu o căutătură lungă, fără să clipească.

— Întoarce-te, zise Miller. Am obosit.

— Dar eu ard de nerăbdare să plec, zise Hunter și tuși din nou.

Apoi dispăru.

Mult timp, Sașa nu îndrăzni să mai sune. N-avea rost să-i enerveze pe paznicii Orașului de Smarald. Probabil că o auziseră și poate că o examinaseră deja amănunțit. Și dacă nu deschiseseră încă ușa ce răsărea din sol, era probabil pentru că se consultau, neștiind dacă era bine să primească înăuntru o străină care le ghicise semnalul.

Ce avea să le spună Sașa când ușa se va deschide?

Să le povestească despre epidemia din Tulskaia? Oare vor dori ei să intervină, să riște? Dacă puteau citi oamenii, cum făcea Leonid? Poate trebuia să le spună imediat despre propria ei febră, cu totul diferită? Să le mărturisească altora ceea ce nu recunoscuse încă nici față de sine?

Și va fi oare Sașa în stare să-i înduioșeze? Dacă învinseră de mult acea teribilă boală de ce nu interveneau, de ce nu trimiteau la Tulskaia un mesager cu leacul? Pentru că se temeau de oamenii de rând? Sau pentru că sperau că moli-ma îi va curăța pe toți? Poate chiar ei dezlănțuiseră acest dezastru asupra metroului?

Nu! Ce gânduri erau astea?! Leonid spusese că locuitorii Orașului de Smarald erau dreți și inimoși. Că nu executau oamenii, ba nici nu-i băgau la închisoare. Și că nimeni nu îndrăznea să comită infracțiuni în mijlocul frumuseții nemărginite de care se înconjuraseră. Atunci de ce nu-i salvau pe acești oameni condamnați la moarte? De ce nu deschideau măcar ușa?

Sașa sună din nou. Și din nou.

Tăcerea de dincolo de zidul de oțel era impresionantă, ca și cum acesta era fals, ascunzând îndărătul său doar tone peste tone de pământ și stâncă.

— N-o să-ți deschidă.

Sașa se răsuci brusc. Cântărețul stătea la zece pași de ea, într-o postură crispată și stângace, ciufulit și trist.

— Atunci încearcă tu! Poate că te-au iertat! zise Sașa privindu-l nedumerită. De ce-ai venit încoace?

— N-are cine să mă ierte. E pustiu.

— Dar ai zis că...

— Am mințit. Asta nu-i intrarea Orașului de Smarald.

— Atunci unde-i?

— Nu știu. Nimeni nu știe, zise el ridicând din umeri.

— Dar de ce te lasă să treci peste tot? Ești un observator, nu? Tu... Pe Linia Circulară și cu Roșiii... Încerci să mă păcălești, nu? Ai lăsat să-ți scape secretul Orașului de Smarald și acum îți pare rău!

Încercă să-l privească în ochi, căutând, patetic, o confirmare a presupunerilor ei.

— Cândva visam că o să ajung în Oraș, zise Leonid privind cu încăpățănare în pământ. L-am căutat ani în șir. Am ascultat zvonuri și am citit cărți vechi. Probabil am venit de o sută de ori până aici. Am găsit soneria. Și am sunat zile în șir, dar degeaba.

— De ce m-ai mințit? întrebă Sașa apropiindu-se de el. Mâna ei dreaptă părea să fi căpătat o viață proprie și se furișa către cuțit.

— De ce-ai făcut-o? De ce-ai făcut așa ceva?

— Voiam să te fur de la ei, răspunse muzicantul.

Zărind arma, păru descumpănit și, în loc să fugă, se așeză pe șine.

— Am crezut că dacă aveam să rămân singur cu tine...

— Atunci de ce te-ai întors?

— E greu de zis, spuse el ridicând spre ea o privire supusă. Cred că am înțeles că am depășit limita. După ce te-am trimis înapoi... după ce am rămas singur, am început să mă gândesc... Nimeni nu se naște negru la suflet. Mai întâi e transparent, dar se întunecă treptat, pată după pată, ori de câte ori îți ierți greșelile și le găsești justificări, ori de câte ori îți spui că e doar o joacă. Dar vine un moment când e mai mult negru decât alb. Nu toți pot simți momentul, din afară nu se vede. Dar mi-am dat seama deodată că am trecut granița aia, aici și acum, și că după asta aveam să fiu altul. Pentru totdeauna. Și am venit să-ți mărturisesc, fiindcă nu meriți așa ceva.

— Dar de ce se tem toți de tine? De ce sunt așa de lași în fața ta?

— Nu de mine. De tata, oftă Leonid.

— Ce?

— Numele de Moskvîn îți spune ceva?

— Nu, zise Sașa clătinând din cap.

— Atunci probabil ești singura persoană din tot metroul care nu-l știe, zise cântărețul chicotind fără veselie. În fine, tata-i ditai ștabul. Șeful întregii Linii Roșii. Mi-a dat

pașaport diplomatic. Așa că toți mă lasă să trec. E un nume neobișnuit și nimeni nu vrea să riște. Doar cei care nu știu.

— Atunci ce fă...? Sașa dădu înapoi privindu-l bănuitoare. Observi? Pentru asta te-au trimis?

— Au vrut să scape pur și simplu de mine. Tata și-a dat seama că nu va reuși să scoată niciodată un bărbat adevărat din mine și m-a renegat. Așa că acum îi fac numele de răs în mod discret, răspunse Leonid cu o strâmbătură amară.

— Te-ai certat cu el? întrebă fata mijind ochii.

— Cum se poate certa cineva cu tovarășul Moskvîn? E un monument viu. Am fost excomunicat și blestemat. Înțelegi, până și în copilărie eram un soi de nebun al Domnului. Eram atras de tablouri, de pian, de cărți. Când tata și-a dat seama ce se petrecea a încercat să-mi deștepte în suflet dragostea pentru armele de foc și intrigile de partid. Dar prea târziu. Mama m-a făcut dependent de cântatul la flaut, iar tata a încercat să mă convingă să mă lepăd de el cu ajutorul curelei. L-a exilat pe profesorul care mă învățase să cânt și l-a înlocuit cu un comisar politic. Dar era pierdere de vreme. Eram deja corupt. Nu-mi plăcea Linia Roșie. Credeam că e prea... cenușie. Voiam o viață strălucitoare. Voiam să studiez muzica și să pictez. Dragul de tata m-a trimis odată să demolez un mozaic ca să pricep că frumusețea-i trecătoare. Și l-am demolat ca să nu fiu bătut. Dar în timp ce-l spărgeam, i-am memorat fiecare amănunt și acum pot face și eu unul exact la fel. Și de-atunci îl urăsc pe tata.

— Nu poți să vorbești așa despre el! exclamă Sașa indignată.

— Ba eu pot, zise cântărețul zâmbind. Alții însă sunt împușcați dac-o fac. Cât despre Orașul de Smarald... Profesorul meu mi-a povestit despre el în șoaptă, când eram mic. Și am hotărât că atunci când aveam să cresc urma să găsesc o cale de a pătrunde în el. Că trebuia să existe pe

lumea asta un loc unde lucrurile pentru care trăiam eu să însemne ceva. Unde toți trăiau pentru ele. Unde nu aveam să fiu un mic pervers, un prinț parazit, un Dracula ereditar, ci un egal printre egali.

— Și nu l-ai găsit, zise Sașa lăsând deoparte cuțitul, căci răscolind printre cuvintele acelea nefamiliare înțelesese lucrul cel mai important. Pentru că nu există.

Leonid ridică din umeri. Se sculă, se apropie de buton și apăsă.

— Probabil nu contează dacă dincolo e cineva care mă poate auzi. Probabil nu contează dacă un asemenea loc există. Ce contează e că eu cred că undeva există un asemenea loc. Și că mă aude cineva. Numai că nu merit încă să mi se deschidă ușa.

— Și chiar ți-e de ajuns asta? întrebă Sașa.

— A fost dintotdeauna de ajuns pentru toată specia umană, zise cântărețul dând din umeri.

Bătrânul ieși în goană pe peron pe urmele brigadierului și privi nedumerit în jur. Hunter nu se vedea nicăieri. Miller ieși zorit din celulă, cenușiu la chip și dezolat de parcă-i dăduse brigadierului sufletul său odată cu însemnul cel misterios.

De ce și încotro fugise Hunter? De ce îl abandonase pe Homer? Era mai bine să nu-l întrebe pe Miller: Homer trebuia să se îndepărteze cât mai mult, înainte ca acesta să-și amintească de existența lui. Porni fără grabă, prefăcându-se că încearcă să-l prindă din urmă pe brigadier și așteptându-se să se audă strigat din clipă în clipă. Dar Miller părea să-și fi pierdut interesul pentru el.

Hunter îi spusese bătrânului că avea nevoie de el ca să nu uite cine fusese... Mințea? Poate că pur și simplu nu vrușese să-și piardă controlul, să-l apuce furiile ucigașe aici, în Polis, să fie antrenat într-o încăierare pe care s-o piardă și să nu mai ajungă la Tulskaia? Instinctele și talentele lui de

ucigaș erau supraumane, dar nici el nu ar fi încercat să ia cu asalt de unul singur o întreagă stație. Dacă asta fusese, înseamnă că bătrânul își jucase rolul însoțindu-l până la Polis și acum fusese alungat de pe scenă.

În fond, deznodământul întregii povești depindea și de el. Iar el făcuse tot posibilul ca să se ajungă exact la finalul plănuir de brigadier sau de oricine va fi vorbit prin gura lui. Ce era însemnul ăsta? Un permis? O insignă? Un punct negru? O iertare în avans a tuturor păcatelor pe care Hunter era atât de nerăbdător să le ia asupra sa? Orice ar fi fost, smulgându-i lui Miller însemnul laolaltă cu consimțământul lui, brigadierul își oferise în cele din urmă sieși mână liberă. Nu plănuia să se spovedească nimănui. Să se spovedească? Păi lucrul care preluase controlul înăuntrul lui, lucrul acela cumplit care uneori ieșea la suprafață și se privea în oglindă nici nu putea să vorbească.

Ce avea să se întâmple la Tulskaia dacă Hunter avea s-o atace? O întreagă stație înecată în sânge – sau poate trei stații – ar fi fost de ajuns pentru a-i domoli setea? Sau lucrul pe care îl purta în sine pur și simplu avea s-o ia razna după un asemenea sacrificiu?

Care dintre cei doi îi ceruse lui Homer să-l urmeze? Devoratorul de oameni sau cel ce se lupta cu monștrii? Care dintre ei fusese învins în bătălia iluzorie de la Polianka? Și după aceea care dintre ei îi vorbise bătrânului cerându-i ajutorul?

Și dacă... Dacă Homer ar fi trebuit să-l omoare, dacă asta era adevărata lui misiune? Dacă ultimele rămășițe ale brigadierului de odinioară, deja aproape înăbușite și strivite, îl târâseră pe bătrân în această expediție ca să vadă totul cu ochii lui și să-l ucidă pe Hunter, din oroare sau din milă, cu un glonț trădător în ceafă, în cine știe ce tunel întunecat? Brigadierul nu-și putea lua singur viața, așa că-și căuta un călău. Un călău care să nu aibă nevoie să fie rugat, care să fie suficient de perspicace ca să facă el însuși totul și

să înșele cealaltă prezență dinăuntrul lui Hunter, cea care creștea, devenind tot mai puternică de la o oră la alta, și care nu voia să moară.

Dar chiar dacă Homer și-ar fi găsit curajul, chiar dacă ar fi reușit să-l ia pe Hunter prin surprindere, la ce bun? Nu putea opri molima de unul singur. Prins în această capcană emoțională nu-i rămânea altceva de făcut decât să observe și să consemneze? Homer bănuia încotro pornise brigadierul. Conform zvonurilor, semi-legendarul Ordin din care, după toate aparențele, făceau parte atât Miller, cât și Hunter își stabilise baza în stația Smolenskaia, în pântecul Polisului. Legionarii săi erau chemați să apere metroul și pe locuitorii lui de pericolele cărora armatele regulate ale fiecărei stații nu le făceau față. Asta era tot ce permitea Ordinul să se știe despre sine.

Era absurd până și gândul că bătrânul ar fi putut pătrunde în Smolenskaia, la fel de impregnabilă ca fortăreața Alamut¹. Și oricum n-avea rost: dacă voia să-l reîntâlnească pe brigadier nu avea decât să se întoarcă la Dobrîninskaia... și să aștepte până ce șinele pe care călătorea brigadierul aveau inevitabil să-l poarte și pe el într-acolo, spre scena viitoarelor lui crime și totodată stația finală a acestei istorii stranie. Oare trebuia să-l lase să se ocupe de purtătorii moli-mei, să sterilizeze Tulskaia și apoi... Să ducă la îndeplinire cererea nerostită a celuiilalt? Bătrânul crezuse că rolul său era altul: să scrie, nu să împuște, să asigure nemurirea, nu să ia o viață. Să nu judece, să nu se amestece, ci să le permită eroilor cărții sale să acționeze cum voiau. Dar când înoți în sânge până la genunchi, e greu să nu te murdărești. Slavă Domnului că o lăsase pe fată să plece cu șarlatanul

¹ Alamut, „cuib de vultur” în persană, fortăreață aflată la o sută de kilometri de actualul Teheran, reședința faimosului „Bătrân din munte”, Hasan Ibn Sabbah, fondatorul ordinului Asasinilor.

ăla. Măcar o cruțase pe Sașa de vederea nemaipomenitei băi de sânge pe care ea oricum nu ar fi reușit s-o prevină.

Verifică ceasul din stație: dacă brigadierul se ținea de program, atunci Homer încă mai avea puțin timp. Două ore să fie el însuși. Să invite Polisul să danseze un ultim tango.

— Și cum plănuiai să-ți câștigi dreptul de a intra? întreabă Sașa.

— Ămmm... Sigur, e o prostie... Cu flautul meu. M-am gândit că pot să îndrept ceva. Știi, muzica e cea mai tre-cătoare dintre arte. Există exact câtă vreme instrumentul cântă, apoi, într-o clipă, a pierit fără urmă. Dar nimic nu e mai molipsitor pentru oameni. Nimic altceva nu le mai face răni atât de adânci, care să se vindece atât de greu. Odată ce o melodie te-a impresionat, te va însoți pentru totdeauna. E esență distilată de frumusețe. Am crezut că voi putea vindeca urâtenia sufletului cu ea.

— Ești ciudat, zise ea.

— Dar acum îmi dau seama că un lepros nu poate vindeca alți leproși. Că dacă nu-ți mărturisesc totul, ușa nu mi se va deschide niciodată.

— Chiar ai crezut c-o să te iert? Pentru minciunile și cruzimea ta? întreabă Sașa aruncându-i o privire tăioasă.

— Vrei să-mi mai dai o șansă? întreabă Leonid și, pe neașteptate, îi zâmbi. În fond, tu singură ai zis că toți mai merităm una.

Fata nu răspunse, temându-se să nu se pomenească atrasă din nou în vreunul dintre jocurile lui bizare. Cu o clipă în urmă chiar crezuse în sinceritatea căinței muzicantului și acum el o lua de la capăt?

— Un singur lucru e adevărat din tot ce ți-am spus, zise el. Există un leac pentru boală.

— Un medicament? întrebă Sașa înfiorându-se, dorindu-și să fie din nou înșelată.

— Nu e un medicament: nici pastile, nici vreun ser. Acum câțiva ani boala asta a izbucnit la Preobrajenskaia.

— Și Hunter cum de nu știe de ea?

— N-a fost o epidemie. S-a stins de la sine. Bacteriile astea sunt foarte sensibile la radiații. Când sunt iradiate li se întâmplă ceva... Cred că încetează să se mai dividă și asta oprește evoluția bolii. S-a descoperit asta din întâmplare. Răspunsul e la suprafață, ca să zic așa.

— Pe cinstite? întrebă fata și-l prinse încântată de mână.

— Pe cinstite, zise el și-și puse cealaltă palmă peste a ei. Trebuie numai să-i contactezi și să le explici...

— Și de ce nu mi-ai zis asta mai devreme? E atât de simplu! Toți oamenii care au murit între timp!

Își eliberă mâna dintr-a lui cu lacrimi în ochi.

— Într-o singură zi? Ei, câți puteau să fie... Nu voiam să rămâi cu măcelarul ăla, murmură el. Și voiam să-ți zic totul de la început. Numai că voiam să-ți dau secretul în schimbul tău.

— Și să mă schimb pe mine pe viețile altora, exclamă Sașa furioasă. Asta nu merită nici măcar o viață.

— Eu aș da-o pe-a mea, zise cântărețul ridicând din sprâncene.

— Nu e decizia ta! Scoală-te! Trebuie să fugim înapoi! Înainte să ajungă el la Tulskaia.

Arată ceasul cu degetul, calculând timpul pe șoptite și lăsând să-i scape o exclamație:

— Nu ne-au mai rămas decât trei ore!

— Unde să fugim? Putem folosi comunicațiile de aici. O să sune ei la Hansa și o să le explice totul. Nu trebuie să fugim nicăieri, mai ales că s-ar putea să nu ajungem la timp.

— Nu! exclamă Sașa clătinând cu vehemență din cap. Nu! El n-o să creadă. Trebuie să-i spun chiar eu asta. Să-i explic...

— Și pe urmă ce-o să se întâmple? O să i te dăruiești în bucuria ta?

— Ce te privește? se răsti ea, dar apoi, simțind instinctiv cum trebuia să te porți cu un bărbat îndrăgostit, adăugă pe un ton mai blând: Nu vreau nimic de la el. Și nu pot să mă descurc fără tine.

— Te-am învățat să minți, zise cântărețul zâmbind amar. Bine, oftă el apoi neputincios. Hai să mergem.

Le trebui o jumătate de oră să ajungă la Sportivnaia: santinelele se schimbaseră și Leonid trebui să le bage din nou în cap ideea că o fată fără pașaport putea traversa granițele Liniei Roșii. Sașa stătea cu ochii pe ceas, încordată, și cântărețul stătea cu ochii pe ea. Era evident că în el se ducea o luptă care-l făcea să șovăie.

Pe peron, niște recruți slăbănogi încărcau mărfuri într-o drezină veche și împutită, câțiva muncitori chercheliți se prefăceau că astupă cu câlți țevile crăpate și copilași în uniformă învățau un cântec serios, de oameni mari. În numai cinci minute li se cerură de două ori documentele și următoarea verificare, când aproape pătrunseseră în tunelul ce ducea către Frunzenskaia, se lungi insuportabil.

Timpul zbura. Și fata nu era sigură că mai avea la dispoziție nici măcar acele două ore și jumătate, căci nimeni nu-l putea opri pe Hunter. Tinerii soldați terminaseră deja să încarce drezina și aceasta înainta către ei, gâfâind pe măsură ce prindea viteză. Și Leonid luă o decizie.

— Nu vreau să pleci, zise el, dar nu am cum să te opresc. Mă gândeam să fac în așa fel încât să întârziem, ca să nu mai ai de ce s-o faci. Dar îmi dau seama că asta tot nu te va face să fii a mea. Să fii cinstit e cea mai rea metodă de a seduce o fată, dar am obosit să tot mint. Când sunt cu tine

mi-e tot timpul rușine de mine. N-ai decât să alegi singură cu cine vrei să fii.

Muzicantul își smulse pașaportul cel miraculos din mâinile soldatului de gardă care tot târăgăna și-l lovi cu pumnul în falcă, trântindu-l la pământ. Apoi o apucă strâns pe Sașa de mână și urcară în drezină, care tocmai ajunsese la nivelul lor. Conductorul privi năucit peste umăr și dădu cu ochii de țeava unui revolver.

— Ce mândru ar fi tata dacă m-ar vedea acum! râse Leonid. De-atâtea ori mi-a zis că-mi pierd timpul cu prostii și că n-o să realizez nimic cu fluiericea mea amărâtă. Și când în cele din urmă mă comport ca un bărbat adevărat, el nu-i de față. Sari! îi ordonă el conductorului care ridicase mâinile.

Deși prinseseră viteză, bărbatul păși ascultător în gol, se rostogoli de câteva ori urlând, apoi amuți și dispăru în întunericul ce gonea pe urmele lor. Leonid se apucă să arunce încărcătura și motorul pufăi tot mai vioi cu fiecare sac ce cădea pe șine. Farul anemic din fața drezinei clipea slab, luminând numai la câțiva metri înaintea sa. O puzderie de șoareci țâșniră de sub roți, scoțând chițăituri ce sunau ca sticla zgâriată, un om care umbla pe linie sări surprins în lături și undeva departe o sirenă începu să sune isteric. Coastele tunelului treceau pe lângă ei tot mai iute. Muzicantul storcea de la drezină toată viteza de care era capabilă.

Străbătură ca un fulger stația Frunzenskaia: surprinse, santinelele se împrăștiară ca șoarecii de mai devreme și drezina se afla deja la sute de metri de stație înainte ca sirena să înceapă să urle cu furie, la unison cu Sportivnaia.

— Acuma o să se încingă situația! strigă Leonid. Ce contează e să trecem de granița Liniei Circulare! Acolo e un post mai mare de frontieră. O să încerce să ne intercepteze. O să mergem de-a dreptul pe linia laterală până în centru!

Știa el de ce-și făcea griji: din ramificația care-i adusese pe Linia Roșie izbucni un proiector puternic, orbindu-i și o drezină grea de marfă se năpusti spre ei. Peste câteva zeci de metri drumurile lor aveau să se intersecteze și era prea târziu să oprească. Muzicantul apăsă pedala tocită și lucioasă până în podea și Sașa închise ochii. Nu puteau decât să spere că macazurile erau orientate cum trebuie și nu aveau să-i conducă spre o coliziune.

O armă automată hurui și gloanțe le șuierară pe la urechi. În aer era un miros acru și încins, vuietul altui motor izbucni și se stinse, iar drezinele se ratară una pe alta ca prin minune: drezina de luptă schimbă linia la numai o clipă după ce drezina Sașei trecu de macaz îndreptându-se către Park Kulturi. Drezina de luptă mergea acum în direcția opusă.

Câștigaseră un mic avans care avea să le fie de folos până în următoarea stație, dar pe urmă? Drezina încetini, căci tunelul începea să urce.

— Park e aproape la suprafață, îi explică muzicantul privind peste umăr. Frunzenskaia însă e mai jos cu cincizeci de metri. Trebuie să trecem de urcuș și pe urmă o să prindem viteză.

Chiar reușiră să prindă ceva viteză înainte să ajungă la Park Kulturi. O stație veche și mândră, cu bolți înalte, pe jumătate moartă și vag luminată, ce se dovedi aproape nelocuită. O sirenă porni să hârâie, dregându-și gâtulejul răgușit. Pe deasupra fortificațiilor de cărămidă se iviră capete. Pistoale automate începură să latre în urma lor cu furie neputincioasă.

— S-ar putea chiar să supraviețuim! râse muzicantul. Cu încă puțin noroc o să...

Și chiar în acea clipă o mică scânteie se ivi în întunericul din urma lor, apoi crescú tot mai tare, devenind orbitoare pe măsură ce-i ajungea din urmă. Era proiectorul drezinei

de luptă! Repezindu-și raza incandescentă de lumină înainte ca pe o lance cu care încerca să străpungă micul lor vehicul prăpădit, drezina de luptă înghițea distanța dintre ei, reducând-o tot mai mult de la minut la minut. Mitraliera începu din nou să clănțane și gloanțe șuierară prin aer.

— Încă puțin! Aproape am ajuns la Kropotkinskaia!

Kropotkinskaia... Împărțită în pătrate în care erau instalate corturi identice, neglijată și șleampătă. Pe ziduri se vedeau portrete rudimentare, pictate de mult, deja neclare și mustind de apă. Steaguri și iar steaguri, atâtea că se contopeau într-o singură panglică stacojie, ca un jet înghețat tâșnit dintr-o venă fosilizată.

Chiar atunci lansatorul de grenade al unei arme lătră și peste drezină începu să plouă cu așchii de marmură: una dintre ele îi făcu Sașei o tăietură la picior, dar rana nu era adâncă. Înaintea lor soldați tineri începuseră să coboare o barieră, însă drezina prinsese viteză și o spulberă fiind cât pe ce să zboare la rândul ei de pe șine.

Implacabilă, drezina de luptă câștiga teren. Motorul ei era mult mai puternic și propulsa cu ușurință bestia îmbrăcată în fier. Sașa și muzicantul fură siliți să se culce pe jos, adăpostindu-se după cadrul metalic al drezinei lor.

Dar în numai câteva clipe laturile drezinelor lor aveau să se atingă și aveau să fie abordați. Deodată Leonid începu să-și lepede hainele, ca ieșit din minți. În fața lor se ivi un post de frontieră: un parapet din saci de nisip, obstacole antitanc din oțel, capătul călătoriei. Acum erau prinși între două focuri, între ciocan și nicovală.

Într-un minut totul avea să se termine.

Capitolul 18

Salvarea

Coloana se întindea pe câteva zeci de metri. Din ea făcea parte numai crema soldaților Sevastopolskaiei, aleși personal de colonel. Lămpile mici de pe căștile lor scânteiau în penumbra tunelului și deodată lui Denis Mihailovici formația de luptă i se păru un roi de licurici avântându-se în noapte. Într-o noapte caldă și înmiresmată din Crimeea, pe deasupra chiparoșilor, către marea foșnitoare. Unde colonelului i-ar fi plăcut să ajungă după moarte.

Alungă fiorul rece și se dojeni cu severitate. Uite că până la urmă îl ajungea bătrânețea cu slăbiciunile ei. Lăsă ultimul soldat să treacă pe lângă el, deschise o tabacheră din oțel inoxidabil, scoase din ea unica țigară, rulată de mână, o adulmecă și scăpără bricheta. Era o zi bună. Norocul îi surâdea și totul avea să decurgă așa cum plănuise. Străbătuseră Nagornaia fără pierderi – până și soldatul care dispăruse ajunsese din urmă coloana nu după mult timp. Și toți erau într-o dispoziție excelentă: să înfrunte gloanțele era o perspectivă mai puțin înfricoșătoare decât așteptarea aceea neputincioasă, nesfârșită. Și în plus Denis Mihailovici îi lăsase să doarmă pe săturate înainte să pornească în expediție. Numai el nu închisese un ochi: colonelul privise întotdeauna destinul ca pe o simplă succesiune de evenimente întâmplătoare și nu înțelesese niciodată cum putea cineva să se încreadă în el. Nu primiseră nicio veste de

la cei doi de când aceștia porniseră prin tunelurile liniei Kahovskaia. Orice se putea întâmpla, căci în fond Hunter nu era nemuritor. Și ce drept avea Denis Mihailovici să se bazeze numai pe brigadier — care putea să fi înnebunit complet după câte bătălii văzuse — și pe bătrânul povestitor?

Și nici nu mai putea aștepta.

Planul era simplu: să transporte grosul armatei din Sevastopolskaia prin Nahimovski Prospekt, Nagornaia și Nagatinskaia până la ușa ermetică închisă ce reprezenta intrarea sudică a Tulskaiei. Să trimită un grup de sabotori care să pătrundă în stația sigilată pe la suprafață. Treaba lor era să coboare prin conductele de ventilație ca să elimine paza, dacă mai rămăsese, și să deschidă ușile brigăzii de asalt. Restul era o muncă simplă, de rutină, indiferent cine ocupase stația. Le luase trei zile să identifice și să curețe canalele de ventilație. Stalkerilor nu le mai rămăsese altceva de făcut, astăzi, decât să-i conducă pe sabotori până la ele. Și asta urma să se întâmple în vreo două ore. În două ore totul avea să se decidă, Denis Mihailovici avea să se poată gândi din nou la altceva, să poată dormi și mânca din nou.

Planul era simplu, precis, impecabil. Dar Denis Mihailovici se simțea agitat și tensionat și inima îi bătea de parcă avea din nou optsprezece ani și se apropia de satul acela de munte, de prima bătălie din viața lui. Colonelul își amuți alarma interioară trăgând pentru ultima oară din țigară, azvârli mukul, își puse din nou masca și porni să-și ajungă unitatea din urmă.

Brigada sosi în curând în fața ușii ermetice. Se puteau odihni până începea asaltul, iar el putea să recapituleze din nou cu comandanții de echipe etapele îndelung pregătite ale planului.

Într-o privință Homer avusese dreptate, își zise colonelul chicotind. Era inutil să iei cu asalt o fortăreață dacă puteai face să fie deschisă pe dinăuntru, cum procedaseră

grecii cu Troia. Și nu Homer fusese cel care scrisese despre calul troian?

Dennis Mihailovici își verifică dozimetru: nivelul radiațiilor era scăzut, așa că-și scoase masca. Comandanții de echipe procedară la fel și soldații îi imitară. Ei bine, n-aveau decât să-și tragă sufletul nițel.

În Polis găseai întotdeauna suficienți oameni care, după ce se străduiseră să ajungă aici din stații periferice sărace și întunecoase, se învârteau de colo colo sau străbăteau gale-riile cu ochii holbați și cu gurile căscate de admirație. Iar Homer, făcând ocolul Borovițkaiei, mângâind cu tandrețe coloanele elegante ale lui Aleksandrovski Sad, examinând cu încântare și drag candelabrele frivole, ca niște cercei ai Arbatskaiei, nu bătea la ochi printre ei.

Avea un presentiment sâcâitor: că asta era ultima oară când vedea Polisul. Ceea ce urma să se petreacă în Tulskaia peste câteva ore avea să-i anuleze întreaga viață și poate chiar să-i pună capăt. Bătrânul decisese că va face ceea ce trebuia. Îl va lăsa pe Hunter să omoare pe toată lumea și să treacă stația prin foc și apoi va încerca să-l ucidă. Dar dacă brigadierul bănuia trădarea, avea să-i frângă gâtul cât ai clipi. Și poate că bătrânul avea să fie ucis în asaltul asupra Tulskaiei. În acest caz, urma să moară în curând. Dar dacă totul avea să meargă bine, Homer avea să devină un pustnic, pentru a putea umple toate paginile albe dintre cele deja scrise la începutul cărții și finalul unde avea să se insereze pe sine împușcându-l pe Hunter în ceafă.

Va fi oare în stare? Va îndrăzni? Numai gândul era suficient ca să-i facă mâinile bătrâne să tremure. Dar nu conta, cumva lucrurile aveau să se rezolve. Nu trebuia să se gândească la asta acum, din prea multe gânduri răsărea îndoiala.

Și slavă Domnului că o trimisese pe fată de-acolo! Homer înțelegea acum de ce o amestecase în această aventură

nebunească, de ce o lăsase să intre în cușca leului. Se lăsase furat de joaca de-a scriitorul și uitase că ea nu era produsul imaginației lui.

Romanul lui avea să fie altfel decât crezuse și despre cu totul altceva. Dar încă de la început Homer își asumase o povară prea mare. Cum ar fi putut să vâre toată omenirea într-o singură carte? Până și mulțimea prin care umbla el acum s-ar fi simțit înghesuită în paginile unei cărți. Homer nu voia să-și transforme cartea într-un mormânt comun cu coloane amănitoare de nume și cu litere de bronz dincolo de care era imposibil să întrevezi fețele și firile celor căzuți.

Nu, nu mergea așa. Până și memoria sa, atât de erodată de trecerea timpului, încât de mult începuse să aibă scurgeri, nu putea lua la bord toți acești oameni. Fața ciupită de vărsat a unui vânzător de dulciuri și chipul palid, cu nasul ascuțit, al fetei care-i întindea un glonț. Și zâmbetul mamei ei, la fel de radios ca al Fecioarei, și zâmbetul libidinos al unui soldat în trecere. Și ridurile asprite ale cerșetorilor bătrâni care cereau pomană și ridurile de răs ce încadrau ochii unei femei de treizeci de ani.

Care dintre ei era violator sau avar, care era hoț sau trădător, desfrânat, profet sau virtuos și câți încă nu se găsiseră pe sine, asta Homer nu știa. Nu i se revelase ce gândea vânzătorul de dulciuri uitându-se la copilă, ce anume însemna zâmbetul mamei – zâmbetul soției altcuiva, stârnit de privirea scânteietoare a unui soldat – sau din ce obișnuia să trăiască cerșetorul înainte ca picioarele să-l trădeze. Așa că nu era dreptul lui să decidă cine merita glorie eternă și cine nu.

Șase miliarde de oameni pieriseră pur și simplu; șase miliarde! Era vorba numai de noroc dacă doar câteva zeci de mii reușiseră să scape?

Mecanicul Serov, al cărui loc ar fi trebuit să-l ia Nikolai la o săptămână după Apocalipsă, era un împătimit al sportului și privea întreaga viață ca pe un meci de fotbal.

„Întreaga rasă umană a pierdut, dar eu și cu tine încă mai alergăm pe teren. Nu te întrebi de ce?” îi spunea el lui Nikolai. „E pentru că viețile noastre nu au ajuns la scorul final și arbitrul ne-a oferit prelungiri. Și în acest timp trebuie să ne dăm seama de ce suntem aici și să împlinim totul, să îndreptăm totul, apoi să primim o pasă și să zburăm cu mingea către poarta cea strălucitoare...” Era un mistic. Homer nu-l întrebase niciodată dacă reușise să bage golul ăla, dar părerile lui Serov îl convinseseră că el unul încă mai avea de lucrat la golaverajul personal. Și de la Serov căpătase Homer credința că niciunul dintre locuitorii metroului nu ajunsese aici din întâmplare.

Dar era imposibil să scrie despre toți!

Merita oare să mai încerce?

Și atunci, printre miile de chipuri nefamiliare, bătrânul văzu ceea ce se aștepta cel mai puțin.

Leonid își scoase jacheta și apoi puloverul, urmat de un tricou aproape alb, pe care îl ridică deasupra capului și începu să-l fluture ca pe un steag, ignorând roiul dens de gloanțe ce șuierau în jurul lui. Și se petrecu ceva straniu: drezina de luptă începu să încetinească, iar dinspre postul de frontieră dinaintea lor nimeni nu deschise focul.

— Și pentru asta dragul de tata m-ar ucide! îi zise cântărețul Sașei după ce frânară cu un scrâșnet infernal, oprindu-se brusc chiar în fața dispozitivelor antitanc.

— Ce faci? Ce facem?

Sașa simțea că se sufocă și nu înțelegea cum de supraviețuiseră urmăririi.

— Ne predăm! râse el. Asta e intrarea în stația Biblioteka Imeni Lenina, punctul de frontieră al Polisului. Iar eu și tu suntem transfugi.

Grănicerii se apropiară în fugă și îi coborâră din drezină. Când se uitară pe pașaportul lui Leonid schimbă priviri

între ei, renunțară la cătușele pe care le pregătiseră și îi escortară pe muzicant și pe fată în stație. Îi duseră în biroul pazei și ieșiră, șușotind respectuos între ei, ca să-l aducă pe comandant.

Leonid, care se tolănise arogant într-un fotoliu ros, sări imediat în picioare, scoase capul pe ușă și-i făcu semn Sașei.

— Țștia-s mai neglijenți decât cei de pe linia noastră, pufni el. N-au pus paznici.

Se furișară afară din încăpere și înaintară, mai întâi fără grabă, apoi din ce în ce mai repede de-a lungul pasajului, iar în cele din urmă o luară la fugă ținându-se de mâini ca să nu fie despărțiți de mulțime. În curând începură să audă în urma lor fluierile miliției și simțiră mâncărimi în spate, dar nimic nu era mai ușor decât să te pierzi în această stație imensă. Erau de zece ori mai mulți oameni ca la Pavelețkaia. Chiar și când Sașa își imaginase viața de dinainte de război, în timpul plimbării ei de la suprafață, nu-și putuse închipui o asemenea aglomerație. Și era aproape la fel de multă lumină ca acolo, sus. Sașa își acoperi fața cu o mână, privind lumea prin vizorul îngust format de degetele ei. Ochii i se agățau de lucruri, chipuri, coloane, una mai fascinantă decât alta și, dacă nu ar fi fost Leonid care-și împletise degetele cu ale ei, s-ar fi împiedicat și ar fi căzut, năucit. Trebuia neapărat să revină aici într-o bună zi, își promise Sașa. Într-o zi când o să aibă mai mult timp.

— Sașa?!

Fata privi în urmă și ochii ei îi întâlniră pe ai lui Homer: acesta părea speriat, mânios și surprins. Sașa îi zâmbi: se părea că simțise lipsa bătrânului.

— Ce cauți aici?

Nici că le-ar fi putut pune o întrebare mai stupidă unor tineri care încercau să evadeze cât mai iute.

— Mergem la Dobrîninskaia, răspunse ea trăgându-și răsuflarea și încetinind puțin pentru ca bătrânul să-i poată ajunge.

— Nu vorbi prostii! Nu trebuie... Îți interzic!

Dar interdicțiile lui pronunțate printre gâfâituri și pufăituri nu o impresionară.

Ajunseră la punctul de acces către Borovițkaia înainte ca grănicerii să fi fost avertizați de evadarea lor.

— Am un mandat de la Miller. Dă-ne drumul, și repede! îi zise calm Homer ofițerului aflat la post.

Soldatul deschise gura, apoi, fără să stea să-și adune gândurile, îl salută pe bătrân și se trase la o parte.

— Cumva tocmai ați spus o minciună? se interesă politicos cântărețul când punctul de acces se pierdu în beznă în urma lor.

— Ce contează? mârâi furios bătrânul.

— Important e să minți cu încredere, zise admirativ Leonid. În felul ăsta numai profesioniștii își vor da seama.

— Mai du-te dracului cu lecțiile tale, exclamă Homer încruntându-se și făcându-și de lucru cu butonul lanternei ale cărei baterii erau pe terminate. Mergem până la Serpuhovskaia, dar mai departe nu vă las!

— Asta fiindcă nu știți! zise Sașa. S-a găsit un leac pentru boală.

— Cum adică s-a găsit? întrebă bătrânul rămânând în urmă și începând să tușească. Îi aruncă Sașei o căutătură speriată.

— Da, da! E vorba de radiații!

— Radiațiile fac bacteriile inofensive, îi explică cântărețul venind în ajutorul fetei.

— Dar microbii și virușii sunt de sute de mii de ori mai rezistenți la radiații decât ființele umane! Și radiațiile blochează răspunsul imunitar al organismului! strigă bătrânul pierzându-și calmul. Ce prostii i-ai tot povestit? De ce o târăști într-acolo? Ai idee ce o să se petreacă? Nimeni nu-l mai poate opri! Du-o de-aici și ascunde-o undeva! Și tu, se

răsuci Homer către Sașa, cum poți să crezi un... profesionist? zise el scuipând disprețuitor ultimul cuvânt.

— Nu vă temeți pentru mine, zise fata încet. Știu că Hunter poate fi oprit. Are două jumătăți... le-am văzut pe amândouă. Una vrea sânge, dar cealaltă încearcă să salveze oamenii.

— Ce tot spui acolo? exclamă Homer ridicându-și exasperat brațele. Nu mai sunt două părți, e un singur întreg. Un monstru închis într-un trup uman. Acum un an...

Dar relatarea conversației dintre bărbatul ras în cap și Miller nu o convinsese pe Sașa. Cu cât îl asculta mai mult pe Homer, cu atât devenea mai convinsă că avea dreptate.

— Da, dar unul dintre ei, cel care ucide, îl păcălește pe celălalt, zise ea străduindu-se să găsească cuvintele cu care să-l facă pe bătrân să înțeleagă. Îi spune că nu are de ales. Unul e mânat de foame, celălalt de grijă. De aia e atât de nerăbdător Hunter să ajungă la Tulskaia: ambele jumătăți îl târăsc într-acolo! Trebuie să fie despărțite! Dacă i se oferă o alegere, șansa de a salva fără a ucide...

— Of, Doamne! Nici măcar n-o să te asculte! Ce te trage într-acolo?

— Cartea dumneavoastră, zise Sașa cu un zâmbet blând. Știu că tot ce-i în ea mai poate fi schimbat. Sfârșitul n-a fost încă scris.

— Prostii! Aiureli! bâigui disperat Homer. De ce ți-am povestit despre asta? Tinere, măcar tu, zise el apucându-l de braț pe Leonid. Te rog, cred că nu ești un om rău și că n-ai mințit numai de ciudă. Ia-o! Asta ai vrut, nu? Sunteți amândoi așa de tineri și așa de frumoși... Aveți toată viața înaintea. Ea nu trebuie să meargă acolo, pricepi? Și nici tu nu trebuie să mergi acolo. N-o să împiedici nimic cu minciunica ta...

— Nu e o minciună, spuse politicoș cântărețul. Vreți să jur?

— Bine, bine, zise bătrânul ignorându-i protestele. Sunt dispus să te cred. Dar Hunter... n-ai apucat să-l vezi decât o dată, nu?

— Dar am auzit destule despre el, zise Leonid cu un chicotit amar.

— El e... Cum o să-l oprești tu? Cu flautul ăla al tău? Sau crezi c-o să asculte de fata asta? Chestia aia din el... Nici nu mai poate auzi...

— Ca să fiu cinstit, zise cântărețul aplecându-se către bătrân, în sinea mea sunt de acord cu dumneavoastră. Dar domnița ne-o cere. Și la urma urmei, sunt un gentleman.

Și-i făcu cu ochiul Sașei.

— De ce nu pricepeți... ăsta nu-i un joc! izbucni Homer privind rugător de la Sașa la Leonid.

— Înțeleg asta, zise Sașa cu fermitate.

— Totul e un joc, zise calm muzicantul.

Dacă muzicantul chiar era fiul lui Moskvîn, atunci putea ști despre epidemie ceva ce nici Hunter nu auzise. Nu auzise sau nu vrusese să spună? Homer bănuia că Leonid era un șarlatan, dar dacă radiațiile chiar puteau învinge febra? Fără să vrea și în ciuda bunului-simț bătrânul începu să adune dovezi că așa era. Nu pentru asta se rugase în ultimele zile? Și pe urmă tusea, sângerările gurii, greața... erau ele oare simptome ale iradierii? Doza de radiații pe care o încasase pe linia Kahovskaia anihilase probabil infecția.

Diavolul știa cum să-l ispitească! Dar presupunând că era adevărat, ce era de făcut cu Tulskaia și ce era de făcut cu Hunter? Sașa spera că-l va determina să se răzgândească. Și chiar părea să aibă putere asupra brigadierului. Însă dacă unul dintre cei doi inși care se războiau înăuntrul lui avea să găsească frâul fetei moale ca mătasea, pe celălalt avea să-l ardă ca fierul înroșit. Care dintre ei se va afla la suprafață în clipa decisivă?

De data asta Polianka nu-i oferi niciun spectacol nici lui, nici Sașei sau lui Leonid. Li se înfățișă sumbră și pustie ca și cum murise de mult. Era un semn bun sau unul rău? se întrebă Homer. Nu știa. Poate curentul care se stârnise prin tuneluri, un ecou al vânturilor ce colindau la suprafață, alungase toți vaporii halucinogeni. Sau poate că bătrânul făcuse o greșală și nu mai avea un viitor despre care Polianka să-i poată povesti?

— Ce e aia smarald? întrebă din senin Sașa.

— Smaraldul e o piatră verde, transparentă, îi explică Homer absent. Când spui despre ceva că e de smarald, înseamnă practic că e verde.

— Nostim, zise fata îngândurată. Deci chiar există...

— Ce vrei să zici? întrebă muzicantul tresărind.

— Nu, nimic, zise ea. Știi, continuă ea privindu-l pe Leonid, o să caut și eu orașul ăla al tău. Și-ntr-o zi chiar o să-l gălesc.

Homer se mulțumi să clatine din cap. Tot nu era convins că muzicantul se căia sincer după ce umpluse capul Sașei cu prostii, atrăgând-o degeaba până la Sportivnaia.

Dar fata era în continuare absorbită de propriile gânduri. Șopti ceva și de vreo două ori oftă. Apoi îl privi enigmatic pe bătrân.

— Ați scris tot ce mi s-a întâmplat?

— La asta lucrez acum.

— Bine, zise ea.

În Serpuhovskaia situația era gravă. Gărzile Hansei, aflate la intrare, fuseseră dublate și soldații posomorâți și taciturni refuzară să-i lase să treacă. Nu-i impresionară câtuși de puțin nici cartușele pe care muzicantul le zăngăni pe sub nasul lor, nici pașaportul lui. Situația fu salvată de bătrân, care ceru să i se facă legătura cu Andrei Andreievici. După o jumătate de oră foarte lungă un ofițer de comunicații sosi derulând un cablu gros și Homer anunță în receptor, pe un ton amenințător, că ei trei erau avangarda

unei cohorte a Ordinului. Această jumătate de adevăr fu suficientă ca să fie escortați prin stație – unde domnea o atmosferă sufocantă, de parcă aerul fusese evacuat, și unde nimeni nu dormea deși era miezul nopții – până în oficiul biroul comandantului Dobrîninskaiei.

Acesta îi întâmpină personal la ușă, ciufulit și learcă de sudoare, cu ochii duși în fundul capului și respirația mirosind a alcool. Ordonanța nu era în încăpere. Andrei Andreevici privi nervos în jur și nevăzându-l pe Hunter pufni iritat.

— O să ajungă în curând?

— Da, în curând, răspunse încrezător Homer.

— În Serpuhovskaia poate izbucni o revoltă în orice clipă, zise comandantul ștergându-și fața și ocolind recepția. Cineva a scăpat vestea despre epidemie. Nimeni nu știe de ce să se teamă, lumea minte, zice că măștile de gaz nu ajută.

— Nu-i o minciună, interveni Leonid.

— Postul de gardă dintr-unul dintre tunelurile către Tulskaia s-a revoltat în bloc. Lași râioși... În celălalt tunel, unde sunt sectanții, încă se mai mențin pe poziții... Fanaticii ăia i-au asediat urlând despre Ziua Judecății de Apoi... Până și în stația mea sunt tulburări! Și salvatorii noștri unde-s?

Pe peron izbucni gălăgia: înjurături, oameni țipând și gărzi blestemând. Fără să aștepte răspuns la întrebările sale, Andrei Andreevici se înghesui înapoi în vizuina sa și dinăuntru răsună clinchetul unei sticle în contact cu paharul. Pe biroul ordonanței sale luminița roșie a unuia dintre telefoane se aprinse ca și cum îl aștepta pe comandant să părăsească încăperea. Era telefonul cu bucata de leucoplast pe care scria *Tulskaia*.

Homer șovăi o clipă apoi se apropie de birou, își umezi buzele uscate și trase aer adânc în piept:

— Aici stația Dobrîninskaia!

— Ce să le spun? întrebă prosteste Artiom întorcându-se spre comandant.

Comandantul era încă inconștient. Ochii lui încețoșați păreau acoperiți de un văl și se mișcau neliniștiți de colo colo. Din când în când o tuse rău prevestitoare îi zguduia trupul. „Are plămânul perforat“, își zise Artiom.

— Sunteți în viață? strigă el în receptor. Infecțaii au rupt cordonul!

Apoi își aminti că dincolo nu se știa ce se petrecuse în Tulskaia. Trebuia să le spună, să le explice totul. Pe peron o femeie țipă și o mitralieră hurui. Sunetele se furișau înăuntru pe sub ușă și nu avea unde să se ascundă de ele. Persoana de la celălalt capăt îi răspundea și puneă întrebări, dar el nu reușea să le deslușească.

— Trebuie să le blocați ieșirea! repetă Artiom. Trageți în plin. Nu-i lăsați să se apropie de voi!

Își dădu seama că ei nu știau cum arătau cei infectați. Cum să-i descrie? Umflați, cu pielea crăpată, puțind? Dar cei care abia se infectaseră arătau ca toți oamenii.

— Împușcați tot ce vedeți, zise el cu glas stins.

Dar asta însemna că dacă încerca să părăsească stația aveau să-l împuște și pe el? Se condamnase singur la moarte? Nu, nu avea să plece. În toată stația nimeni nu mai era sănătos. Deodată Artiom se simți dureros de singur. Și se temu că omul care-l asculta de acolo, din Dobrîninskaia, nu avea timp să stea de vorbă cu el.

— Vă rog, nu închideți! zise el.

Artiom nu știa ce să-i spună acestui străin și începu să-i povestească cât se chinuiseră să-i găsească la telefon și cum se temuseră că în tot metrourul nu mai era niciun suflet viu. De parcă ar fi dat telefon în viitor, când nimeni nu supraviețuise, gândi el și o zise și pe-asta cu voce tare. Nu trebuia să se mai teamă de nimic acum, câtă vreme avea pe cineva cu care să vorbească.

— Popov! găfâi în spatele lui comandantul. Ai luat legătura cu postul de pază de la nord? Ușa ermetică... e închisă? Artiom se răsuci către el și clătină din cap.

— Dobitocule, se răsti comandantul scuipând sânge. Cretin bun de nimic... Ascultă la mine. Stația e minată. Am găsit țevile astea... Deasupra... Un canal de scurgere pentru apa subterană. Am pus dinamită... o s-o detonăm și toată stația va fi inundată. Contactele sunt aici, la postul radio. Trebuie să închidem ușa dinspre nord... Și să verificăm dacă... Să verificăm dacă cea spre sud rezistă. Să sigilăm stația. Ca să nu se ducă apa mai departe. S-o închidem, ai priceput? Când e totul gata anunță-mă... Legătura cu postul de pază funcționează?

— Da, să trăiți, răspunse Artiom.

— Numai să nu uiți să rămâi de partea asta a ușii, zise comandantul oferindu-i un zâmbet chinuit, retezat de o tuse furioasă. N-ar fi frumos.

— Dar dumneavoastră? Rămâneți aici?

— Nu te căca pe tine, Popov, zise comandantul mijind ochii. Fiecare dintre noi s-a născut pentru ceva. Eu m-am născut ca să-i înec pe ticăloșii ăștia. Tu te-ai născut ca să te baricadezi în fort și să mori ca un om cinstit. Ai priceput?

— Da, să trăiți, repetă Artiom.

— Atunci dă-i bătaie!

Telefonul amuți.

Printr-un capriciu al zeilor telefoniei, Homer auzise clar aproape tot ce-i spusese ofițerul din Tulskaia. Nu reușise însă să deslușească ultimele câteva fraze și apoi legătura se pierduse de tot.

Bătrânul își ridică privirea. Silueta mătăhăloasă a lui Andrei Andreevici se apleca amenințător deasupra lui. Tunica sa albastră avea pete întunecate la subțiori și mâinile lui grase tremurau.

— Ce se petrece acolo? întrebă el cu o voce slabă și răgușită.

— Totul a scăpat de sub control, zise Homer respirând cu greutate. Trimiteți toate trupele disponibile la Serpuhovskaia.

— Nu se poate, zise Andrei Andreevici scoțându-și pistolul Makarov din buzunarul pantalonilor. În stație e panică. Mi-am amplasat toți oamenii loiali la intrările tunelurilor ce duc către Linia Circulară ca să mă asigur măcar că nimeni nu pleacă de aici.

— Puteți să-i liniștiți, zise Homer șovăitor. Am aflat... Febra poate fi vindecată. De radiații. Spuneți-le.

— Radiații?! zise comandantul făcând o față acră. Chiar crezi una ca asta? Atunci dă-i înainte cu binecuvântarea mea.

Îl salută în batjocură pe bătrân, trânti ușa după el și se încuie în birou. Ce puteau face acum Homer și tovarășii lui? Nici măcar nu puteau fugi. Dar unde erau ceilalți doi? Apăsându-și mâna pe inima lui înnebunită, bătrânul ieși pe coridor. Alergă spre stație, strigând numele fetei. Nu-i zări nicăieri. În Dobrîninskaia domnea haosul. Femei, copii și bărbați cu boccele asediaseră cordoanele care abia rezistau. Jefuitorii dădeau buzna în corturile răsturnate, dar nimeni nu le acorda atenție. Homer mai văzuse asta întâmplându-se. În clipele următoare mulțimea avea să-i calce în picioare pe cei căzuți și să-i împuște pe cei neînarmați.

Și în acea clipă din tunel răsună un muget.

Larma și țipetele se potoliră, înlocuite de o exclamație colectivă de surpriză. Zgomotul acela puternic se repetă. Parcă erau trompetele de luptă ale unei legiuni romane care se rătăcise printre milenii și acum înainta asupra Dobrîninskaiei.

Soldații începură să se agite înlăturând barierele și din gura tunelului ieși ceva imens... Un adevărat tren blindat! Capul masiv al locomotivei era presărat cu nituri, prin

două deschizături se șteau țevile mitralierelor, apoi urma trupul lung și suplu și un al doilea cap încornorat, privind în direcția opusă. Nici măcar Homer nu mai văzuse un asemenea monstru.

Era plin de statui fără chip, în armuri negre ca pana corbului. Costumele protectoare îi făceau imposibil de deosebit unii de alții. În veste de kevlar și cu măști de gaze fantastice, cu rucsaci pe umeri, nu păreau să aparțină acestor vremuri sau acestei lumi.

Trenul opri. Extratereștrii în armuri nu le dădură nicio atenție curioșilor care năvăleau spre ei. Coborâră pe peron și se aliniară pe trei rânduri. Întorcându-se toți ca unul, cu o sincronizare perfectă, porniră către pasajul ce ducea spre Serpuhovskaia și tropăitul lor acoperi șoaptele pline de venerație și plânsetele copiilor. Bătrânul se zori să-i ajungă, încercând să-l zărească pe Hunter printre zecile de războinici. Aveau toți aceeași înălțime, costumele anonime antiglonț li se potriveau turnate, întinse la limită pe umerii lor masivi, și erau înarmați identic: aruncătoare de flăcări portabile și puști de 9 mm cu amortizoare. Nu tu insigne, nu tu blazoane, nu tu însemne ale gradului. Probabil că Hunter era unul dintre cei trei care mărșăluiau în primul rând?

Bătrânul alergă de-a lungul coloanei făcând cu mâna, privind prin fantele măștilor de gaze și întâlnind de fiecare dată aceeași privire impasibilă, impenetrabilă. Niciunul dintre extratereștri nu dădu semn că l-ar fi recunoscut pe Homer. Oare Hunter nu era cu ei? Trebuia să apară, nu se putea altfel!

Pe drumul către pasaj, bătrânul nu-i zări nici pe Sașa și Leonid. Era posibil ca bunul-simț să fi avut câștig de cauză și cântărețul s-o fi ascuns pe fată undeva în siguranță? Dacă ar fi așteptat ascunși până s-ar fi terminat baia de sânge, după aceea Homer putea să facă niște aranjamente cu

Andrei Andreevici, cu condiția ca acesta să nu-și fi zburat deja creierii.

Pătrunzând în tunel, cei trei din fruntea șirului își aprinseră lanternele puternice, alungând întunericul dinaintea lor. Niciunul nu vorbea și tăcerea era apăsătoare și nefirească. Așa fuseseră antrenați, desigur, dar bătrânul nu putea să nu-și spună că, perfecționându-și abilitățile trupului, acești bărbați le anulaseră pe cele ale sufletului. Și acum avea dinaintea ochilor mașina perfectă de ucis, în care niciuna dintre componente nu avea voință proprie și numai una, imposibil de deosebit de celelalte, deținea programul care o făcea să acționeze. Când aceasta avea să ordone „Foc!” ceilalți aveau să scalde Tulskaia în flăcări și la fel și alte stații, cu tot cu cei încă vii.

Slavă Domnului că nu porniseră pe linia unde se afla trenul sectanților! Nefericiții aveau parte de un scurt răgaz înainte să vină Judecata lor cea de Apoi. Războinicii urmau să anihileze mai întâi Tulskaia și abia pe urmă să se întoarcă asupra lor. Supunându-se unui semnal pe care Homer nu-l văzu, coloana încetini brusc. O clipă mai târziu înțelese de ce: erau deja foarte aproape de stație. Tăcerea era transparentă ca sticla și urletele cuiva scrâșneau pe ea ca o unghie.

Și-apoi răsună un alt sunet, complet neașteptat și abia audibil. Susurând notă cu notă, făcându-l pe bătrân să se îndoiască de sănătatea lui mentală, o muzică miraculoasă îi întâmpină pe vizitatorii extraterestri.

Bătrânul era complet absorbit de telefon și Sașa decise că nu exista moment mai bun să o șteargă. Se furișă afară din recepție, îl așteptă pe Leonid și apoi îl conduse mai întâi către pasajul spre Serpuhovskaia și pe urmă în tunelul ce ducea către oamenii care aveau nevoie de ei. Oamenii ale căror vieți le putea salva.

Tunelul care avea s-o readucă lângă Hunter.

— Nu ți-e frică? îl întrebă ea pe cântăreț.

— Ba da, zise el zâmbind, dar cred că în sfârșit fac și eu ceva ce merită.

— Nu trebuie să mergi cu mine, să știi. Dacă murim? Ai putea să rămâi în stație.

— Nimeni nu-și cunoaște viitorul, zise Leonid ridicând un deget cu un aer profesoral și umflându-și obrajii.

— Ți-l decizi tu singur, îl mustră Sașa.

— Ei, haide, râse muzicantul. Suntem niște bieți șoareci care aleargă printr-un labirint cu uși glisante. Cel care ne studiază uneori le ridică și uneori le coboară. Și dacă acum ușa din Sportivnaia e coborâtă, nu ai cum să treci acolo, oricât de mult ai râcăi la ea. Și dacă după următoarea ușiță e o cursă, ai cădea în ea chiar dacă ai simți că e ceva în neregulă, fiindcă nu ai încotro s-o apuci. Alegerea se reduce la a continua să alergi sau a muri în semn de protest.

— Nu urăști felul ăsta de viață? întrebă Sașa încruntându-se.

— Urăsc faptul că spinarea mi-e construită în așa fel încât nu-mi permite să ridic capul și să văd cine conduce experimentul, răspunse cântărețul.

— Nu există niciun labirint, zise Sașa mușcându-și buzele. Și șoarecii pot roade până și cimentul.

— Ești o rebelă, zise Leonid. Eu sunt conformistul.

— Nu-i adevărat, protestă ea clătinând din cap. Tu crezi că oamenii pot să se schimbe.

— Mi-ar plăcea să cred, obiectă muzicantul.

Trecură pe lângă un post de pază abandonat în grabă. Tăciunii încă mai străluceau în focul stins, alături de care zăcea o revistă unsuroasă și mototolită plină de imagini cu oameni goi, iar pe perete atârna părăsit un steag al Hansei, pe jumătate smuls.

Zece minute mai târziu dădură peste primul cadavru. Cu greu putea fi luat drept om. Zăcea cu brațele și picioarele azvârlite în lături de parcă era foarte obosit, iar membrele îi erau atât de umflate, încât hainele plesniseră. Fața era mai teribilă decât a oricărui monstru văzut de Sașa în scurta ei viață.

— Ai grijă! zise Leonid prinzând-o de mână și împiedicând-o să se apropie de cadavru. E contagios!

— Și ce? întrebă Sașa. Există un leac, nu? Acolo unde mergem noi toți sunt contagioși.

Departe înaintea lor se auzi huruitul unor împușcături urmat de țipete.

— Am ajuns taman la timp, remarcă muzicantul. Se pare că nici ei nu l-au așteptat pe prietenul tău...

Sașa îl privi speriată, apoi răspunse cu înflăcărare:

— E în regulă, nu trebuie decât să le spunem! Ei se cred condamnați cu toții... Nu trebuie decât să le dăm o speranță!

Chiar lângă ușă zăcea alt cadavru, cu ochii în pământ. Acesta era uman. Lângă el cutia metalică a unui dispozitiv mobil de transmisiuni pârâia cu disperare. Cineva încercase să anunțe paza.

La gura tunelului câțiva bărbați zăceau ascunși în dosul unor saci de nisip răzleți. Se părea că erau un mitralior și doi inși cu pistoale automate și că la ei se reducea toată blocada. Ceva mai înainte, unde tunelul îngust se lățea și începea peronul Tulskaiei, o mulțime cumplită tălăzuia și clocotea amenințându-i pe bărbații asediați. Era un amestec de bolnavi și oameni ce păreau sănătoși, de oameni normali și de monștri desfigurați de boală. Unii aveau lanterne, altora nu le mai trebuia lumină.

Oamenii întinși la pământ păzeau tunelul. Dar cartușele le erau pe terminate, împușcăturile deveneau tot mai rare și mulțimea, căpătând curaj, înainta încet.

— Întăriri? o întrebă unul dintre cei asediați pe Sașa. Băieți, au comunicat cu Dobrîninskaia. Întăriri!

Monstrul cu multe capete deveni mai agitat și începu să înainteze.

— Oameni buni! strigă Sașa. Există un leac. N-o să muriți! Vă rog, aveți puțină răbdare!

Mulțimea îi înghiți cuvintele, râgâi iritată și începu să înainteze din nou către bărbații care încercau s-o țină locului. Mitraliorul trase o rafală și câțiva inși se așezară pe jos gemând. Automatele celorlați soldați lătrară scurt. Masa de trupuri se agită, înaintând implacabil, gata să-i calce în picioare pe bărbații asediați, pe Sașa și pe Leonid, gata să-i sfâșie.

Apoi se întâmplă ceva.

Flautul porni să cânte, mai întâi încet, după aceea mai tare și cu tot mai multă încredere. Nimic nu putea fi mai prostesc și mai puțin potrivit în această situație. Soldații ce apărau tunelul îl priviră stupefiați pe muzicant, mulțimea mugii, râse și începu din nou să înainteze. Leonid nu o luă în seamă. Probabil nu cânta pentru ei, ci pentru sine, acea melodie minunată care o fermecase pe Sașa, cea care captiva de fiecare dată zeci de ascultători, atrăgându-i către el.

Poate pentru că nu exista metodă mai jalnică de a controla răsculații și de a liniști bolnavii, poate din cauza idioțeniei înduioșătoare a unei asemenea idei, și nu din pricina magiei flautului, dar cert e că presiunea mulțimii mai scăzu. Sau poate că muzicantul chiar reușea să le reamintească acestor oameni gata să-l calce în picioare... poate că le reamintea de ceva...

Împușcăturile încetară și Leonid înaintă cu flautul în mâini. Ca și cum avea dinaintea lui un public normal, gata să izbucnească în aplauze și să-l scalde în gloanțe dintr-o clipă în alta.

Pentru o secundă fetei i se păru că-l vede pe tatăl ei printre ascultători, zâmbind împăcat. Deci aici o așteptase... Sașa și-l reaminti pe Leonid spunându-i că melodia asta îți lua durerea cu mâna.

Deodată din măruntaiele ușii ermetice se ridică un huruit prematur.

Oare avangarda o luase înaintea orei stabilite? Atunci situația din Tulskaia nu putea fi chiar atât de rea! Poate că intrușii părăsiseră stația de mult, lăsând ușa încuiată?

Grupul se împrăștie și soldații se adăpostiră în spatele flanșelor tunelului. Numai patru rămaseră lângă Denis Mihailovici, chiar în fața ușii, cu armele pregătite.

Asta era! Acum ușa masivă avea să se dea lent în lături și peste numai două minute patruzeci de soldați din infanteria grea a trupelor de asalt din Sevastopolskaia urmau să năvălească în Tulskaia. Rezistența avea să fie zdrobită și stația ocupată imediat. Se dovedise mai simplu decât se așteptase colonelul.

Denis Mihailovici nici nu avu timp să le ordone soldaților să-și pună măștile de gaze.

Coloana refăcu rândurile lăbindu-se: acum erau șase bărbați umăr la umăr, ocupând toată lățimea tunelului. Cel dintâi rând era țepos din pricina țevelor aruncătoarelor de flăcări, iar cel de-al doilea ținea pregătite puștile. Înaintau lent ca o lavă neagră, încrezători și fără grabă.

Privind de dincolo de spinările late ale războinicilor extraterestri, Homer văzu întreaga scenă în lumina albă a proiectoarelor: o mână de soldați apărând tunelul și două siluete subțiri – Sașa și Leonid – înconjuțați de o hoardă de creaturi evadate dintr-un coșmar. Și simți că totul în el îngheață.

Leonid cânta nemaipomenit, miraculos, mai inspirat ca oricând. Hoarda de făpturi hidoase și diforme asculta cu nesăț și soldații se ridicaseră pe jumătate din pozițiile lor ca să-l vadă mai bine pe cântăreț. Iar melodia lui îi despărțea pe adversari ca un perete de sticlă, ținându-i separați, împiedicându-i să se repeadă unii la alții într-o ultimă încăierare mortală.

— Fiți gata! ordonă una dintre zecile de siluete în negru, dar care?

Tot rândul întâi se lăsă într-un genunchi și cel de-al doilea ridică puștile cu lunetă.

— Sașa! strigă Homer.

Fata se răsuci iute către el și miji ochii împotriva strălucirii orbitoare. Umbrindu-și chipul cu mâna, porni împotriva torentului de lumină ce se revărsa din lanterne, cu încetineala cu care ar fi înaintat contra unei furtuni. În bătaia razelor puternice, mulțimea gemu și mârâi, strângând rândurile.

Extratereștii așteptau.

Sașa se opri înaintea rândurilor lor.

— Unde ești? Te rog, trebuie să-ți vorbesc! Nimeni nu-i răspunse. Am găsit un leac pentru boală! Poate fi vindecată! Nu trebuie să omori pe nimeni! Există un leac. Falanga de statui negre rămase tăcută. Te rog! Știu că nu vrei... Încerci numai să-i salvezi... pe ei și pe tine.

Și atunci o voce moartă se înalță din rândurile formațiunii de luptă, ca și cum nu-i aparținea unui singur individ.

— Dă-te la o parte! Nu vreau să te omor.

— Nu trebuie să omori pe nimeni! Există un leac!

— Nu cred.

— Te implor! strigă Sașa și vocea i se înalță devenind un țipăt.

— Stația trebuie trecută prin foc.

— Chiar nu vrei să schimbi nimic? De ce faci ceea ce ai mai făcut? Cu Cei Negri, data trecută? De ce nu vrei iertare?

Soldații nu mai răspunseră. Mulțimea începu să se furișeze mai aproape.

— Sașa, șopti Homer implorator, însă fata nu-l auzi.

— Nu poți schimba nimic. Nu există nimeni de la care să ceri iertare, răsună în cele din urmă răspunsul sugrumat. Am ridicat mâna împotriva... Împotriva... Și am fost pedepsit.

— Totul e numai în mintea ta, strigă Sașa nedându-se bătută. Te poți răzbuna! Îți poți susține cauza. De ce nu vezi că e doar o oglindă? E doar reflecția a ceea ce ai făcut cu un an în urmă! Acum te poți comporta altfel... Ascultă-mă! Dă-mi o șansă! Și dă-ți și ție una!

— Trebuie să distrug monstrul, zise formația cu glas răgușit.

— Nu poți! strigă Sașa. Nimeni nu poate! E în mine. E adormit în noi toți! E parte din sufletul și trupul nostru. Și când se trezește... Nu poți să-l ucizi, nu poți să-l nimicești. Nu poți decât să-l adormi din nou!

Un soldat șleampăt se furișă printre creaturile diforme și se strecură printre rândurile încremenite până la ușa ermetică și la cutia de fier a unui transmițător. Apucă microfonul și strigă ceva în el. Însă un amortizor bufni scurt și soldatul amuți. Simțind sânge, mulțimea se însufleți imediat, involburându-se cu urlete sălbatice.

Muzicantul duse flautul la buze și începu să cânte, dar magia se spulberase. Cineva trase și el scăpă instrumentul și se apucă de stomac cu ambele mâini.

Focul scânteie în gurile aruncătoarelor de flăcări. Falanga scoase la iveală noi țevi de pușcă și înaintă un pas.

Sașa se repezi către Leonid, gata să se izbească de zidul mulțimii care se închisese deja în jurul locului unde acesta zăcea, împiedicând-o să ajungă la el.

— Nu, nu! strigă ea incapabilă să se mai controleze.

Și apoi, singură împotriva sutelor de monștri de coșmar, singură împotriva unei legiuni de ucigași, singură împotriva lumii întregi, zise cu încăpățănare:

— Vreau un miracol!

Tunetul bubui în depărtare, tavanul se zgudui, mulțimea strânse rândurile bătând în retragere, iar extraterestrii începură să dea îndărăt. Pârâiașe fine de apă se prelinseră pe sol, cele dintâi picături începură să cadă din tavan și șuvoaie întunecate gâlgâiră tot mai tare.

— O spărtură! urlă cineva.

Bărbații în negru se îndepărtară în grabă din stație, retrăgându-se până la ușa ermetică, iar bătrânul, fugind odată cu ei, privi peste umăr către Sașa. Ea nu se clintise. Își ridicase palmele și fața către apa care curgea din tavan... și râdea.

— E ploaie! strigă ea. Poate face orice! Putem începe totul de la zero!

Brigada neagră trecu dincolo de ușă și Homer o urmă. Câțiva dintre extraterestri împinseră zdravăn în ușă, încercând să izoleze Tulskaia și să împiedice înaintarea apei. Lespedea de metal cedă și prinse să se miște încet. Bătrânul se repezi către Sașa, rămasă în stația ce se inunda. Dar cineva îl apucă și-l azvârli îndărăt.

Și atunci una dintre figurile negre se repezi către deschizătura ce se îngusta, întinse o mână prin ea și îi strigă fetei:

— Vino! Am nevoie de tine!

Apa ajunsese deja până la mijloc. Căpșorul blond se scufundă brusc și nu mai apăru la suprafață.

Bărbatul cel negru își trase brațul înapoi și ușa se închise.

Dar ușa nu se deschise. Un tremur străbătu tunelul și ecoul unei explozii se izbi de cealaltă parte a barierei de oțel, ricoșând din ea. Denis Mihailovici se lipi de metal și ascultă. Își șterse umezeala de pe obraji și privi surprins tavanul îmbibat de apă.

— Retragerea! ordonă el. Aici s-a terminat.

Epilog

Homer oftă și dădu foaia. Nu-i mai rămăsese mult loc liber în caietul de matematică, numai vreo două pagini. Ce să pună în ele, ce să sacrifice? Își întinse palmele către foc ca să-și încălzească degetele înghețate.

Bătrânul ceruse să fie amplasat în paza dinspre sud. Lucra mai bine aici, cu fața la tuneluri, decât printre grămezile de ziare vechi de acasă, din Sevastopolskaia, oricât de mult se îngrijea Elena ca el să aibă parte de liniște.

Brigadierul stătea ceva mai departe de ceilalți, chiar la granița dintre lumină și întuneric. Homer se întrebă de ce alesese Sevastopolskaia. Era evident că stația asta avea ceva...

Hunter nu-i povestise bătrânului cine îi apăruse la Poli-anka, dar acum Homer știa că ceea ce văzuse el însuși nu era o profeție, ci un avertisment.

Apa se retrăsese din Tulskaia după o săptămână, iar ceea ce mai rămăsese fusese secăt cu pompe uriașe aduse de pe Linia Circulară. Homer se oferise voluntar să pătrundă în stație odată cu primii cercetași.

Fuseseră aproape trei sute de cadavre. Neluându-și în seamă scârba, uitând totul, scotocise printre acele corpuri căutând-o, căutând-o...

După aceea stătuse un timp îndelungat în locul unde o văzuse pentru ultima oară pe Sașa. Locul către care el se repezise prea târziu ca să o salveze... sau să moară împreună cu ea.

Iar pe lângă el bolnavii și cei sănătoși treceau târșându-și picioarele într-o procesiune nesfârșită, către Sevastopolskaia și către tunelurile tămăduitoare ale liniei Kahovskaia. Cântărețul nu mințise: radiația chiar oprea evoluția bolii. Poate că nu mințise în nicio privință? Poate chiar exista un Oraș de Smarald și nu trebuia decât să găsești ușa? Sau poate că ajunsese la ușa aceea, dar nu merita să i se deschidă? „Și când apele s-au retras“... se dovedise a fi prea târziu.

Însă nu Orașul de Smarald era Arca. Adevărata Arcă a lui Noe era metroul însuși. Cel din urmă port care oferea adăpost de apele negre și furtunoase lui Noe, și Șem, și Ham: omul Domnului, nepăsătorul și licheaua. Și toate animalele, în perechi. Toți cei a căror socoteală de pe urmă nu sosise sau care nu-și plătiseră nota.

Erau prea mulți asemenea oameni și categoric nu era loc pentru toți în romanul lui. Caietul bătrânului aproape rămăsese fără pagini goale. Caietul lui nu era o arcă, era o bărcuță mică de hârtie și nu-i putea primi pe toți la bord. Dar Homer credea că șovăielnice cum erau rândurile lui, ajunsese aproape de a surprinde ceva foarte important în aceste pagini. Nu despre acești oameni, ci despre om ca specie.

Amintirea celor morți nu dispăre, își zise Homer. Întreaga lume e țesută din faptele și gândurile oamenilor, la fel cum fiecare dintre noi e alcătuit din mici piese ca de mozaic moștenite de la mii de strămoși. Aceștia au lăsat o urmă, o părticică din sufletul lor în urmași. Trebuie numai s-o cauți.

Și bărcuța sa mică făcută din hârtie, din gânduri și amintiri putea naviga la nesfârșit pe oceanul timpului, până când altcineva avea s-o ridice, s-o examineze și să-și dea seama că omul nu se schimbase niciodată, că își fusese fidel sieși până și după sfârșitul lumii. Și că flăcările focului

celest ce fusese cândva sădit în el pâl pâiseră în vânt, dar nu se stinseseră.

Scorul lui personal se îmbunătățise.

Închizând ochii, Homer se pomeni înapoi în stația aceea strălucitoare, inundată de lumină. Mii de oameni se adunaseră pe peron, purtând haine elegante ce aparțineau unui timp când el încă era tânăr, când nimeni nu se gândise să-i spună Homer sau să i se adreseze politicos cu Nikolai Ivanovici, și acum acestora li se alăturaseră oamenii care trăiseră în metrou. Niciunul dintre grupuri nu era surprins de prezența celuiilalt. Aveau cu toții ceva în comun.

Toți așteptau ceva, scrutând cu îngrijorare adâncurile întunecate ale tunelului. Acum bătrânul le recunoștea fețele. Erau acolo soția și copiii săi, colegii săi de muncă, colegii de școală și vecinii, cei mai buni prieteni ai săi, și Ahmed, și actorii lui preferați. Toți cei pe care încă și-i amintea erau acolo.

Și apoi tunelul se luminează și un metrou alunecă silențios pe șine pătrunzând în stație, cu ferestrele însuflețite prin care strălucea lumina, cu pereții lustruiți, cu roțile bine unse. Cabina mecanicului era goală. Înăuntru atârnav o tunică proaspăt călcată și o cămașă albă. „E uniforma mea“, își zise bătrânul. „Și ăla-i scaunul meu.“

Intră în cabină. Deschise ușile vagoanelor. Apăsă claxonul. Mulțimea se revărsă înăuntru, ocupând scaunele. Erau locuri pentru toți: acum pasagerii se linișțiseră și zâmbeau. Bătrânul zâmbi și el. Homer știa că atunci când avea să scrie ultimul cuvânt din cartea lui, acest metrou scânteiitor, plin cu oameni fericiți va porni din Sevastopolskaia către eternitate.

Deodată un geamăt inuman venit de undeva de foarte aproape îl smulse pe bătrân din reveria sa. Homer se cutremură și duse mâna la armă.

Era Hunter. Bătrânul se ridică pe jumătate, gata să se ducă să vadă ce făcea brigadierul, dar apoi acesta gemu din nou... Pe o notă ceva mai înaltă... Apoi din nou... de data asta mai gros...

Homer ascultă necrezându-și urechilor și se cutremură.

Răgușit și cu stângăcie, brigadierul încerca să cânte un cântecel. Când greșea o notă, o lua de la capăt, repetând-o cu încăpățănare, încercând să o redea corect. Murmura melodia încet, ca pe un cântec de leagăn.

Era cântecul căruia Leonid nu apucase să-i dea un titlu.

Homer nu găsisese cadavrul Sașei în Tulskaia.

Ce face omul să fie om?

CUPRINS

Capitolul 1. <i>Apărarea Sevastopolskaiei</i>	5
Capitolul 2. <i>Reîntoarcerea</i>	26
Capitolul 3. <i>Viața de Apoi</i>	47
Capitolul 4. <i>Încâlceli</i>	66
Capitolul 5. <i>Memorie</i>	85
Capitolul 6. <i>De cealaltă parte</i>	106
Capitolul 7. <i>Călătoria</i>	125
Capitolul 8. <i>Măști</i>	144
Capitolul 9. <i>Aer</i>	163
Capitolul 10. <i>Post-mortem</i>	181
Capitolul 11. <i>Daruri</i>	200
Capitolul 12. <i>Semne</i>	218
Capitolul 13. <i>Doar o poveste</i>	236
Capitolul 14. <i>Ce face omul să fie om?</i>	255
Capitolul 15. <i>Doi câte doi</i>	275
Capitolul 16. <i>În cușcă</i>	296
Capitolul 17. <i>Cine vorbește?</i>	317
Capitolul 18. <i>Salvarea</i>	337
<i>Epilog</i>	361

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poștă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, București
Tel.: 021.224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021.369.31.99
Comenzi – online
www.editura-paladin.ro

Denumirile stațiilor, tunelurilor și altor obiecte

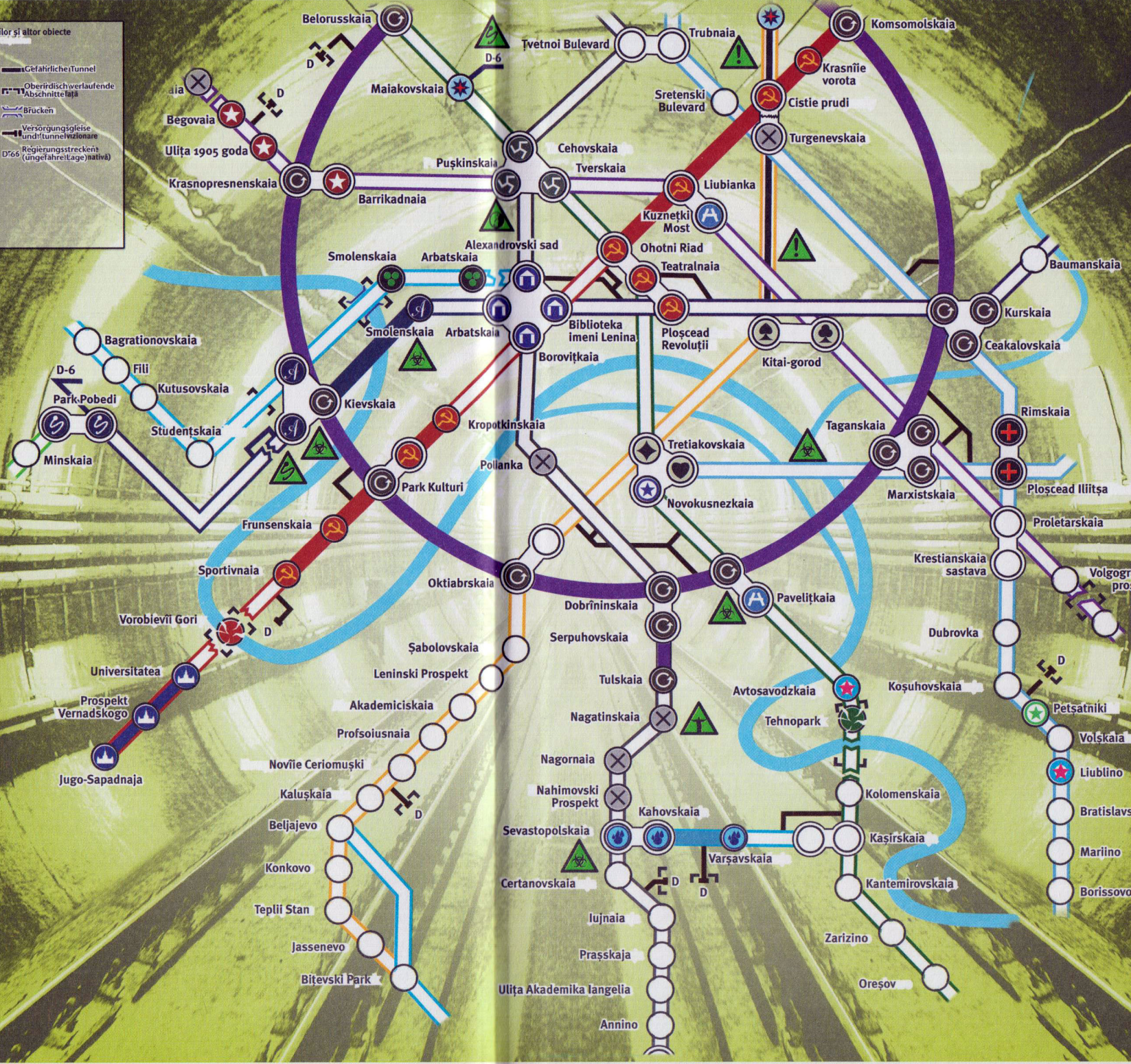
- Transitstații
- Vărășite stații
- Zădărite stații
- Unifărășite stații
- Fărămi și Kolchosi
- Von Epidemienbefallene Stationen
- Von Mutanten besetzte Stationen
- Organisierte Kriminalität
- Gefährliche Tunnel
- Oberirdisch verlaufende Abschnitte
- Brücken
- Versorgungs- und Tunnelstationen
- Regierungsstrecken (ungefährliche Lage)

**Relații și
gemenșchaften**

- Liga Stațiilor de pe Linia Circulară (Hansa)
- Linia Roșie
- Polis
- Confederația din Arbat
- Confederația 1905
- Al Patrulea Reich
- Universitatea (Orașul de Smarald)
- Stații Independente
- Stații trokiste
- Comunitatea Marelui Vîrme
- Imperiul Sevastopolskai

Semne de avertizare

- Pericol radioactiv
- Pericol biologic
- Pericol psihologic
- Pericol de surprize
- Pericole multiple
- Partizani ai Marelui Vîrme

*Războaiele istoriei încetaseră să mai țeasă.
Prea puțini oameni se mai interesau de trecut într-o
lume fără viitor. Țesătura vastă se oprise brusc,
lăsând intact un singur fir subțire.*

Anul 2034 îi găsește pe supraviețuitorii catastrofei nucleare tot în tunelurile moscovite. La suprafață încă nu se poate trăi, iar în subteran coșmarurile au prins viață - creaturi stranii devorează tot ce le iese în cale, un virus incurabil amenință să pună stăpânire pe întregul metrou, iar oamenii încep să piardă lupta cu monștrii din ei. În peisajul apocaliptic, câteva suflete naive încă mai cred în miracole.

*La drept vorbind, ce face omul să fie om?
Există pe Pământ de mai bine de un milion de ani,
dar transformarea magică ce a prefăcut
un animal viclean și gregar
în ceva complet diferit, ceva nemaîntâlnit,
s-a produs abia acum zece mii de ani.*

www.editura-paladin.ro

ISBN 978-606-8673-94-3

9 786068 673943